KEITH DOUGLASS

CARRIER 05

VÂRTEJUL

Titlul original: MAELSTROM

versiunea în limba română

UNCRIS

Maelstrom – sistem de vârtejuri marine aflat între insulele Moskenesoya şi Mosken (Lafoten), provocate de maree, adâncimea mică a apei şi relieful submarin.

Popularizat literar de Jules Verne şi Edgar Allan Poe.

Pe măsură ce *Războiul din Norvegia* continuă, portavionul USS *Thomas Jefferson* şi restul *Grupului de Luptă 14* continuă să fie singura forță militară americană din zonă.

Tehnologia americană şi tacticile de luptă sunt testate sever pe măsură ce confruntarea se intensifică către paroxism.

PROLOG

Imaginile video arătau tancurile sovietice ce rulau în coloană pe bulevard, spulberând din calea lor traficul vehiculelor civile. În urma lor veneau transportoare blindate şi camioane cu trupe, survolate la joasă înălțime de formații de avioane sovietice MIG-29[1].

„Continuarea colapsului Imperiului Sovietic pare – ce ironie! – să apropie lumea către distrugere, mai mult decât orice criză din anii Războiului Rece. Aceasta este opinia multor oficiali militari de aici, din Pentagon".

Camera panorama încet masele de oameni îngrămădite pe platoul central din oraş, apoi s-a fixat pe politicienii ce se adresau mulțimii ce agitau entuziasmați steaguri ceheşti, ungare şi est-germane cu stemele sovietice decupate din centrul lor, şi scene cu tineri ce se cățărau triumfători pe Zidul Berlinului sub privirile indiferente ale soldaților est-germani.

„În ultimii opt-zece ani, noi cei din vest am fost martorii unor uimitoare schimbări în echilibrul de putere mondial. În 1989 urmăream uimiți aşa numita *revoluție de catifea,*

[1] Mikoyan MiG-29 Fulcrum – avion de vânătoare sovietic, supersonic,

expresie dramatică a ceea ce urma să fie numită „puterea poporului” ce răsturna regimurile comuniste din țările Europei de Est, de la Marea Baltică la Marea neagră. În 1991 am fost martori a ceea ce părea a fi ultimul triumf al *puterii poporului* în chiar Uniunea Sovietică, când adepții liniei dure din vechea gardă au încercat să smulgă puterea din mâinile reformatorilor liberali ai economiei sovietice şi a orientării politice... şi au eşuat”.

Alte scene cu mase de oameni, mulțimi adunate în Moscova pentru a apăra sediul Parlamentului rus; cu civili ce înconjurau răcnind furioşi nişte soldați confuzi; cu civili ce se cățărau pe tancuri şi transportoarele blindate, fluturând steaguri ale Federației Ruse; mase de demonstrați ce-şi agitau pumnii zbierând la unison: *„Elțîn! Elțîn! Elțîn!”*

Apoi scena s-a schimbat arătând băcăniile cu rafturi goale, cozi interminabile de oameni îngrijorați şi tribune pline de mareşali sovietici cu înfățişări dure ce asistau la o paradă militară.

„Din păcate, evidenta inerție a acestei națiuni atât de vaste precum Uniunea Sovietică a împiedicat mereu rezolvarea problemelor sociale şi economice ce *îmbolnăveau* această țară. Cu reformatori incapabili să evite colapsul

---

bimotor.

economiei sovietice, incapabili să asigure măcar pâine în băcănii, în timp ce recoltele putrezeau pe câmpuri, adepții militari ai liniei dure au reacaparat puterea din culisele sălilor de marmură ale Kremlinului. Pe când forțele democratice depuneau eforturi să creeze o Federație de state suverane, militariştii se străduiau să restabilească o puternică Uniune centralizată. În ultimul an, a devenit clar că militariştii s-au impus, când tancurile au înăbuşit demonstrațiile populare din Georgia, Ucraina şi chiar din Rusia".

Grămezi de moloz pe străzile oraşului. Oameni alergând confuzi şi panicați. Alții adunați în mulțimi, cu expresii de oroare pe fețe. Maşini de pompieri lansând jeturi de apă peste ruinele arzânde ale unei clădiri guvernamentale.

„În urmă cu două săptămâni, bomba pusă de un terorist l-a ucis pe preşedintele reformist al Uniunii Sovietice pe când participa la o conferință în capitala Norvegiei. În mijlocul zvonurilor confuze despre o lovitură de stat comunistă în acest stat scandinav şi a unui posibil război civil, forțele militare sovietice au lansat invazia Norvegiei".

Alte scene cu soldați ruşi şi o coloană nesfârşită de tancuri rulând pe un drum de țară sub privirile civililor neajutorați. Imagini filmate arătau soldați norvegieni

debarcând din transportoare blindate, trăgând cu mitralierele şi patrulând pe schiuri.

„Purtătorul de cuvânt al guvernului sovietic a subliniat că invazia a avut ca obiectiv reinstaurarea ordinii în Norvegia şi că acel incident a fost *„doar o problemă internă referitoare la suveranitatea Popoarelor Republicilor Socialiste Sovietice”*. Totuşi, în acelaşi timp, forțele sovietice s-au mişcat rapid pentru a *asigura* Finlanda vecină, în ideea de a-şi securiza un coridor prin care să poată învălui pozițiile de frontieră norvegiene.

În prima săptămână a invaziei, teritorii extinse din nordul Norvegiei, de la Capul Nord până la Trondheim, precum şi o enclavă din extremul sud al țării, în jurul capitalei Oslo, au fost copleşite de tancurile, infanterie şi desanturi aeriene ruseşti.

Însă, forțele de apărare norvegiene s-au dovedit a fi o nucă mai tare decât se prevăzuse şi zone întinse din partea de sud şi centrală a țării, din jurul oraşului Bergen, au rămas sub controlul forțelor norvegiene libere.

Sprijinul Preşedintelui Connally pentru Rezistența norvegiană a avut drept consecință imediată escaladarea tensiunii dintre URSS ŞI SUA. Moscova a declarat o zonă militară de excludere care acoperea Marea Norvegiei şi

Marea Barents, iar ambasadorul sovietic a adresat Preşedintelui american avertismentul că Uniunea Sovietică nu va tolera vreo interferență din partea niciunei puteri străine. Incidentul a marcat o întoarcere la Războiul Rece, la confruntările militare şi situațiile pe muchie de cuțit. Mai rău, a pus vechea alianță NATO în fața unei situații cu care nu se mai confruntase.

Norvegia, dacă vă reamintiți, a fost membru fondator al NATO, care avea la bază principiul fundamental al cooperării împotriva amenințării sovietice. Dar, după dizolvarea Tratatului de la Varşovia în 1991, forțele NATO au fost drastic reduse, națiunile membre nefiind capabile să se pună de acord asupra viitorului organizației, astfel încât nu s-a putut da o ripostă adecvată agresiunii sovietice din Scandinavia. Datorită retragerii Marii Britanii de acum doi ani din Organizație şi, în consecință, a pierderii bazelor militare americane din această țară, urmare a politicii noului guvern laburist britanic, se părea că membrii rămaşi pot face prea puțin pentru a pune în aplicare dispozițiile tratatului de asistență reciprocă".

Imaginile filmate ale unui portavion american în largul mării cu numărul 74 pictat pe puntea de zbor. Scenele

următoare arătau marinarii americani pe tarmac[2], purtând căşti de protecție şi veste verzi, maro şi galbene, pregătind un F14 *Tomcat*[3] pentru lansare; deflectoarele de jet ridicate în spatele motoarelor ce detunau; un avion lansat peste prova de presiunea aburului din catapultă.

„În ciuda considerabilei opoziții a *congressmenilor* că Statele Unite era implicată într-o problemă externă care nu mai era în interesele Americii şi că implicarea militară putea duce la un război mondial, Preşedintele Connally a ordonat săptămâna trecută unui portavion, USS[4] *Thomas Jefferson,* însoțit de un număr de nave de suport, să penetreze zona sovietică de excludere ca o dovadă de sprijin pentru guvernul norvegian aflat în stare de război.

Rapoartele preliminare ale ultimilor confruntări dintre forțele americane şi sovietice, despre avioane doborâte în ambele tabere şi chiar ale unei nave de suprafață americane şi al unui submarin sovietic într-o serie de ciocniri din Islanda până la coasta Norvegiei, nu au fost confirmate, până la acest moment. La Pentagon a fost aplicată o

---

[2] Tarmac – suprafața pistei de decolare/aterizare.
[3] Grumman F-14 Tomcat – avion de vânătoare american. Supersonic, bimotor, biloc, cu geometrie variabilă, conceput special pentru US Navy.
[4] USS – United States Ship – Navă a Statelor Unite – prefix la numele navelor militare americane.

interdicție totală asupra informațiilor oferite presei – ca de altfel asupra întregului Washington – totuşi, ACN a obținut confirmarea că Preşedintele a ordonat DEFCON[5]-2. Asta înseamnă că forțele armate ale Statelor Unite sunt mobilizate şi în alertă, la numai un pas de starea de război".

La sfârşit, camera s-a fixat pe reporterul ACN, o tânără atractivă, blondă, cu un stil direct, profesional, aflată cu microfonul în sala presei de la Pentagon.

„Evident, confruntarea militară a adus iar lumea la un pas de izbucnirea războiului. Este larg răspândită, aici la Pentagon, opinia că mareşalii care conduc acum Imperiul Sovietic, s-au antrenat într-o aventură externă, invazia Norvegiei şi a Finlandei şi confruntarea militară cu Vestul, cu scopul de a distrage atenția propriului popor de la continua criză a magazinelor alimentare goale, penuria generală şi colapsul economiei. Forțând o confruntare cu Vestul, unde, evident, se simțeau destul de tari ca să învingă, puteau să-şi asigure măcar puterea personală în fața creşterii resentimentelor de acasă, ultima amenințare a *puterii poporului...* şi Războiul Civil.

Doar timpul ne va spune dacă dislocarea unui singur

[5] DEFCON – DEFense readiness CONdition – stare de alertă pentru Forțele Armate ale SUA (5 trepte).

CBG[6] american – o forță simbolică după orice standard – va asigura acel timp câştigat de care are nevoie America pentru a-şi desfăşura armele diplomatice împotriva acestei renăscute ameninţări sovietice”.

„Pentru ACN, aici Pamela Drake în transmisie directă de la Pentagon”.

[6] CBG – Combat Battle Group – grup de nave militare de luptă.

CAPITOLUL 1

Miercuri, 18 iunie 1997

1420 Zulu (1520 ora locală)

CIC, USS Thomas Jefferson

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Navigând constant pe apele calme, USS *Thomas Jefferson* urma cursul nordic către un punct imaginar numit *Viking Station* de *deştepții* din CIC[7]. Era cel mai nou super-portavion cu propulsie nucleară, un leviatan high-tech lung de aproape 1.100 picioare, cu un echipaj cât populația unui orăşel înghesuit în mile de coridoare şi cabine, ce munceau în spațiile de sub puntea de zbor de 4, 5 acri.

Apele erau calme, dar atmosfera de la bord era un amestec de epuizare cu descărcări electrice. *Jefferson* naviga către război. Încă nu s-a făcut nicio declarație oficială, dar primele bătălii au avut loc deja, primele victime au căzut. Ani de Război Rece, de revoluții, de schimbări dramatice în politica mondială, confruntări militare şi greşeli, au adus Statele Unite şi Uniunea Sovietică în pragul războiului. Iar

[7] CIC – Combat Information Center / Operations Room – centrul tactic al unei nave de luptă ce asigură informații procesate pentru comanda şi controlul spațiului de bătălie / zona de operațiuni.

Jefferson se afla în bătaia focului. În compartimentul *Air Ops* din CIC, o grotă rece cu lumină albastră şi cu oameni în uniforme albastre şi kaki aplecați peste console cu ecrane radar ce afişau umbre fantomatice, *Commander*[8] Matthew Tombstone Magruder s-a aplecat peste umărul unui radist *second class* şi a înhățat un *headset.*

— *Skywatch 3-2,* spuse apropiind microfonul de buze, sunt *Camelot 1.* Ce mama dracu' vrei să spui prin *„contact pierdut*"?

A urmat o lungă ezitare înainte de a primi răspunsul. *Camelot* era codul curent pentru *Jefferson,* iar *Camelot 1* însemna CAG, comandantul *Air Wing*[9] *20.*

Oamenii de la bordul lui E-2C *Hawkeye* ce patrula în aer trebuiau să cumpănească cu grijă felul în care răspundeau.

— Să... *Camelot,* avem destul ECM în acest sector. Iar rusnacii folosesc munții ca să se ascundă. Tocmai au dispărut de pe ecran.

— Păi, pune-i la loc pe ecran, fir-ar... Du-te la *bază* plus *20* şi găseşte-i!

— Roger[10], Camelot. Skywatch 3-2 *execută trecerea la* bază *plus* 2-0.

---

[8] Commander – echivalent *locotenent-colonel;* cod NATO OF-4.
[9] Air wing – totalitatea aparatelor de zbor de la bordul unui portavion.

Comunicațiile cu *Hawkeye* se purtau cu fascicul de emisie radio direcționat şi pe frecvențe schimbate aleatoriu de către computer, dar pentru cazul în care erau totuşi interceptați de inamic, instrucțiunile erau codate. „Baza" pentru ziua curentă era 12.000 picioare. Magruder tocmai ordonase ca avionul-radar *Hawkeye* să urce de la altitudinea sa curentă de 25.000 picioare la 32.000, pentru a „vedea" mai bine în inima muntoasă a Norvegiei aflată la 100 mile spre est.

Cu mai puțin de două ore în urmă, un mesaj prioritar de la Washington a avertizat CBG american despre o creştere masivă a traficului aerian legat de bazele aeriene din peninsula Kola, 1.200 mile spre est. Acum 20 minute, *Hawkeye* a depistat semnele amenințătoare – imagini radar, care apăreau şi dispăreau în ceața unor intense contramăsuri electronice – ale unor avioane ce se îndreptau spre vest. Avioane, multe, decolate de pe baze aflate în interiorul imens al renăscutei Uniuni Sovietice, şi aflate în zbor peste Finlanda ocupată şi în spațiul aerian al Suediei neutre.

Tombstone s-a înfiorat. Aerul condiționat din CIC funcționa mereu la maxim pentru a proteja electronica

---

[10] Roger – termen-cod: am recepționat.

complexă, scumpă – dar sensibilă la temperatura – ce umplea compartimentele localizate chiar sub puntea de zbor *(acoperişul* cum i se spunea uzual).

Dar înfiorarea sa nu se datora răcorii. Cu 48 ore în urmă, avioanele de pe *Jefferson* au dat o lovitură brutală planurilor Uniunii Sovietice de invazie a Norvegiei, scufundând un număr de vase amfibii de luptă, şi aplicând chiar cel puțin o lovitură reuşită asupra unui portavion rusesc. Acum, radarele Grupului de Luptă au depistat multiple *bogies*[11] venind spre vest pe deasupra munților Jocunheim. Deşi nu foarte impozanți, erau totuşi cei mai înalți din Norvegia, cu unele piscuri ce depăşeau 8.000 picioare, iar avioanele foloseau munții ca acoperire.

Mai mult, contramăsurile lor electronice s-au dovedit a fi mult prea ale dracului de eficiente. *Hawkeye* pierduse contactul în această confuzie.

Jocunheim, se gândi Tombstone, sălaşul giganților de gheață din miturile norvegiene. Cu siguranță că erau giganți printre acei munți. Giganți zvelți, hightech, care puteau zbura... şi care puteau abate moartea în focurile iadului asupra Grupului de Luptă al portavionului american dacă li se permitea să se apropie la distanța de lansare.

Ochii lui Tombstone erau fixați pe ecranul radarului, ce afişa imaginea de la bordul lui *Hawkeye* aflat la mai mult de 100 mile către nord-est. Munții Jocunheimen erau vizibili, ca o barieră masivă ce se întindea de la nord la sud, crestele ascuțite fiind estompate de ECM[12] sovietice. Undeva în acest haos se afla un *flight*[13] de avioane ruseşti. Dar câte... şi de ce tip? La prima detecție, aceste *bogies* se aflau la 270 mile depărtare, zburând către *Jefferson* cu Mach[14] 0, 9. Această viteză îi va aduce în 15 minute suficient de aproape pentru lansarea de rachete ucigaşe-de-nave *(ship-killers)* asupra lui *Jefferson.*

Trebuiau să descopere unde se aflau aceste *bogies* şi încă al dracului de repede.

Tombstone l-a privit pe tânărul blond din stânga sa.

— Tu ce crezi, Paul?

Lieutenant Commander[15] Paul Aiken studie un moment haosul de pe ecran, apoi a dat din cap.

— Oriunde s-ar afla, ele nu dau nici doi bani pe neutralitatea Suediei.

---

[11] Bogies – termen-cod: avioane neidentificate.
[12] ECM – Electronic Counter Measure – bruiaj.
[13] Flight – subunitate militară în aviație.
[14] Număr Mach – viteza unui avion raportată la viteza sunetului în aer.
[15] Lieutenant commander – echivalent *maior;* cod NATO OF-3.

— Păi, ştim că vin. Şi putem calcula timpul de zbor din Peninsula Kola, nu-i aşa?

— Amin. Mă întreb dacă Stockholm s-a predat. Sau dacă ruşii îi hărţuiesc doar venind peste ei.

Tombstone privi peste umăr la planşa de zbor transparentă pe care erau notate numele şi numerele de avion ale aviatorilor de pe *Jefferson* aflați acum în aer.

— Cine este în BARCAP în est? a întrebat.

Lupta fiind posibilă în orice clipă, *Jefferson* menținea tot timpul sus cel puțin două BARCAP – *BAR – ner Combat Air Patrols* – poziționate să blocheze orice atac surpriză al sovieticilor, dinspre nord sau est.

— *2-0-1* şi *2-1-8,* i-a răspuns un subofițer de la planşă. Grant şi Crandall. Cod *flight „Icewall".*

Commander Willis E. Grant, nume de cod Coyote. *Lieutenant Commander* Alex Crandall, Scorpion.

Tombstone nu-l prea ştia bine pe Crandall, dar Coyote era unul dintre cei mai buni aviatori de pe *Jefferson, skipper* al VF-95 *Vipers.* Şi unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Tombstone.

Apropie din nou microfonul de buze.

— *Skywatch 3-2,* sunt *Camelot.* Trimite-l pe *Icewell* să privească mai de aproape. Spune-i să aibă grijă. Au *liber-la-*

arme.

— Roger, Camelot. Skywatch a înțeles.

Tombstone a continuat să privească la imaginea bruiată de pe ecranul radar. Rugându-se ca interferențele să dispară şi să se vadă ținta. Contactul trebuia să fie un *flight* de avioane ruseşti. Norvegia mai avea rămasă doar o mică forță aeriană, iar avioanele suedeze nu pătrundeau în spațiul aerian norvegian. Mai rămâneau doar rușii.

Era sigur că înaltul Comandament Sovietic a decis să trimită o forță de atac împotriva lui *Jefferson,* dirijând-o de la bazele din Peninsula Kola direct peste Finlanda cucerită şi neutra Suedie. La bordul fiecărei nave din CBG au sunat alarmele pentru ocuparea posturilor de luptă, dar cu cât americanii ar fi aflat mai curând tăria forței inamice şi compoziția ei, cu atât era mai bine.

Trase aer adânc în piept. Se simțea încă inconfortabil stând aici, în CIC luminat slab în lumină roşie, de unde dirija într-un război real cele peste 80 de avioane ce alcătuiau CNW[16]-20.

CAG: *Commander Air Groupe* deşi Navy nu mai avea *Air Groups,* abrevierea rămăsese din războiul precedent. Oficial,

[16] CNW – combat naval wing / air wing – totalitatea aparatelor de zbor de la bordul unui portavion.

Tombstone era doar interimar *(acting)* pe funcția de CAG. Încă nu se simțea pregătit să preia această slujbă. Mai înainte deținuse funcția de CAG adjunct, şi preluase întreaga responsabilitate când *Captain*[17] Joseph Stramaglia a murit într-un *dogfight* deasupra Islandei.

Războiul nu-i era străin lui Tombstone. Pe timpul primului său tur la datorie pe mare, ca CO al VF-95 de la bordul aceluiaşi portavion, avusese parte de mai multă acțiune de luptă decât oricare alți aviatori navali din timpurile moderne în întreaga lor carieră. A obținut prima sa victorie aeriană pe cerul Coreei (vezi *Carrier* – 1), apoi a participat la confruntările aeriene din timpul loviturii de stat din Thailanda *(Carrier 2 – Viper Strike),* şi în aşa numitul Război Indian *(Carrier 3 – Armageddon Mode),* o „acțiune polițienească" care a adus India şi Pakistanul la masa negocierilor şi – probabil – a stopat un război nuclear înainte de a începe.

Privind în jur prin CIC slab luminat în roşu, a ştiut că toată viața sa profesională a fost antrenat pentru aşa ceva, nu pentru o acțiune polițienească, nu pentru un război tip foc de paie în nu ştiu ce colț pierdut de Asie, ci pentru un război naval major împotriva Uniunii Sovietice.

---

[17] Captain – echivalent *colonel;* cod NATO OF-5.

Încă ar fi preferat să fie cu Coyote în BARCAP între nesfârşitul cerului albastru şi apele oceanului, dar evenimentele din ultimele câteva zile i-au dovedit lui Tombstone, o dată pentru totdeauna, că antrenamentul şi experiența sa erau puse în cel mai bun loc unde se puteau manifesta. Încă nu agrea noua postură, dar învăța să suporte situația.

Unde... unde dracu' erau acele *bogies*?

— Crezi că asta face parte din formația de atac pe care o căutăm?

Lieutenant Commander Arthur Lee era ofițer de Informații în statul major al lui Tombstone. Se aplecă spre înainte, aproape atingând cu degetul linia ce desemna țărmul Norvegiei pe ecran. A marcat un punct pe coastă, la nord de Trondheim.

„Formația" a clipit toată dimineața şi reapăruse intermitent pe parcursul zilei, *blipuri* ce se mişcau rapid ce erau aproape sigur avioane de luptă sovietice, ce se strecurau printre munți, dincolo de Trondheim, către vest. *Hawkeye* a fost poziționat mult mai la nord decât de obicei în încercarea de a depista acele *bogies,* dar fără succes.

— Mă îndoiesc, a replicat Tombstone pe un ton tăios. Pare mai degrabă că formația ta sunt nişte *păsări* nou venite de

pe portavionul rusesc.

Undeva, departe, la nord de *Jefferson,* erau împrăştiate elementele unui Grup de Luptă sovietic. Rapoartele de la Informații erau încă sumare, dar era totuşi posibil ca portavionul sovietic să fi fost lovit cel puțin o dată în timpul vastei acțiuni de suprafață de acum două zile. Cu siguranță, pierduse un mare număr din efectivul de avioane din *ar wing,* iar formația putea fi o încercare de a echilibra aceste pierderi.

Dacă aceasta era realitatea, *Jefferson* nu avea o poziție puternică. Portavionul american a pierdut multe avioane în ultima săptămână, prea multe, iar întăririle erau greu de adus la capătul unei linii de aprovizionare ce se întindea peste tot latul Atlanticului, până la Norfolk.

— Întăriri, a adăugat *Lieutenant Commander* Aiken, ca un ecou al gândurilor lui Tombstone. Să ne rugăm lui Dumnezeu să primim noi întăriri, înainte de a-şi aduna ei rahaturile la un loc.

Întăririle erau pe drum, dar marea întrebare era când vor sosi. CBG *Eisenhower* se afla deja în Atlantic şi se spunea că *Nimitz* sau *Kennedy* urmau să vină din Mediterana. Cu două sau trei CBG în regiune plus o MEU *(Marine Expeditionary Unit)* cu *Virginia,* ruşii ar trebui să se retragă.

În afara cazului că ar reuşi primii să-l distrugă sau avarieze pe *Jefferson.* În următoarele câteva zile, USS *Thomas Jefferson* va fi singura forță ce trebuia să-i blocheze pe ruşi în Marea Norvegiei, iar acest fapt îl făcea să fie o țintă prioritară.

Tombstone privea haloul strălucitor al bruiajului de pe ecranul radarului, spre est. Dacă ruşii survolau Suedia în încercarea de a lovi pe *Jefferson,* urmau în orice moment să cabreze peste piscurile munților, la vedere. Pe ecran, la nord, două *blipuri* solitare goneau spre sud-est, către coasta crestată de fiorduri a Norvegiei. Datele transmise de *Hawkeye* le desemnau ca „prieteni" – Coyote şi Scorpion pe curs de interceptare. Secundele se târau agonizant de încet.

— Care este statusul pentru cei din *Alert 5?* a întrebat.

Imediat ce *bogies* au fost detectate, avioanele din *Alert 5* de pe *Jefferson,* F-14 *Tomcat* gata alimentate, armate şi pregătite pentru lansare în maxim 5 minute, au primit ordinul de decolare.

— Patru minute, CAG, a raportat unul dintre asistenții din spatele său.

— Fir-ar...! Transmite-le să grăbească decolarea! Ai noştri au nevoie de întăriri!

Tombstone se simțea frustrat, furios şi chiar destul de

îngrijorat. *Jefferson* era o țintă fixă, oarbă, şi Dumnezeu ştia ce trimiteau ruşii asupra lor. Chiar în acest moment, nu exista nimic între inamic şi CBG *Jefferson,* decât două F-14 şi patru oameni vulnerabili.

Prietenii mei.

Fir-ar să fie! Unde se aflau acele *bogies?*

1422 Zulu (1522 ora locală)

Tomcat 201

În largul coastelor norvegiene

Commander Willis Grant – Coyote pentru camarazii săi din *Vipers* de la bordul lui *Jefferson* – a tras uşor înapoi manşa, simțind puterea detunătoare a celor două motoare F110-GE-400 când a intrat într-un cabraj uşor. Dedesubt, la juma de milă sub burta *Tomcat*ului său, lumina soarelui se reflecta scânteind în miliarde de izbucniri, din azurul Mării Norvegiei. Înainte şi spre stânga, la 40 mile distanță, o umbră gri-roşiatică marcată deasupra de nori cumulus se întindea pe orizont, separând albastrul mării de albastrul mai intens al cerului.

— Ce zici, John-Boy? a apelat prin intercomul de pe *Tomcat.* Ce se-ntâmplă jos?

În scaunul din spatele său, RIO[18] *Lieutenant*[19] John Nichols, încerca să străpungă în masivul muntos prin bruiajul sovietic. Ținta, indiferent ce-o fi fost, se afla acum mai aproape decât în momentul când a detectat-o *Hawkeye* – mult mai aproape.

— Deocamdată nimic, Coyote. Habar nu am. S-ar zice că suntem destul de aproape ca să spargem bruiajul.

— Probabil că avortonii zboară la joasă altitudine. Se ascund în munți. Stai cu ochiu' mare. Or să cabreze imediat.

Privi în partea opusă țărmului, spre largul mării. *Wingmanul*[20] său zbura în formație strânsă, la mai puțin de 20 picioare de vârful aripii sale din dreapta. Putea vedea căştile de zbor ale lui Scorpion Crandall şi RIO său, Juggler Tyson. Scorpion l-a observat privindu-l şi l-a salutat cu palma înmănuşată.

Coyote a răspuns la fel, apoi şi-a întors atenția către țărm. Cele două *Tomcat* se îndreptau către acesta. Putea vedea stâncile monolitice ieşind din apă, piscurile acoperite de gheață, linia şerpuitoare a unui fiord mic. De la această

---

[18] RIO – Radar Intercept Officer – al doilea membru al echipajului unui F-14 *Tomcat.* Se ocupă de comunicații, navigație, TARPS.
[19] Lieutenant – echivalent *căpitan;* cod NATO OF-2.
[20] Wingman – coechipier în formația de zbor.

distanță, valurile păreau nemişcate.

Dar linia de coastă se apropia. Acum vedea plaje de nisip şi brazi şi imaginea fugitivă a unei cabane cu acoperiş ascuțit.

— *Skywatch,* sunt *Icewall,* a apelat din nou. *Feet dry* la *bază* minus *10.* Încă niciun semn de *bogies, over.*

— *Copy, Icewall.* Menține direcția. Fii pregătit, dacă *bogies* îşi menține cursul şi viteza vor ieşi din munți în orice clipă.

— Afirmativ.

Dar, desigur, au trebuit să-şi reducă viteza pentru că zburau printre piscurile înghețate ale munților.

— *Skywatch, Icewall* se separă. Poate reuşim să-i vedem în stereo.

— Roger, Icewall.

— *2-1-8,* sunt *2-0-1.* Scorpion, mai eşti cu mine?

— Chiar lângă aripa ta, Coyote, a răspuns celălalt aviator. Suntem cam singurei p-aici. Tu vezi ceva?

— Nimic. Ce-ar fi să degajezi dreapta-sus şi să iei poziția *eyeball*[21].

---

[21] Formația preferată de zbor în câmpul tactic al aviatorilor americani este *loose deuce.* Cele două avioane zboară în formație foarte largă distanțate la peste 1 km pe orizontală şi la 1 km pe verticală. Primul avion aflat mai sus *(eyeball)* are un câmp radar mai mare şi descoperă mai uşor inamicul. Al doilea avion *(shooter)* este cel care atacă.

— *Roger.* Execut.

*Tomcat*ul lui Scorpion s-a aplecat brusc pe aripa dreaptă, arătându-şi burta către avionul lui Coyote. Acesta a putut vedea fiecare detaliu al încărcăturii de arme a lui Scorpion – patru rachete cu rază mare de acțiune AIM-54C *Phoenix,* două AIM-7M *Sparrow* şi două AIM-9 M *Sidewinder* – încărcătura standard pentru o misiune de intercepție care era mortală la aproape orice distanță.

Apoi Scorpion a activat postcombustia şi *Tomcat* a dispărut în depărtare. Despărțindu-se, cele două *Tomcat* puteau avea o acoperire radar mai bună pentru descoperirea țintelor încă mascate. În luptă, de obicei învinge cel ce-şi vede primul adversarul.

Munții se îngrămădeau în față, inaccesibili şi cu piscurile acoperite de gheață. Coyote putea vedea clar limita zonei împădurite de pe pantele acestora. Solul de dedesubt era accidentat, mozaicat cu petice de câmp, păduri dese şi pante presărate cu bolovani.

— *Skywatch,* sunt *Icewall.* Ia zi, ai idee dacă ne aflăm deasupra unui teritoriu amic?

— Greu de spus, a răspuns operatorul de pe *Hawkeye.* Ar fi de presupus că vă aflați binişor în interiorul zonei amice, dincolo de *no-man's-land.* Dar dacă norvegienii cred că

sunteți nişte MIG-uri, vor încerca să vă doboare ca pe ruşi.

— Da' ce optimist eşti astăzi, a replicat Coyote.

Privi către pământul ce se desfăşura sub avion. Peisajul părea paşnic, chiar idilic. Nu se vedea niciun semn de război, niciun tanc sau transportor blindat în flăcări, niciun vehicul militar pe şosele.

— Negativ activitate la sol. Cred că suntem dincolo de linia frontului.

— *Roger, Icewall.* Dar ține ochiu' mare. Ştii că acolo e război, iar voi sunteți în mijlocul lui.

Ochiu' mare, adică ochii în patru, cei mai buni senzori din dotarea unui aviator. Chiar şi în războiul modern, high-tech, purtat de la mare distanță, simțurile umane, cuplate cu rațiunea, instinctul şi anii de antrenament, rămâneau cele mai bune unelte de la bordul avionului.

— Coyote, sunt Scorpion! vocea lui Scorpion ascuțită, înăsprită de emoție, a izbucnit în căştile lui Coyote. *Bogies*! *Bogies*!

— Şezi blând, Scorp! Care-i direcția?

— *Bogies* multiple la 0-8-5, *angels*[22] *bază* minus *4.* Distanța 15 mile. Am 5... 6, 8 *bogies,* repet, 8 *bogies* în două grupuri, acum la 0-8-6.

— *Copy, 2-1-8.* Dar tot avem nevoie de o identificare pozitivă.

— Poate vrei să mă duc la ei şi să mă prezint?

— Îi am şi eu, a spus John-Boy din scaunul din spate. Tocmai ies dintre munți.

— OK, John-Boy, a confirmat Coyote.

Se gândi că e ciudat, pentru că vorbea mult mai calm decât se simțea. Inima îi bătea nebuneşte anticipând acțiunea. Sau era vorba de frică?

O clipă se gândi la Julie. Nu voia să moară!

— Raportează lui *Camelot.* Spune-i că ne apropiem de *bogies.*

A împins maneta de gaze spre înainte, simțind cum creşte în spatele său puterea brută a motoarelor. Trei mile, câte una la fiecare secundă.

— Coyote, aici Scorpion! Ăştia degajează spre mine... şi lansează! Am multiple lansări de rachete de la doi... patru *bandits!* Repet, patru *bandits!*

Acum erau *bandits,* în loc de *bogies.* Nu mai erau avioane neidentificate, ci ostile, inamice.

— Ține-te bine, Scorp. Sunt la o milă în urma ta şi vin în forțaj.

---

[22] Angels – termen-cod pentru *altitudine.*

Vapori albi s-au format la vârful aripilor sale atunci când a spart bariera sonică.

CAPITOLUL 2

Miercuri, 18 iunie

1424 Zulu (1524 ora locală)

Tomcat 201

În apropiere de Grotli, Norvegia

Manşa trasă tare spre înapoi, maneta de gaze la maxim spre înainte (zona cinci – postcombustie/forțaj). Cabraj accentuat printre nori.

Un sat a fulgerat pe sub avion, case şi hambare din lemn pe fondul verde din capătul unui fiord şerpuit.

La sud se întindea Jostedalsbre, cel mai mare ghețar continental din Europa, 60 mile lungime şi o suprafață de sute de mile pătrate în văile munților. Lumina se reflecta cu scânteieri diamantine în câmpurile de gheață şi râurile înghețate, mult mai intens decât la suprafața mării, dar Coyote ignora feeria strălucitoare, distribuindu-şi atenția între imaginile generate de computer pe *Vertical Display Indicator* de pe consola de bord şi *Heads Up Display* proiectat pe parbriz.

VDI arăta avionul lui Scorpion, atacat de patru *bandits,* la 6.000 picioare deasupra altitudinii lui Coyote şi la aproape trei mile depărtare.

Al doilea grup de patru *bandits* şi-au menținut direcția inițială atunci când au erupt dintre munții Jocunheim la 12 mile spre est, cabrând puternic şi continuând să năvălească asupra lui *Jefferson* cu viteza Mach 1.

— *Skywatch, Skywatch,* a apelat John-Boy. *Icewall* 2-0-1. Avem 8 *bandits,* repet, 8 *bandits* în două grupe marcate *Alpha* şi *Bravo.* 2-1-8 este atacat de grupul *Alpha.*

— *Icewall,* sunt *Camelot,* a apelat prin radio o voce aspră şi Coyote l-a recunoscut pe Tombstone Magruder, CAG. Suntem vizați. Ținta prioritară este grupul *Bravo,* grupul *Bravo.* Ai înțeles?

Coyote a ezitat. *Wingmanul* său se confrunta cu cele patru MIG ale lui *Alpha,* iar CIC i-a ordonat să se ocupe de celelalte patru ținte, *Bravo,* încă neidentificate ce-şi menținеau cursul direct către *Jefferson.*

— 2-0-1 *Copy,* spuse scurt. Atac.

Judecat la rece, ordinul avea sens. Probabil că *Alpha* era escorta de protecție pentru ceva mai mare, posibil un cvartet de *Backfires,* avioane grele precum cele ce au scufundat cu câteva zile mai înainte nava *Keflavik* cu rachete aer-suprafață AS4.

Acestor avioane nu li se putea permite să se apropie de *Jefferson,* pentru că exista riscul unei lovituri devastatoare

cu rachete asupra aerodromului plutitor.

Însă vânarea lui *Bravo* însemna să-i lase pe Scorpion şi Juggler într-o confruntare 1 la 4 timp de câteva minute cruciale, o eternitate în combatul aerian.

— Distanța până la *Bravo* zece mile, spuse John-Boy.

— Folosim *Phoenix,* hotărî Coyote.

— *Roger.* Fixez țintele.

AIM-54 *Phoenix* era o ucigaşă cu rază lungă de acțiune, capabilă să se orienteze cu radarul asupra unei ținte aflate la peste 100 mile depărtare. Utilizarea unei rachete de un milion de dolari împotriva unei ținte aflate la cel mult zece mile distanță părea o risipă, dar asta era raza maximă a rachetelor *Sidewinder* cu cap de căutare în infraroşu, iar AIM-7M *Sparrow,* deşi puteau ajunge la cel puțin 60 mile erau semiactive radar. Asta însemna că ar fi trebuit să mențină *Tomcatul* fixat pe curs, marcând ținta cu radarul de la bordul avionului cât timp racheta SARH[23] zbura către victimă, iar în această clipă *wingmanul* său era atacat.

— Am fixat ținta, a anunțat John-Boy. *Bravo* 1 la zece mile.

— Lansează!

---

[23] SARH – Semi Active Radar Homing – sistem de ghidare a rachetelor prin detectarea emisiei radar reflectate de țintă.

— Fox[24]-3! a dat John-Boy avertismentul de la lansarea unei *Phoenix* în timp ce acționa butonul de pe consolă.

F-14 a tresărit când racheta de jumătate de tonă s-a desprins de sub aripă. După aprinderea motorului aceasta a țâşnit înaintea avionului lăsând în urmă un panaş alb de fum în cerul nefiresc de albastru.

— Următoarea țintă! Fixare!

— O am! Fox-3!

Coyote se uită din nou la blipuri şi la simbolurile de pe VDI... Scorpion avea probleme.

1425 Zulu (1525 ora locală)

Tomcat 218

În apropiere de Grotli, Norvegia

— Două rachete vin în curul nostru! a strigat Juggler.

Când şi-a aruncat *Tomcat*ul într-un viraj strâns la dreapta, Crandall a privit în urmă şi a văzut rachetele venind în coada sa, cu dâre albe de fum lungi de o milă.

— Să nu dai la boboci, Jug! Calc pedala la fund!

Lăsând în urmă flăcările-momeală precum trena unui meteorit ce arde în atmosferă, F-14 s-a aruncat în jos către

---

[24] Fox – prescurtare de la *Foxtrot* (codul fonetic pentru litera *F-Fire/Foc).* Cifra indică tipul de rachetă lansat:– Fox-1 – Sparrow.

crestele zimțate ale munților pentru a transforma altitudinea în viteză, apoi a redresat, fulgerând către albastrul zenitului. În timp ce momelile ardeau, a oprit postcombustia trăgând maneta de gaze spre înapoi. Uneori era posibilă păcălirea rachetelor cu senzor de căutare în infraroşu oferindu-le o țintă mai strălucitoare, mai fierbinte. Fără puterea motoarelor, *Tomcat* a mai continuat câteva secunde să urce din inerție, apoi a căzut într-un picaj aproape vertical, pe spate, o manevră de mică viteză ce i-a permis lui Crandall să execute un viraj extrem de strâns. După care au plonjat către munți cu avionul vibrând puternic pe măsură ce câştiga viteză. În urmă, una dintre dârele de fum a virat sălbatic spre stânga, păcălită de flăcările-momeală. A doua a spiralat pe traiectorie, continuând să urmărească *Tomcat*ul.

Lieutenant Commander Alex Crandall era un tip masiv, dur, născut în ținuturile muntoase din Missouri, care a început să zboare în adolescență pe un *Piper Cub*... şi a ajuns să piloteze un *Tomcat* pentru Navy. Iubea zborul, goana norilor peste cupola cockpitului şi sentimentul de solitudine când se afla între cer şi pământ.

— Fox-2 – Sidewinder

— Fox-3 – Phoenix / AMRAAM

— Fox-4 – tunul de bord. Uzual se foloseşte: *Guns*! *Guns*! *Guns!*

Acum, însă, singurătatea nu-l bucura. Pe VDI urmărea blipurile lăsate de F14 al lui Coyote şi de perechea de rachete *Phoenix.* A auzit avertismentul *„Fox-3”* şi ordinele de la CIC *Jefferson* ca acesta să se concentreze pe grupul *Bravo.*

OK, fir-ar dracu-al dracului, dar ar fi fost mişto să aibă o mână de ajutor aici, sus. Scorpion Crandall se simțea de parcă era gol-goluț în nemărginirea cerului cu patru MIG şi o pereche de AA-8 căutătoare în infraroşu. Două MIG erau în spatele său; alte două se roteau în fața sa, înghesuindu-l ca într-o cutie. Treaba nu era bună.

Dincolo de holograma generată de HUD, parbrizul era acoperit de munți. La mai puțin de o milă de vârfurile crenelate, Crandall a tras de manşă şi a împins maneta de gaze la maxim.

Accelerația i-a presat trupul în scaun, zdrobindu-i parcă fața, ochii şi creierul. A început să gâfâie scurt şi adânc, încordându-şi muşchii gâtului şi a brațelor, în luptă cu presiunea, cu „fuga” sângelui din cap ce ar fi avut drept consecință leşinul. Când pe HUD marcajul G a ajuns la 9, 2, câmpul vizual s-a îngustat ca într-un tunel întunecat.

Apoi presiunea a dispărut când *Tomcat* a revenit la zbor orizontal. Crandall înghiți lacom aerul venit în mască, întorcându-se dintr-o parte în alta a carlingii pentru a observa cerul în toate direcțiile.

— Jug! Unde-s rachetele? Nu le văd!

Din spate nu a venit niciun răspuns. Cabrajul la mare G l-a „adormit" pe RIO, un fapt destul de obişnuit pentru că datorită diferențelor de poziție dintre pilot şi RIO, în spate forța G se manifesta ceva mai mult. Privi peste umăr, dar tot nu a depistat a doua rachetă sovietică.

Destul de bine. Au scăpat de ea. Dacă nu, ar fi fost loviți deja. Pe noul curs, două avioane sovietice veneau spre el aproape frontal.

Hotărând să lanseze o *Sparrow,* a mişcat uşor manşa pentru a aduce rombul de pe HUD peste simbolul ce marca unul dintre MIG-uri. După o secundă, s-a afişat codul ACQ[25] pentru ținta vizată, iar în cască s-a auzit tonul de fixare.

— Fox-l! anunță lansarea unei rachete ghidată radar, iar degetul a apăsat pe butonul de declanşare a focului.

SARH a şuierat de sub aripă dreaptă, năvălind către ținta ce se apropia.

Cele două avioane inamice au părut, o clipă, că sunt nemişcate, apoi s-au separat, unul spre nord, altul spre sud. Crandall a slăbit manşa spre stânga, urmărindu-l pe cel sudic, şi menținându-l în centrul conului invizibil de radiație proiectată de radarul AWG-9 al lui F-14.

După câteva secunde, în depărtare a izbucnit un flash, iar de pe ecran a dispărut un *blip*.

— Am spulberat un MIG! a raportat prin radio

Surprinse o reflexie a soarelui într-o cupolă de carlingă, mult deasupra lui şi în spate. Cele două MIG din urmă micşoraseră distanța şi picau asupra sa ca şoimii asupra unui iepure. Unde dracu' era Coyote?

1426 Zulu (1526 ora locală)

***Tomcat* 201**

În apropiere de Grotli, Norvegia

— Ratare! a izbucnit Coyote după ce *blipul Phoenix* din față s-a unit cu ținta... apoi s-a separat, părând să treacă de-a dreptul prin contact. Mama dracului! Am ratat!

— La fel şi a doua păsărică! a adăugat John-Boy. Cred că le-au păcălit!

— La un milion de dolari rahatu ai crede că pot face

---

[25] ACQ – acquisition – ținta fixată.

rachete ce chiar pot lovi ceva! Coyote lovi cu pumnul înmănuşat în genunchi.

— Tâmpenia de ECM e realmente nasoală, spuse John-Boy. Abia văd ceva prin nenorocirea asta!

Bruiajul radar era ca o ninsoare deasă pe ecranul lui Coyote. După cât îşi putea da seama, grupul *Bravo* continua să zboare pe curs, iar cineva de acolo bruia masiv. Era tot mai greu de văzut şi localizat ţintele prin perdeaua ECM.

— *2-1-8*, aici *2-0-1.* Scorpion, unde eşti?

— Prins în cuşcă, Coyote! a replicat vocea *wingmanului* său. Unul doborât, mai sunt trei. Mă presează!

— Poţi degaja? Noi avem patru şi vreau să mă uit mai de aproape la *bandits*[26].

— Am... să... în... cerc.

Vocea lui Crandall era distorsionată, pentru că din plămâni îi ieşeau o serie de gâfâieli pe măsură ce se lupta cu efectele unui viraj la mulţi G.

Coyote a trecut printr-un moment de nehotărâre. Urma să se ducă după cele patru avioane sovietice, până ajungea destul de aproape pentru a lansa rachetele *Sidewinder,* iar asta îi va lua mai mult timp decât avea Scorpion.

La naiba, nu-şi putea abandona *wingmanul.* Misterioşii

bandits din grupul *Bravo* puteau să aştepte. Furios, Coyote a tras tare de manşă, virând sălbatic. Drept înainte, putea vedea spiralele de fum, ale încăierării aeriene.

— Ţin-te bine, Scorp! *2-0-1* atacă!

1426 Zulu (1526 ora locală)

Valea Romsdal, Norvegia

Aflat în turela unui M-109, *Len/tnant* Harald Snorisson şi-a dat capul pe spate, uitându-se la cerul albastru intens dintre zenit şi orizontul sudic. Acolo, dârele albe lăsate de avioane se răsuceau şi se intersectau, într-o confruntare aeriană ce se desfăşura la multe mile deasupra sclipitorului ghețar Jostedalsbre.

Simțea cum îi bate inima de excitare. Avea 23 ani, proaspăt ofițer în mica armată regulată a Norvegiei. Nerăbdarea de a se lua la trântă cu inamicul ce i-a invadat țara îl copleşea.

În mod normal, ar fi staționat împreună cu restul unității sale, Regimentul 2 din Brigada 1 Mecanizată, dar războiul şi întâmplarea l-au aruncat aici, izolat, pe un drum ce ducea către nord-est de-a lungul văii abrupte şi stâncoase Romsdal.

---

[26] Bandits – avioane identificate ca inamice.

Doctrina oficială prevedea ca, în eventualitatea unei invazii sovietice a Norvegiei, unitatea sa să fie transportată pe calea aerului în extremul nord, dar atacul rusesc venit prin totală surprindere, a antrenat Brigada Nord într-o copleşitoare luptă din direcția Finlandei. Comandamentul norvegian a fost spulberat, mai întâi de atacurile aeriene sovietice asupra centrelor de comandă şi a cartierelor generale ale armatei de pe tot cuprinsul țării, apoi de masivele desanturi amfibii şi aeriene asupra capitalei Oslo, în zona sudică.

Generalen/tnant Nils Lindstrom încă se străduia să salveze situația din cartierul său general aflat într-o locație secretă lângă Bergen, dar comunicațiile dintre unitățile militare nu erau chiar atât de eficiente ca în timpul manevrelor NATO din trecut. Brigăzii lui Snorisson i se ordonase să se deplaseze la Bergen, apoi la Trondheim, pentru ca în final să ajungă într-o vale îngustă, ce şerpuia prin centrul țării. După 12 iunie, brigada a raportat o serie de acțiuni de hărțuire a inamicului în zona de coastă, între Tromso şi Rorvik, dar în tot acest timp, Snorisson nu a fost niciodată implicat direct în luptă. Cine ştie cum, în haosul de ordine şi contraordine, a ratat o raliere planificată, iar acum era doar el, trei subofițeri şi vehiculul lor antiaerian

M-109, singuri pe un drumeag de țară din valea Romsdal.

Ironic, *stabssersjantul*[27] său scrisese pe ambele părți ale turelei, chiar sub tuburile de lansare a rachetelor, *„Skynd Dem”.* Snorisson se întreba dacă principiul era valabil în toate armatele: *„Grăbeşte-te şi... aşteaptă!”.*

Nu putea să se obişnuiască cu prezența invadatorilor. La început a fost speriat, mai ales că fiecare raport de pe front aducea noutăți despre un nou dezastru. Dar se născuse şi crescuse în micul şi oarecum izolatul orăşel de pescari Leiranger, adăpostit în imensul Vestfjorden. Soția şi micul său fiu încă mai erau acolo... sau nu.

Şi-a strâns pumnii, unghiile intrându-i în carne. Cu numai cinci zile înainte ca infanteria marină sovietică să-l împingă la sud de perimetrul lor inițial de la Narvik, auzise zvonul că forțele norvegiene *Heimevemet* – rezerviştii din apărarea locală – au ambuscat o coloană sovietică pe un drum din apropiere de Narvik, iar ca măsură brutală de pedepsire sovieticii au adunat sute de civili din zonă şi i-au împuşcat. Leiranger şi o duzină de alte localități de pe țărmurile Vestfjorden, au fost incendiate şi distruse ca pedeapsă şi avertisment.

---

[27] Stabserjant – în Armata Norvegiană echivalent plutonier; cod NATO OR-7.

Loytnant Snorisson voia să riposteze cu duritate. De cinci zile nu se mai gândea la nimic. Iar aceasta ar putea fi şansa lui. În sfârşit! Şi-a coborât capul prin trapa circulară în interiorul turelei. M-109 era un vehicul de producție americană, proiectat inițial ca tun autopropulsat, dar transformat în lansator mobil de rachete antiaeriene *Roland*-2. Acestea erau nişte SAM[28] realizate în colaborare franco-germană, ghidate radar, un sistem cu rază scurtă de acțiune ce putea urmări ținte până la 16 km distanță, dar trebuia să se afle mult mai aproape – la cel mult 6 km – pentru a le putea doborî. De câteva ori în ultimele săptămâni, unitatea sa a depistat avioane ostile pe cerul Norvegiei, dar acestea au fost singurele lor contacte cu „acțiunea".

— Gunnar! Ai depistat vreo țintă?

Căruntul *stabssersjant* l-a privit cu ochi obosiți.

— Ținte sunt multe, *Loytnant.* Distanța 10 km, altitudine 5.000. Toate sunt dincolo de raza de foc.

Snorisson scoase din nou capul afară. Acolo sus, cineva se lupta... Sovieticii cu ce mai rămăsese din *Luftforsvaret,* probabil.

Absența Forțelor Aeriene Regale ale Norvegiei – *Luftforsvaret* – a fost evidentă în ultimele zile. În prima

[28] SAM – soil-air missile – rachetă sol-aer.

săptămână a invaziei, avion după avion au fost doborâte de pe cer sau distruse la sol de sălbaticele haite de desant sovietice.

Acum însă, câțiva dintre conaționalii săi au decolat în efortul de a apăra cerul de deasupra Jostedalsbre. Iar dacă vreunul dintre mult urâții invadatori ruşi se va aventura în raza SAM-urilor sale, *Lm/tnant* Snorisson le va arăta ce poate.

1426 Zulu (1526 ora locală)

Tomcat *218*

În apropiere de Grotli, Norvegia

MIG-urile s-au apropiat cu o viteză înfricoşătoare manevrând să ajungă în *şasele* lui Crandall, poziția favorită pentru a reuşi o lovitură ucigătoare direct în coada sa. Dintr-o privire aruncată peste umăr, a surprins ambele avioane zburând aripă-la-aripă pe când el vira strâns la dreapta.

— Se țin încă de curu' nostru, Scorp!

RIO îşi recăpătase cunoştința după numai câteva secunde, dar încă părea ameţit, cu voce şovăitoare. Crandall menținu virajul, în timp ce-şi calcula şansele.

Oponenții săi erau MIG-29 *Fulerum,* avioane suple, cu un

aspect mortal asemănător cu al celor americane F/A-18 *Hornet,* stabilizatoare de direcție duble, două puternice motoare turbofan *Tumański* R-33D şi două imense prize de aer rectangulare plasate sub încastrarea aripilor la fuselaj. Când Crandall a schimbat virajul spre stânga, cele două s-au menținut cu uşurință în interiorul razei. Se aflau atât de aproape încât putea vedea suporții de sub aripi pentru cele şase rachete aer-aer, vopseaua de camuflaj cu pete gri-verzi şi stelele roşii cu chenar alb de pe stabilizatoare.

Cu un şoc, Crandall şi-a dat seama că *Fulerum* erau prea aproape pentru o lansare de rachetă. Vor folosi tunurile de bord.

Fiecare *Fulerum* era dotat cu un tun de 30 mm, cu o singură țeavă şi sistem de ochire cu laser incredibil de precis. Crandall şi-a reamintit de o informare referitoare la sistemul de ochire de pe *Fulerum.* În etapele inițiale ale testelor, o greşeală de proiectare a sistemului electric stopa tirul după numai cinci-şase proiectile trase... totuşi *Fulerum* a continuat să-şi adauge la palmares victorie după victorie, lovind mortal orice țintă.

Unul dintre proiectanții avionului a afirmat, că dacă s-ar fi ştiut de la început cât de eficient este sistemul de ochire, atunci ar fi redus la jumătate încărcătura de muniție în

favoarea încorporării unor rezervoare de combustibil mai mari.

Beneficiind de o asemenea acurateţe, piloţii ruşi nu-şi făceau probleme urmărindu-şi ţinta, pentru că erau siguri că o vor lovi din prima rafală. Singura lui cale de a ieşi din linia lor de foc era să-i deruteze cu manevre înainte de a fi ochit, de a face manevre atât de bruşte şi neaşteptate încât ruşii să fie nevoiţi să degajeze.

Şi aşa ar fi avut şi el o şansă să se dea la ei.

— Ţine ochii pe ei, Jug! Să-i vedem dacă se descurcă la *circ!*

Crandall a smucit manşa înapoi spre stânga, aruncându-şi F-14 într-un alt viraj sălbatic spre stânga, descriind un „S" rapid care trebuia să lase cele două *Fulerum* pe exteriorul virajului şi pe o direcţie greşită. Dar, aşa cum se cam aşteptase, ruşii i-au copiat perfect manevra, reuşind şi ei să vireze strâns la stânga, ajungând din nou în spatele lui.

Totuşi, înainte ca aceştia să se stabilizeze pe poziţie, el a redus maneta de gaze la 60%, lăsând *Tomcatul* să se răsucească pe stânga până ce a ajuns pe spate... şi a început căderea. Şi iarăşi, munţii şi sclipirea orbitoare a câmpului de gheaţă s-au rostogolit peste canopie, avionului

până ce au ocupat tot câmpul vizual prin parbriz, dincolo de HUD. Aripile s-au retras automat în poziție săgeată, când *Tomcat* a spart bariera sonică în căderea spre sol.

— Le-am tras-o! a zbierat Juggler prin ICS. Au trecut pe deasupra noastră de parcă nici nu ne-au văzut!

Crandall a rânjit în mască. Până ce cele două *Fulerum* vor înțelege ce s-a întâmplat, el va fi pregătit pentru lansarea finală.

Spre vest, o altă racheta aer-aer străpungea cerul.

— *Fox-2!* s-a auzit în eter avertismentul lui Coyote odată cu lansarea unei *Sidewinder* asupra celui de al treilea avion ce era pe urmele lui Scorpion şi Juggler.

— Scorpion! Coyote intră în joc!

— *Roger,* Coyote!

Începu să tragă manşa spre el, simțind cu forța G îi zdrobeşte fața, pieptul, stomacul. S-a străduit să articuleze cuvintele cu dinții încleştați.

— Îmi pare... bine... că... vii... la bord...

A privit compasul proiectat pe HUD. Direcția 0-3-5... aproximativ nord-est. O vale traversa terenul sterp din fața sa. Cele două MIG degajaseră spre est, la trei mile mai departe şi la o milă mai sus ca el. Reduse cabrajul până ce botul *Tomcatului* a ajuns pe direcția acelor *Fulerum* şi le-a

ochit cu o rachetă autodirijată în infraroşu *Sidewinder.*

Țintă fixată. Foc...

1427 Zulu (1527 ora locală)

Valea Romsdal, Norvegia

— Ai ținta?

— *Ja, Loytnant,* a confirmat *stabssersjantul.* Ținta fixată! E în raza de foc! Dar nu avem semnal IFF...

Turela *„Skynd Dem"* s-a rotit spre stânga, orientând către țintă tuburile masive şi discul central al antenei radar. Din întâmplare, lupta adusese unele avioane direct către poziția lui Snorisson. Acum putea vedea cel mai apropiat avion, o siluetă mică, zveltă, cu două ampenaje verticale ce creştea rapid apropiindu-se. Teama s-a revărsat în venele lui Snorisson. Ăsta îl ataca în picaj!

În combat, avioanele transmit automat un semnal radio codificat. Numit IFF – *Identification Friend or Foe* – este singurul mijloc prin care pot fi diferențiați inamicii de avioanele proprii (*prietene*) în toiul luptei desfăşurate la viteze supersonice şi pe raze de zeci sau sute de mile. Sistemul computerizat de pe *Roland* trebuia să respingă fixarea radar pe o țintă desemnată de IFF ca *prietenă.* O clipă, Snorisson s-a întrebat dacă faptul că nu era

recepționat semnal de la avioanele ce-l survolau însemna că a „picat” computerul.

A fost doar un ghinion că nu a ajuns şi la el directiva transmisă în josul lanțului ierarhic de Comandamentul de la Bergen prin care se avertiza că avioane americane aliate din US Navy au început să opereze în spațiul aerian norvegian... şi codurile lor IFF nu corespund cu cele utilizate de forțele Norvegiei.

În acel moment, în mintea obosită şi copleşită de durere a lui Snorisson nu exista nicio îndoială că avionul care venea asupra sa din înaltul cerului brăzdat de dâre albe era ostil. S-a strecurat din nou în interiorul turelei izbind trapa după el.

— Ținta! a răcnit la *stabssersjant.* Furia făcea să-i clocotească sângele.

— Spre sud-est! Arde-o!

— Am fixat-o. O urmărim.

— FOC!

A fost un şuierat precum cel scos de un jet de aburi şi prima, apoi a doua rachetă au țâşnit spre cer. Aproape în aceeaşi clipă, ținta a detunat pe deasupra, la mai puțin de o milă depărtare şi o mie de picioare deasupra terenului stâncos. Rachetele au virat scurt atunci când obiectivul lor

s-a mişcat dinspre sud-est către nord. *Boosterel*e au fost largate şi motoarele principale au început să le accelereze până la Mach 1, 6.

CAPITOLUL 3

Miercuri, 18 iunie

1427 Zulu (1527 ora locală)

Tomcat *218*

În apropiere de Grotli, Norvegia

— Suntem locați! a strigat Juggler prin ICS. SAM! SAM! SAM!

Drace, Probabil că se aflau deasupra teritoriului ocupat de ruşi! Putea auzi în căşti tonul ascuțit produs de radarul de locare. Ce chestie! Nu-l recunoştea, deşi ştia toate tonalitățile de radar asociate SAM-urilor sovietice. Ce dracu' era?

Nu era timp pentru întrebări. Mai toată viteza câştigată în prin picaj fusese pierdută în cabrajul după inamici. A văzut dârele albe, două, întinzându-se pe deasupra terenului. A acționat postcombustia în timp ce Juggler lansa nori de *chaff* pentru derutarea rachetelor.

Încet, încet, F-14 a început să câştige altitudine. Dacă putea să vireze suficient de strâns, SAM urmăritoare s-ar fi putut să nu țină pasul şi să treacă pe alături, sau s-ar fi putut lăsa înşelate de norii de *chaff şi* să explodeze inofensive.

Prima *Roland* a ratat cu vreo treizeci de metri şi nici nu a detonat. Cu radarul blocat de manevra lui Scorpion, s-a dus inofensivă către orizont.

A doua *Roland* a ratat şi ea... dar a trecut suficient de aproape pentru ca focosul de proximitate să fie detonat. A explodat la 7 metri sub burta lui *Tomcat* trimițând un vârtej de şrapnele prin metalul subțire al fuselajului. O duzină de leduri roşii de avertizare s-a aprins pe tabloul de bord, iar Crandall a răcnit *Ejectl Ejectl* în timp ce da să apuce maneta ce ar fi provocat catapultarea scaunului din avionul ce se dezintegra.

Însă combustibilul ce se revărsa din conductele distruse peste metalul încins a explodat înainte de a-şi finaliza gestul. Globul de foc a învăluit *Tomcatul* şi o serie de explozii l-au zguduit începând de la motoare, până la rezervoarele din aripi, fiecare explozie mai sălbatică decât precedenta.

După câteva secunde, resturile epavei s-au izbit de un munte şi o coloană de fum negru s-a înălțat către nemărginirea cerului.

1428 Zulu (1528 ora locală)

Tomcat *201*

În apropiere de Grotli, Norvegia

Coyote a văzut fumul şi a auzit prin radio ultimul strigăt disperat al lui Crandall.

Cu teroare crescândă, şi-a zvârlit avionul către locul prăbuşirii, căutând paraşute, sau orice semn că Crandall şi Tyson au reuşit să se catapulteze înainte ca F-14 să se izbească de versantul stâncos.

— *Camelot, Camelot.* Sunt *Icewall* 2-1-0. *Icewall* 2-1-8 este doborât, repet doborât, aparent cu rachetă SAM. Nu văd paraşute.

Două MIG din grupul *Alpha* se strecurau printre piscuri către est. Alte două fuseseră doborâte într-o luptă scurtă, dar feroce.

Acum, Coyote şi John-Boy erau singuri la trei sute de mile de *Jefferson.*

După o lungă tăcere în eter, Coyote a auzit vocea lui Tombstone plină de mânie greu reţinută.

— *Roger*, „2-0-1”. *Camelot copy.* Cer un update referitor la grupul *Bravo, over.*

Grupul *Bravo...* avioanele necunoscute pe care i se ordonase să le urmărească.

Fără nicio urmă de delicatețe, CAG i-a reamintit… că nu a executat ordinul primit. Misterioasele *bogies* din grupul *Bravo* se aflau încă pe curs, după ce au survolat țărmul, continuând să se apropie de portavionul american.

Trebuia să zboare ca din puşcă pentru a-şi corecta greşeala.

— Hei, nu cred că bossul e foarte mulțumit de noi, Coyote, zise John-Boy. Poate că n-ar fi trebuit să abandonăm misiunea, ce zici?

— N-are decât, a şuierat Coyote sălbatic.

După care a apelat *Jefferson.*

— Camelot, Icewall. *Sunt pe urmele contactului* Bravo. Stand by.

— *Roger, Icewall.* Atenție la avioanele *Alert-5*, cod *Backstop.* Au decolat şi sunt pe curs de interceptare cu *Bravo.*

În cabraj pe postcombustie, Coyote şi-a dus *Tomcatul* la altitudine, în goană spre vest. Era dificil de păstrat o fixare pe ținte. Trei dintre ele păreau să genereze un ecou radar ferm, precum avioanele de vânătoare… dar al patrulea era diferit, dificil de interpretat pe ecran.

Şi rapide. Avioanele astea chiar zburau… aproape cu Mach 2.

Pe Coyote îl îngrijora această viteză. Inițial a presupus că erau bombardiere *Backfire,* mari Tu-22M capabile să atingă la această altitudine Mach 1, 8.

Simți cum îl cuprinde un fior neplăcut pe şira spinării. Era ceva nou.

Cu un alarmant consum de combustibil, Coyote a urcat la 28.000 picioare cu viteza Mach 2, 3. Din fericire, se afla mult la sud de traiectoria de zbor a lui *Bravo*, ceea ce însemna că nu-i vâna venind din spatele lor. A putut depista poziția liderului şi s-a îndreptat spre spațiul dintre acesta şi escorta sa. Griul şters al munților şi verdele pădurilor dispăru în spatele lui *Tomcat*, înlocuit de albul neregulat al crestelor de valuri, apoi de imposibilul de azur al mării.

— *Feet wet*[29]*,* a raportat. John-Boy! Poți face o fixare?

— Ăă… încerc, Coyote. La dracu', îi tot pierd. ECM…

— ECM nu vor opri rachetele *Sidewinter.* Sau tunul de 20 mm. Hai să ne apropiem foarte mult de ticăloşi ca să vedem cu cine avem de-a face.

Distanța s-a micşorat milă cu milă, contorizată de John-Boy. Coyote îşi forța ochii cercetând spațiul din față şi de jos. Ar fi trebuit să fie vizibile deja.

---

[29] Feet wet – picioare ude – termen-cod prin care piloții raportează survolarea țărmului dinspre uscat spre mare.

Le-a observat mai întâi pe ecranul TXX-1 (*Television Camera Set)* de la bordul *Tomcat*, sistem prevăzut cu un teleobiectiv montat într-un container în partea de jos a conului frontal al avionului. Cuplând TCS cu radarul, a putut vedea avioanele inamice înainte de a ajunge în raza vizuală naturală.

Erau patru, mici siluete perfect vizibile pe ecranul tv. După câteva secunde, le-a putut vedea cu proprii să-i ochi. Aşa cum presupuse, trei erau *de vânătoare, Fulerum,* care degajau deja de lângă coechipierul lor mai mare şi virau către el.

Dar Coyote avea ochi doar pentru avionul pe care-l escortau *Fulerum.* Era enorm, mai mare decât orice alt avion de luptă cunoscut, de un gri-mat, cu botul foarte ascuțit, fuselaj suplu, aripi subțiri, în săgeată.

Comparându-i mărimea cu *Fulerum,* Coyote a estimat lungimea avionului la peste 150 picioare, anvergura binişor peste 100, mai mare decât un bombardier american B-l B, cu care semăna bine în multe aspecte. Avionul rusesc avea aceleaşi perechi de motoare montate la încastrarea fiecărei aripi, acelaşi profil conceput fără muchii drepte, pentru a diminua semnătura radar.

Coyote cunoştea această formă. Se găsea de ani de zile în

manualele de recunoaştere şi pe planşe, dar niciodată nu a fost văzut în direct: bombardierul *Tupolev* cu rază mare de acțiune şi purtător de rachete cunoscut în Vest sub codul *Blackjack.*

Era replica sovietică pentru americanul B-l, dar se cunoşteau extrem de puține detalii despre capabilitățile bombardierului rus, chiar şi după zece ani. Evident, ca şi B1, avea oarecari caracteristici *stealth*, dar nu duse la extrem precum la B-2 sau F-117 *Nighthawk.* Designul cu linii fluente al fuselajului, absența protuberanțelor şi a muchiilor ascuțite ce generau suprafețe reflective radar, îi asigurau un profil radar incomparabil mai mic decât ar fi sugerat mărimea sa efectivă. Aripile subțiri puteau fi extinse şi retractate spre înapoi la fel ca la *Tomcat*; dacă era necesar, la viteze mici, se puteau extinde până ce deveneau aproape drepte față de fuselaj. Acum, în zbor supersonic, acestea erau retrase în lungul flancurilor bombardierului, transformându-l într-o mândrețe zveltă şi mortală.

Coyote şi-a dat seama că *Blackjack* era *sursa* ECM. Acest avion a fost proiectat în întregime cu scopul de a penetra radarul inamic şi de a supraviețui. Dar, cel mai îngrijorător aspect al acestui bombardier era mai degrabă politic decât tehnic. Tot ceea ce a citit Coyote despre această maşină

enormă sugera că era – precum B-1 – o armă strategică menită să transporte încărcături grele de bombe sau rachete de croazieră, posibil cu focos nuclear. *Blackjack* a fost proiectat să atace o țară inamică, nu o singură navă.

— *Camelot, Camelot*, a apelat, urgența făcându-i vorbele aproape neinteligibile. Am contactul *Bravo* la vedere. Ținta este un *Blackjack*, repet *Blackjack*, cu trei *Fulerum* escortă, pe curs 2-7-5, *angels bază* plus 13, viteză Mach 2, 2.

1435 Zulu (1535 ora locală)

***CIC, USS* Thomas Jefferson**

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

La bordul lui *Jefferson*, întregul personal se afla la posturile de luptă deoarece rețeaua de senzori electronici cu rază mare a depistat amenințarea ce se apropia.

În CIC, Tombstone a ascultat vocea lui Coyote venind din boxe, atunci când aviatorul descria *flightul* sovietic. Un *Blackjack*, cel mai blestemat lucru dintre toate. Auzind mişcare în spatele său, privi peste umăr.

Admirai[30] Douglas T. Tarrant, comandantul CBG, şi *Captain* Jeremy Brandt, *skipp*erul lui *Jefferson*, se aflau în

[30] Rear Admirai Lower Half – cel mai mic dintre gradele de *admirai* (o stea), fost *commodore* (cod NATO OF-6). În România = contraamiral de

spatele său, împreună cu alți câțiva ofițeri superiori. Tarrant era înalt, suplu, cu un aer distins, imaculat ca întotdeauna; Brandt era imaginea sa contrară, urât ca un buldog, mic şi solid, cu părul cărunt tuns periuță. Uniforma sa kaki arăta de parcă dormise îmbrăcat – de fapt, chiar aşa se întâmplase. Oricine din CBG-14 acumulase în ultimele zile o serioasă restanță de somn.

— Scuzați-mă, *Admirai, Captain*, spuse Tombstone, luând poziție de „drepți". Nu v-am observat.

— Continuă, CAG. Lasă-ne pe noi. Care-s noutățile?

— Avem un F-14 doborât, *Amiral.*

— Fir-ar să fie!

— Celălalt tocmai a identificat intruşii. Un *Blackjack* cu escortă de luptă.

— Un *Blackjack!* s-a mirat Brandt. Doar unul?

— La prima vedere, da, *Captain.* Coyote, ăă... *2-0-1*, are grupul „la vedere". Un bombardier, trei *vânători.*

— Aş vrea ca raportul să fie confirmat, Paul – s-a întors Brandt către Aiken. Vezi ce poți face.

— Aye[31], Captain.

---

flotilă.

[31] Aye-aye – expresie consacrată în marinele anglo-americane; mai mult de un simplu *yes/am înțeles* reprezintă o triplă confirmare – *am auzit/am înțeles/execut imediat ordinul.*

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine – spuse Tarrant, ridicând din sprâncene în timp ce-şi freca bărbia şi studia marele ecran de lângă tavanul din CIC – este faptul că se presupunea că *Blackjack* are rol strict strategic. Ce dracu' caută aici?

— Ar putea fi un fel de mesaj, a subliniat Tombstone. Un avertisment să nu extindem războiul.

— *„Retrageți-vă, or declanşăm bombardamente strategice*"? a punctat Tarrant. Poate. Informația e de nivelul Washingtonului. Cei de acolo trebuie să o analizeze.

— În cât timp ajunge aici? întrebă Brandt.

Tombstone a analizat datele afişate pe monitor. Distanța curentă... 180 mile. Viteza 14-70. Asta însemna 7 minute şi jumătate. Dacă au rachete, le vor lansa mai devreme. Cât de repede... asta depinde de încărcătura lor de luptă.

Din cele citite despre noul bombardier sovietic, Tombstone ştia de presupunerea că *Blackjack* este conceput să transporte noua AS-15, o rachetă de croazieră similară cu americană *Tomahawk.* Aceasta putea fi dotată cu cap nuclear sau chimic, totuşi, în această fază a războiului, orice lansare împotriva navelor SUA va utiliza exploziv de mare putere.

Chiar şi în acest caz, AS-15 avea o putere monstruoasă.

Acest *Blackjack* constituia o amenințare serioasă pentru *Jefferson.*

Brandt era, evident, de aceeaşi părere.

— Îl vreau pe bastard dat jos, a izbucnit, trăsăturile congestionate făcându-l să semene şi mai mult cu un buldog. Doborâți-l!

Era o hotărâre dificilă, dar singura posibilă. Nu era timp pentru a cere aprobare de la Washington. Nu exista decât realitatea acestui moment, realitatea tacticilor, a apărării, a supraviețuirii.

Tarrant a aprobat cu o înclinare a capului.

— De acord. Ce avem sus gata să facă interceptarea?

Tombstone privi ceasul de pe perete.

— *Backstop 1* şi 2 au fost lansate acum zece minute, *Admirai.* Peste câteva clipe vor fi pe poziție, dar momentan, doar Coyote e „pe scenă".

— Bine. Transmite ordinul. Doboară-l pe bastard.

— Am înțeles*, sir.*

Tombstone s-a întors la consolă şi a luat microfonul.

— Icewall, Icewall*, sunt* Camelot. Over.

— Camelot…

Răspunsul suna ciudat, pentru că se lupta împotriva stresului provocat de manevrele cu marea forță G.

— Icewalll…

— Ai ordin să dobori *Blackjack-vi.* Repet, doboară *Blackjac*kul.

— *Copy.* Vocea lui Coyote era gâfâită. Probabil că executa viraje strânse în timp ce se lupta cu escorta sovietică. *Icewall... copy.*

1432 Zulu (1532 ora locală)

Tomcat *201*

200 mile est de Punctul *Viking*

Coyote simțea vibrațiile *Tom* raiului în timp ce-l menținea într-un viraj imposibil de strâns şi se lupta să mențină controlul prevenind pierderea de prea multă viteză, ceea ce ar fi avut ca urmare intrarea avionului în vrie sau oprirea motoarelor. *Fulerum* erau larg poziționate, două spre nord, unul spre sud, apoi s-au apropiat simultan din ambele părți.

— Lansare! a avertizat John-Boy. Lansare de rachetă de la *ora trei!*

Coyote a văzut coada albă îndreptându-se spre cupola sa, a auzit *ciripitul* avertizare-radar în căşti.

— Picaj, John-Boy!

Apoi a răsucit avionul pe spate, după care l-a înscris într-

un picaj la verticală direct spre apa mării.

— E o *Álamo,* a identificat John-Boy racheta ce se apropia. AA-10.

— Fii gata să arunci nişte *chaff.*

În timp ce *Tomcat* accelera spre apa mării, racheta ghidată radar s-a luat după el.

— Aruncă!

Pachete de *chaff* – nori de firişoare de mylar metalizat, de anumite lungimi, ce blocau frecvențele radar utilizate de rachetele autoghidate precum *Álamo* – au explodat în urma lui *Tomcat*, creând momeli tentante. După câteva secunde, când Coyote a fost sigur că *Álamo* s-a luat după el, a tras manşa şi s-a îndreptat din nou spre cer. Racheta şi-a continuat picajul spre mare.

— I-am tras-o! Klumea! a izbucnit John-Boy.

Coyote nu a răspuns. Când şi-a înscris F-14 într-un semitonou pe stânga, *Fulerum* sudic a alunecat pe HUD, urmat îndeaproape de cursorul pentru urmărire.

— Hai la tata! murmură.

Rombul a atins imaginea mişcătoare a MIG-ului; ecranul ACQ a pâlpâit.

— AIM-9 fixare! a anunțat, când *Sidewinder* a recepționat căldura emisă de motoarele avionului. Apoi a apăsat

butonul de lansare. *Fox-2!*

Sidewinder a şuierat de pe suportul de sub aripă, înfigându-se în albastrul cerului. Coyote a menținut avionul *Fulerum* în centrul HUD, deşi acesta se răsucea şi vira sălbatic în timp ce racheta se apropia... şi a lovit motorul din stânga. Un *flash* şi un nor de fum, apoi MIG a căzut spre mare. O clipă mai târziu, s-a deschis o paraşută albă ce părea aproape nemişcată pe fondul albastru închis al apei.

— Am spulberat un MIG! raportă John-Boy. Văd o paraşută. E bine.

Dacă era norocos, pilotul putea fi recuperat de o navă americană sau norvegiană. Dar Coyote şi-a reamintit moartea lui Scorpion şi Juggler în neaşteptata explozie din munți, de vidul cerului când le căuta paraşutele.

Celelalte *Fulerum* nu se aflau în raza de vedere, continuând să se rotească în încercarea de a ajunge în poziție optimă pentru a deschide focul. Drept înainte, la mai puțin de două mile depărtare, enorma săgeată cenuşie, *Blackjack*, continua zborul pe acelaşi curs. Coyote nu mai avea nicio *Sidewinder*, doar o *Phoenix* şi o *Sparrow. Phoenix* avea o încărcătură explozivă mai mare. Pe asta o va folosi.

— Îl distrugem cu o *Fox*-3, îi spuse lui John-Boy. Fixeaz-o pe el!

— Imediat... Gata!

Dar ceva se întâmplă cu bombardierul sovietic. De sub burta acestuia, întâi una... apoi alta, apoi încă patru chestii lungi, în formă de torpilă, au căzut către mare. În timp ce le privea, acestea s-au stabilizat în zbor, apoi au luat viteză. Se afla prea departe pentru a vedea aripile deschizându-se, dar ştia ce s-a întâmplat.

Rachete de croazieră, fiecare având câteva sute de kilograme de exploziv puternic sau – nici nu se putea gândi! – un focos nuclear mic.

— *Fox-3!* a strigat, când a simțit tresărirea lui *Tomcat* la plecarea rachetei *Phoenix* de sub burta lui.

Dar, deja era prea târziu. Moartea înaripată gonea spre *Jefferson* cu o viteză mai mare de câteva ori decât cea a sunetului.

1435 Zulu (1535 ora locală)

CIC, USS *Thomas Jefferson*

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

— Avem lansare de rachete, a raportat radistul *second class*[32] de la consolă, cu o voce calmă, profesională. Şase contacte, probabil rachete de croazieră sovietice, direcția 0-

8-5, distanța 1-6-3 mile nautice, în curs de apropiere.

— Fir-ar dracu-al dracului, spuse Tarrant încet, aproape respectuos.

Îl privi pe Brandt cu un zâmbet fugar.

— Sper că această navă este chiar atât de bună pe cât mi-ai spus mereu că este.

— Dacă nu e, se duce dracului, replică Brandt cu ochii lipiți de ecranul radar care arăta mica flotă de rachete sosind dinspre est.

1436 Zulu (1536 ora locală)

Tomcat *201*

În largul coastelor norvegiene

Coyote a văzut racheta percutând în laterala bombardierului, chiar la încastrarea aripii, lângă motoarele din dreapta.

Distanța era doar o fracție din cele peste o sută de mile la care putea acționa *Phoenix*; au fost trei explozii distincte – prima când a detonat încărcătura rachetei, a doua când i-a explodat imensul rezervor cu combustibil solid, şi ultima când rezervoarele de combustibil ale lui *Blackjack* au explodat într-o orbitoare minge de foc ce a luminat cerul.

---

[32] Petty officer second class (P02) – echivalent *sergent*; cod NATO OR-5.

Imaginea bombardierului a fost învăluită de norul propriei distrugeri. După câteva secunde, a reapărut pe cealaltă parte a norului, frumusețea aerodinamică pură transformată într-o masă contorsionată de resturi metalice ce cădeau arzând.

— *Camelot! Camelot!* apelă John-Boy din scaunul din spate, vocea trădându-i adrenalina şi bucuria debordantă. Am distrus un *Blackjackl* Repet am dist...

Dar, RIO nu şi-a mai terminat niciodată raportul, pentru că *Tomcat* a fost cutremurat violent, ca şi cum cineva l-ar fi lovit cu un baros imens în fuselaj, chiar în spatele cockpitului. Casca lui Coyote s-a izbit de canopie atunci când avionul s-a smucit tare la dreapta. Pe jumătate din tabloul de bord au izbucnit luminile roşii de avarii. Pierdea combustibil, jumătate din sistemele electronice erau nefuncționale... şi măsa-n...! Era aprins şi ledul roşu de avertisment pentru incendiu la motor!

Tomcat a trepidat iarăşi, în momentul când o pereche de forme argintii au trecut pe deasupra lui, la numai câțiva metri de aripa stângă. *Fulerurul* Ultimele două MIG-29 se apropiaseră dinspre *şasele* său, şi au tras o rafală cu mortala precizie a tunului de bord.

— John-Boy!... dar ICS era mut.

Nu-şi dădea seama dacă RIO era în viață sau nu, dar putea auzi şuieratul subțire, ascuțit, al aerului ce ieşea printr-o fisură din cockpit.

Coyote a apăsat butonul ce tăia contactul motorului din stânga. Lipsit de combustibil, focul s-a stins... dar *Tomcat* se târa acum cu un singur motor, iar acele *Fulerum* deja virau pentru un alt atac, de data aceasta frontal.

A încercat comenzile, dar era clar că nu poate face nimic ca să riposteze. Tot ce putea era să țină F-14 în aer. Radarul era dus, ecranul VDI era alb, HUD nu mai funcționa. În acest moment, Coyote ştia că urma să moară, iar şocul l-a copleşit golindu-i mintea de orice alte probleme.

Din nou, s-a gândit la Julie, soția sa, în timp ce se uita la *Fulerum* ce reveneau pentru atacul final.

CAPITOLUL 4

Miercuri, 18 iunie

1436 Zulu (1536 ora locală)

***CIC, USS* Thomas Jefferson**

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Captain Brandt împreună cu *admirai* au părăsit *Air Ops* din CIC, dar Tombstone nici nu i-a observat plecând. Era absorbit de schimburile de mesaje dintre avioane. *Backstop 1 şi „2”* făcuseră contactul cu *Icewall.* Drama ce se desfăşura la două sute de mile spre est i-au îndepărtat orice alte gânduri.

Marele ecran ce arăta contactele radar aeriene preluate de la E-2C era o hartă suprasaturată de *blipuri,* multe însoțite de coduri de identificare şi informații referitoare la altitudine, curs, viteză. Timpul părea să se fi oprit din momentul când, acum câteva secunde, Coyote a raportat că a fost lovit. *Backstop* era la mai puțin de 20 mile de poziția sa şi tocmai raportase fixare *Sparrow* asupra celor două *Fulerum.*

— Icewall, Icewall*, sunt* Backstop 1!

Tombstone şi-a permis un mic zâmbet. Vocea exuberantă îi era familiară, aparținând unuia dintre vechii săi prieteni.

— Care-i treaba, Coyote, şobolan păros?

— Aţi ajuns la ţanc, băieţi, replică vocea lui Coyote. Sunt în budă.

— *Roger.* Şezi blând pe bancheta din spate, preluăm noi volanul. Ochii pe el, Loon. Trec pe poziţie.

Loon era *Lieutenant* Adam Baird, în *Tomcat* 205.

— *Roger,* Batman. Trage, omule, trage!

Batman, *Lieutenant Commander* Edward E. Wayne, un tânăr aviator pe care Tombstone îl admonestase cândva ca fiind un pilot iresponsabil, un *hotdog*[33], dar care a sfârşit prin a deveni unul dintre cei mai buni zburători din *wing.* Acum era XO al VF-95.

— Am ton, a precizat Batman. *Fox-l!*

— Rachetă lansată, CAG, informă radistul.

Tombstone putea vedea mişcarea rapidă a impulsului ce reprezenta racheta *Sparrow.*

Backstop zbura în formaţie *eyeball-shooter,* cu Loon marcând radar ţinta, în timp ce Batman a lansat racheta. Apoi şi pe a doua.

Fulerum se apropiau constant de *Tomcatul* avariat al lui Coyote, dar părură că au devenit conştienţi de F-14

---

[33] Hotdog – în argoul piloţilor: un pilot cu abilităţi profesionale deosebite, dar indisciplinat, gata oricând să facă manevre de zbor periculoase,

Backstop ce se apropia în acel moment, probabil când propriile radare au detectat fixarea SARH. Pe ecranul radar, părură să alunece într-o parte. Rachetele le-au urmat, curbându-şi traiectoria spre respectivele ținte.

În *Air Ops* liniştea era absolută, întregul personal urmărind drama în desfăşurare. MIG-urile ruseşti se aflau încă destul de aproape de Coyote ca să-şi poată termina uşor treaba cu *Tomcat* avariat. Dar, secundă după secundă, devenea tot mai clar că fug de pe scenă, picând cu mare viteză către coasta norvegiană, fiecare urmărit de un *ogar* mic, dar mortal.

— O şterg! a anunțat Batman. *Camelot, Camelot,* sunt *Backstop. Bandits* au hotărât să se care!

Sparrow îi urmăreau. Una, racheta ghidată de Loon, a ajuns ținta, apoi a trecut mai departe, pentru că MIG s-a aruncat tare spre dreapta. Evident, rusul a păcălit

Sparrow *cu* chaff.

A doua rachetă s-a apropiat... s-a unit cu ținta... apoi *blipul* ce marca al doilea *Fulerum* păru să se extindă... după care a dispărut. Au licărit doar părțile individuale ale epavei, după cum îşi schimbau aspectul radar în căderea spre apele mării.

---

cascadorie.

— *Camelot,* sunt *Backstop-l.* Am distrus un MIG!

Marinarii din ELE au izbucnit în urale, agitând în sus pumnii strânşi şi bătându-se pe spate.

— Terminați! a ordonat Tombstone. Încă nu am scăpat! *Icewal, Icewall*, sunt *Camelot 1*. În ce stare te afli? *Overl.*

— *Camelot*, sunt *Icewall.* Sunt... OK. Dar, cred că Johny-Boy s-ar putea să fie rănit. Nu-l aud pe ICS. Pierd combustibil, dar nu prea mult. Mai am sub 6.000 litri pentru un singur motor. Una peste alta, mă descurc bine, cred. Blestemăția dracului, bastarzii ăia chiar ştiu să tragă!

— *Roger. Backstop* te va aduce acasă. Ai înțeles?

— Afirmativ, *Camelot. Copy*. Dar, sper să mai am unde să aterizez tinicheaua asta când ajung acolo. Aveți şase *boambe* care vin spre voi.

— Le vedem, *Icewall...* acum e treaba celor din *Surface Ops.* Tu doar vino pe punte într-o singură bucată. Acesta este un ordin direct.

— Afirmativ, CAG. Să văd ce pot face.

Dar, Tombstone era cu ochii fixați pe grupul de *blipuri* ce se mişca cu rapiditate, apropiindu-se de portavion. Temerile lui Coyote erau justificate. Dacă *Jefferson* şi escortele sale nu vor putea opri această formație de moarte supersonică, va trebui să-şi găsească în Norvegia un aerodrom amic pe

care să aterizeze.

Pentru că peste câteva minute, *Jefferson* s-ar putea să nu mai fie disponibil.

1437 Zulu (1537 ora locală)

Puntea de Comandă, USS *Esek Hopkins*

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

USS *Esek Hopkins* era o fregată, una dintre omniprezentele reprezentante ale Clasei *Oliver Hazard Perry* FFG[34], care jucau un rol atât de important în operațiunile US Navy de oriunde în lume. Mai mică decât un distrugător, dar dotată cu un armament aproape asemănător cu al unei DDG[35] şi electronică avansată, avea un echipaj de 200 marinari.

Proiectată pentru lupta antisubmarină, eficiența sa a fost afectată – după cum susțineau criticii ei – de reducerile bugetare, înainte ca prima din clasa sa să fie măcar lansată, *Hopkins* şi sora sa FFG tot au reuşit să îndeplinească o gamă largă de misiuni, de la escortă tanc de combustibil, până la protecție aeriană, de la ASW la *umflatul muşchilor.*

Uzual, *Hopkins* servea ca parte a ecranului de protecție

[34] FFG – fregată dotată cu rachete ghidate.
[35] DDG – distrugător dotat cu rachete ghidate.

ASW pentru inima CBG14, USS *Thomas Jefferson.* Acum portavionul era vizibil ca o imensă umbră gri pe orizontul vestic, la cinci mile babord de etrava navei. Oamenii de la bordul navei se aflau la posturile de luptă încă de acum două ore. Când din stația de amplificare a navei s-a auzit vestea despre lansarea rachetelor inamice, parcă s-a destins brusc un arc comprimat.

— Puntea de Comandă! CIC! Avem o lansare de rachete! Contacte multiple! Contacte multiple, direcția 0-8-5, distanța 1-6-0!

— Mulțumesc!

Commander Don Strachan, căpitanul[36] lui *Hopkins,* avea un ton profesional, conştient de efectul ce-l putea avea asupra oamenilor. Era un tip înalt, slab şi rigid, în vârstă de 39 ani, originar din Baltimore, care-şi începuse cariera ca subofițer pentru că încă nu-şi adunase creditele necesare absolvirii colegiului. După ce şi-a luat diploma, Strachan s-a înscris la OCS.

Hopkins era prima sa comandă. Gura i se strâmbă într-un rictus atunci când şi-a reamintit discuția de la popotă avută cu câțiva dintre ofițerii săi referitor la calitățile navelor din Clasa *Perry* FIG. Nu-i plăcea tendința lor de a lua foc când

erau lovite de rachete ucigaşe-de-nave. Ei bine, acum erau pe cale să afle cum poate o navă mică să facă față războiului modern.

— Manevra, vino stânga 4-5. Rotații pentru 30 noduri. Controlul armamentului, pregătiți *chaff şi* bateria de la tribord. Cuplați R2, modul automat.

Fără a fi necesar, a adăugat totuşi:

— Băieți, situația e pe bune, reală.

Sistemul de Armament pentru Apărarea Apropiată – prescurtat CIWS, uzual pronunțat *„sea-whiz”*[37] – era format din propriul său radar, un tun *Gatling Phalanx* cu şase țevi, încărcătoare şi control electronic în interiorul unui siloz alb, proeminent, de cincisprezece picioare înălțime. De aici şi cealaltă poreclă a sa, „R_2D_2” precum robotul din *Star Wars.* Arma era montată la pupa fregatei Clasa *Perry,* deasupra hangarului elicopterelor, către helopad. Printr-un uşor viraj la stânga, Strachan oferea pentru CIWS un foarte larg unghi de tragere asupra țintelor.

Era o singură problemă*; Phalanx* a fost proiectat ca ultimă soluție, armă pentru apărarea apropiată, distanța efectivă

---

[36] *Căpitan – a nu se confunda* gradul captain *cu* funcția căpitan.

[37] Sea-whiz – umor american: în argou, *whiz* înseamnă *urinare (take a whiz),* sau un dispozitiv (pisoar) special pentru femei pentru a urina din picioare.

de tragere fiind de circa 2.100 m, mai puțin de o milă şi jumătate. O rachetă de croazieră putea străbate această distanță în doar câteva secunde.

Războiul modern era tot mai puțin o confruntare între oameni şi mai mult una a maşinilor contra maşinilor. O bătălie însemna pregătire şi o aşteptare nesfârşită...

urmate de câteva secunde de activitate frenetică şi terifiantă, viteză şi riposte prea rapide pentru ca mintea omenească să înțeleagă în timp real.

Spre est a apărut un *flash* şi o dâră de fum alb ce străbătea cerul.

— *Winslow* raportează lansarea de *Sea Sparrowl* a anunțat DuPont din CIC.

— Prea devreme, ce dracu'?

USS *John A. Winslow* era o altă unitate din CBG-14, un distrugător cu rachete ghidate ce naviga paralel cu *Hopkins*, la vreo cincisprezece mile spre est. *Sea Sparrow* era o rachetă suprafață-aer cu o rază de acțiune de numai zece mile nautice. *Winslow* tocmai a irosit o rachetă antiaeriană.

— Stai puțin. Căpitane, *Winslow* raportează defectarea sistemului lor Mark 29. Lansare accidentală şi defectarea lansatorului. Sunt scoşi din *joc.*

Din ce în ce mai rău... *Sea Sparrow* nu funcționa

întotdeauna aşa cum era prevăzut. De câteva ori în timpul carierei sale navale, Strachan se alăturase huiduielilor şi hohotelor de râs când Puntea de Comandă anunța o lansare test, urmată de un *puffde* fum şi o linişte stânjenitoare.

Acum nu a râs nimeni. Tensiunea a crescut palpabil.

Trecură trei minute, punctate de rapoartele *Lieutenant Commander* DuPont, TO[38] în CIC *Hopkins.* În acest timp, fregata îşi croia drum cu maxim de viteză către nord, pentru a se interpune între rachete şi presupusa țintă, *Jefferson.*

— Primele rachete se apropie la 1-8 mile, a anunțat vocea lui DuPont, după care a urmat o pauză. *Jefferson* raportează că e gata pentru lansare de *Sea Sparrow.* Urmăresc şi ei rachetele, distanța 2-3 mile.

— Avem o fixare *Standard?*

— Negativ, *sir...* ba nu! Avem! Fixare *Standard!*

— Sună alarma!

Alarma de rachetă a răsunat zece secunde, un avertisment final adresat celor de pe puntea prova să elibereze zona.

— FOC!

Puntea de Comandă de pe *Hopkins* s-a luminat când racheta montată imediat sub ea pe puntea prova a țâşnit

spre cer propulsată de o coloană de foc şi fum alb.

— Racheta lansată, a raportat CIC. Reîncărcare…

Secundele se târau, aşteptarea fiind un suspans agonizant.

— Standard *a ratat.*

— La dracu'! Continuați lansarea!

După alte câteva secunde, o altă lansare a şuierat de pe puntea prova către ceruri, îndreptându-se către orizontul estic. Strachan se surprinse ținându-şi respirația.

— 1-2 mile.

În depărtare, pe orizont, s-a văzut un *flash* ca *blitz*-ul unui aparat foto.

— Lovit! a strigat careva de pe Punte.

— L-am ras pe bastard! câțiva au izbucnit în urale.

— La loc comanda! a intervenit Strachan. Continuați!

— *Standard* a lovit ținta! rupse o voce din CIC liniştea. Rachetele rămase se află acum la 1-0 mile.

— Suntem pe direcția constantă 2-6-5, Căpitane, a raportat marinarul de la cârmă.

Asta însemna că *Hopkins* se îndepărta sub un unghi ascuțit față de rachetele ce se apropiau, prezentându-le pupa.

---

[38] TO – Tactical Officer.

— Rachetele continuă să se apropie, a raportat CIC. Cinci ținte, distanța între 9 şi 1-5 mile. Viteza constantă.

— Sunt urmărite cu Mark-75?

Hopkins era dotată cu o turelă OTO *Melera* Mark 75 pe puntea din mijlocul navei.

— Da, sir.

— Foarte bine. Deschideți focul.

Detunăturile lui Mark 75 au început aproape instantaneu, un *bum-pauză-bum*pauz*ă-bum* ce marca tragerea obuzelor de 6 kg, calibrul.62 la frecvența de 75 pe minut. Era proiectat să fie folosit împotriva țintelor de pe țărm, nave sau avioane, iar eficiența sa împotriva țintelor aflate în mişcare rapidă era cel puțin discutabilă. Tunul teleghidat avea o rază de acțiune de 10-11 mile, dar nu avea radar propriu de ochire precum *Phalanx.*

Dar, cel puțin, detunăturile sale făceau aşteptarea mai uşoară.

— Distanța 6 mile.

— Puntea, aici CIC! Lansăm *Standardl* şi zgomotul asurzitor a învăluit Puntea de Comandă.

— Confirmați CIWS în modul automat!

— Confirmat, Căpitane!

Încă două săgeți de lumină s-au îndepărtat de *Hopkins* şi

după o pauză de câteva secunde, două de pe *Jefferson.*

Sea Sparrow şi *Standard* aveau o probabilitate de lovire de sub 50% asupra ţintelor mici şi rapide precum rachetele antinavă. Câte vor trece prin baraj?

— CIC, aici Căpitanul. CIWS pe modul manual. Protejaţi *Jefferson.*

— *Aye-aye, sir.* Distanţa între noi şi *Jefferson* este acum de 14.000 iarzi.

Opt mile. Hopkins se afla chiar între rachetele ce se apropiau şi portavionul pe care încerca să-l protejeze.

— Gata pentru RBOC.

— În aşteptare, Căpitane.

— Modul ademenire. Foc!

— Lansare *chaff.*

O detunătură înfundată dinspre puntea pupa, ce s-a amestecat printre tunetele constante ale tunului din turelă. Mark 34 era un lansator de *chaff* cu două tuburi instalat la bordul navelor mici din Navy. Numit RBOC (*Rapid-Bloom Offboard Countermeasures),* lansa proiectile cu *chaff* în calea rachetelor. Era posibil ca norii metalizaţi formaţi înainte ca radarele ucigaşelor-de-nave să facă locarea, să le abată de pe curs.

— RBOC a tras, Căpitane.

— Continuă, fir-ar să fie!

Poate că nu vor reuşi să înşele toate rachetele, dar cu cât mai mulți nori vor detona, cu atât le creşteau lor şansele.

Una dintre *Sea Sparrow* de pe *Jefferson* a lovit, detonarea fiind însoțită de un *flash* strălucitor la numai o milă în babordul lui *Hopkins.*

— Patru mile, a raportat CIC. Una fixată pe *Jefferson.* Celelalte încă nu s-au hotărât.

Apoi evenimentele au început să se desfăşoare cu viteză supraumană.

1444 Zulu (1544 ora locală)

AS-15 sovietică

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Când rachetele de croazieră au ajuns în zona de căutare radarele lor au intrat în funcțiune. Raza de căutare era destul de scurtă încât numai o singură țintă să apară în fiecare zonă, dar suficient de mare ca ținta să nu poată scăpa cât timp racheta se apropia.

Dar trei ținte s-au arătat acolo unde ar fi trebuit să fie doar una. „Creierul" rachetelor era prea primitiv ca să reacționeze la surpriza apariției unei ținte în plus. Urmând instrucțiunile programate, au început să se fixeze pe cea

mai mare şi mai clară țintă.

În mod normal, aceasta ar fi fost portavionul, dar *Hopkins* dispersase o trenă masivă de *chaff în* pupa sa în timp ce se deplasa cu toată viteza, *chaff ce* s-a expandat într-un enorm nor reflectiv radar.

Una dintre AS-15 a fost deviată, şi fixându-se pe ecoul fantomă, a virat strâns spre sud. Celelalte trei rachete rămase încă urmau să se fixeze, iar la această distanță selecția era controlată de circuitul MTI (*Moving Target Indication),* proiectat să elimine ecourile de la sol şi să asigure o fixare fermă pe țintele de suprafață.

Ținte în mişcare. La nivelul mării, *chaff* şi-a pierdut repede inerția imprimată de lansare când s-a dispersat într-un nor, apoi a început să cadă cu viteza de unul sau două picioare pe secundă.

Hopkins îşi continua cursa spre nord-est cu viteza de treizeci noduri, când radarele celor trei AS-15 au ignorat norii de *chaff* şi mai îndepărtatul *Jefferson* şi s-au fixat pe ea.

1445 Zulu (1545 ora locală)

***Hangar, USS* Esek Hopkins**

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Prima rachetă de croazieră a venit spre tribordul navei, la zece picioare deasupra apei, în timp ce Mark 75 trăgea în neştire, trimițând gheizere de apă în jurul intrusului. Deasupra hangarului fregatei, silozul *Phalanx* se rotea scurt în jurul axei, cele şase țevi aliniindu-se cu ținta ce micşora distanța. Cu un zgomot ca de drujbă, țevile trimiteau câte cincizeci de proiectile de uraniu sărăcit pe secundă.

Nici exploziv, nici radioactiv, fiecare proiectil ucidea perforând rapid corpul țintei. Erau grele, de două ori şi jumătate mai dense decât oțelul şi se interpuneau în calea rachetei cu viteza de o mie picioare pe secundă. Radarul puls-doppler în banda „J" al *Phalanx*-ului urmărea simultan atât ținta cât şi proiectilele, corectând traiectoria acestora după fiecare rafală.

CIWS a tras din nou... a corectat, şi a tras încă o dată. A urmat un fulger de lumină, un bang şi o ploaie de schije metalice au percutat suprafața apei.

Apoi a ochit al doilea contact, dar nu a mai fost timp. Mai rapidă decât viteza sunetului, AS-15 a trecut peste norul de fum al rachetei distruse, îndreptându-se spre pupa lui

Hopkins. CIWS a avut timp să tragă doar o singură rafală; un proiectil a ciupit unul dintre ampenaje şi a trecut mai departe, dând racheta peste cap.

O clipă mai târziu – şi înainte ca *Phalanx* să-şi poată corecta linia de ochire şi să tragă din nou – racheta a izbit tribordul fregatei.

Nu a explodat imediat, ci a perforat pereții hangarului, rupând conductele de combustibil care alimentau cele două elicoptere din dotarea fregatei. Explozia a urmat după o jumătate de secundă. Combustibilul şi vaporii revărsați din conducte au expandat explozia, spulberând efectiv hangarul. Unitatea R_2D_2 a fost trimisă rotindu-se spre cer în vârful unui gheizer de flăcări portocalii.

A doua rachetă de croazieră a lovit şi ea după câteva secunde în suprastructura pătrățoasă, la 22 picioare deasupra liniei de plutire. Proiectată să explodeze după impactul şi penetrarea cocii navei, AS-15 a trecut prin pereții metalici ca un glonte printr-o foaie de hârtie, explodând direct sub Puntea de Comandă.

Într-o mistuitoare revărsare de flăcări, *Esek Hopkins* a început să ardă.

CAPITOLUL 5

1445 Zulu (1545 ora locală)

USS Esek Hopkins

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Flăcările se răspândeau prin suprastructura avariată înainte, spre rămăşiţele catargului, când *Lieutenant Commander* DuPont a reuşit să iasă pe puntea navei. Fumul usturător de plastic arzând, combustibil şi chimicale, umplea aerul îngreunând respiraţia.

Se afla în mijlocul navei lângă tribord şi putea vedea gaura imensă cu margini zdrenţuite din suprastructura pe unde intrase racheta. Cea mai mare parte din jumătatea superioară a catargului SPS-49 a lui *Hopkins* pur şi simplu dispăruse, inclusiv Centrul de Control al tirului, staţia radio, şi Puntea de Comandă. Vâlvătăile se ridicau spre cer, printre resturile contorsionate ale catargului antenei radar şi a ceea ce mai rămăsese din Puntea de Comandă. Un al doilea focar de incendiu era la pupa între ruinele hangarului elicopterelor.

Pretutindeni, se agitau siluete conturate de lumina flăcărilor, oameni ce-şi scoteau camarazii dintre fiarele răsucite, desfăşurau furtunuri de incendiu, dirijând jeturi

de apă şi spumă împotriva vâlvătăilor, sau se ajutau unul pe altul.

Nava era canarisită[39] spre tribord, iar DuPont trebuia să meargă aplecat puțin într-o parte pentru a se menține drept.

— Commander[40] DuPont!

Dinspre pupa, *Chief*[41] Castellano, subofițerul şef al departamentului de control al avariilor, a înaintat spre el, ținându-se de parâmele de siguranță.

— *Commander!* Nu pot lua legătura cu Puntea de Comandă! Cine a preluat comanda navei?

DuPont a privit craterul unde fusese până acum Puntea. Atât căpitanul cât şi secundul se aflaseră acolo când a venit iadul.

— Cred că eu sunt acela, *Chief.* Care-i situația?

Castellano se strădui să ia o poziție de „drepți". Avea o arsură urâtă pe partea dreaptă a feței, iar uniforma kaki şi vesta de salvare erau ude şi îmbibate de ulei.

— Nu ştiu cum e pe puntea prova*, sir.* Tocmai mă duceam

---

[39] Canarisită – înclinată într-un bord.

[40] A nu se face confuzie: personajul DuPont are gradul de *Lientenant Commander* (echivalent *maior).* Aici subordonatul i se adresează cu *Commander* (echivalent *locotenent colonel).* În toate Forțele Armate este uzuală această prescurtare către gradul superior.

[41] Chief (Petty Officer) – prescurtare quasioficială a denumirii gradului, larg răspândită în US Navy.

să văd. Dar la pupa... e rău. Incendii majore. Se ocupă echipele de ele. Cele mai multe se datorează combustibilului scurs de la elicopterele din interior. Turbinele s-au oprit. Luăm ceva apă. Probabil fisuri. Uşile etanşe sunt închise, iar pompele funcționează. Acum avem o înclinare de zece grade, dar se pare că s-a stabilizat. Cel puțin, până acum, a raportat cu un zâmbet crispat.

DuPont a dat din cap. Dacă înclinarea se accentua, *Hopkins* se va răsturna, scufundându-se în valuri.

— Comunicațiile?

— Doar telefoanele cu ultrasunete şi nişte stații radio portative*, sir.* Stația de amplificare a navei nu funcționează.

Făcu semn către forma îndepărtată, gri, a portavionului, vizibilă printre norii de fum.

— Avem radio contact cu *Jefferson.*

DuPont îşi frecă barba, gânditor. Ce era de făcut? O idee bună ar fi să abandoneze nava acum, înainte ca fregata să se umple cu apă, să se răstoarne şi să se scufunde... sau înainte ca incendiile să scape de sub control şi să-i prăjească pe toți.

Dar Frank DuPont era un marinar încăpățânat, fiu, nepot şi strănepot al unor oameni ai mării din Massachuttes. Fusese ambarcat şi mai înainte pe fregate din Clasa *Perry.*

De multe ori, el şi Căpitanul Strachen s-au contrazis referitor la meritele acestor mici nave nu prea bine proiectate. A fost de acord cu Strachen că nava are nişte limitări, dar era convins şi că este valoroasă.

Mai mult decât atât, această situație îi era chiar prea cunoscută pentru a renunța de la început la orice speranță. Pe 17 mai 1987, cu doar zece ani şi o lună în urmă, DuPont era un proaspăt *lieutenant junior grade* la bordul FFG-31, USS *Stark,* ce patrula în Golful Persic, când un *Mirage* F-1 iraqian a locat şi lansat două rachete *Exocet.* Amândouă au lovit la tribord între Puntea de Comandă şi lansatorul Mark 13 de pe puntea prova, dar numai una dintre rachete a explodat. Avariile au fost severe, mai ales la Punte, iar 32 de oameni au murit. Au urmat dezbateri considerabile despre lipsa preparativelor pentru defensiva navei... şi numai laude pentru eforturile echipei de control a avariilor. *Stark* a ieşit din Golf prin propriile forțe şi, în cele din urmă, s-a târât înapoi în State pentru reparații.

După un an, unul dintre prietenii lui DuPont se afla pe o altă FFG *Perry,* USS *Samuel B. Roberts,* când aceasta a lovit o mină iraniană în Golf. Explozia a avariat pupa fregatei care a fost cât pe ce să se scufunde... dar şi ea a fost salvată de antrenamentul pentru controlul avariilor, determinarea şi

aptitudinile marinarilor de la bordul ei.

Criticile lui Strachan referitoare la *Perry* poate că erau bine argumentate, dar rămânea real faptul că FFG erau foarte greu de ucis. Ce dracu', mai puteau încă să o salveze pe *Hopkinst*

Gândul la Căpitanul Strachan l-a umplut de durere.

— OK, decise DuPont.

Văzu doi marinari ce-l cărau între ei pe un al treilea, scoțându-l dintre fierătăniile suprastructurii, după care l-au întins pe puntea înclinată.

— Mai întâi trebuie evacuați răniții. Poate un LAMPS să aterizeze pe helo pad?

— Nu trebuie riscat*, sir.* Focul de la pupa este încă destul de puternic şi puntea ar putea fi avariată. Dar elicopterele ar putea să zboare la punct fix imediat ce stingem incendiile.

— OK. Concentrează-te pe focul de la pupa ca să ne putem duce răniții pe pad. Începem să-i transportăm imediat ce veți avea incendiul sub control, la fiecare tură atâția cât poate lua elicopterul. Transmite prin radio lui *Jefferson* să-şi decoleze *helourile.* Şi spune-le să fie pregătiți să-i ia şi pe cei din DC dacă trebuie să abandonăm nava.

— *Dacă... Chief* păru uimit. Nu o abandonăm*, sir?*

— Nici pomeneală, *Chief.* Vreau să-i dovedesc ceva

Căpitanului Strachan. O să salvăm „tinicheaua”!

— Da, *sir! Chief* a salutat scurt, zâmbind. Am auzit că ați fost pe *Stark.* Poate că o să avem şi noi parte de norocul dvs!

— Aşa să fie, *Chief.* Să sperăm doar că e felul bun de noroc!

1515 Zulu (1615 ora locală)

Tomcat 201

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

— *Icewall-l,* ai plinul făcut. Poți pleca.

— Roger, Tex.

Vocea-i era răguşită şi gâtul uscat. A tras uşor de manşă, rupând contactul dintre conducta de alimentare a lui F-14 şi „coşul” remorcat în spatele avionului cisternă KA6D aflat în fața şi deasupra carlingii sale.

— Degajez stânga. Mulțam pentru *pileală.*

— Oricând, *Icewall.* Noroc!

Coyote a răsuflat adânc deoarece comenzile avionului continuau să funcționeze, iar instrumentele încă mai dădeau informații acceptabile. Noroc…

Va avea nevoie de orice fărâmă de noroc pe care o putea aduna ca să pună avionul ăsta rănit pe pistă, într-o singură bucată. Privind înainte către orizont, îl putea vedea

Jefferson, o jucărioară pe nesfârşirea strălucire albastră a oceanului, la douăzeci mile distanță. *PriFly* îi ordonase să zboare în aşteptare până ce traficul de pe portavion va putea fi mai degajat, iar scăderea rapidă a nivelului de combustibil l-a obligat la un *rendez-vous* cu un avion cisternă – *Texaco* în argoul aviatic. După ce a făcut plinul, a virat uşor către imensa traiectorie ovală de pe cer cunoscută ca *Marshal Stack,* zborul de aşteptare unde putea rămâne până ce îl chema *PriFly* la aterizare.

O vibrație ascuțită, puternică, venită din spate, îl făcea să simtă că parcă întregul avion se spulbera în bucățele. Dar lumina de avertizare pentru „incendiu-la-motor" era stinsă. Dacă *curcanul* – argoul Navy pentru *Tomcat* – ar mai rezista întreg încă puțin…

— Hei, John-Boy? Mă auzi?

Niciun răspuns… şi tot nu ştia dacă IDS era funcțional. Lipsa totală a sunetului de scaunul din spate l-a convins că RIO era inconştient… sau mort.

Mai înainte, *PriFly* l-a întrebat dacă vrea să se catapulteze, dar tăcerea lui John-Boy l-a convins să rămână în avionul avariat.

Cu câțiva ani înainte, în timpul operațiunilor de deasupra Coreei de Nord de după capturarea unei nave americane de

spionaj în largul portului Wonsan, Tombstone Magruder a câştigat *Navy Cross.* În citare a fost descrisă alegerea sa de a rămâne în *Tomcatul* avariat şi a-l aduce pe puntea portavionului, deoarece RIO era rănit şi ar fi murit la catapultare. Acum, Coyote se afla într-o dilemă asemănătoare. Pentru el ar fi fost sigur să se catapulteze imediat şi să lase elicopterul SH_2 (numit cu afecțiune *„Angel*1”), care întotdeauna în timpul operațiunilor de lansare/recuperare zbura la punct fix la o milă în babordul lui *Jefferson,* să-l pescuiască din mare.

Dar nu putea lua o asemenea decizie fără a şti precis care este starea lui John-Boy. Dacă *PriFly* i-a acordat permisiunea să încerce aterizarea pe puntea lui *Jefferson,* exact asta va încerca să facă.

Traficul radio îi bâzâia în căşti, aducând informații şi de pe alte frecvențe ale controlului de trafic. A prins câteva frânturi: *„... incendiu pe punte...”* şi a ştiut că ascultă o comunicare între avariata *Hopkins*, aflată acum la multe mile spre sud-est, şi CIC *Jefferson.* Informația că fregata a fost lovită de două rachete aer-aer a ajuns la Coyote în timp ce se întorcea spre Punctul *Viking.*

Sentimentul de vinovăție rodea în el ca o rană deschisă. Nu reuşise să ajungă la Scorpion şi Juggler la timp ca să-i

salveze, iar *Blackjackul* rusesc l-a doborât prea târziu pentru a-l mai opri să lanseze rachetele *ucigaşe-de-nave.*

Aviatorii din Navy aveau tendința de a fi foarte aroganți, dar era vorba de o aroganță bine-motivată. Erau cei mai buni în ceea ce făceau, maeştri ai profesiei. Şi le era greu să accepte eşecul.

Coyote ştia acum că ar fi trebuit să rămână lângă *Blackjack.* Scorp şi Juggler oricum ar fi fost morți, dar el poate că ar fi reuşit să doboare bombardierul sovietic.

Poate, poate...

Coyote şi-a scuturat capul. La dracu' cu toate, luase cea mai bună hotărâre care se putea lua. Dacă s-ar confrunta din nou cu aceeaşi situație, era sigur că ar proceda la fel.

Un alt *Tomcat* a venit lângă avionul lui Coyote, la dreapta. Numărul inscripționat peste griul mat, de camuflaj, era 110, iar pe deriva verticală era o pasăre de pradă în picaj cu ghearele extinse. VF-97, *War Eagles,* celălalt *squadron* de *Tomcat* ambarcat pe *Jefferson.*

— *Viper* 2-0-1, a apelat o voce în căşti. Aici *Eagle* 1-1-0 în tribordul tău. Ce zici de o inspecție vizuală, *over?*

— *Roger*, a aprobat Coyote. Dar dacă îmi lipseşte coada, sau altă secțiune, să nu-mi spui.

— Fii fără grijă, *Viper.* Pare să ai oarece lipsuri în inventar

la stabilizatoare, dar sunt încă întregi. Rămâi la *telefon* cât timp aruncăm o privire.

Încet, celălalt *Tomcat* s-a rotit în jurul avionului lui Coyote, în timp ce RIO observa din toate unghiurile avariile lui F-14. Fusese deja inspectat de KA6D chiar înainte de realimentare. Ştia că aceasta urma să fie inspecția care va decide dacă *Air Boss* îi va permite sau nu să încerce aterizarea.

— OK, *Viper* 2-0-1, reveni vocea după câteva clipe. Ai o grămadă de găuri deasupra, chiar în spatele cupolei. Se pare că rezervorul din fuselajul anterior şi nacela motorului din tribord sunt găurite la greu. Astea sunt veştile proaste. Cele bune: nu sunt avarii vizibile pe dedesubt. Cârligul pare a fi neafectat. La fel trapele trenului de aterizare.

— *Eagle* 1-1-0, poți să te uiți la RIO? în ce stare e?

— *Rog*, îl vedem. Are capul în piept, nu face nicio mişcare după cât putem vedea. Pare a fi leşinat.

Vocea nici nu a luat în considerare posibilitatea ca John-Boy să fie mort.

— Sunt unele stricăciuni la cupolă. Se pare că un proiectil sau un fragment metalic a lovit-o, în partea dreaptă-spate. Nu pot spune dacă RIO al tău a încasat-o sau nu.

— OK, *„1-1-0”.* Mulțam.

— Oricând, *Viper* 2-0-1. Ne vedem pe punte.

Şi a fost din nou singur.

Amintirile l-au cuprins pe Coyote, dur şi pe neaşteptate, o scenă din ultima sa permisie acasă, cu el stând mână în mână cu Julie, soția sa, pe colinele stâncoase din Great Falls. Panorama stâncilor, a pădurilor şi a spectaculoaselor cascade ale Potomacului la câteva mile nord-vest de Washington, D.C., a avut intensitatea unui vis cu ochii deschişi. Aproape că a putut simți căldura lui Julie şi parfumul de iarbă proaspătă când ea s-a lipit de el, în brațele sale. Dorința l-a făcut să tremure.

Julie...

Deodată, a dorit-o foarte mult. Amintirea a fost înlocuită de o alta: ultima lor noapte împreună înainte de plecare pe *Jefferson.* Se afla acolo, în dormitorul lor din Căminul ofițerilor din Norfolk, în lumina slabă a dimineții, în timp ce ea se afla deasupra lui, transpirată, în aerul amestecat cu parfumul trupurilor ce făceau dragoste.

Îi lipsea soția atât de mult... Şi fiica lor, Julie Marie...

Furios, a dat deoparte masca de oxigen şi a înghițit câteva guri de aer din cockpit. Ce se va întâmpla cu ei dacă în următoarele clipe el va ajunge cu bine la *fermă*? După ani de

zbor în Navy, deodată nimic nu mai părea să conteze decât realitatea că-şi iubea familia profund şi cu pasiune cum nu mai simțise niciodată înainte. A încercat să citească indicațiile instrumentelor din cockpit. Era ca şi cum vizorul căştii era ceţos şi îi întuneca vederea, deşi vizorul era ridicat. Din oarecari motive nu putea vedea bine, nu se putea concentra...

— Icewall 1, aici Boss.

Vocea *Commanderului* Jack Monroe, *Air Boss* de pe *Jefferson,* s-a auzit în căştile lui Coyote şi l-a readus la realitatea prezentului. *Air Boss* era Dumnezeu în *PriFly,* turnul de control al acestui aerodrom plutitor. Bossul era Stăpânul spațiului aerian pe o rază de 20 mile în jurul portavionului. La dracu'! Mâinile lui Coyote tremurau în timp ce-şi punea masca de oxigen la loc pe față.

— Da, *Boss* – uscăciunea din gât era şi mai rea. *Icewall* pe recepție.

— *Icewall,* ai liber la aterizare. Am ridicat baricada. Ai înțeles?

— *Roger.* Baricada ridicată.

Baricada era o plasă întinsă de-a latul punții de zbor în fața *insulei,* proiectată să rețină avioanele avariate care, dintr-un motiv sau altul, nu puteau folosi cârligul şi cablul

arestor. Venind la aterizare pe punte cu baricada ridicată era, pentru aviatorii Navy, un act nenatural. Nici unui pilot nu-i făcea plăcere un obstacol întins de-a latul pistei de aterizare în fața sa, iar şocul impactului era mai rău decât smucitura scurtă a cablului arestor.

— ’2-0-1, Charlie acum.

Aceasta era comanda pentru intrarea pe panta de aterizare. Încet, Coyote a introdus *Tomcatul* într-un viraj, urmând o traiectorie precisă ce-l ducea la pupa lui Jefferson.

În mod normal, ar fi încetinit *Tomcatul* până ce şi-ar fi deschis la maxim aripile cu geometrie variabilă, dar Coyote deja îşi menținea intenționat viteza sub 300 noduri şi aripile extinse. Cu un motor distrus avea nevoie de toată portanța suplimentară pe care o putea obține. Aviatorii se refereau la un F-14 cu aripile extinse maxim ca fiind în „modul gâscă” datorită dizgrațioasei aparențe pe care o avea avionul lor când venea la aterizare. De aceea, în mod obişnuit, şuntau computerul de bord pentru a menține aripile spre înapoi.

În această fază, Coyote nu mai dădea nici doi bani pe aparențe. Voia doar să ajungă jos, pe punte.

Vibrația din spate a crescut în intensitate, în timp ce se lupta cu comenzile. Coyote strângea tare manşa, respirând

greu în interiorul măştii de oxigen. Transpirația îi acoperea fața adunându-se în şiroaie acolo unde masca şi casca se lipeau de piele.

Două sute treizeci de noduri. A coborât flapsurile, rugându-se să funcționeze. Vibrațiile au crescut... apoi s-au stabilizat când botul avionului s-a ridicat.

— Ține-te bine, John-Boy! La naiba, ținte bine!

Reduse unghiul de atac, şi în consecință viteza descendentă a crescut la 600 picioare/minut. *Jefferson* părea o jucărie pe apă, ridicol de minusculă, la trei sferturi de milă în față.

Instrument Landing Sistem[42] de pe *Tomcat* era scos din funcțiune, mort. La fel şi vizorul laser, o sculă relativ nouă care i-ar fi permis să observe raza laser emisă de pe portavion ce l-ar fi ajutat să rămână pe panta optimă de venire la aterizare.

De data asta, va trebui să se descurce în maniera tradițională. Bine, cel puțin, că atunci când a coborât trenul de aterizare, acesta a funcționat. A auzit zgomotul făcut de blocarea roților în poziție, indiciu mai liniştitor decât aprinderea ledurilor pe consolă.

---

[42] Instrument Landing System - sistemul de aterizare instrumental - permite aterizarea exclusiv pe baza indicațiilor instrumentelor (pe o

— *„2-0-1”*, a auzit în cască.

Aceasta era vocea lui LSO, ce supraveghea apropierea lui Coyote din postul său de observație aflat în babordul punții de aterizare.

— Cere mingea.

Ochii lui Coyote au căutat *mingea,* verdele sistemului de aterizare cu lentile Fresnel care-i indica dacă se află deasupra sau sub linia de lumini ce marcau unghiului optim de coborâre.

— Ăă... Tomcat2-0-1... 5, 0... mingea.

Îi comunica astfel lui LSO că are mingea la vedere, că avionul ce venea la aterizare este un *Tomcat,* deci cablurile arestoare trebuiau ajustate corespunzător pentru greutatea ce venea din cer, iar cantitatea de combustibil de la bord era de 5.000 livre. Nu luase întreaga cantitate de la KA6D; dacă ar fi percutat în pupa lui *Jefferson,* cu cât ar fi avut mai puțin combustibil la bord, cu atât mai bine.

Furios, şi-a îndepărtat complet din minte imaginea avionului său izbind în pupa lui *Jefferson* şi explodând într-o minge de foc.

Dacă i s-ar opri şi tremuratul mâinilor...

— *Roger,* mingea, a spus LSO, confirmând. Adu-ți aminte

---

pistă terestră DA; pe puntea unui portavion e discutabil).

de cârlig.

Shitl Uitase să coboare cârligul de prindere a cablului, iar LSO a observat omisiunea prin binoclu. A lovit butonul de acționare, rugându-se să coboare cârligul.

Slavă Domnului, a ieşit.

Aterizarea unui avion pe o pistă mică şi în tangaj – puntea de zbor a unui portavion aflat în marş pe mare – nu era niciodată uşoară. În timpul războiului din Vietnam, s-a făcut un studiu prin care s-au monitorizat activitatea cardiacă, respirația, tensiunea arterială etc, din timpul unor variate activități tipice de zbor. Aterizarea la bordul unui portavion – mai ales pe timp de noapte – făcea ca inima pilotului să bată nebuneşte şi să transpire mai mult decât în orice altă operațiune, inclusiv când se trăgea asupra lui cu *Triple-A* sau SAM.

N-am să mă prăbuşesc, n-am să fac bolter[43]. Am să pun tinicheaua asta jos ca pe o pană, am să agăț cablul trei, un fleac...

În alte împrejurări, obişnuia să vizualizeze o aterizare perfectă, singura manevră pe care aviatorii navali nu o anticipau cu prea multă plăcere. De data aceasta n-avea

[43] Bolter – aterizare defectuoasă – avionul izbeşte puternic pista şi este aruncat în sus (saltă).

niciun rost. Adrenalina îi făcea respirația năvalnică şi atât de zgomotoasă în urechi, încât aproape că nu-l mai auzea pe LSO.

— Atenție, *„2-0-1”.* Puntea coboară. Redu motoarele.

LSO îi spunea că pupa portavionului „cobora”, deci era nevoie să reducă puțin puterea de tracțiune pentru a compensa. Cu finețe a împins maneta de gaze spre înainte, simțind mai degrabă decât auzind, reducerea turației motorului.

Puntea păru să se înalțe, repezindu-se spre el, din ce în ce mai repede pe măsură ce se apropia de pupa. Acestea erau secundele critice când o manevră greşită din partea sa sau o comandă nepotrivită a LSO puteau duce dracului totul. A mai tras o gură de aer, apoi şi-a ținut respirația. Detaliile punții gri închis, a marinarilor stând de o parte şi de alta a liniilor albe de ghidaj, au pătruns în conştiința sa. Putea vedea baricada întinsă precum un fileu de tenis de-a latul punții dincolo de insulă, forma înaltă ca făcută din piese lego a macaralei pe roți, şi membrii echipei de intervenție pentru cazul în care ar fi trântit avionul pe pistă.

— Eşti jos, a avertizat LSO în căşti. Bagă gaz! Bagă gaz!

Pupa lui *Jefferson* păru să se ridice în fața cockpitului său ca o stâncă întunecată de oțel – o iluzie, ştia, dar

oricum terifiantă. A împins înainte maneta de gaze şi a tras în acelaşi timp manşa spre înapoi, ridicând botul avionului...

Şi timpul s-a oprit în loc. *Tomcat* a trecut peste pupa, dar jos... prea jos...

— *Wave-outl Wave-outl* Ratează! i-a răcnit LSO în urechi, apoi: *Ejectl Ejectl* Catapultează!

A simțit şocul cumplit când roțile principale ale trenului de aterizare au lovit marginea „stâncii" de oțel şi s-au frânt. Întreaga greutate a *Tomcatului* a căzut pe roata anterioară, care a cedat sub impact, izbind botul lui F-14 de punte.

În aceeaşi clipă, când vederea i-a explodat în scântei orbitoare, Coyote a înhățat corzile vărgate ale comenzii de catapultare şi le-a smucit cu putere.

Nu s-a întâmplat nimic.

Strigătul lui Coyote s-a pierdut în scrâşnetul oțelului ce se freca de oțel în timp ce *Tomcat* aluneca pe punte.

CAPITOLUL 6

Miercuri, 18 iunie

1532 Zulu (1632 ora locală)

Cuibul Vulturului, USS *Thomas Jefferson*

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Tombstone era urcat pe pasarela aflată în vârful insulei, chiar sub ciorchinele de catarge cu antene radio şi radar.

Cuibul Vulturului, aşa cum era numit acest loc, era locul lui favorit de observație. De aici avea o perspectivă neobstrucționată asupra întregii punți de zbor.

La câteva clipe după încetarea alarmei de luptă, Tombstone venise aici pentru a supraveghea recuperarea lui Coyote. Desigur, monitoarele PLAT[44] din CIC reproduceau scena, dar el voia să se afle aici, dorindu-şi ca vechiul său prieten, împreună cu RIO, să aducă avionul în siguranță pe puntea de zbor a lui *Jefferson.* Îşi ținu respirația privind avariatul *Tomcat* ce se apropia, crescând de la o mică sclipire pe cerul din pupa portavionului, la avionul care venea cu botul cabrat, cu aripile balansându-se în timp ce Coyote se lupta cu comenzile. Apoi trenul de aterizare al lui

[44] PLAT – sistem de televiziune cu circuit închis care asistă aterizarea

F-14 a izbit marginea punții, la pupa, jamba trenului anterior s-a rupt, iar avionul de 21 tone a alunecat sălbatic către baricadă. Oamenii de pe punte au alergat la adăpost pentru că aripa stângă ce se târa pe oțel într-o jerbă de scântei a rupt cablurile arestoare unul după altul rotind traiectoria avionului către un şir de A6 *Intruder* parcate chiar lângă insulă.

Tombstone ar fi vrut să-i strige lui Coyote să se catapulteze, pentru că *Tomcat* îşi continua alunecarea de-a latul punții, scoțând scântei din trenul avariat. A ratat la mustață rândul de *Intrudere,* apoi s-a oprit în baricada întinsă în calea sa. În 5-MC, instalația de amplificare a navei aflată pe punte, a izbucnit claxonul de alarmă şi o voce ce avertiza: *„Incendiu pe punte! Incendiu pe punte!”,* pentru că focul se răspândea de sub încastrarea aripii lui F-14, iar din rezervoarele fisurate se scurgea combustibilul ce amenința să transforme *Tomcatul,* prins în baricadă ca o insectă în plasa păianjenului, într-un infern de flăcări.

Tombstone se uita hipnotizat cum cei din echipa de luptă împotriva incendiilor, identificabili datorită vestelor roşii, se apropiau de avionul în flăcări. Stingătoarele de incendii şuierau, împrăştiind nori de CO_2 peste metalul încins şi

---

avioanelor pe portavion.

înăbuşind flăcările ce se întindeau acum spre cockpit. Macaraua Tilly, urâtă, a fost adusă legănându-se cu mişcări neregulate. Coşul acesteia a fost dirijat spre cockpitul avionului. Un om în costum ignifug, argintiu, mânuia un stingător, în timp ce un sanitar s-a urcat pe aripă cu o pereche de tărgi Stokes. Un alt mecanic deja forța canopia cu nişte leviere.

— Haide, a murmurat Tombstone cu jumătate de voce, apoi mai tare. Haide, fir-ar să fie! Scoate-i de-acolo!

1533 Zulu (1633 ora locală)

Tomcat* 201, Puntea de zbor a USS *Thomas Jefferson

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Coyote şi-a recăpătat cunoştința, conştient de duzina de chipuri neliniştite lipite de jur-împrejurul canopiei. *Tomcat* se oprise şi nu mai ardea, slavă Domnului.

A bâjbâit după masca de oxigen şi şi-a tras-o jos de pe față, trăgând lacom aer proaspăt în piept.

Baricada era confecționată din chingi textile întrețesute. Acum, aceste curele presau pe canopie, împiedicând-o să se deschidă. Uşurarea inițială a lui Coyote a fost înlocuită de frică. Dacă avionul lua foc, el era prins înăuntru, fără scăpare.

Acest gând a adus un altul. La dracu', trăsese de maneta pentru catapultarea scaunului şi nu se întâmplase nimic. Surpriza acestui fapt a fost cam ultimul sentiment pe care-l avusese când s-a izbit de punte. Puternicele rachete de sub scaunele lui John-Boy şi al său ar fi trebuit să se declanşeze, catapultându-i pe amândoi departe de avion, ceea ce le-ar fi permis apoi să se paraşuteze în apele mării.

Evident, a fost o defecțiune. Dar dacă scaunele erau cuprinse de flăcări, cu canopia bine închisă şi blocată de chingile baricadei?

Un subofițer a pus lama unei scule electrice pe plexiglas. Cu un scrâşnet ascuțit, asurzitor, aceasta a străpuns, tăind largi porțiuni din canopie, iar baricada a fost trasă înapoi spre botul lui Tomcat. Coyote a fost asaltat de o babilonie de voci ale oamenilor din jurul său.

— Încet, *sirl* Vă scoatem imediat!

— Repede! Asigurați scaunele! La dracu', nu vreau să ne prăjească cururile...

— *Shit, Chief.* Sunt deja asigurate. Amândouă! Siguranțele nu au fost scoase!

— Cristoase! Nu-i de mirare că nu au funcționat. Hei, aduceți un sanitar aici. Lăsați-l să treacă!

— La o parte! Faceți loc!

— Hei, doc! Ce-i cu RIO? Doamne, uite cât sânge!...

— E terminat. Lăsați-mă să-l văd pe celălalt.

— Haide, scoateți-l afară. Uşor! Cu grijă, lua-v-ar dracu'!

Mâini întinse în cockpit i-au desfăcut chingile hamului, i-au scos casca, l-au tras afară şi l-au pus în targa Stokes.

John-Boy era mort? Totul a fost degeaba. Încet, încet, pe măsură ce camarazii se grăbeau să ducă targa de pe punte jos, la infirmerie, Coyote simțea că-i revine valul de emoții. Era viu. Viu!

1915 Zulu (2015 ora locală)

Biroul lui CAG, USS *Thomas Jefferson*

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Tombstone s-a lăsat pe spate în scaunul său pivotant din spatele biroului gri, metalic, ținând în mână cana de cafea inscripționată cu şarpele-logo al lui VF-95. Simțea ruliul uşor al navei – aviatorii numeau întotdeauna portavionul cu termenul *boat* în loc de *ship*[45], sfidând tradiția „adevăratei Navy". Marea se cam monta.

Biroul lui CAG era mic, la fel ca toate spațiile de lucru ale personalului din micul orăşel care era USS *Jefferson.* Abia

[45] Boat / ship – *boat* este mai mică decât *ship.* Aici se foloseşte în sens afectiv/glumeț – aproximativ *bărcuță.*

dacă era loc pentru două scaune şi un birouaş, o maşină de scris IBM Selectric şi câteva bibliorafturi pe rafturi suspendate pe pereții metalici. Biroul era acoperit cu obişnuita grămadă de acte. Hârțogăraia nu se termina niciodată pentru CAG.

Lângă lampa de birou era fotografia unei blonde frumoase, cu textul scris de mână: *„Motanului* (tomcat) *meu favorit. Te iubesc – Pam”.*

Pamela Drake. Doamne, de ce-i ținea fotografia prin preajmă? i-o trimisese în timpul ultimii croaziere la bordul lui *Jefferson*, acum doi ani.

Chiar înainte de a se întoarce în State din acea detaşare plină de evenimente.

Chiar înainte de a-i spune că renunță la cariera lui pentru ea.

O întâlnise în timpul loviturii de stat din Thailanda. Ea era o vedetă a ştirilor TV din ACN; el era *skipp*erul lui VF-95 şi potențialul subiect al unui reportaj pe care-l filma pentru emisiunea sa săptămânală. S-au îndrăgostit... sau aşa crezuse el. Poate că înfruntarea cu autorii loviturii comuniste le ascuțise sentimentele mai mult decât erau în realitate.

Oricum, ea s-a întors la cariera sa de ştiristă pe

meridianele lumii, în timp ce *Jefferson* şi-a continuat misiunea. Criza din India, câteva luni mai târziu, a contat şi ea.

Pamela a avut un frate, un tânăr *Marine* care a murit în 1983 în atentatul cu un camion-bombă asupra cazărmilor americane din Beirut.

Aparent, ea se temea să piardă încă un militar la care ținea şi a tras tot felul de sfori pentru a-i găsi lui Tombstone o carieră, una sigură, ca pilot în aviația civilă.

Dar India (referire la acțiunea din *Carrier*-3 – *Armageddon Mode)* l-a convins definitiv pe Tombstone că ceea ce făcea era necesar. Nu că alți tineri aviatori din Navy nu ar fi putut face această treabă la fel de bine, dar ştia că dacă întorcea spatele aviației din Navy, ar fi simțit mereu în adâncul sufletului că după ce s-a confruntat cu o supremă probă de bărbăție şi caracter... a eşuat.

Iar Tombstone nu suporta ideea de ratare.

Aşa că, la întoarcerea în State, i-a spus Pamelei că s-a hotărât. Dacă voia să se mărite cu el, se va mărita cu un aviator naval, nu unul de avion de linie civilă.

Tactică greşită, şi-a dat seama mai târziu. Ea i-a dat papucii. O mai văzuse o dată sau de două ori pe când era staționat la Washington, dar scânteia dintre ei era stinsă.

De atunci... nimic.

De ce continua să țină pe birou afurisita de fotografie? Furios, a luat-o şi a pus-o într-un sertar. Dar se gândea la ochii ei frapanți, la modul cum îi pătrundeau în suflet... O ciocănitură la uşă.

— Intră.

În cadrul uşii a apărut Coyote. Era în uniforma kaki, cu frunza de stejar argintie a gradului de *commander* strălucind pe guler în lumina neonului.

— *Commander* Grant s-a prezentat conform ordinului, CAG.

— I-ați un scaun, Coyote, a spus Tombstone, arătându-i singurul scaun liber din birou.

Coyote arăta groaznic, şifonat şi tras la față.

— Cum te simți, băiete?

— Dr. Wainwright m-a declarat apt pentru zbor, CAG.

— Ştiu. Am văzut recomandarea. Dar cum te simți? Coyote a inspirat adânc.

— OK. Nițel zguduit, dar OK.

— A fost o aterizare de pomină. Zâmbi vag.

— Cred că am primit un *,c*uf pentru ea.

LSO nota fiecare aterizare la bordul portavionului. Notele posibile, afişate la avizierul *squadron*-ului pentru a putea fi

văzute de oricine, erau *OK* şi *Jair* pentru aterizările acceptabile, *'no grade* pentru una ce ar fi putut pune în pericol pilotul sau avionul său şi *,cuf* ce însemna că aterizarea s-ar fi putut termina printr-un dezastru.

— Eh, ştii ce se spune despre orice aterizare după care poți pleca pe picioarele tale.

— Numai că eu nu am plecat, ci am fost cărat. Şi John-Boy la fel.

— Mi-au spus că a fost ucis de unul dintre acele *Fulerum*, spuse Tombstone. Fragmente de proiectile calibrul 30 mm i-au perforat scaunul şi aorta, chiar sub inimă. Doc zicea că hemoragia internă l-a ucis în câteva secunde.

— Mda – fața lui Coyote era întunecată. Aşa o fi fost*, Sir.*

O clipă, Tombstone îşi studie omul. Coyote îşi pusese o *armură,* una atât de groasă încât nu-l putea *citi.* Cândva, cei doi au fost cei mai buni prieteni, camarazi la aceeaşi bază militară din California, au curtat aceeaşi fată… ce dracu', a fost cavaler de onoare la nunta lui Coyote. Tombstone fusese întotdeauna capabil să ştie ce gândea Coyote.

Acum nu mai putea. Cumva, prietenia lor nu mai era aceeaşi de când Tombstone s-a întors pe *Jeffc*a CAG. Era o distanțare între ei, ca şi cum Coyote l-ar fi respins.

Era adevărat ce se spunea, cum că funcția de comandă

venea la pachet cu singurătatea. Poate că un CAG nu-şi putea permite să devină prea familiar cu oamenii pe care-i comanda. Ordinele sale din această după-amiază au trimis trei oameni la moarte şi aproape că l-au ucis şi pe Coyote. La naiba, această aterizare-prăbuşire pe puntea de zbor a fost cât pe ce să ucidă o duzină de oameni şi să-l avarieze grav chiar şi pe *Jefferson.* A fost doar un noroc chior că nimeni de pe punte nu a fost rănit, şi că 201 nu a intrat în plin în *Intruder*ele parcate şi să le transforme într-un gigantic glob de foc, sau că puntea de zbor a scăpat fără avarii serioase. Aşa cum s-a întâmplat, singurele stricăciuni au fost cablurile arestoare care s-au rupt, dar au fost înlocuite cu uşurință.

Dar putea să fie mult mai rău. Şi, aparent, insubordonarea lui Coyote fusese cauza primară a tuturor acestor probleme.

Tombstone a oftat, punând cana de cafea lângă el, pe birou. Mai bine să ia taurul de coarne.

— OK, Coyote. S-auzim.

— Ce anume*, sir?*

Afurisit om! Părea hotărât să nu-i uşureze treaba.

— O explicație. Ți se ordonase clar să urmăreşti, să identifici şi să dobori contactul *Bravo.* Ai lansat două

Phoenix asupra țintei, apoi ai degajat. De ce?

— *Wingmanul* meu avea probleme. MIG-urile erau peste el. Eu... după lansarea *Phoenix,* mi-am dat seama că apropierea de *Bravo* mi-ar fi luat prea mult timp. Am considerat că Scorpion şi Juggler sunt în criză de timp, în confruntarea 4 la 1. Am crezut că vom putea totuşi să mergem amândoi împreună după *Bravo, Sir.*

— A-ha. Nu te-ai supus ordinelor. Scorpion şi Juggler ar fi fost doborâți oricum. N-aveai cum să schimbi lucrurile. Dar ca directă consecință a hotărârii tale, acel *Blackjack* a avut timp să-şi lanseze racheta antinavă... iar *Esek Hopkins* arde, acum, în timp ce vorbim. S-ar putea să o pierdem, ca să nu mai vorbim de pierderile umane, iar *factura măcelarului* pare a fi mare. Din cauza hotărârii tale...

— Sir! l-a întrerupt Coyote. Nu e cinstit! Nu mă poți blama pe mine pentru lovitura împotriva lui *Hopkinst*

Tombstone a pus mâinile pe birou.

— La fel de uşor se putea ca *Jefferson* să fie în flăcări. Din câte am înțeles, Dan Strachan s-a interpus în mod deliberat în calea rachetei pentru ca aceasta să lovească nava sa. Mai mult ca sigur că a salvat portavionul.

— S-ar fi putut ca rusnacii să lanseze în orice clipă. La fel de bine, s-ar fi putut să aştepte până ce m-aş fi apropiat de

ei şi, îngrijorați, să lanseze indiferent de ce aş fi făcut

— Poate.

Tombstone se gândise deja la această posibilitate. Coyote avea dreptate. Raza de acțiune a unei AS-15 se credea a fi cam de 1.800 mile. Dacă era adevărat, sovieticii le-ar fi putut lansa asupra lui *Jefferson* de la bazele din Peninsula Kola – la dracu', ba chiar din Moscova, sau de pe coasta de nord a Mării Caspice – şi s-ar fi lipsit cu totul de avioane.

— Poate, spuse Tombstone din nou. Şi nici nu pot spune că, în locul tău, n-aş fi făcut acelaşi lucru. Dar mi-ai ignorat ordinele şi din cauza asta au murit oameni. Ți-ai avariat *Tomcatul* atât de rău, încât era cât p-aici să nu-l aduci înapoi. *Lieutenant* Nichols a murit. Acum e jos, în morga de la infirmerie.

— Nici asta nu a fost din vina mea!

— Mmm. Dacă ai fi atacat *Blackjack* de la mare distanță, poate că acele *Fulerum* nu s-ar fi dat la tine.

— Poate, poate! Ce dracu', Stoney, nu sunt ghicitoare. Nu pot vedea în viitor. Ce... ai de gând să mă consemnezi la sol?

— Iau în calcul aceasta.

Dar Tombstone luase deja o hotărâre referitoare la acest fapt. Coyote era *skipp*erul lui VF-95, acelaşi la comanda căreia fusese şi Tombstone mai înainte. Ştia că fiecare

membru din *squadron,* de la aviatori şi RIO, la subofițerii din echipajele avioanelor, avea tendința de a strânge rândurile împotriva oricărei manifestări de autoritate venită din exterior, indiferent dacă aceasta era CAG, căpitanul navei, sau amiralul comandant al Grupului de Luptă. Nu ca o dovadă de rebeliune sau nesupunere; era doar o manifestare a psihologiei umane şi a realității că aceşti oameni lucrau împreună în condiții în care îşi riscau zilnic viața şi integritatea fizică.

Dacă Tombstone îl oprea de la zbor pe Coyote ori îl înlocuia la comanda VF-95, moralul din *wing* ar fi avut de suferit. În alte circumstanțe, pe timp de pace, Tombstone ar fi trebuit să o facă oricum, dar *Jefferson* se afla în mijlocul unui război nedeclarat. Oamenii trăgeau tare de peste o săptămână, moralul era deja cam zdruncinat, iar ultimul lucru de care ar fi avut nevoie acum ar fi fost senzația că Marele Frate le critică ofițerii, căutându-le nod în papură. US Navy era atât de eficientă deoarece, fiecărui grad, de la marinarul proaspăt înrolat până la amiral, îi era încurajată mai degrabă inițiativa personală decât supunerea oarbă.

Tombstone era conştient că pedepsirea lui Coyote pentru orice altceva decât rebeliunea directă şi deschisă ar fi fost cel mai rău lucru ce se putea face.

— Nu, spuse într-un târziu. Nu am să te consemnez la sol.

Coyote păru aproape dezamăgit. Ceva din ochii săi păru să moară.

— Atunci, pentru ce a fost critica? Dacă nu-ți place cum procedez, poți...

— Ce dracu', Coyote, nu te criticam pe tine! E vorba de performanța ta. În această după-amiază, ai luat o hotărâre greşită, acolo sus. OK, ni se întâmplă tuturor. Îți spun doar să ai grijă să nu se mai întâmple. În mijlocul unui război nu este loc pentru cascadorii sau eroism personal.

— Cascadorii! Las-o dracu', Stoney, eu...

— Cascadorii! Taci şi ascultă, Grant! Trebuie să accepți că CIC ştie ce face. Iar tu trebuie să faci ce ți se ordonă, mai ales când siguranța acestui *wing* şi a navei se află în mare risc.

Tombstone se opri furios.

— De fapt, ce dracu' cauți în BARCAP după-amiază?

Coyote păru surprins de schimbarea bruscă a subiectului.

— Să... aveam nevoie să... Lansky era planificat, dar e bolnav în infirmerie. L-am înlocuit eu.

— Dă-o dracu', Coyote! Eşti *skipper,* CO al afurisitului de

squadron. Tu nu zbori în locul altuia, tu delegi pe altul!

Tombstone bătu cu palma într-un teanc de hârtii de pe birou.

— Am patru rapoarte despre defecțiuni ale avioanelor din *squadronul* tău. Ar trebui să stai la bord şi să te străduieşti ca avioanele să fie apte de zbor, nu să te duci în BARCAP... şi să fii sigur că avionul tău nu ți se dezmembrează sub cur!

Coyote era bulversat.

— Eu... am făcut ce credeam că...

— Mai departe. Primul lucru pe care-l faci după ce te urci în cockpitul unui avion este să armezi scaunele de catapultare. Îți aminteşti procedura? Scoți pinul siguranței pentru a permite declanşarea mecanismului, şi îl pui la loc după ce aterizezi. Căpitanul avionului tău a raportat că pinii tăi erau nescoşi, de aceea scaunele tale nu s-au catapultat. A fost ceva deliberat? Ori un alt rasol?

— Cred că am uitat, Sir.

— Ai uitat. Coyote, de când nu ai mai dormit ca lumea?

În priviri i-a revenit oarece foc.

— Suntem în *Combat Readiness Condition* II[46] de trei zile şi tu pui o asemenea întrebare idioată?

— Eşti obosit, Coyote. Oamenii obosiți fac greşeli.

Greşelile ucid oameni.

— Sir! Permiteți să pun o întrebare, sir!

— Haide, termină cu rahatul cazon de cadet, Coyote! Spune!

— Sir, dacă nu sunteți satisfăcut de prestația mea, vă rog să mă opriți de la zbor şi să mă realocați pentru alte îndatoriri, sir! Sau să luați în considerare cererea mea de transfer, sir!

— Nu se aprobă.

— Pot întreba de ce, sir?

— Fir-ar să fie, Coyote, ce mama dracu' se-ntâmplă cu tine? Eşti un ofițer bun şi un aviator foarte bun. Te porți ca un puşti răzgâiat prins cu mâna în borcanul cu bomboane! Nu te consemnez la sol şi nici nu te transfer. Am nevoie de tine aici, la conducerea lui *Viper.* Nu ca un oarecare camarad, nu înlocuind vreun amic, nu dând-o în bară ca un *ensign*[47] cu muci la nas, ci conducând! Mă auzi?

— Da, sir.

— Primul lucru pe care vreau să-l faci este să stai la masă, dacă nu ai mâncat încă, apoi te culci în pat, şase ore minimum. Apoi, mâine, vreau un raport despre avioanele

---

[46] Combat Readiness Condition – stare de alarmă de luptă.

[47] Ensign – grad militar în US Navy (cod NATO OF-1); echivalent

astea defecte. Vorbeşte cu cei de la mentenanță. Află ce au nevoie ca să le facă din nou apte de zbor. Trei: vei continua să zbori şi vei continua să participi la CAP, dar nu vei mai înlocui pe nimeni. Vei delega pe altcineva. M-ai înțeles?

Coyote privea într-o parte, cu ochii plini de furie.

— *Sir*, respectuos vă rog să reconsiderați cererea mea de transfer la alte îndatoriri. Este privilegiul meu ca, în mod voluntar, să mă retrag de la statusul de zbor, dacă... dacă eu...

Ochii lui Tombstone s-au îngustat.

— Vrei să renunți la *aripi?* De ce?

Aviatorul păru să-şi piardă din ținuta rigidă.

— Cred că nu sunt potrivit pentru aşa ceva*, sir.*

— Pentru că ai dat-o-n bară? Sau pentru că a murit Nichols?

— Nu... nu sunt sigur. Poate puțin din amândouă.

— Atunci răspunsul este să nu renunți la *aripi.* Când lucrurile se înrăutățesc, iar *băieții răi* te înconjoară, cea mai bună metodă este să faci pasul în față şi să dai cu pumnii. Sau cum spun *Marines:* atacă, atacă, atacă!

— Nu e chiar atât de uşor.

— Niciodată nu e. Nici atunci când trebuie să continui

---

aspirant.

după ce ai luat un şut în...

— La dracu', CAG, ai dreptate! OK? Am rasolit-o! îi puteam ucide pe toți de pe *Hopkins*. Sau de pe *Jefferson*...

— Şi nu vrei să-ți asumi nicio responsabilitate. Să-ți zic ceva, prietene. În această Navy de bărbați adevărați, responsabilitatea este o chestie de care nu te poți eschiva.

Tombstone îşi arătă cu un gest biroul şi teancul de hârtii de pe el.

— Întreabă-mă de unde ştiu.

— Am greşit-o rău de tot în după-amiaza asta, Stoney! Mi-e frică... sunt speriat!

Ceea ce tocmai spusese era singurul lucru pe care niciun aviator nu îndrăznea să-l admită în fața altuia. Bine, măcar, că îi spusese Stoney, o dovadă a vechii lor camaraderii.

Tombstone a închis ochii, apoi a răsuflat adânc.

— Dacă ți-aş spune că mie frică ori de câte ori decolez, ai putea crede că te iau de sus. Dar e adevărat. Fiecare din *wing* este speriat de fiecare dată când se urcă în cockpit. Tu o ştii, eu o ştiu. Nu ar fi oameni dacă nu s-ar teme.

— Rahat, Stoney. Eu...

Tombstone s-a ridicat brusc în picioare în spatele biroului, cu palmele lipite pe acesta.

— Am nevoie de tine, fir-ai tu să fii! Oamenii tăi au nevoie

de tine! N-ai să-i laşi baltă! N-ai să mă laşi nici pe mine! Mă auzi?

— Da, sir!

Coyote avea fața trasă, iar sub bronz paloarea era evidentă.

— Asta e tot, CAG?

— Dispari dracului de aici!

Coyote s-a întors pe călcâi şi a ieşit trântind uşa după el.

Tombstone se aşează din nou. Rămase aşa îndelung, privind la cafeaua din cana pe jumătate plină cum se clatină în ruliul uşor al *bărcuței.*

CAPITOLUL 7

Miercuri, 18 iunie

2000 Zulu (1600 EDT)

Sala Presei

Pentagon, Washington, D.C.

Admirai Thomas Magruder se uită pentru ultima oară peste notițele sale, apoi dădu deoparte cortina către scenă, şi se îndreptă cu paşi fermi către podium. Sala presei era arhiplină cu reporteri şi, abia vizibili în spatele reflectoarelor, cameramani şi tehnicieni ce-i vor înregistra fiecare vorbă şi gest. Era un sentiment inconfortabil, unul cu care încă nu se obişnuise de când era *Joint Staffs Director of Operations*.

Pe podium, făcu o scurtă pauză, clipind datorită luminilor orbitoare. Microfoanele erau îngrămădite în fața sa precum capetele ridicate dintr-un cuib de şerpi, iar neîntreruptele izbucniri ale *blitz*-urilor erau însoțite de cizcic-urile şi zumzăitul aparatelor de filmat.

Dincolo de marea de chipuri din fața sa, văzu strălucirea continuă a unei duzini de mici lumini roşii de la camerele TV; era „în direct”.

— Doamnelor şi domnilor, mi s-a ordonat să vă informez

în această dimineață cu privire la criza ce s-a declanşat în ultimele zile în Marea Norvegiei.

Aşteptă să se termine murmurul conversațiilor. Tensiunea din sală era aproape palpabilă. De 48 ore exista un embargou asupra ştirilor referitoare la cele ce se petreceau în Marea Norvegiei. Au fost multe speculații – şi zvonuri – despre confruntări între forțele armate ale Statelor Unite şi ale Uniunii Sovietice în nordul Marii Britanii, dar nicio ştire concretă, niciun anunț oficial.

Acum era sarcina amiralului Magruder să împărtăşească ştirile publicului american.

— În urmă cu două săptămâni, pe 5 iunie, Uniunea Sovietică a invadat Norvegia şi Finlanda. Ați fost informați asupra evenimentelor... despre pretenția ruşilor că forțele lor au fost invitate în Norvegia pentru a restabili ordinea după asasinarea preşedintelui sovietic... despre condamnarea agresiunii sovietice atât de Națiunile Unite cât şi de Preşedintele SUA... şi despre crearea, în consecință, de către sovietici a unei zone militare de excludere ce acoperă toată Marea Norvegiei, o regiune ce se întinde aproximativ între Islanda, Scoția şi Norvegia însăşi. Uniunea Sovietică, printr un comunicat transmis prin ambasada din Washington, l-a avertizat pe Preşedinte că orice violare militară a acestei

zone va fi considerată ca, citez „un amestec extrem de serios în afacerile interne referitoare la securitatea URSS, o provocare maximă şi destabilizatoare”.

Blitz-urile au continuat să fulgere; aparatele de filmat şi-au continuat mârâitul mecanic. Magruder şi-a pus mâinile pe marginile laterale ale pupitrului, privind fețele celor aflați în aşteptare.

— Ca răspuns, Statele Unite au respins categoric pretențiile sovieticilor considerând invazia Norvegiei şi Finlandei nimic altceva decât o agresiune deschisă, brutală. În scurt timp, Preşedintele a detaşat un Grup de Luptă cu un portavion în Marea Norvegiei. Ordinele lor erau să testeze zona sovietică de excludere şi să demonstreze solidaritatea noastră cu vechii prieteni şi aliați, oamenii liberi din Norvegia.

Şi ce luptă s-a dus pentru convingerea preşedintelui că aceste ordine sunt necesare, şi-a amintit Magruder, în timp ce continua să treacă în revistă pe scurt evenimentele din ultimele două săptămâni. Aparenta destrămare a imperiului rusesc şi moartea comunismului sovietic au părut să instaureze o nouă eră în relațiile diplomatice... şi sfârşitul vremurilor vechilor alianțe militare şi a tratatelor de apărare. Timp de trei ani, atât Preşedintele cât şi Congresul au

promovat o politică izolaționistă înverşunată; după diminuarea rolului în NATO şi pierderea bazelor militare din Marea Britanie, a urmat o concentrare înverşunată pe problemele economice şi sociale cu care se confrunta acasă America şi a lăsat Europa nerecunoscătoare să se descurce singură.

Mai rău, pierderea bazelor europene a însemnat că acum Norvegia se afla la capătul unui lung şi fragil lanț logistic. Pentru că Britania refuza ajutorul – o situație de neconceput în anii de apogeu ai NATO – aproape orice fel de intervenție americană eficientă în Norvegia părea sortită eşecului. Dar Norvegia continua să fie un prieten loial. O grămadă de oameni dintre militari – şi dintre consilierii Preşedintelui – n-au putut să rămână simpli spectatori indiferenți la cotropirea uneia dintre cele mai active proamericane țări din Europa. Trimiterea Grupului de Luptă trebuia să fie o cale de a demonstra sprijinul, de a trimite un avertisment Moscovei că mareşalii au depăşit limita... şi poate, doar poate, prezența lui *Jefferson* în zonă ar putea servi la descurajarea unei viitoare agresiuni.

— Până pe 12 iunie, activitățile sovietice s-au limitat strict la Scandinavia, a continuat Magruder. Apoi, un incident petrecut deasupra Mării Norvegiei, în apropiere de Islanda a

escaladat într-o bătălie aeriană majoră. Bombardierele ruseşti cu rază lungă de acțiune au lansat rachete de croazieră care au avariat instalații şi echipamente americane de la Keflavik, iar câteva dintre avioanele noastre au fost doborâte. A doua zi, preşedintele a schimbat statusul operațional militar la DEFCON 2 şi a autorizat Grupul de Luptă, condus de USS *Thomas Jefferson*, să navigheze spre est şi să ajute activ aliații noştri norvegieni în apărarea țării lor.

Ajungem acum la evenimentele petrecute acum două zile. Nu am făcut anunțuri publice imediate de teamă că o lansare prematură de informații către presă ar fi putut fi de folos inamicului, care, aşa cum ştiți, urmăreşte CNN, ACN, şi alte rețele americane cu tot atâta aviditate ca şi noi, cei din Pentagon.

La această afirmație s-a auzit un uşor freamăt de râsete, iar Magruder a zâmbit. Pentagonul a fost întotdeauna sensibil la acuzațiile de cenzură deliberată. *Admirai* Brandon Scott, preşedintele actual al *Joint Chiefs,* fusese cât se poate de explicit referitor la această problemă atunci când, în cursul dimineții, l-a instruit pe Magruder. „Orice ai face, Tom, nu lăsa să miroase a muşamalizare. Dacă ei cred că cenzurăm presa pentru a ascunde faptul că pierdem o

bătălie, ne vor sări toți la gât!”

Până acum, se părea că cei din sală sunt de partea sa. Erau câteva priviri neîncrezătoare, câteva sprâncene ridicate, dar majoritatea ascultau doar în timp ce luau note, făceau fotografii, sau țineau microfoanele în mâinile întinse.

Dar ceea ce conta era că, până acum, criza din largul coastelor norvegiene era o înfrângere.

— Acum vă pot spune că în urmă cu două zile, luni 16 iunie, elemente ale *Carrier Air Wing* 20, decolate de pe puntea lui *Thomas Jefferson*, au atacat un mare grup amfibiu sovietic ce se pregătea să ajungă pe coasta norvegiană. Serviciile noastre de Informații consideră că această flotilă era menită să debarce forțe sovietice de infanterie navală lângă Bergen. O astfel de operație ar fi servit la izolarea forțelor norvegiene rămase, tăierea liniilor lor de aprovizionare pe mare, şi probabil le-ar fi forțat să capituleze.

— Operațiunile noastre de luptă au fost executate cu profesionalism şi au avut efecte bune. Avioanele au surprins forțele amfibii sovietice la circa 150 mile nord de

Bergen, în apropierea Insulei Bremanger. În timpul luptelor, unele nave ruseşti au fost scufundate, grav avariate, sau au fugit la țărm unde au fost capturate de

forțele norvegiene.

În acelaşi timp, un portavion sovietic ce asigura acoperire aeriană a operațiunilor amfibie, *Soyuz,* a fost lovit şi avariat cu rachete *Harpoon* lansate de avioanele noastre A6 *Intruder.* Conform ultimului raport, *Soyuz* a ieşit din luptă şi se târăşte spre nord. Această operațiune a fost – conform oricărei definiții pe care doriți să o folosiți – o victorie majoră a forțelor americane şi a forțelor militare ale Norvegiei libere.

O victorie. Eh…

Bătălia de la Capul Bremanger, aşa cum a început deja să fie numită, va fi consemnată în cărțile de istorie ca o splendidă victorie a armelor americane, dar în termeni politici această bătălie fusese ceva gen Pearl Harbor.

Era evident că Uniunea Sovietică mizase că izolaționismul american le va lăsa mână liberă*; Jefferson* a fost detaşat pentru a-i face să se gândească de două ori asupra planurilor lor pentru Norvegia.

Cel puțin, aşa ar fi trebuit să se întâmple. În niciun caz nu ar fi trebuit să se ajungă din prima la o confruntare armată. Într-un fel, cineva din acest joc la cacealma şi contra-cacealma a greşit calculele, iar acum Uniunea Sovietică şi Statele Unite erau angajate în ceea ce fiecare strateg din cele două țări s-a temut şi a anticipat încă de la

sfârşitul celui de Al Doilea Război Mondial – un război convențional total între cele mai mari superputeri mondiale.

Ce ironie! Cele mai multe scenarii pentru un asemenea conflict au presupus pătrunderea ruşilor prin Fulda Gap în câmpiile din Germania de Vest, coşmarul Războiului Rece, pe vremea când Europa de Est încă se mai afla în pumnul de fier al Kremlinului. Alții îşi imaginaseră o ofensivă sovietică în Orientul Mijlociu.

Nimeni nu s-a aşteptat ca Armageddonul să înceapă în Scandinavia.

Admirai Thomas Magruder a simțit un fior de durere la acest gând. Nepotul său Matt se afla la bordul lui *Jefferson*, încă din Islanda. Pentagonul încă mai spera că prezența CBG-14 îi putea forța pe sovietici să dea înapoi. Dar dacă situația se înfierbânta...

Războiul dura de numai treisprezece zile. Se putea extinde cu uşurință... în Europa, în Atlanticul de Nord şi în Orientul Mijlociu. Washingtonul era hotărât ca aceasta să nu se întâmple.

— După bătălia de la Bremanger, a continuat Magruder, forțele ruse şi americane s-au supravegheat reciproc dar au evitat contactul direct. Dar, în această după-amiază, aproximativ la ora 1230, situația s-a schimbat pentru că

criza norvegiană a intrat într-o fază nouă şi posibil extrem de periculoasă.

Atunci, două dintre avioanele noastre F-14 *Tomcat,* decolate de pe portavionul *Thomas Jefferson* în patrulă de rutină, au fost atacate de avioane sovietice deasupra Norvegiei. Un avion de-al nostru a fost doborât. Un număr neconfirmat de avioane sovietice au fost doborâte în aceeaşi confruntare.

În acelaşi timp, alte avioane ruseşti au lansat câteva rachete antinavă asupra forțelor noastre navale din largul coastelor norvegiene. Unul dintre vasele americane – fregata cu rachete ghidate *Esek Hopkins* – a fost lovit. Încă mai evaluăm rapoartele de avarii, dar vă putem asigura că acestea sunt relativ reduse şi nu vor afecta eficiența Grupului nostru de Luptă.

O minciunică, dar era necesară pentru a evita panica... sau întrebările neavenite. Cum ar fi: ce poate face un singur portavion împotriva forțelor comasate ale flotei sovietice?

Magruder a ridicat privirea, direct în bateriile de lumini.

— Şi aici se încheie declarația mea oficială din acest moment. Mi-e teamă că acum nu pot răspunde la întrebări, dar vă informez că va avea loc o informare pentru presă mâine la ora 0900 şi vom putea să vă răspundem la

întrebări atunci. Mulțumesc.

A părăsit brusc pupitrul, în timp ce izbucnea o furtună de proteste din sală.

— *Admirai! l*-au strigat vreo duzină de voci, reporteri ce încercau să se apropie de podium. *Admirai* Magruder!

— Asta înseamnă o declarație de război între SUA ŞI URSS?

— Cât de grav este avariat *Hopkins?*

— Care este următoarea noastră mişcare în Marea Norvegiei, *Admirai?* Ignorând strigătele şi întrebările, Magruder a trecut în culise, predându-şi notițele unui aghiotant şi se pregătea să o şteargă englezeşte când o femeie, o civilă, s-a apropiat de el dintr-o parte.

— Îmi pare rău, spuse, întorcându-se. Va trebui să... Pamela!

— Bună ziua, *Admirai.* Scuze că dau buzna peste dvs, dar sunteți greu de prins. Vederea ei, înaltă, blondă şi oarecum neglijent îmbrăcată, l-a luat complet prin surprindere. O întâlnise pentru prima oară pe Pamela Drake în sud-estul Asiei pe când el era comandantul CBG-14. După aceea, el a venit la Pentagon, iar dânsa la biroul ei de ştiri din Washington; a mai văzut-o de câteva ori în ultimii ani, dar fiecare întâlnirea a fost inconfortabilă pentru el. Ştia că

Pamela şi nepotul său rupseseră logodna, iar el credea că ştia de ce.

Magruder se întrebă dacă ea ştie că Matt era la bordul lui *Jefferson.*

— Ei, domnişoară Drake, ştiți foarte bine că...

— Nu încerc să obțin o exclusivitate, *Admirai.* Vreau doar să-mi iau rămas bun.

— Rămas bun?

— Mă pregătesc să plec în Norvegia, spuse zâmbind. Mă gândeam că ați vrea să ştiți.

— Sfinte Dumnezeule! Norvegia! De ce?

— De data aceasta, dumneavoastră ar trebui să ştiți mai bine. Din Norvegia vin acum ştirile fierbinți. Presupun că ați auzit despre invazia sovietică? Mă duc să mă alătur găştii din Bergen. Oricum, speram... ăă... puteți să-i transmiteți ceva lui Matt din partea mea? Nu am reuşit să-l contactez.

— Să-i spun lui Matt? ridică o sprânceană. Fir-ar... nu ştii.

Ea făcu ochii mari.

— Ce să ştiu?

— Că Matt este deja acolo. A fost transferat pe *Jefferson* acum două săptămâni.

— O, Doamne!

Umerii i se încovoiară puțin, dar încercă să-şi mențină zâmbetul.

— Atunci, presupun că am să-i pot spune chiar eu, nu?

— Poate. Mă îndoiesc că se acordă permise de presă pentru *Jefferson*, pentru că e în zonă de luptă. Dar vei putea să-i transmiți un mesaj.

Ea şi-a înlăturat o şuviță de păr rebelă de pe față.

— Poate. Nu sunt foarte sigură că ar trebui. SOB[48] a plecat în blestematul de război şi nici măcar nu mi-a spus!

S-a întors cu spatele şi a plecat, evident mâhnită.

Magruder o privea plecând, cuprins de propriile sale neliniști. Avea sentimentul că tocmai a deschis o rană veche şi dureroasă în această tânără femeie şi se întrebă dacă putea face sau spune ceva ca să o vindece.

Nu, mai bine să-şi vadă de treaba lui. În ciuda a ceea ce tocmai spusese, îşi dorea ca Pamela să nu plece în Norvegia. Dacă Matt mai simțea ceva pentru ea şi afla despre deplasarea sa...

Magruder şi-a alungat gândul neliniştitor şi şi-a continuat drumul către birou.

---

[48] SOB – Son Of a Bitch – textual: fecior de cățea; expresie peiorativă sau admirativă, în funcție de context.

2135 Zulu (2035 ora locală)

Portavionul sovietic *Soyuz*

Marea Norvegiei

Fumul alb continua să năvălească de dedesubt acoperind puntea de zbor avariată, apoi se întindea peste apele mării din pupa, asemenea unei pături de ceață. Conform ultimului raport, echipele de control aveau incendiile sub control, iar nava nu se afla în pericol, dar echipajul încă mai robotea asiduu pe punte, curățind resturile rămase în urma atacului.

Admirai[49] Vasili Ivanovici Khenkin s-a sprijinit de balustrada pasarelei din babordul punții de comandă urmărind mişcările ordonate ale oamenilor de la baza insulei portavionului. Erau obosiți; era evident din încetineala gesturilor şi din ghionturile şi îmbrâncelile pe care le aplicau subofițerii oamenilor lor.

Nici nu era de mirare, se gândi Khenkin. Ofițerii şi echipajul de pe portavionul sovietic lucrau de două zile fără pauză. Khenkin însuşi se simțea epuizat şi abia îşi mai târa

---

[49] Admirai – datorită unei cutume neoficiale a militarilor (prescurtarea denumirii unor grade) se pot crea confuzii; nu poate fi *amiral* cu trei stele (OF-9), un grad mult prea mare pentru un comandant de Grup de Luptă. De fapt, personajul are gradul de *contra-amiral* (Koinp-azivnipazi) cod NATO OF-6.

picioarele, iar ochii îi erau ca de plumb.

Mai jos de promenada pe care se afla amiralul, un grup era adunat în jurul carcasei arzânde a unui MIG-29. Avionul de vânătoarea fost distrus de explozie atunci când racheta americană *Harpoon* a lovit insula portavionului, împrăştiind resturi arzânde şi şrapnele metalice peste puntea de zbor. Khenkin îi privea trist pe marinarii ce se luptau cu epava înnegrită de foc, ce-şi coordonau mişcările cu uşorul ruliu al navei. MIG-ul distrus a fost împins spre margine, întâi cu încetineală, apoi şi-a înclinat botul şi a dispărut de pe puntea de zbor. A căzut în apă chiar lângă tribordul *lui Soi/uz* ridicând o coloană de spumă albă, apoi a fost înghiţit în siajul portavionului.

Khenkin a auzit paşi pe pasarela din spatele său şi o tuse familiară.

— *Admirai* Khenkin?

— Da, Dmitri Yakovlevici.

Încă îşi mai ţinea privirea pe locul unde dispăruse avionul în apă.

— Ce s-a întâmplat?

— Un mesaj prioritar, *Admirai.* Tocmai a sosit.

Khenkin s-a întors privind cu ochii reci la silueta înaltă şi

aproape costelivă a *Kapitan Pervovo Ranga*[50] Bodansky, şeful Statului său Major.

— Arăți obosit, prietene.

— În ultimele zile a fost puțin timp pentru somn, *Admirai.*

Avea cearcăne sub ochi, iar vestonul albastru al uniformei, încărcat cu fireturi, de obicei impecabil periat şi ajustat, acum arăta de parcă dormise îmbrăcat în el.

— Eh, păi, să vedem ce vor *zampolits*[51] de la noi!

— Da, Admirai.

Bodansky îi înmână foaia de hârtie.

— Vă mai informez că cei de la Operațiunile de zbor au raportat 21 avioane distruse sau avariate dincolo de posibilitățile noastre de reparare la bord. Acestea, desigur, adăugate la avioanele pe care le-am pierdut în luptă.

Khenkin dădu uşor din cap în timp ce lua hârtia. O lovitură serioasă. *Soyuz* a pierdut aproape jumătate din efectivele de MIG-29 şi Suhoi-27 ambarcate. Dar mai rău de atât, era ceea ce coloanele de cifre din mâna sa nu puteau exprima – scăderea moralului fiecărui ofițer şi marinar din

---

[50] Kapitan Pervovo Ranga – căpitan de rangul I (cod NATO OF-5); echivalent *comandor* sau *colonel.*

[51] Zampolit – comisar politic / ofițer politic / politruk – ofițerul supraveghetor responsabil cu educația politică / ideologică în unitatea în care sunt numiți; asigură controlul civil / politic asupra militarilor.

Flota *Steagul Roşu*, epuizarea, scăderea critică a capacității de luptă a Grupului de Luptă. Aceşti factori sunt de departe mult mai gravi decât pierderea a o sută de avioane. Acestea pot fi înlocuite, dar oamenii... oamenii...

Khenkin privi un moment către orizontul estic, invizibil acum în amurgul serii târzii. Aici, atât de aproape de Cercul Polar şi în această perioadă a anului, nu se făcea niciodată cu adevărat întuneric, deşi soarele cobora sub orizont câteva ceasuri în fiecare noapte. Cinci sute de kilometri spre est, nevăzute dincolo de linia orizontului, se întindeau piscurile abrupte, insulițele şi fiordurile Norvegiei. Acolo, viitorul *Rodina,* binecuvântata Maică Rusia, continua să fie nesigur. Invazia sovietică a Finlandei şi Norvegiei, subjugarea întregii Scandinavii şi renaşterea Rusiei ca cea mai mare putere a lumii, toate depindeau acum de cât de bine îşi comanda el navele şi oamenii din Flota *Steagul Roşu.*

Dar, la dracu' cu toate! De ce nimeni din Moscova nu a prevăzut posibilitatea intervenției americane... sau măcar să fi luat în considerare această variantă, certitudinea că în luptă, planurile merg întotdeauna prost?

Khenkin începu să citească documentul decodat.

Către: Comandantul Flotei Steagul Roşu (КРАСНЫЙ ОАТ)

Felicitări pentru victoria dumneavoastră asupra forțelor Grupului de Luptă american din zona operațională din Marea Norvegiei.

Prin prezentul ordin vi se cere să executați imediat reparațiile necesare reluării imediate a ofensivei în coordonare cu planificata detaşare a Flotei *Lenin,* nume de cod NICOVALA (Hakobayilh).

Flota *Steagul Roşu*, are acum numele de cod CIOCANUL (Moiotok).

Operațiunea comună împotriva forțelor americane din regiune are numele de cod VULCAN. Se va afla sub comanda supremă a *Admiralului* Ivanov.

Punctul de Comandă a *Admiralului* Ivanov va fi transferat pe *Krerul*, efectiv imediat.

Ochii Patriei Mamă sunt ațintiți asupra voastră. Contribuția dumneavoastră la victoria măreață asupra forțelor imperialiste nu va fi uitată.

Semnează: Vorobiev

Buzele lui Khenkin s-au strâmbat într-un semizâmbet. *Ciocanul* şi *Nicovala,* lucrând împreună în forja lui *Vulcan,* fierarul vechilor zei vestici. Simbolurile îi plăceau lui Khenkin, care avea profunda dragoste rusească pentru simbolismul mistic, şi credința în succesul viitor, în destin.

Aveau nevoie de această credință în zilele ce urmau. Vorobiev şi înaltul Comandament sovietic puteau considera recenta bătălie drept o victorie, dar toți ofițerii din flotă ştiau care este realitatea.

Şi asta – se gândi Khenkin sarcastic – era ceea ce Vorobiev şi acoliții săi numeau „o victorie măreață"?

Uriaşa navă LSD *Vitaly Oganov* şi o duzină de vase mai mici distruse, debarcarea din Bergen eşuată, *Soyuz* lovit şi avariat de rachetele *Harpoon* americane…

Evident, că voiau să mențină moralul în flotă, dar Khenkin putea citi cu uşurință printre rândurile acestor ordine concise. Maica Rusia stă cu ochii pe tine. Asta e mai degrabă o amenințare decât o laudă. Dacă *Vulcan* se dovedeşte a fi un succes, el va fi un erou. Dacă nu… ei bine, Moscova va şti pe cine să arunce vina. Faptul că la comanda generală a Operațiunii *Vulcan* l-au numit pe Ivanov, care era cu trei luni mai proaspăt în grad decât Khenkin, era o mustrare usturătoare, deşi neoficială.

Un ordin transmis prin megafonul de pe punte, i-a captat atenția. Grupele de control a avariilor au degajat puntea de zbor, eliberând calea pentru un avion ce venea la aterizare. Privind spre pupa, peste cablurile arestoare întinse de-a latul părții posterioare a punții de zbor de pe *Soyuz,* a văzut

în depărtare două puncte suspendate pe cerul sudic, şi care încet, încet, deveneau tot mai mari.

Întăririle – primele MIG *şi Suhoi* trimise din Marea Neagră, via Murmansk, lui *Soyuz* pentru înlocuirea avioanelor pierdute cu două zile mai înainte.

Aflase că a fost concepută o operațiune aeriană masivă care să distragă atenția americanilor de la aceste avioane în ultima etapă a zborului lor de la bazele din peninsula Kola şi până la acest *rendevouz* cu *Soyuz*.

Fusese decizia lui Khenkin de a le aduce la bord imediat, chiar dacă mai exista un pericol considerabil reprezentant de fragmentele metalice de mărimea unui deget răspândite încă pe puntea de zbor după explozia ce avariase aproape fatal portavionul rusesc. Asemenea fragmente puteau fi aspirate cu uşurință de turbine, distrugându-le palele şi motoarele, dar era imperativ ca grupul aerian să fie readus cât mai curând posibil la întreaga capacitate de luptă.

Khenkin era surprins că americanii nu au lansat şi alte atacuri împotriva Flotei *Steagul Roşu*, dar se îndoia că vor mai ezita prea mult. Moscova putea fi convinsă de ideea că americanii au rămas dezbinați şi izolaționişti… dar *Admirai* Khenkin avea doar respect pentru tehnologia Americii şi pentru abilitățile luptătorilor ei. Împotriva unui asemenea

inamic, avea nevoie de fiecare avion bun de luptă de care putea face rost. La fel ca şi de fiecare bucăţică din propria sa experienţă, abilitate şi instruire.

Trebuia neapărat ca Ivanov să se afle la comanda operaţiunii împotriva americanilor? Foarte bine. Khenkin avea prea puţină încredere în capacitatea lui Ivanov în ceea ce priveşte tacticile de luptă, dar până ce Flota *Lenin* îşi va putea croi drumul prin gura îngustă a Balticii, Khenkin se afla aici, în nord, o ameninţare permanentă pentru Grupul de Luptă american. Iar când Ivanov va sosi, o va face dinspre sud, în sus pe lângă coasta norvegiană. Deci *Jefferson* va fi prins strâns între cele două flote sovietice.

Cu adevărat între *Ciocan* şi *Nicovală.*

Cu graţia unui şoim ce-şi finalizează atacul asupra prăzii, primul avion venea cu graţie către pupa lui *Soyuz.* Suplu, mortal şi superb manevrabil, un Suhoi-27 a atins uşor puntea portavionului, cârligul din coadă a prins cablul arestor care l-a stopat în câţiva metri. Khenkin a dat drumul aerului din piept, reîncepând să respire. Cele două motoare Tumański continuau să huruie; nu s-a auzit niciun zgomot ascuţit de metal ce loveşte metalul, dacă lamele turbinei ar fi fost avariate. Khenkin simţi cum nodul din stomac se destinde ca un pumn ce nu mai este încordat.

A riscat şi a reuşit. Dacă puteau aduce la bord avioane şi piloți fără a mai înregistra pierderi, aveau şanse bune să zdrobească Grupul de Luptă american.

După ceea ce le făcuse inamicul lui *Soyuz* şi oamenilor săi, Khenkin voia să-l distrugă pe *Jefferson*, voia să-l vadă arzând şi scufundându-se în apele înghețate ale Mării Norvegiei. Şi-a strâns pumnii mototolind hârtia cu ordinele. Şi a zâmbit.

CAPITOLUL 8

Joi 19 iunie

0330 Zulu (0430 ora locală)

USS Thomas Jefferson

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Era 0430 dimineața – *„zero-dark-thirty”* cum le plăcea celor din Navy să spună – dar era deja lumină deplină; la paralela de 60° N nopțile de iunie nu erau cu adevărat *întunecate.* Pe suprafața mării se întindea o ceață densă, deşi sus, deasupra punții, o briză rece fâlfâia pavilioanele arborate pe saulele catargului şi făcea aerul să pară ca fiind mai degrabă de martie decât de iunie. Tombstone se reîntorsese în locul lui de veghe solitar din Cuibul Vulturului.

De aici putea observa activitatea de la un capăt la celălalt de pe puntea de zbor.

Spre prova, echipajul de la catapultele lui *Jefferson* îşi desfăşurau obişnuitul balet, pregătind pentru lansare o pereche de F/A-18 *Hornet* din VIA-161. Deflectoarele de jet s-au ridicat din suprafața punții precum nişte pereți de oțel în spatele fiecărui avion, atunci când primul, apoi al doilea, au turat motoarele la maxim.

Lângă Cat 1, ofițerul de lansare, în vestă galbenă, a salutat scurt către aviator, după ce a făcut o verificare vizuală rapidă stânga-dreapta, apoi s-a lăsat într-un genunchi, şi a făcut semnul cu degetul mare. Urletul motoarelor s-a transformat în tunet şi *Hornet* a țâşnit înainte într-un nor de abur, accelerând de la 0 la 270 mile/oră în numai două secunde. După o clipită, al doilea *Hornet* s-a năpustit după primul şi amândouă au cabrat grațios, aripă lângă aripă, provocând vârtejuri în ceața de pe mare.

Erau încă în urcare când deflectoarele de jet s-au rabatat singure în punte şi alte două avioane au rulat pentru a-şi lua locurile în Cat 1 şi 2. Unul era un KA-6D, un *Intruder* modificat cu rezervoare suplimentare pentru a servi ca avion-cisternă pentru realimentare în zbor. Celălalt era un EA-6B *Prowler,* unul dintre cele cinci avioane pentru contramăsuri electronice din VAQ-143, care trebuia să creeze un ecran de protecție pentru CBG împotriva „ochilor" curioşi ai radarelor sovietice.

Spre pupa, se desfăşura un dans similar cu coordonare precisă de avioane tunătoare, pentru că aterizarea acestora se desfăşura în acelaşi timp cu lansarea celorlalte. Un S-3A *Viking* din VS-42 *Kingfishers,* era pe panta de coborâre către

pupa lui *Jefferson.* Tombstone avea o slăbiciune deosebită pentru aceste tenace vânătoare de submarine, deosebit de manevrabile. Petrecuse multe ore la bordul lor când era adjunct CAG. *Vikingii* înarmați cu rachete *Harpoon* au fost valul ce a spulberat forțele amfibii ruseşti.

La prima vedere, *Viking* părea că stă în aer aproape nemişcat. Apoi perspectiva sa schimbat şi a devenit mai mare năpustindu-se dinspre orizontul de la pupa portavionului cu o viteză alarmantă. Aripile se balansau uşor deoarece pilotul ajusta tracțiunea motoarelor plasate sub fiecare aripă, ca răspuns la indicațiile venite de la LSO aflat pe punte.

Cârligul din coadă ce pendula sub ampenajele uriaşe a trecut cu puțin pe deasupra cablului unu, a scrâşnit pe suprafața punții şi a prins cablul doi cu un brânci ce a coborât mult botul *Vikingului.* Motoarele au urlat scurt, apoi şi-au redus turațiile până la un şuierat relativ discret atunci când pilotul a redus gazele. Avionul a dat puțin înapoi şi a scăpat de cablu, apoi a rulat încet dirijat de fluturarea brațului unui om de pe punte. Aripile i se pliau deja spre spate.

Tombstone i-a privit atent pe oamenii ce roboteau pe puntea de dedesubt. Toți purtau veste, căşti şi alte forme de

echipament de protecție care le dădeau o înfățișare anonimă, indiferent dacă purtau vestele roşii ale celor ce manevrau muniția, albe pentru cei de la siguranța muncii şi sanitari, mov pentru combustibil, sau oricare altă culoare menită a le diferenția sarcinile. Unui observator străin ar fi văzut că sunt obosiți, deşi mişcările le erau la fel de precise, la fel de coregrafice, ca întotdeauna. Viața la bordul unui portavion din Navy era o nesfârşită rutină cu pauze prea scurte de odihnă şi somn între schimburile la datorie. În caz de urgență, în luptă, se lucra non-stop. Tombstone ştia că unii dintre oamenii de la bord nu au dormit deloc în ultimele 48 ore.

Cât vor putea continua fără să cedeze? În războiul modern, omul era veriga slabă a maşinăriei, piesa care se va defecta prima. Puntea de zbor a unui portavion era cel mai periculos loc de muncă din lume. Capcanele erau numeroase şi viclene: vârtejul invizibil al palelor elicelor şi rotoarelor; jetul invizibil al motoarelor de pe F-14; gurile de admisie hulpave de la S-3A; ruperea neaşteptată şi lovitura secerătoare a vreunui cablu arestor, sau cedarea frânelor pe puntea în tangaj, ori un simplu pas greşit peste marginea punții. Extenuarea celor din echipaj, solicitați prea mult şi prea tare se va combina mai devreme sau mai târziu cu

pericolele mediului de lucru şi vor muri oameni.

Şi-a reamintit incidentul cu scaunul de catapultare al lui Coyote. De data aceasta nu s-a întâmplat nimic. Dar la proxima ocazie...

Tombstone se gândi la cei de pe portavionul rusesc, aflat undeva spre nord. Portavioanele reprezentau o noutate pentru sovietici. Nu aveau parte de tradiția şi experiența celor din US Navy care au început operațiunile aeriene de pe nave în 1922 cu USS *Langley.*

Jefferson şi al său CBG erau aici într-un dezavantaj net, trebuind să lupte cu un inamic superior numericeşte la capătul unei nesfârşite linii logistice de aprovizionare de-a latul Atlanticului.

Totuşi, credea Tombstone, aceste dezavantaje erau oarecum neutralizate de calitatea instruirii şi de experiență.

Şi mai era îngrijorat încă în legătură cu Coyote.

— Hei, CAG!

Se întoarse, la auzul vocii familiare din spatele său.

— Salut, Batman. Te-ai trezit devreme. Ce te aduce în Cuibul Vulturului?

— Voiam doar să arunc o ultimă privire la lumina zilei înainte de a dispărea în Regatul Magic, replică Batman.

Purta jacheta de aviator pentru a se proteja de briza rece

de dimineață.

— Ştii că *lor* le place să ne țină în întuneric.

Tombstone zâmbi. Departamentul de Informații de pe portavion era identificat cu literele OZ, iar de aici veneau glumițele referitoare la Regatul Magic şi Drumul de Cărămizi Galbene. Iar Informațiile (*Intelligence)* – în sintagma cu dublu sens „Informații/inteligență militară" *(militari/ intelligence*) – a fost întotdeauna sursă de bancuri în flecăreala militarilor. O informare pentru conducătorii de departamente, *skipper*-ii de *squadron* şi adjuncții lor, a fost programată în această dimineață la 0500.

Tombstone se gândi că era posibil să afle unele informații noi despre portavionul sovietic... şi cam ce ar trebui să facă *Jefferson* în legătură cu el. După Bătălia de la Bremanger de acum trei zile, nimeni din CBG nu părea să ştie încotro se îndreaptă *Jefferson*, sau care era misiunea lui în aceste ape.

— Ei, ne vor spune şi nouă dacă vor şti ceva.

Se sprijini din nou de balustradă. Tangajul şi ruliul portavionului păreau amplificate aici, atât de sus deasupra apei. Aerul era sărat şi îmbibat cu vapori de combustibil.

— L-ai văzut în ultimul timp pe Coyote?

Ochii lui Batman s-au îngustat.

— Aseară. De ce?

— Nimic. Mă întrebam doar.

— Mda.

Batman s-a apropiat de el, lângă balustradă. Păru că vrea să spună ceva, dar nu ştia cum.

— Ştii, CAG, poate că ar trebui să o laşi mai moale cu Coyote. Cred că e cam pus cu spatele la zid, iar treaba asta ne cam agită pe noi, ceilalți.

Tombstone ridică o sprânceană.

— Ți-a spus el asta?

— Ce dracu', sigur că nu. Dar e al dracu' de evident.

Tombstone s-a încruntat. Se gândi la aura mistică, de mândrie masculină, tăcere şi invulnerabilitate în care fiecare pilot se înfăşură ca într-o mantie. Coyote sigur că nu a spus nimănui din *squadron* despre ce anume îl neliniştea. Asemenea lucruri nu se făceau.

— O iau ca pe un avertisment, spuse Tombstone cu răceală. Dar dacă are vreo problemă, poate că el ar trebui să vină la mine.

— Poate că tu eşti problema lui.

— Ce vrei să spui?

— Aa, nu ştiu. Dar ceva îl irită. Noi toți am presupus că probabil i-ai aplicat o admonestare substanțială după incidentul CAP de ieri. Sau poate că ce s-a întâmplat cu

Hopkins l-a afectat foarte rău. Presupun că ce i s-a întâmplat acelei fregate ni s-ar fi putut întâmpla şi nouă.

Ochii lui Tombstone s-au îndreptat involuntar către orizontul sud-estic, unde un norişor mic şi negru marca poziția fregatei încă arzânde. Conform ultimului raport, *Kearny* şi *Decatur* escortau nava avariată, în timp ce echipele specializate continuau lupta cu incendiile. Avioanele *Hornet* lansate adineauri erau componente ale CAP desemnată să asigure protecția lui *Hopkins* față de un eventual viitor atac.

— Dacă n-aş crede despre Coyote că-şi poate face treaba, spuse Tombstone cu grijă, i-aş fi smuls *aripile* din piept, iar în această clipă tu ai fi fost *skipper* la *Vipers*. Poți transmite asta oamenilor, Batman. Din sursă sigură.

Batman zâmbi strâmb.

— Ştim cu toții ce suflet bun ai, CAG. Acum ce faci? Cobori în CVIC?

— Nu mi-aş permite să lipsesc. E timpul să plecăm. Ia-o înainte!

În limbajul Navy, termenul pentru portavion este CV, deci CVIC (pronunțat *civic)* este abrevierea pentru *Carrier Intelligence Center*. Era constituit dintr-un număr de compartimente aparținând departamentului OZ de pe

Jefferson. Ofițerul de Informații, *Lieutenant Commander* Paul Aiken, ținea şedința matinală de informare în marea sală – şi ea numită CVIC – care servea şi ca sală de conferințe, centru de planificare, şi chiar ca studio TV.

Tombstone l-a urmat pe Batman înăuntru şi a luat loc lângă el pe unul dintre scaunele metalice pliabile din al doilea rând din față. Ceilalți ofițeri intrau pe rând, mulți dintre ei cu nelipsita cană de cafea marinărească în mână.

Coyote a intrat şi el, apoi s-a oprit privind în jur. L-a văzut pe Tombstone, dar, cu răceală, se făcu că nu-l recunoaşte, apoi s-a aşezat pe un scaun din celălalt capăt al sălii. Cearcănele de sub ochi arătau că nu dormise prea mult.

Oare ce era în capul lui? se întrebă Tombstone. Cândva era capabil să-şi „citească" cu uşurință prietenul, dar vremea aceea trecuse. Acum avea toate şansele să o încaseze, dacă intervenția sa ar fi fost nepotrivită. Ca prieten voia să ajute. Ca şi CAG simțea că trebuie să ştie, pentru că problemele personale ale unui om îi puteau afecta pe toți ceilalți din *squadron...* sau ieşeau la suprafață într-un moment nepotrivit şi cineva era ucis. Aceasta, ştia, era ceea ce îl îngrijora pe Batman.

— *Attention on deckl* a atenționat cineva din spatele sălii

şi fiecare ofițer s-a ridicat în poziție de „drepți”.

— Continuați!, ordonă *Captain* Brandt intrat imediat după *Admirai* Tarrant. Însoțiți de câțiva aghiotanți, au înaintat pe intervalul dintre scaune. Tombstone şi ceilalți s-au aşezat din nou după ce ofițerii superiori au luat loc.

— Mulțumesc, *Admirai, Captain*, a spus *Commander* Aiken, aflat în fața sălii.

Un ecran de proiecție era montat pe peretele din spatele său.

— Bine ați venit, *gentleman. Admirai* Tarrant a ordonat această informare pentru toți comandanții de departamente şi adjuncții lor. Considerăm că ați dori să aveți o imagine mai clară a adversarului. Luminile, vă rog!

Neoanele de pe tavanul CVIC s-au stins şi o imagine în alb-negru a apărut pe ecran, o imagine aeriană a unui portavion.

Tombstone mai văzuse aceste linii, acum doi ani, când *Jefferson* a fost detaşat în Oceanul Indian şi a colaborat cu portavionul sovietic *Krerul* în timpul conflictului indo pakistanez.

Mai mic decât *Jefferson*, nu avea puntea de zbor angulară caracteristică portavioanelor americane. La fel ca portavioanele britanice şi indiene, puntea prova era ridicată

ca o trambulină, un design menit să ajute avioanele să decoleze fără lansare din catapultă.

La fel de evident era şi faptul că nava din fotografie era avariată. Deşi detaliile erau neclare, fumul dens părea să se întindă la pupa, în timp ce portavionul brăzda apele mării. Se vedea o ruptură în puntea de zbor, lângă colțul din babord al insulei, ce părea a fi făcută de o explozie.

— Această foto a fost luată ieri seară de către unul dintre sateliții noştri de spionaj. Am identificat-o cu certitudine ca fiind portavionul sovietic *Soyuz.* După cum puteți vedea aici, a fost destul de avariată de atacul nostru de acum două zile, dar presupunem că operațiunile de zbor nu au fost afectate în mod serios. În ultimele 7 ore am urmărit avioane ce veneau din Peninsula Kola, probabil MIG-29 şi Su27 navalizate, pentru a înlocui pierderile suferite în bătălie. Vă rog să rețineți, semnificația numelui navei: *Soyuz,* Uniunea. În mod clar, este primadona noii caste militariste sovietice, mare, agresivă, puternică. Estimăm că are o greutate de cel puțin 60.000 t şi este dotată cu mai mult de 65 avioane. Nava-soră *Krerul,* se află în prezent în şantierul naval de la Leningrad, în Marea Baltică. Următoarea, vă rog.

Soyuz a dispărut de pe ecran, înlocuită de o altă fotografie. Aceasta era la o scală mai mică şi dezvăluia cinci

siaje lungi ce se întindeau peste apa întunecată.

— Împreună cu *Soyuz* navighează patru mari nave de suprafață. Credem că e vorba de *Kirov* şi de trei *cruiser* dotate cu rachete ghidate din Clasa *Kresta* I s-au II. Următoarea.

Fotografia următoare prezenta o vedere oblică a unei enorme nave de luptă, lungă, cu punți mari şi o suprastructură complexă ce se ridica precum o piramidă în mijlocul ei.

Tombstone auzi câteva fluierături uşoare şi un murmur de conversații ce a străbătut sala.

— Cred că ar trebui să precizez de la început că *Kirov* este un monstru. A fost proiectată ca şi *cruiser* de bătălie şi este cea mai mare navă de război din lume de după Al Doilea Război Mondial (cu excepția portavioanelor); cu propulsie nucleară, 754 picioare lungime, deplasament 24.000 t şi un echipaj de peste 800 oameni. Mai sunt doar încă trei în această Clasă: *Frunze,* în Pacific, *Kalinin* şi *Irkutsk,* ambele în Baltica.

Cele din Clasa *Kresta* sunt mai mici, 7.600 sau 7.700 t fiecare, dar toate trei sunt proiectate pentru un singur lucru – să atace şi să distrugă vasele de suprafață inamice. Adică, *gentleman,* nave ca cele din acest CBG. Următoarea.

Următoarea imagine era o hartă a coastei Norvegiei şi a apelor din nordul Marii Britanii. Aiken a scos din buzunarul de la piept un indicator telescopic, l-a extins, şi a atins cu vârful lui centrul unui cerc larg din apele largi din jumătatea de sus a ecranului.

— *Soyuz* şi escortele sale au fost observate ultima oară aici, imediat sub Cercul Polar şi înaintând încet spre est. Din păcate, în cele opt ore care au trecut de când au fost făcute aceste fotografii, i-am pierdut. Ar putea fi oriunde în acest cerc cu raza de 400 mile. Am avut numeroase contacte radar, dar intermitente... iar activitatea ECM sovietică este deosebit de puternică, după cum vă puteți imagina. Nici avioanele noastre *Hawkes,* nici sateliții radar nu au fost capabili să obțină o imagine foarte clară, iar ca să ne facă sarcina şi mai dificilă, întreaga regiune este acoperită acum de un strat gros de nori. Cei de la meteo spun că vom putea folosi sateliții numai după ce sistemul de joasă presiune din Islanda se va deplasa şi va lua cu el vremea asta mizerabilă.

Indicatorul a atins câteva puncte de pe hartă, la sud de cerc şi în lungul coastei norvegiene.

— Am avut câteva contacte aici... aici... până aici. Unele solide, altele parțiale. Considerăm că acestea sunt *sporter* şi putem presupune că se află în zonă şi numeroase

submarine cu propulsie nucleară. Până acum, rețeaua noastră SOSUS nu a depistat mare lucru pe traseele pe care vin de obicei submarinele sovietice în Atlantic. Asta poate însemna că își restricționează operațiunile la Marea Norvegiei, sau poate însemna că au găsit o metodă de fentare a supravegherii SOSUS. Dar este stabilit cu certitudine că o grămadă de submarine staționează în apele norvegiene. În ultimele 48 ore, acest CBG a pierdut patru submarine, sigur distruse, plus câteva probabile. La nord de CBG vom întâlni un mediu bogat în ținte.

Cu adevărat bogat în ținte! *Sporter* erau submarine convenționale – *Kilo, Tango* şi *Foxtrot* – care foloseau *snorkle* pentru a-şi reîncărca bateriile în timp ce erau în imersiune. Tombstone se uită la locația țintelor şi dădu uşor din cap. S-3A *Viking* de pe *Jefferson* zburau deja non-stop, folosind rezervoarele suplimentare pentru a-şi extinde raza de patrulare ASW până la limită. Cele şase elicoptere SH-3H *Sea King* de pe HS-19 patrulau şi ele constant, folosind sonarul pentru a controla fiecare milă pătrată de ocean aflată pe cursul CBG, căutând submarine inamice.

Problema consta în raportul de număr cu inamicul. În ciuda victoriilor obținute de forțele ASW de pe CBG american, mai devreme sau mai târziu ruşii vor avea noroc…

iar *Jefferson* va ajunge în colimatorul lor.

Indicatorul arăta acum nişte simboluri reprezentând contacte de suprafață izolate.

— Toate acestea sunt elemente ale Flotei sovietice. După bătălia de acum trei zile, pe care, acum, o numim Bătălia de la Capul Bremanger, s-au răspândit pe acest întreg sfert din Marea Norvegiei. Unele au reuşit să se pitească sub nori, precum *Soyuz.* Altele s-au adăpostit în fiorduri. În total, am numărat 19 contacte de suprafață, ca mărime de la *Soyuz* şi *Kirov* la vase mici, supraviețuitoare ale operațiunii amfibii inamice şi chiar vase de patrulare de coastă.

Nucleul principal al Flotei *Steagul Roşu* se află cu siguranță mult spre nord, probabil dincolo de Capul Nord. Adversarii noştri par să joace foarte prudent, probabil pentru că încă mai evaluează posibilele ramificații ale unui război convențional deschis cu Statele Unite. Este aprecierea Washingtonului că ei îşi ajustează încă strategia politică care să ne forțeze să abandonăm Norvegia. Cu siguranță, aceasta este în acord cu scopul principal al Moscovei, acela de a prelua controlul asupra întregii Scandinavii cu minimum de intervenție străină.

Indicatorul s-a mişcat în josul coastei.

— Aici jos, avem câteva sute de contacte dispersate.

Majoritatea dintre ele sunt nave civile, vase de pescuit norvegiene şi alte asemenea. Unele sunt ceea ce a mai rămas din *Sjoforsvaret* (Marina Regală/Militară Norvegiană). Vom putea apela la ei pentru suport, dar cele mai mari nave pe care le au norvegienii sunt fregatele de 1.400 t cu rachete ghidate – mai mici decât ce avem noi în Clasa *Perry*. Luminile, vă rog.

Luminile s-au aprins, iar Aiken şi-a strâns indicatorul.

— Cea mai mare problemă a noastră referitoare la cooperarea cu norvegienii este cea a codurilor, semnalelor de recunoaştere, IFF, etc. Acum suntem aproape siguri că *Tomcatul* căzut ieri în munți a fost doborât de o baterie SAM norvegiană, nu de către sovietici. Ne ocupăm de punerea la punct a unui schimb de coduri de luptă cu oamenii lor înainte de a începe să ne coordonăm operațiunile comune. Şi cu asta am terminat partea mea de informare. *Admirai?*

Admirai Tarrant s-a ridicat şi a mers în fața sălii.

— Mulțumesc, Paul.

Se opri o clipă, privind la fețele celor din încăpere.

— Ei bine, mai întâi o fărâmă de veşti bune. Am fost anunțat de Washington că în urmă cu 24 ore, Parlamentul Britanic a acordat un vot de neîncredere. Guvernul laburist din Marea Britanie a căzut şi vor trebui ținute repede alegeri

anticipate. Pare mai mult decât probabil că rezultatul acestor alegeri va fi întoarcerea conservatorilor la putere şi intrarea Marii Britanii în război. De partea noastră, desigur.

Din rândurile audienței s-a auzit un val de chicoteli, iar câțiva ofițeri au aplaudat. Dezertarea Marii Britanii din NATO a deschis drumul sovietelor pentru invadarea Scandinaviei. CBG-14 era teribil de izolat aici în Marea Norvegiei, iar sosirea Royal Navy ar face ca sorții să se egalizeze.

— Şi acum, veştile rele, a continuat Tarrant. Nu putem aştepta ajutor imediat de la britanici. Cât a fost la putere, Partidul Laburist socialist aproape că a pus Royal Navy pe butuci. O mare parte din flota lor este nefuncțională, sau stocată la Scapa Flow. Şi mă tem că nu ne putem aştepta nici de la ai noştri la întăriri care să ne asigure spatele, cel puțin nu prea curând.

Ridică mâna ca să potolească murmurele, mai gălăgioase de data aceasta.

— Ştiu, ştiu. Am auzit cu toții zvonurile că Washington a trimis pe *Ike* şi *Kennedy* în ajutorul nostru. Dar am fost toată noaptea în contact cu Pentagonul şi asta e situația.

Eisenhower se află mai aproape de poziția noastră decât oricare alt portavion. În acest moment este în Atlanticul de

Nord, la sud de Groenlanda. Următoarele CBG, ca distanță, ar fi *Nimitz* sau *Kennedy.* Acum sunt amândouă în estul Mediteranei. *Kennedy* era programat să se întoarcă acasă, dar când Scandinavia s-a înfierbântat, a primit ordin să stea pe loc. Ruşii au un nou super-portavion în testări în Marea Neagră. Dacă monstrul ar ieşi, eh... micuțul nostru război personal ar deveni cu adevărat public şi încă repede. De aceea, ambelor CBG, *Nimitz* şi *Kennedy,* li s-au ordonat să rămână pe loc în Mediterana, iar *Ike* să stea în Atlantic. Washington este îngrijorat că submarinele ruseşti ar putea trece de linia SOSUS în Atlantic şi să încerce să întrerupă linia noastră de aprovizionare, poate chiar şi un raid asupra coastei SUA. Dar ne vine nişte ajutor.

II MEF, adică *Second Marine Expeditionary Force,* a plecat din Norfolk acum două zile. Sunt planificați să facă joncțiunea cu noi în patru zile şi să desfăşoare acțiuni de-a lungul coastei norvegiene. Până atunci trebuie să facem tot ce se poate pentru a cuceri superioritatea aeriană, iar asta înseamnă în primul şi-n primul rând, scoaterea din luptă a portavionului rusesc, definitiv.

În consecință, am emis următoarele ordine scrise pentru CBG-14. Efectiv imediat, *Lawrence Kearny* va fi detaşat din CBG ca escortă pentru *Hopkins* la Scapa Flow. Restul

Grupului va naviga spre nord. Vreau ca fiecare CO de *squadron* să înceapă să conceapă planurile de atac şi alte opțiuni. CAG, tu vei coordona. Vreau variantele preliminare pe biroul meu până la ora 1300.

— *Da, sir,* a spus Tombstone.

Un val de agitație trecu prin CVIC, iar Tombstone a simțit îngrijorarea din murmur. CBG-14 a fost alcătuit din 7 nave: *Jefferson, Shiloh, cruisenA Aegis* din Clasa *Ticonderoga;* două distrugătoare, *Kearny* şi *Winslow;* două fregate, avariata *Hopkins* şi *Decatur;* şi submarinul de atac cu propulsie nucleară *Galveston.*

Acum, *Hopkins* era scoasă din luptă, iar Tarrant a detaşat un DDG ca să o însoțească până în port. Mai rămâneau cinci nave, un patetic Grup de Luptă cu putere diminuată.

Tarrant a ridicat mâna, stopând vociferările.

— Ştiu la ce vă gândiți. Cinci nave împotriva Flotei *Steagul Roşu* e cam *subțire.* Dar noi suntem în avantaj, *gentleman.* Avem echipaje mai bune şi moral mai ridicat.

— Cristoase, a şoptit Batman la urechea lui Tombstone, acoperindu-şi gura cu mâna. Vrea să câştige lupta aruncând cu moralul în ruşi?

— Şşş!

— Avem avioane mai bune, a continuat Tarrant, arme mai

bune, strategie mai bună. Vom învinge.

Careva din spate a ridicat mâna, iar Tarrant a arătat cu degetul spre el.

— Spune, fiule!

Commander Max Harrison, *skipper* VS-42, s-a ridicat.

— Vă rog să mă scuzați, *Admirai*, dar care este strategia? OZ tocmai ne-a spus că avem împotriva noastră un portavion rusesc, pe *Kirov* şi şapte alte nave.

— Bună întrebare, *Commander.* Şi am să-ți răspund. Peste patru zile vor sosi *Marines* şi vom putea să ne întărim forțele, în special dotarea ASW, cu escorta lor. Până atunci, *gentleman,* ne vom ascunde. Şi uite cum o vom face.

Liniştea din sală era absolută în timp ce *Admirai* Tarrant explica cum urmau să ascundă de ruşi un portavion de 80.000 t, dar în acelaşi timp să continue lupta împotriva lor.

Iar la sfârşit, fiecare om din sală era în picioare, aplaudând şi ovaționând. Poate că până la urmă, strategia şi moralul pot întoarce valul, se gândi Tombstone, în timp ce aplauda în picioare, alături de ceilalți.

Mai ales moralul.

CAPITOLUL 9

Vineri, 20 iunie

0530 Zulu (0630 ora locală)

USS Thomas Jefferson

Romsdalsfjorden

Munții se ridicau în fiecare bord al lui *Jefferson* precum pereții unei cutii, unul, mai mic, acoperit de ceață şi de verdeață, celălalt, mai înalt, perfect vizibil în lumina dimineții, acoperit cu gheață chiar şi în această ultimă zi a primăverii. Ceața se întindea pe suprafața apei şi se învârtejea dincolo de ferestrele Punții de Comandă, transformând formele masive ale lui *Decatur,* din babord, şi ale fregatei norvegiene *Stavanger,* în prova, în fantome cenuşii, neclare.

Romsdalsfjorden era unul dintre marile fiorduri ale Norvegiei, un canion şerpuit, plin cu apă, ce pătrundea adânc în uscat, la 150 mile nord de Bergen. Treizeci de mile în pupa lui *Jefferson*, marea insulă Otroya păzea intrarea în fiord precum o santinelă. Spre prova, către est, soarele matinal, aproape arctic, făcea să strălucească piscurile acoperite de zăpadă. În partea sa cea mai largă, Romsdalsfjorden avea şase mile. Aici, departe în interiorul

uscatului, un canal strâmt şi o insulă mare plasată în mijlocul lui îi reduceau lărgimea la puțin peste o milă, cam de cinci ori lungimea lui *Jefferson.* Apa, atunci când putea fi zărită prin ceață, era rece şi întunecată.

Tombstone privea trecerea lui *Jefferson* prin pasaj, în interiorul fiordului, de pe Puntea de Comandă. *Captain* Brandt era cocoțat în scaunul său cu spătar înalt dinspre babordul Comenzii, iar ofițerii şi marinarii se aflau la posturile lor, prezentându-şi rapoartele cu voci, calme, profesionale.

— Adâncimea, ceru Brandt.

— Adâncimea, 1-5-1-5, a raportat imediat un marinar.

— Încă e mult prea mult pentru ancoră, spuse Brandt, întorcându-se spre Tombstone.

— Trebuie să înaintăm mai adânc. Care-i treaba, CAG? Nu eşti obişnuit cu cabinele mici?

— Nu m-aş fi gândit că fiordurile astea sunt atât de adânci.

— Sunt formate de ghețari. Sunt relativ puțin adânci la intrare... poate vreo 500 picioare. Aici, în interior, ating vreo 1.800 şi ceva de picioare. Cel puțin nu riscăm să eşuăm pe uscat.

Tombstone a încercat să-şi imagineze o treime de milă de

apă sub picioarele sale, dar nu a reuşit.

— Dar munții ăştia arată al dracu' de apropiați, spuse.

— Ca şi cum ai încerca să bagi un Cadillac pe locul de parcare al unui Volkswagen, a confirmat Brandt.

Scoase o pipă din buzunarul vestonului de uniformă şi începu să o umple cu tutun dintr-o pungă mică.

— Deci, CAG, cum stăm? Putem continua operațiunile aeriene din interiorul *sticlei* ăsteia?

Tombstone privi culmile ce se înălțau deasupra cetii la babord şi tribord.

— N-ar trebui să fie probleme, *Captain.* Dar n-aş vrea să încerc ceva pe vreme rea sau noaptea.

— Noaptea ar putea fi o problemă, fu de acord Brandt. Din fericire, la asemenea latitudine nordică şi în perioada aceasta a anului, este lumină până după 2200. Iar '0 *dark-30* nu înseamnă întuneric.

Tombstone a zâmbit politicos. Gluma asta circulase în ultimul timp prin popota şi cabinele aviatorilor.

— Vom putea să menținem operațiunile de noapte, *Captain*, atât timp cât dumneavoastră îl veți menține pe *Jeff* aliniat cu axul fiordului şi nu de-a latul. Putem decola şi ateriza în susul şi în josul văii.

— Vântul va constitui o problemă? N-am prea multă

libertate de manevră pe...

— Pare destul de liniştit aici, jos, între pereții montani. O furtună ne-ar putea face să suspendăm operațiunile, dar nu văd ce altceva ne-ar provoca probleme.

— Bine.

Planul era deosebit de îndrăzneț. Gândul la operațiune – de fapt, la ascunderea portavionului în interiorul fiordului – îl făcea pe Tombstone să dea din cap amuzat, dar admirativ.

De fapt, ideea ascunderii portavioanelor americane în fiordurile norvegiene nu era nouă. În perioada de apogeu a Războiului Rece au fost propuse diferite strategii de contracarare a inevitabilei invazii a Norvegiei, legată de aşteptata ofensivă din Europa Centrală.

Întotdeauna, de-a lungul istoriei sale, Uniunea Sovietică s-a confruntat cu un singur dezavantaj copleşitor în planurile militare navale: toate porturile lor se aflau înapoia unor strâmtori terestre – cele din Marea Neagră dincolo de Dardanele; Vladivostok şi celelalte porturi siberiene erau blocate de lanțul insulelor japoneze şi Kurile; Leningrad şi alte porturi baltice se aflau dincolo de strâmtorile dintre Danemarca şi Suedia. Doar porturile lor din extremul nord – Murmansk, Polyarny, Severomorsk, şi celelalte din peninsula Kola, şi Arkangelsk din Marea Albă – nu erau

blocate de teritorii potențial ostile, dar chiar şi navele din aceste porturi trebuiau să străbată spațiul dintre nordul Norvegiei şi banchiza arctică în orice încercare de pătrundere în Oceanul Atlantic. Pe durata Celui de-al Doilea Război Mondial, simpla amenințare a prezenței forțelor aeriene şi navale ascunse în fiordurile Norvegiei au împrăştiat convoaiele cu destinația Murmansk şi au scufundat navele de luptă din escorta lor.

Controlul Norvegiei era vitală unui război sovietic în Europa, iar NATO şi-a făcut planurile în consecință. Apărare înaintată era numele unui concept, care a fost testat mai întâi în exercițiile NATO executate la mijlocul anilor ’80. În mod normal, singurul mare avantaj al unui portavion era manevrabilitatea sa, abilitatea de a-şi schimba poziția pe o rază de 700 mile într-o singură zi.

Apărarea înaintată, însă, presupunea sacrificarea manevrabilității în favoarea ascunderii acestuia. Localizarea a ceva atât de uriaş precum un portavion ar fi trebuit să fie ceva extrem de dificilă printre piscurile, pereții stâncoşi şi insulițele unui fiord, chiar şi în această era a sateliților spion, iar munții asigurau protecție, ziduri de cetate naturală, împotriva rachetelor aer-suprafață.

Conceptul a fost testat pentru prima oară în 1982, în

timpul campaniei din Insulele Falkland, când navele amfibii britanice s-au ascuns în adăpostul înconjurat de munți din San Carlos. Apa s-a dovedit a fi mult mai puțin vulnerabilă la atacul aerian decât se prevăzuse. Exercițiile ce au urmat, executate în cooperare de Statele Unite, Marea Britanie, Norvegia şi Danemarca au testat şi confirmat încă o dată aşa numitul „concept fiord".

Dar, *Admirai* Tarrant era gata să testeze limitele maxime ale acestei teorii. Dintotdeauna, ideea a fost ca în vremurile de criză să se infiltreze în fiorduri câteva GBG americane, unde, dacă ostilitățile începeau, puteau opera împreună cu norvegienii şi alte forțe NATO pentru a interzice accesul sovieticilor în apele şi spațiul aerian. Ba chiar, la începutul anilor '90, mulți experți militari puneau deja la îndoială politica de apărare avansată, pentru că Marinele Militare ale tuturor aliaților europeni ai Americii şi-au redus drastic efectivele. Iar când Marea Britanie a ieşit din NATO, ideea a fost abandonată cu totul.

Deci, era riscant să aduci lângă coastele norvegiene un singur CBG slăbit, când o mare parte a țării fusese deja ocupată. Dar a rămâne în largul mării reprezenta un pericol în sine. Atacul lui *Blackjack* a fost interpretat atât la Washington cât şi la bordul lui *Jefferson* ca fiind un

avertisment: cărați-vă din zona noastră de excluziune ori majorați riscul de extindere a războiului. La fel de uşor cum au făcut-o cu *Jefferson, Blackjack* ar fi putut lansa o rachetă anti-navă AS-15 asupra CBG *Eisenhower*, aflat acum mult în afara zonei pretinse de sovietice în Marea Norvegiei.

Rachetele de croazieră rămâneau cea mai mortală ameninţare la adresa vaselor americane de suprafaţă din zona de luptă. Erau suficient de rapide şi mortale, încât abilitatea unui portavion de a se deplasa trei sute mile într-o noapte să nu-i mai fie de prea mult ajutor. Mai devreme sau mai târziu, sateliţii sovietici de spionaj sau avioanele de recunoaştere puteau depista locaţia lui *Jefferson* şi vor lansa asupra lui un atac masiv, iar atunci rachetele de croazieră vor sosi într-un număr atât de mare încât nicio apărare antirachetă nu putea spera să le facă faţă tuturor. Strategia americană pentru asemenea situaţii era de a „subţia" valurile de rachete într-o serie de paşi succesivi, utilizând *Phoenix* lansate de *Tomcat* în inelul defensiv exterior, rachete *Standard* lansate de pe nave în cel mijlociu, iar la sfârşit *Phalanx* CIWS pentru apărarea apropiată. Strategia sovietică era de a copleşi această apărare graduală cu atât de multe rachete pentru că, pur şi simplu nu erau disponibile suficiente *Phoenix, Standard* şi unităţi CIWS pentru a le

doborî pe toate.

CBG-14 fiind redus la numai cinci nave, era uşor de prevăzut ce strategie va fi aplicată în final.

Al doilea mare pericol cu care se confruntau americanii în acea zonă erau submarinele. Ruşii posedau cea mai mare flotă de submarine de atac din lume, iar majoritatea lor aveau porturi-bază în porturi degajate de gheață, precum Polyarny, din peninsula Kola.

Jumătate dintre acestea erau diesel, zgomotoase, uşor de depistat şi urmărit, relativ vulnerabile la acțiunile ASW ale americanilor. Dar, restul erau cu propulsie nucleară şi silențioase. Unele erau dotate cu SS-N-21, versiunea lansabilă din tuburile pentru torpile a AS-15, care le dădeau o capabilitate anti-navă de la distanța de 1.600 mile.

Cu mult înainte ca *Jefferson* să se fi apropiat de Romsdalsfjorden, abisul întunecat al apelor a fost cercetat minuțios pentru a se depista eventuale submarine pitite acolo, mai întâi cu elicoptere SH-6 a prevăzute cu sonare imersate, apoi de fregatele *Decatur* şi *Stavanger*, în cooperare. În cele din urmă, USS *Galveston* a intrat în apele reci din fiord, adăugând sonarul său *high-tech* de vânător de submarine la acțiunea de cercetare a adâncurilor, în timp ce fregatele au rămas de pază la intrarea în fiord.

Prin ascunderea în interiorul fiordului, *Jefferson* simplifica mult sarcina apărării sale împotriva submarinelor inamice. Munții formau un ecran împotriva rachetelor de croazieră lansate de pe submarine ca şi contra atacurilor aeriene, iar suburile cu torpile nu aveau decât o singură cale posibilă de apropiere – prin linia de fregate şi elicoptere ASW ce făceau de gardă în exteriorul fiordului, în apele insulei Otroya.

Tombstone cunoştea toate aceste argumente, şi le-a acceptat. Totuşi, piscurile care flancau din ce în ce mai aproape de ambele părți portavionul în mişcarea sa lentă către interiorul fiordului... erau claustrofobice. Un portavion era o creatură a oceanului larg; aducându-l în strâmtoare părea un fel de violare a legilor fundamentale ale naturii.

Gândurile i se oglindeau pe chip. Brandt a izbucnit în râs în timp ce-şi apropia bricheta de pipă.

— Care-i treaba, CAG? Te simți prins în cuşcă?

Tombstone zâmbi strâmb.

— E greu să te dezobişnuieşti de vastitatea oceanului, *Captain.*

Privi involuntar în sus.

— Şi nu mă pot opri să mă gândesc la cât de uşor ne-ar putea vedea un satelit spion rusesc.

Brandt a dat aprobator din cap, în timp ce trăgea din pipă. Fumul albastru plutea prin aer către fereastra deschisă din stânga sa.

— Sateliții lor au fost teribil de ocupați, asta-i al dracului de sigur. Washington a spus că sovieticii au început să-şi repoziționeze sateliții spion acum trei săptămâni pentru a putea asigura o supraveghere continuă a întregii zone dintre Marea Barents şi Scoția. Ceea ce trebuie să-ți reaminteşti, CAG, este faptul că chiar şi cele mai bune imagini din satelit trebuie studiate cu meticulozitate, centimetru cu centimetru. Cu cât e la o scară mai mare cu atât sunt mai multe de văzut.

— Cu toate aceste insule, meandre şi coturi, îmi dau seama că vor avea probleme să ne depisteze.

— La Romsdal există un şantier naval destul de mărişor, spuse Brandt. Fabrică platforme petroliere, barje de minereu şi alte asemenea. Desigur, vom staționa departe de port, dar totdeauna există o grămadă de structuri metalice ce umplu apele de acolo.

— Deci, ar fi ca şi cum ar căuta un anumit copac în mijlocul unei păduri.

— Aşa e, fu de acord Brandt. Mai mult de atât, profităm de modul de a gândi al ruşilor. Vezi, noi ne imaginăm că ei

consideră mutarea unui portavion într-un fiord, înconjurat de pământ, este o idee nebunească... atât de tâmpită încât vor pierde mult timp vânându-ne pe întinsul mării.

— Are sens.

— *Admirai* Tarrant mai contează şi pe bine-cunoscuta paranoia rusească. Probabil că sunt terifiați de ideea că ne aflăm pe urmele lui *Soyuz* şi a escortelor sale şi că navigăm spre Capul Nord, poate pentru a lansa un atac aerian asupra Murmansk sau a adăposturilor lor pentru *boomer*[52] din Marea Barents. Nu, vor căuta cu foarte, foarte mare atenție în altă parte, înainte de a se uita după noi aici. Doar dacă nu ne văd chiar când am ajuns aici.

Ceea ce explica de ce *Jefferson* îşi petrecuse întreaga zi anterioară navigând în forță spre nord, apoi s-a întors pe întuneric pe acelaşi curs, profitând şi de plafonul intermitent de nori, iar în final, s-a strecurat în fiord în zorii zilei prin pătura groasă de ceață.

— Ştiți... spuse Tombstone. Au dreptate.

— Cine?

— Sovieticii. E o nebunie. Mă întreb doar dacă este o nebunie destul de mare încât să funcționeze.

---

[52] Boomer – submarin cu propulsie nucleară, lansator de rachete intercontinentale.

— Eh, trebuie neapărat să funcționeze, CAG, a replicat Brandt.

Se aplecă spre fereastra din babord, privind în sus la peretele nordic de stânci ce aluneca prin ceață spre înapoi.

— Dar ieşirea din gaura asta, sub foc, ar fi o chestie de excepție.

— Fundul în urcare, a raportat un marinar. Adâncimea 1-2-0-0.

— Puntea, *Comm*[53]*,* a apelat o voce din difuzorul l-MC montat pe peretele metalic. Mesaj de la *Stavanger:* „Ne apropiem de locul de ancorare".

— Recepționat, a confirmat Brandt. Şi spune-le că le mulțumim pentru ajutor.

Jefferson era de câteva zile în contact cu autoritățile militare norvegiene de la țărm. Se făcuseră deja aranjamentele necesare pentru Tombstone, în calitatea sa oficială de CAG, să zboare la Bergen pentru a se întâlni cu comandantul armatei norvegiene în vederea realizării unui schimb de coduri, frecvențe radio şi alte necesități pentru ca tragedia cu Scorpion şi Juggler să nu se repete.

Ieri, a fost aranjat un rendez-vous prin radio cu *Stavanger*, una dintre cele câteva fregate din Clasa *Oslo*

rămase. Deşi nu la fel de mare sau bine echipată precum americana FFG *Decatur* din Clasa *Perry, Stavanger* era o foarte bine venită completare pentru Grupul de Luptă. Era dotată cu rachete anti-navă *Penguin* – Mach 0, 7, autoghidate în infraroşu, cu o rază de acțiune de 12 mile – *Sea Sparrow* pentru apărare anti-aeriană şi tuburi pentru torpile ASW. Deşi doar ocazional folositoare într-un conflict de suprafață generalizat, nava putea fi de mare ajutor dacă sovieticii ar fi localizat CBG şi l-ar fi atacat cu rachete de croazieră.

— Puntea, *Comm.* Răspuns de la *Stavanger.* Spun „*God hell".* Asta vrea să însemne „Noroc", *Captain.*

— Chiar aşa. Recepționat.

În timp ce o priveau, fregata suplă, făcută numai din unghiuri ascuțite, a început să încetinească uşor, trecând cu grijă bord la bord pe lângă portavion, pe curs inversat în canalul îngust mărginit de pereții stâncoşi. Trebuia să se întoarcă la intrarea în fiord, unde îşi va ocupa poziția împreună cu restul Grupului de Luptă american, pentru apărarea împotriva avioanelor şi submarinelor sovietice.

— Adâncimea curentă 8-5-0. Scade cu rapiditate.

---

[53] Comm – prescurtare pentru Centrul de Comunicații.

— OK, lume. Hai să parcăm *ferma* asta *de păsări*[54], s-a adresat Brandt tuturor celor de pe Puntea de Comandă.

Încet, maiestuos, *Thomas Jefferson* a intrat în paradisul său.

0900 Zulu (1.000 ora locală)

Portavionul sovietic *Soyuz*

Marea Norvegiei

Admirai Vasili Ivanovici Khenkin s-a lăsat pe spate în scaunul său bine capitonat, sorbind ceai din cana de sticlă, cu ochii la obligatoriul portret cu ramă aurită al lui Lenin, agățat pe peretele metalic al biroului său. Motivul ce i-a mânat pe oamenii care au ordonat ca portretele lui Lenin, Marx şi a celorlalți „zei" din panteonul comunist să fie plasate în locurile proeminente de la bordul fiecărei nave, era neclar. Sigur, noii lideri militari de la Kremlin erau conştienți că asemenea simboluri nu mai aveau nicio putere nicăieri în Rusia de azi. Sălbaticele „pogromuri" anti-comuniste, haosul care a cuprins națiunea de la Riga la Vladivostokk în 1991, cu siguranță că i-a convins chiar şi pe cei mai îndărătnici adepți din linia dură, că, de fapt, comunismul a murit.

---

[54] Ferma de păsări – porecla obişnuită a unui portavion.

Şi totuşi... în numele nevoii de a restaura ordinea, apărarea statului şi prevenirea unui război civil, mareşalii au preluat puterea în republicile sovietice ce se dezintegrau şi, sub ameninţarea armelor, au proclamat o nouă eră de glorie a comunismului, a eficienţei, a productivităţii, a măreţiei.

Eh, dacă aceasta trebuia să fie chemarea la revitalizarea Uniunii, atunci să fie. Khenkin se gândea că nimeni – nici chiar Vorobiev şi mareşalii săi – nu credeau în comunism, dar aveau nevoie de simboluri pentru consolidarea Uniunii, cel puţin până ce victoria finală asupra Vestului va face ca asemenea simboluri să devină inutile.

Dacă vor pierde, comunismul va muri pentru totdeauna.

În ultimele zile, Khenkin a meditat mult asupra înfrângerii. Campania sovietică din Norvegia bătea pasul pe loc... şi două lucruri erau de vină. Terestru, era terenul – accidentat, o ţară străbătută de un lanţ muntos cu drumuri uşor de blocat şi o populaţie de o dârzenie fantastică care apărea şi dispărea în noapte precum fantomele.

Iar pe mare era continua prezenţă a unui singur portavion american.

Unde se afla blestematul de *Thomas Jefferson*? Superiorii săi din Leningrad şi Moscova îl bombardau din oră în oră cu

această unică întrebare.

Khenkin s-a încruntat la portretul care, datorită liniei sprâncenelor, a bărbii şi a mustății, păru să-i întoarcă încruntarea. Conform planificatorilor acestei operațiuni, Statele Unite n-ar fi trebuit să se implice deloc în campania scandinavă.

Strategia sovietică a fost concepută pe previziunea că Statele Unite, izolate de comunitatea europeană şi lipsită de bazele aeriene şi navale din Marea Britanie, urma să accepte pierderea Scandinaviei cu obişnuita retorică gălăgioasă, dar fără să rişte o înfrângere militară costisitoare şi stânjenitoare pe câmpul de luptă. Evident – pentru că neprevăzutul este întotdeauna prezent în război – au fost făcute şi planuri de rezervă împotriva posibilității ca America să intervină în conflict. Grupul de Luptă *Soyuz* a fost format în mod special pentru a neutraliza amenințarea reprezentată de un portavion american.

Dar mai întâi, trebuia să-l găsească, iar asta era mult mai uşor de spus decât de făcut.

Jefferson a fost semnalat ultima dată de către un satelit cu 24 ore în urmă, la 150 mile est de poziția lui *Soyuz,* navigând în forță spre nord. Dar, până în momentul când Soyuz a primit informația, aceasta era deja veche de câteva

ceasuri. *Jefferson* şi escorta sa au dispărut.

Khenkin simțea cum îl cuprinde o senzație neplăcută la ceafă, teama că americanii s-au strecurat noaptea pe lângă el şi acum se apropiau de Capul Nord. Era exact tipul de manevră pe care blestemații de americani îl făceau într-unul dintre sporturile lor, ăă... care era expresia? *„End run”,* asta e. Când jucătorul cu mingea – pentru a evita placajul – ocoleşte apărarea adversă prin flanc. Un atac aerian asupra bazelor ruseşti de lângă Murmansk sau din Marea Albă putea da peste cap toate planurile Moscovei, putea chiar să forțeze o încetare a focului înainte ca întreaga Norvegie să fie „digerată” confortabil.

Aceasta nu trebuia să se întâmple. *Jefferson* trebuia găsit.

Se auzi o ciocănitură la uşă.

— Da. Voydeet yent

Uşa s-a deschis şi un ofițer tânăr, înalt, a intrat şi a luat poziție de drepți cu un salut ca la carte. *Podpolkovnik*[55] Serghei Sergheivici Terekhov era blond cu o aroganță naturală şi nechibzuită ce părea să facă parte din „dotarea”

---

[55] Podpolkovnik (noziaioziko'iiniik) – grad militar în Forțele Armate ale Federației Ruse (cod NATO OF-4); echivalent *locotenent-colonel.* Conform Wikipedia, ruşii nu urmează modelul american - aviatorii din Marina Militară au aceleaşi grade ca cei din Forțele Aeriene. Nu am putut verifica informația cu ajutorul celor de la www.roaf.ro.

oricărui pilot talentat.

— M-am prezentat conform ordinului, tovarăşe *Admirai.*

— Repaus, Serghei Sergheivici. Mulțumesc că ai venit.

Khenkin a pus jos cana cu ceai şi s-a sprijinit cu coatele de birou.

— După cum ştii, tovarăşul Glushko a fost declarat oficial mort. Trupul său încă nu a fost găsit, dar câțiva martori l-au văzut în coridorul ce ducea pe puntea de zbor, cu câteva momente înainte ca ultima rachetă americană să lovească.

Păcat pentru Glushko... dar Khenkin nu-şi putu reține un zâmbet gândindu-se la el. Polkovnik [56] Fiodor Arturovici Glushko fusese comandantul aviației de pe portavion – echivalentul lui CAG la americani – dar a fost şi un idiot incompetent ce-şi datora gradul rudelor influente din înaltul Comandament al Marinei Militare. Khenkin nu l-a plăcut niciodată pe acest om, care a avut extremul ghinion de a deschide o trapă şi să păşească pe puntea de zbor chiar în clipa când racheta americană *Harpoon* venea din cealaltă parte.

Moartea lui Glushko a lăsat vacant postul de comandant al aviației, în care Khenkin l-a numit imediat pe Terekhov.

— Am ascultat raportul, tovarăşe *Admirai.*

— Vreau să preiei funcția lui. Promovarea la gradul de

polhovnik este imediată şi va fi confirmată de Moscova într-o zi sau două.

Ochii reci ai lui Terekhov s-au luminat.

— Vă mulțumesc, tovarăşe *Admirall* Este... este ceva absolut neaşteptat!

Este pe dracu', se gândi Khenkin. Putea vedea rotițele învârtindu-se în spatele ochilor lui Terekhov. *Ba da, te-ai aşteptat la promovare şi la puterea pe care ți-o aduce.*

Dar a aprobat avansarea tânărului pilot. Omul s-a distins singur în bătălia de acum patru zile contra americanilor. Deşi inamicul a distrus şi împrăştiat grupul amfibie sovietic aproape de țărm, tânărul pilot de MIG-29 era creditat cu salvarea lui *Soyuz* de disperatul atac aerian american. Părea să aibă o calitate pe care Khenkin o admira mai mult decât pe oricare alta – norocul.

Norocul era o calitate pe care nefericitul Glushko, evident, nu a avut-o.

— Aştept cât mai curând un raport complet asupra pregătirii de luptă a avioanelor, a spus Khenkin.

— Da, tovarăşe *Admirai.*

— Îmi vei prezenta şi un plan pentru localizarea portavionului american. Găsirea şi distrugerea lui *Jefferson*

---

[56] Polkovnik – cod NATO OF-5; echivalent *colonel / comandor.*

trebuie să fie prioritatea noastră absolută. Trebuie luată în considerare posibilitatea că americanii au trecut deja pe lângă poziția noastră şi încearcă să treacă dincolo de Capul Nord.

Khenkin văzu o umbră în ochii ofițerului.

— Nu eşti de acord?

— Nu că n-aş fi de acord, Dar, ar mai fi o posibilitate.

— Care?

— Mi-am petrecut mult timp în ultimele săptămâni survolând coasta norvegiană, tovarăşe *Admirai.* Există multe fiorduri care ar fi locuri excelente unde s-ar putea ascunde. Poate că americanii vor doar să ne facă să credem că au navigat departe, spre nord.

Khenkin a analizat posibilitatea. Ştia despre exercițiile NATO din aceste ape, despre conceptul de apărare înaintată.

— Zonele noastre din ariergardă şi liniile de comunicații trebuie protejate. Dar, s-ar putea să ai dreptate. Nu trebuie să cădem în capcana de a ne subestima adversarii. Voi cere celor de la Informații să acorde o atenție specială acestei idei. Dacă crezi că zborurile de recunoaştere ar putea fi de ajutor...

— Voi prezenta planul în raportul meu, a spus Terekhov. Mai aveți ceva să-mi ordonați?

— Nu, Serghei Sergheivici. Eşti liber.

Minute întregi, Khenkin continuă să se uite la uşă după plecarea tânărului pilot.

Pe perete, Lenin continua să se încrunte.

CAPITOLUL 10

Vineri, 20 iunie

1714 Zulu (1814 ora locală)

Sea King 422

Bergen, Norvegia

Tombstone era aşezat pe strapontina montată pe panoul posterior din elicopterul *Sea King.* Tunetul rotorului era atât de puternic încât el şi şeful de echipaj purtau căşti cu radio integrat.

— Aproape că am ajuns, i-a spus şeful de echipaj, arătând prin uşa deschisă ca să fie mai clar înțeles. *Skipper* spune că vom ateriza peste 5 minute.

Tombstone dădu din cap. Peisajul vizibil sub *Sea King* era albastrul-argintiu al oceanului umbrit de norii cumulus, apoi verdele colinelor şi piscurile stâncoase ale munților cu pante acoperite de păduri. Suburbiile îngrijite ale Bergen-ului, cătune cu un aspect aproape medieval, ridicate pe pantele joase ce înconjurau oraşul, erau deja în raza de vedere.

Bergen era al doilea oraş ca mărime din Norvegia şi cel mai mare port şi şantier naval al țării. Pentru că elicopterul zbura la joasă altitudine deasupra docurilor, Tombstone

putea vedea duzini de vase comerciale ancorate în apele din golful Vagen care pătrundea ca un pumnal în inima oraşului.

Unele dintre aceste nave erau mult scufundate în apă sau puternic înclinate. Fumul încă mai atârna ca un nor gras peste suprastructura unui mic petrolier aflat lângă țărm cu puntea prova aproape complet scufundată sub apă. Chiar şi de la această distanță, Tombstone putea vedea numeroase remorchere, barje şi alte tipuri de mici nave strecurându-se printre epavele din apă, în timp ce oamenii se străduiau să salveze încărcăturile sau efectuau reparații.

Bergen a fost atacat de o duzină de ori în ultimele două săptămâni. Conform OZ, s-au înregistrat atacuri zilnice cu rachete de croazieră sovietice. Putea vedea avariile, clădiri cu ferestrele spulberate, pauze în rândurile perfect ordonate de case unde clădiri întregi au fost reduse la moloz ars, şi turla Johanesskirken răsturnată în parcul Universității Bergen.

Dar, precum în Londra din timpul atacurilor germane, viața a continuat în oraşul asaltat. Se părea că pe jumătate din clădirile oraşului drapelul norvegian, Crucea St. George pe fond albastru, flutura sfidător pe acoperiş, pe stâlpi sau pe balcoane.

Elicopterul s-a rotit în jurul unei parcele degajate de pe o colină din partea de sud a oraşului., apoi s-a orientat către un cerc trasat cu vopsea albă pe sol. Câțiva oameni în uniforme militare aşteptau acolo. Imediat după ce roțile lui UH-6A au atins pământul, unul dintre ei, înalt şi blond, a apărut în uşa elicopterului cu mâna întinsă către Tombstone care-şi desfăcea catarama chingilor.

— Bine ați venit la Bergen! a strigat ofițerul norvegian ca să se facă auzit peste zgomotul produs de rotorul elicopterului. Ne bucurăm să vă vedem aici!

Înainte de a pleca de pe *Jefferson,* Tombstone memorase un tabel cu însemnele gradelor militare norvegiene. Trei stele pe un epolet cu chenar alb însemna că purtătorul său era un *oberst* (colonel), echivalent cu un *captain* din US Navy.

— Sunt *Commander* Magruder, *sir!* a răspuns tare, salutând. Mă bucur că am ajuns aici!

— Lasă formalitățile, prietene! Pe aici, te rog!

Aplecați mult pe sub rotorul ce continua să se învârtă, apoi de-a latul câmpului, s-au grăbit să ajungă la soldații ce aşteptau lângă câteva jeepuri şi un transportor blindat M-113 parcate pe un drum. Tombstone s-a urcat în spatele unui jeep şi în câteva clipe întregul convoi se deplasa spre

est, gonind pe o şosea cu şase benzi către colinele din marginea oraşului. Şoseaua era aproape pustie, rezervată doar traficului militar, iar cabinele pentru plata taxelor erau pustii şi ignorate.

Era surprinzător de cald, iar umezeala satura din greu aerul ca înaintea unei furtuni. Tombstone şi-a adus aminte că Bergen se afla mult mai la nord decât extrema sudică a Groenlandei, dar avea un climat temperat remarcabil. Colinele erau acoperite de păduri dese şi verzi.

— Sunt *Oberst* Bondevik, s-a prezentat gazda sa imediat ce au pornit la drum.

Engleza sa era perfectă, cu doar o urmă a pronunției specifice limbilor scandinave.

— Scuze că nu v-am putut lăsa să zburați direct la sediul cartierului nostru general, dar elementele inamice infiltrate ar fi putut observa elicopterul şi ar fi localizat poziția.

— Infiltrați?

— *Spetsnatz,* a scuipat cuvântul Bondevik. Dar şi trădători. Mă tem că spiritul lui Vidkun Quisling[57] încă n-a murit în țara noastră.

---

[57] Vidkun Abraham Lauritz Jonsson Quisling (1887 - 1945) – ofițer şi politician norvegian, prim ministru al guvernului în perioada când Norvegia a fost ocupată de Germania nazistă. Judecat pentru colaboraționism şi înaltă trădare, a fost executat prin împuşcare.

Călătoria printre coline a fost întreruptă o singură dată, la zece minute după ce au plecat din Bergen. După ce a primit o frază-cod prin radio, convoiul a ieşit de pe şosea şi s-a adăpostit în pădurea deasă de pe margine. Au aşteptat în liniște sub umbra copacilor, în liniște, nemişcați, timp de câteva minute.

Apoi, liniştea a fost spulberată de un tunet crescător din depărtare. După câteva secunde, patru avioane cu reacție au detunat dinspre est, survolând colinele în formație strânsă, atât de jos încât Tombstone a putut vedea stelele roşii de pe aripi şi ampenaj şi sclipirea soarelui în cupola de plastic.

Suhoi-27, le-a identificat Tombstone, *Flanker* în cod NATO. Cu ampenaje verticale duble şi aripi în săgeată, păreau nişte copii mărite ale americanului F/A-18 *Hornet* şi, ca şi acesta, era proiectat ca avion multirol, la fel de manevrabil în atacul la sol ca şi în *dogfight.* Formația dispăru spre vest. Câteva minute mai târziu, detunăturile surde ale exploziilor au reverberat peste copaci, iar soldații norvegieni care-l însoțeau s-au încruntat tăcuți. Bombele cădeau în oraşul din care tocmai plecaseră.

— Atacurile aeriene au fost grave? l-a întrebat pe Bondevik după ce convoiul şi-a reluat deplasarea pe

autostradă.

— Destul de grave, a confirmat norvegianul. Nu ca cele pe care le-ați făcut voi acum câțiva ani în Irak, dar destul de... Se pare că nu sunt foarte interesați să ne distrugă total, ci doar să ne țină sub foc. Până în prezent, bombardamentele au reuşit doar să ne întărească.

Tombstone nu era foarte sigur că a înțeles bine.

— V-a întărit?

— Ai fi uimit, prietene, cum poate ura să întărească un om. Oamenii noştri luptă contra bastarzilor cu ferocitatea unor *berserks*[58].

Când au ajuns la destinație, ploua, o burniță melancolică. Cartierul general al Apărării Norvegiene se afla în pădurile de lângă orăşelul Arna. Erau puține de văzut – mici grupuri de corturi împrăştiate pe sub bolta de frunze din care picura apa. Vehiculele erau acoperite cu grijă cu rețele de camuflaj, iar atelierele de reparații, parcările şi depozitele erau ascunse în tuneluri săpate în stâncile abrupte. Tombstone nu a văzut niciun foc de bucătărie de campanie şi se avea grijă să nu se țină pornit niciun motor de maşină decât dacă era absolut necesar. A fost surprins să afle că în această

[58] Berserks / berserkers – războinici campioni din vechea Norvegie care luptau ca în transă, cuprinşi de o furie demențială.

bază din pădure se aflau mii de oameni, ce coordonau activitățile tuturor forțelor defensive norvegiene.

Generalul Nils Lindstrom era blond cu ochii albaştri şi cu vreo 8 cm mai înalt decât Tombstone (care avea peste 1, 80 m), cu mâini ciolănoase, mai degrabă de fermier decât de general. Singurul însemn al gradului pe care-l purta erau cele trei stele de pe guler.

— *Velkommen, Commander,* spuse ieşind din cort, cu un zâmbet larg pe față. Bine ai venit în Norvegia. Ai adus cu dumneata vreme bună, *yar?* îi stânjeneşte pe inamicii noştri mult mai rău decât o facem noi.

Accentul său era mai pronunțat decât al lui Bondevik, dar perfect inteligibil. Tombstone spera că norvegiana sa memorizată în grabă era măcar pe jumătate la fel de bună.

— Goodarg, Generaal, a spus, salutând... „Day gazderr may aw trehffer dehm".

— Nu, *Commander,* zâmbi Lindstrom. *Noi* suntem bucuroşi că ne întâlnim aici. Şi sugerez, ca să-ți protejezi gâtlejul, să vorbim în engleză, *yar!*

— Cu plăcere, *General.*

Tombstone săltă servieta pe care o ducea în mâna stângă.

— Am aici codurile şi frecvențele de care avem nevoie pentru a ne coordona operațiunile. Putem discuta despre

asta acum?

Generalul se uită la ceas.

— Ai cinat, Commander?

— Nu, sir.

— Atunci vino, cinează cu mine, te rog. Şi împreună cu un alt oaspete abia venit.

Se întoarse şi ridică pânza de la intrarea cortului.

— Compatriotul tău a sosit, draga mea.

Lui Tombstone i-a picat fața. Bătaia inimii în piept era, cu siguranță, suficient de puternică încât să o poată auzi şi Lindstrom. Pamela Drake stătea în cadrul intrării în cort, echipată cu o uniformă militară stropită cu noroi şi cu o bonetă finlandeză cu urechile coborâte. Încerca să dea de o parte o şuviță de păr blond căzută pe obraz.

— *Hello, Commnader,* a spus, întinzându-i mâna.

Părea amuzată de surprinderea lui.

— Întâi în Thailanda, apoi în Norvegia. Sunt impresionată.

Se referea la prima lor întâlnire de acum doi ani, în timpul misiunii lui *Thomas Jefferson* în Thailanda. S-au plimbat prin piețele flotante de pe *khlong,* canalele din

Thonburi, iar el a făcut pe una dintre fetele locale să râdă, cu încercarea sa neîndemânatică de a vorbi în limba ei.

— N-ai de ce, a răspuns Tombstone, strângându-i mâna, recăpătându-şi glasul. Mă îndoiesc că generalul a înțeles vreun cuvânt pe care l-am spus. Dar ce dr...

Se opri brusc, privind cu coada ochiului la Lindstrom.

— Vreau să spun, ce faci aici?

— Meseria. Sunt reporter de „Ştiri", mai ții minte?

— Domnişoara Drake va povesti americanilor despre noi, a spus Lindstrom grav. Sosirea portavionului vostru ne bucură. Dar este nevoie de mai mult ajutor.

— Aceşti oameni au ținut singuri piept invaziei sovietice timp de trei săptămâni, Matt, a intervenit Pamela. Povestea lor trebuie făcută cunoscută.

— Domnişoara Drake mi-a spus că vă cunoaşteți, au scânteiat ochii lui Lindstrom.

— Se poate spune aşa, sir.

Tombstone nu ştia cum să reacționeze la prezența Pamelei. Trecuseră câteva luni de când o văzuse pentru ultima oară în Washington. Nici măcar nu s-a deranjat să o caute ca să-i spună şi ei despre plecarea în noua misiune pe mare, atât de sigur fusese că relația lor s-a terminat. Acum, când se uita la ea, cu fața murdară, umbrită de boneta mare verde-oliv, de ce a fost atât de idiot şi a lăsat-o să plece.

— Am fost logodiți, *General*, a precizat Pamela. Dar s-a

terminat pentru că *commander* era deja căsătorit. Cu cariera sa.

Fața lui Lindstrom s-a înnegurat, pentru că nu era sigur ce să spună.

— Sunt vremuri dificile, spuse. Dar prietenii le fac mai uşor suportabile. Vă rog, intrați, înainte de a fi murați de ploaie.

Au mâncat pe o masă pliantă în cortul generalului în timp ce ploaia răpăia pe pânza întinsă a acestuia. Aspectul era surprinzător de elegant în ciuda atmosferei de camping. Când Tombstone a comentat referitor la combinația dintre tacâmurile de argint şi cortul de pânză, Lindstrom a izbucnit în râs şi a subliniat că, la urma urmei, ei erau apărătorii civilizației.

— Trebuie să mă iertați pentru că am organizat aceasta pentru oaspeții mei americani. În mod normal, iau masa cu oamenii mei. Oricum, nimic nu este cald. Focurile de la bucătărie sunt foarte uşor de depistat de dispozitivele în infraroşu ale inamicului.

De fapt, hotărî Tombstone, până la urmă, aceasta nu conta. Dimineață, în graba de a pune la punct recomandările pentru operațiunile de atac ale întregului *zving,* a luat doar o cafea şi o gogoaşă la micul dejun, apoi a

sărit peste prânz. Abia acum şi-a dat seama cât de foame îi este. La cină s-a servit *okserull,* un fel de rulouri cu carne de vită servite reci, şi *sildesalat*, salată de castraveți şi alte vegetale, ceapă, heringi sărați şi maioneză. Apoi, au discutat despre război la un pahar de *linjeakevitt,* o băutură servită în onoarea lui Tombstone, după cum a precizat Lindstrom. *Akevitt* era o băutură alcoolică aromată distilată din cartofi. După cum a explicat generalul, *linjeakevitt* era depozitat în butoiaşe de stejar la bordul navelor, unde continua mişcare de ruliu şi tangaj se spunea că-i dă o aromă unică. De obicei, Tombstone nu consuma alcool, dar gustul de lichior afumat nu era deloc neplăcut.

Lindstrom avea în cort o mapă uriaşă a Scandinaviei agățată pe un panou. După ce ordonanțele au înlăturat urmele cinei, Tombstone şi Pamela s-au aşezat în scaune pliabile din pânză, iar generalul a început să explice situația mortală în care se afla națiunea sa.

— Până acum, două zile – explică, utilizând un marker roşu pentru a trasa săgeți pe hartă – forțele sovietice se deplasau dinspre nord în josul coastei, aşa... şi în zona din jurul Oslo, aşa. La Oslo, i-am oprit. Doar o parte dintre ei au venit cu nave şi cu avioane comerciale. Acum două zile am detectat o mişcare nouă, aici... şi aici...

A desenat săgeți cu linii groase, dinspre Golful Bothnia din Finlanda şi în Baltica dinspre porturile Riga şi Tallin, până la țărmul estic al Suediei, la Sundsvall. Gavle şi Stockholm.

— Verii noştri suedezi au luptat vitejeşte. Armata lor, odată mobilizată, e mult mai mare decât a Norvegiei. Totuşi, Stockholm a fost cucerit în câteva ore, iar frontul a fost rupt aici... pe autostrada ce duce de la Jamtland către Trondheim. Luptăm cu ei în munți, aici, la frontieră, dar trupele noastre de dincolo de Trondheimfjorden sunt flancate. Am dat deja ordin să se retragă.

Situația strategică a Norvegiei părea a fi fără speranță. Enclava Bergen, aşa cum a numit Lindstrom perimetrul ce cuprindea întreg teritoriul de la sud de Trondheim, până la regiunea din jurul Oslo, era supusă presiunii dinspre nord, sud şi est dinspre Suedia. Greu pentru Forțele de Apărare Norvegiene să-l păstreze, acest perimetru putea doar să se micşoreze pe măsură ce forțele sovietice înaintau, cu tot mai multe întăriri împotriva apărătorilor. Atacurile aeriene s-au înmulțit, acum că sovieticii încălcau spațiul aerian suedez după cum voia muşchiul lor.

— Dar de ce o fac? vru să ştie Pamela. Asta nu pot să înțeleg. Totul se destramă în interiorul Uniunii sovietice. Aş

crede că ultimul lucru pe care şi-l doresc ar fi un război!

— De fapt, este exact ceea ce-şi doresc, spuse Tombstone.

Subiectul a fost mereu prezent în discuțiile din popota ofițerilor de pe *Jefferson.*

— Un război distrage atenția poporului de la greaua situație internă. Uite, Franța era falimentară în 1790, dar a pornit un război cu restul Europei şi s-a ales cu un Imperiu. Sau cazul lui Hitler. A încercat să scoată Germania din criză pornind Al Doilea Război Mondial.

Se încruntă dând din cap. *Linjeakevitt* i-a dezlegat limba.

— Căderea comunismului nu a făcut lumea să fie un loc mai sigur. Pentru că mareşalii nu au putut face ordine în economia sovietică după lovitura de stat din ’91, singura cale de a rămâne la putere a fost invadarea Europei.

— Războaiele sunt costisitoare, spuse Pamela.

Tombstone observă că lichiorul acționa şi asupra ei. Părea să aibă oarece dificultăți de concentrare.

— Poporului tot îi trebuie alimente.

— Sigur. Dar cu un război în desfăşurare, oamenii acceptă raționalizarea şi lipsurile.

— Consideri că atacul asupra noastră, este la adresa Europei? a întrebat Lindstrom.

— Cu siguranță – a arătat Tombstone către hartă. Uitați,

cu Scandinavia în orbita sovietică, țările pierdute din Estul Europei ar fi rapid recuperate de Maica Rusie. La fel şi Europa de Vest. Sunt depăşiți prin flanc, cu întreaga lor coastă nordică expusă atacului rusesc aerian şi amfibiu. Mai mult, ruşii vor să dovedească că nu se poate conta pe Statele Unite să vină în ajutorul Europei. Presupunerea mea este că Germania şi Franța se vor preda fără luptă. Poate şi Britania, deşi amintirea Celui de-al doilea Război Mondial i-ar putea face să mai reziste o vreme.

— Imperiul sovietic. Renăscut, spuse încet Lindstrom.

— Poate că nu.

Şi Tombstone i-a povestit ce auzise în acea dimineață, cum că guvernul socialist al Britaniei căzuse.

— Am auzit şi eu, a confirmat Lindstrom. Cu Britania intrată în război, vom vedea din nou vechea alianță NATO renăscută.

— Totuşi, va dura ceva până ce Britania va intra în acțiune, a subliniat Pamela. Până atunci, ce putem face noi?

— Continuăm. Continuăm şi facem tot ce putem să-i împiedicăm pe ruşi să îngenuncheze Norvegia. Pentru că dacă o fac, va fi al dracului de greu să-i mai respingem.

— Vor avea mari probleme încercând să pună labele pe noi, spuse Lindstrom, cu ochii ca de gheață. Vă promit!

— Ar putea fi o problemă şi cu Statele Unite. Americanii sunt convinşi că Europa n-a făcut niciodată tot ce ar fi trebuit pentru propria sa apărare. Asta ar putea fi un prilej pentru un tratat politic.

Tombstone coborî privirea la paharul pe jumătate plin ce-l ținea în mână.

— Acesta e mai mult domeniul tău, Pamela, decât al meu. Opinia publică şi tot restul. Dar ştiu că, în acest moment, fiecare om din *air wing* vânează sânge de rus. Am pierdut prea mulți oameni buni datorită acestor bastarzi şi a blestematelor lor jocuri pentru putere ca să ne retragem acum şi să le lăsăm lor terenul!

— Poate, *Commander,* a spus Lindstrom, ar fi bine să ne terminăm treburile, noi doi. Gândeşti ca şi noi. Înțelegi pericolul. Dacă cooperăm, oamenii tăi şi ai mei, atunci aceşti *Russik avfaller* nu mai au nicio şansă!

2245 Zulu (2345 ora locală)

Hotel Norge

Bergen, Norvegia

Era aproape întuneric – trecut de 9, 30 – când Lindstrom a ordonat un convoi pentru întoarcerea Pamelei şi a lui Tombstone la Bergen. Ploaia se oprise, dar continua să fie

înnorat. Pentru că în dimineața următoare urmau să aibă loc şi alte întâlniri între Tombstone, în calitatea sa de CAG, şi ofițeri superiori din comanda forțelor de apărare norvegiene, generalul aranjase ca ei să-şi petreacă noaptea la Norge, un impresionant hotel de lux din Ole Bulls Plass, în centrul oraşului.

Pamela şi echipa sa de la ACN erau cazați la Royal Hotel, dar, ca şi cum ea ştia că aşa urma să se întâmple, şi-a petrecut noaptea cu Tombstone. Era confuză în legătură cu propriile sentimente. O terminase cu el, cu Navy, pentru că nu voia ca armata să-i ia soțul, aşa cum cu 14 ani mai înainte îi luase fratele. Dar, reîntâlnirea cu Tombstone i-a readus toate amintirile, plimbările şi dragostea de când erau împreună, înțelegerea, umorul şi tandrețea.

Doamne, se gândea, cu capul lipit de pieptul lui, culcați în pat. *Doamne, ajută-mă, încă îl mai iubesc.*

— Îți aduci aminte de prima noapte petrecută împreună într-un hotel? a întrebat.

A fost în Bangkok, unde amândoi au fost implicați în lovitura de stat comunistă împotriva guvernului.

— Mmm. Am fost întrerupți de nişte tipi nepoliticoşi, înarmați.

— Sper că de data asta ai încuiat uşa.

— Am încuiat uşa şi atunci, a mormăit somnoros. Degeaba

O trase mai aproape, mângâindu-i spatele cu mâna.

— Matt? Poate *Jefferson* să facă ceva semnificativ? Adică... doar o singură navă?

— Nu e singură. Este *Jefferson* şi Grupul de Luptă. Dacă ruşii nu ne descoperă şi nu ne scufundă, da. Poate face al naibii de mult. De ce întrebi?

Ne descoperă... *'ne* scufundă. Nu pe *ea*, nava, ci pe *'noi.* Modul în care el se identifica pe sine cu Grupul de Luptă o sâcâia.

— Eh, Matt. Oricum, ce speră Washingtonul să faceți voi aici? Ce poate face un singur portavion împotriva întregii Marine a Rusiei?

— De fapt, destul de puțin. Chiar prezența noastră aici înseamnă ceva. Ruşii nu vor un război generalizat, ca şi noi.

— Dar i-ai spus generalului Lindstrom...

— Ruşii au nevoie de un mic război care să-i țină uniți. Unul mare îi poate distruge.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce ați fost trimişi aici?

— Ce-i asta? Un interviu pentru emisiunea ta de *Ştiri*? Sunt aviator, Pam, nu politician. Nu e treaba mea să pun întrebări.

— Hai, las-o, Matt!

Se retrase de lângă el, ridicându-se într-un cot, şi-şi dădu la o parte părul de pe față.

— Asta-i o eschivare, ştii prea bine.

— E adevărul. Sigur că-mi pun întrebări, dar am o treabă de făcut, şi o fac.

Îşi trecu degetele peste şoldul ei, stârnindu-i fiori de plăcere pe şira spinării.

— Dar, cred în ceea ce fac, altfel nu m-aş afla aici.

Ea a oftat, punându-şi iar capul pe pernă.

— Ca şi Boby.

— Fratele tău.

Robert Drake a crezut şi el în ceea ce făcea. Dar el şi alți 240 Marines au fost ucişi acum 14 ani de un atentator sinucigaş în Beirut, sacrificii ale unei politici externe confuze dusă de nişte politicieni care gândeau mai degrabă în termeni precum *strategie pe termen lung, stabilitate, prezența puternică* a SUA în loc de alți termeni precum *vieți...* sau *costuri.*

— Ia-mă în brațe, Matt...

Mult după aceea, îmbrățişarea le-a fost întreruptă de vaietul unei sirene. La prima notă acesteia, Tombstone a sărit gol din pat, a înhățat dintr-o mişcare hainele de pe jos

şi le-a tras pe el. Un *Flash* a străbătut prin fereastra camerei de hotel, precum blitzul unui aparat foto.

— Ce…

— Raid aerian! a strigat. Îmbracă-te!

După câteva secunde, ferestrele au fost zguduite de tunetul unei explozii îndepărtate. Ca prin ceață, Pamela şi-a reamintit că i se spusese că subsolul hotelului a fost desemnat ca adăpost în timpul bombardamentelor. O mişcare zărită cu coada ochiului prin fereastră i-a atras privirea. Prins în lumina unui reflector, ceva ca un creion cu aripi scurte ce zbura la joasă altitudine peste oraş şi a dispărut în direcția portului. Un alt tunet, de data aceasta mult mai apropiat, a făcut să se clatine candelabrul din cameră, în timp ce pulberea de var se scutura de pe tavan.

Pantalonii verde-oliv, tricoul… şi Tombstone i-a cerut să-şi pună pantofii în cazul că era sticlă spartă pe jos. Apoi au luat-o pe holurile slab luminate de sursele de urgență, pe scările cu pereți de beton ce duceau la subsol.

Tunetele şi zguduirile au continuat cu intermitență pe toată durata nopții, iar ei aşteptau împreună cu alți o sută de oaspeți ai hotelului, angajați şi oameni de pe stradă. Câțiva vorbeau engleza, aşa că au petrecut orele stând de vorbă cu voce scăzută, pe podeaua de beton dintr-un colț al

subsolului.

Pamela era surprinsă cât de bine se simte ştiindu-l din nou lângă ea.

CAPITOLUL 11

Sâmbătă, 21 iulie

1025 Zulu (1125 ora locală)

Flag Plot, USS Thomas Jefferson

Romsdalsfjorden

Tombstone s-a reîntors pe *Jefferson* a doua zi dimineață, coborând din *Sea King* pe puntea de zbor prin burnița ce cădea din cerul cenuşiu. Vremea era ideală, asigurând camuflaj împotriva sateliților şi a avioanelor de recunoaştere de mare altitudine.

Se întreba care erau şansele ca el şi Pamela să se întâlnească la cartierul general al lui Lindstrom? Dar poate că nu era o coincidență chiar atât de mare. Bergen era centrul rezistenței norvegiene, locul logic în care ar fi venit un reporter de „Ştiri". Totuşi, neaşteptata întâlnire l-a prins pe picior greşit. Crezuse că a depăşit pierderea ei. Dragostea pentru ea.

— Bine ați venit înapoi, CAG, l-a salutat un *lieutenant* însărcinat cu asigurarea măsurilor de securitate pe punte. Mi-au spus să vă informez că sunteți aşteptat în *Flag Plot* imediat ce aterizați.

Tombstone a gemut în sinea sa. Nu se mai întorsese în

pat după ce el şi Pamela au fost deranjați atât de neceremonios în mijlocul nopții, iar aproape toată această dimineață a petrecut-o împreună cu oamenii lui Lindstrom de la apărarea antiaeriană, punând la punct protocoalele care să permită avioanelor de pe *Jefferson* survolarea pozițiilor norvegiene fără a fi doborâte. Deci, era în urmă rău cu somnul.

Dar a răspuns la salut.

— Mulțumesc, *Lieutenant.* Mă duc imediat.

În timpul absenței sale, Brandt a virat nava, astfel încât acum se afla cu prova spre ieşirea din fiord, ancorată în ape relativ puțin adânci unde topirea ghețarilor a lăsat pe fund un banc de pietriş şi nisip. Singurele vase rămase lângă *Jefferson* erau un trio de vedete norvegiene de patrulare din Clasa *Hauk* dotate cu rachete ghidate, mici *bărcuțe* în umbra uriaşului lor însoțitor. Rachetele lor *Penguin* şi tunurile *Bofors* de 40 mm se vor adăuga apărării antiaeriene a lui *Jefferson.* Cu o singură excepție, restul CBG american a luat poziții la intrarea în fiord pentru a menține supravegherea ASW.

Excepția – submarinul de atac *Galveston* – patrula departe spre nord, în căutarea semnalelor acustice ale lui *Soyuz* şi ale escortelor sale.

Tombstone simțea de parcă avea nisip în ochi şi ar fi avut nevoie de un bărbierit, împachetase un aparat electric în trusa sa de toaletă, dar la hotel, curentul electric fusese oprit la orele mici ale dimineții de până la întâlnirea cu oamenii lui Lindstrom. Totuşi, când a intrat în *Flag Plot,* s-a simțit oarecum uşurat să vadă că, în afară de veşnic imaculatul *Admirai* Tarrant, o duzină de ofițerii adunați acolo aveau o înfățişare la fel de mototolită ca şi a lui.

— Bine ai revenit, CAG, a spus Tarrant, aflat în fața unui imens fotomontaj montat pe masă. Ai venit chiar la timp pentru distracție.

— Mulțumesc, *Admirai.* Ce se întâmplă?

Tombstone a simțit tensiunea din încăpere încă din momentul când a păşit înăuntru. Şi-a pus cascheta şi jacheta de zbor pe un scaun, acceptă recunoscător o cană de cafea de la un subofițer, apoi s-a apropiat de masă.

Un mozaic format din duzini de mici fotografii, dar de înaltă rezoluție, harta arăta o mare parte a coastei Norvegiei, de la Capul Nord până la sud de Bergen. Claritatea detaliilor era uimitoare. Privind îndeaproape, Tombstone putea vedea suprafața mării texturată de umbrele valurilor, peticele ordonate ale câmpiilor şi pădurilor, ghețarii din văile montane.

Luate evident din spațiu de către un satelit american, fotografiile nu arătau nicio urmă de nori sau de noapte. Cifrele printate într-un colț al hărții indicau faptul că baleiajul fusese făcut cu doar câteva ore în urmă.

— Imagistică radar de înaltă rezoluție, a explicat Tarrant. De la un tip nou de satelit spion. Ni l-au trimis prin NSA în dimineața asta, iar OZ le-a asamblat.

NSA – *National Security Agency* – era responsabilă pentru cea mai mare parte a informațiilor electronice ale Statelor Unite, în special cele obținute prin sateliții de recunoaştere. Sateliți spion dotați cu radare mai sensibile decât echipamentul stației *Magellan* ce a cartografiat suprafața lui Venus, puteau crea mozaicuri foto incredibil de detaliate, cu o rezoluție teoretică a detaliului de numai câteva picioare.

Această hartă nu era tot atât de exactă – ar fi trebuit să fie mai mare decât puntea de zbor a lui *Jefferson* ca să se vadă clădirile şi vehiculele – dar îi lipseau norii de deasupra Mării Norvegiei, lipsindu-l pe *Soyuz* de orice loc sub care ar fi putut să se ascundă. Ochii săi s-au oprit imediat asupra unui grup de simboluri marcate cu markerul pe mozaic, la trei sute mile vest de lanțul de insule ce mărgineau Vestfjorden. Simbolurile erau adaptate conform celor afişate de computerele NATO, fiecare indicând câte o țintă diferită –

vase de suprafață, avioane, submarine.

Un simbol se deosebea de celelalte, un romb roşu cu cruce. CDS[59] pentru un portavion sovietic. În apropiere se mai aflau alte două romburi cu punct roşu. Acestea erau pentru escorte, două *Krivak,* un *cruiser Kirov,* şi un inel protector de fregate şi distrugătoare pentru ASW şi apărare antiaeriană. O săgeată şi alte semne codificate ce indicau viteza şi direcția arătau că acest grup se îndrepta spre est, aproximativ în direcția Vestfjorden.

— I-ați găsit, a fost tot ce a putut spune Tombstone.

A simțit un val de adrenalină, ca un vânător ce şi-a zărit prada. În confruntările moderne, fie pe apă, fie pe uscat, avantajul este întotdeauna de partea celui ce-şi descoperă primul adversarul.

— Ai perfectă dreptate.

Commander James K. Brody, ofițerul de la *Operațiuni* pe *Jefferson*, şi-a netezit mustața gânditor.

— Acum trebuie să ne gândim cum să-i lovim.

— Idei, CAG? a întrebat *Captain* Brandt.

Tombstone se uită la scala mozaicului pentru a estima distanța până la CBG sovietic. Cam 400 mile. A-6 *Intruder* avea o rază de luptă cu încărcătură maximă de peste 1.000

mile; escorta de *Tomcat* avea raza operațională de circa 700 mile, dar ambele tipuri de avioane îşi puteau extinde distanța realimentând în zbor.

— Atacarea lor nu e mare lucru. Adevărata problemă este atacul prin surprindere. Ar putea fi destul de sângeros.

— Exact la această idee ajunsesem şi noi când tocmai ai venit, spuse amiralul. Ne aşteptăm la multă *Triple-A*[60] din partea escortelor, fără a mai aminti de CAP.

Kirov singur avea o formidabilă apărare SAM – SA-N-6 *Grumbles* şi SA-N-4 *Gecko,* plus tunurile Gatling similare americanelor *Phalanx* CIWS. Orice atac al *Intruder*elor s-ar fi soldat cu pierderi groaznice.

— Împotriva escortelor nu putem face mare lucru, a spus încet Tombstone. Dar le putem „subția" un pic numărul de avioane.

— Să le atragem departe? a întrebat Aiken. Cum, o diversiune?

— De fapt, câteva diversiuni.

Tombstone a arătat coasta crestată a Norvegiei.

— Dacă lansăm, ăă... poate chiar trei *alpha strike* asupra bazelor lor terestre, una după alta, s-ar putea să se simtă

---

[59] CDS – Codified Data System – sistemul de codificare a informațiilor.
[60] Triple-A – artilerie anti-aeriană; de fapt, sistemul de apărare

obligați să-şi sprijine unitățile de aviație de la țărm cu avioanele de pe portavion. I-am putea surprinde răspândiți pe jumătate din marea Norvegiei.

Tarrant a dat din cap, cu ochii la hartă.

— Îmi place. Capul Bremanger pe invers. *Gentleman,* acesta e planul. Dar trebuie să ne mişcăm rapid, înainte ca ei să-şi dea seama că l-am localizat pe *Soyuz.*

— Şi, a adăugat Brandt înnegurat, înainte ca să ne descopere ei pe noi în acelaşi mod.

Cu o săptămână în urmă, Tombstone a lansat un atac aerian cu toate avioanele de pe portavion – un *alpha strike* în limbajul Navy – împotriva navelor amfibie sovietice şi a escortelor lor ce se deplasau spre sudul coastei norvegiene din largul Capului Bremanger. În ideea de a degaja calea avioanelor de pe *Jefferson,* a ordonat un atac-diversiune asupra CBG sovietic, o simulare menită să atragă aviația portavionului rus înapoi în apărarea lui *Soyuz.* În ciuda şanselor infime, diversiunea a reuşit să marcheze cel puțin două rachete *Harpoon* care au lovit în plin portavionul rusesc.

Acum, Tombstone a sugerat un revers al acestei strategii. Sovieticii au capturat duzini de baze aeriene norvegiene de

---

antiaeriană care, în prezent, e format mai mult din rachete sol-aer.

la capul Nord până la liniile frontului de la nord de Trondheim. Multe dintre aceste baze erau ocupate acum de unități din *Frontovaya Aviatsiya*[61] venite aici din peninsula Kola, unități angajate în misiuni de suport-apropiat şi superioritate-aeriană împotriva norvegienilor... sau în căutarea Grupului de Luptă american. Dacă *Jefferson* ar lansa un atac devastator împotriva celor mai importante dintre aceste baze, *Soyuz* ar interveni cu siguranță trimițând avioanele sale MIG şi *Suhoi* ca să ajute la protejarea aerodromurilor capturate şi depistarea sursei acestui atac.

Şi în timp ce o parte a avioanelor lui *Soyuz* ar apăra aerodromurile norvegiene, *Jefferson* ar ataca portavionul.

— OK, spuse Tarrant, după ce au trecut în revistă întreg planul. Eu şi echipa mea ne vom transfera în această după-amiază pe *Shiloh.*

— Sir?

Tombstone era surprins. Se aşteptase ca Tarrant să conducă bătălia din CIC Jefferson.

— Din CDC *Shiloh* voi putea să văd mai bine imaginea de ansamblu. Iar dacă situația generală de la suprafață se agravează, vreau să am ceva ape în jur pentru manevră. Dar

---

[61] Frontovaya Aviatsiya – componentă a Forțelor Aeriene Sovietice; echivalentul aviației tactice occidentale.

vreau ca tu să manageriezi bătălia de aici.

Tombstone simți un fior rece.

— Da, sir.

Tarrant a părut să observe surprinderea... şi îngrijorarea sa.

— Am încredere totală în tine, *Commander.* În abilitățile tale. Şi în judecata ta.

Privi scurt spre Brody.

— Ce zici de asta, Jim? Nu te deranjează nițel ajutor pe-aici din partea lui CAG, nu-i aşa?

— Nu, a spus ofițerul de la *Operațiuni*, studiind mozaicul. Sincer, *Admirai*, voi fi bucuros să-l am pe Stoney implicat. Asta e o operațiune de mare anvergură.

Adică habar nu ai dacă o să meargă sau nu, se gândi Tombstone. *La dracu', nici eu nu ştiu.* Era un joc cu puține şanse de reuşită, în care riscul era maxim. Dacă pierderile lui CVW-20 erau prea mari, dacă locul unde se ascundea *Jefferson* în Romsdalsfjorden era descoperit...

Soyuz trebuia să fie scufundat sau indisponibilizat primul, sau intervenția americană în Norvegia va fi terminată înainte de a începe cu adevărat.

1050 Zulu (1150 ora locală)

Teatrul de Operaţiuni norvegian

Norvegia

Avioanele EA-6B *Prowler* au decolat primele. Proiectate ca avioane pentru războiul-electronic, misiunea lor primară era să bruieze radarul inamic, dar de data aceasta zburau înarmate. Bazat pe venerabilul şi foarte eficientul A-6 *Intruder* din Navy, *Prowler* era echipat să transporte o armă ofensivă, HARM AGM-88A.

High-speed Anti Radiation Missiles (HARM) se autoghida după emisia radar. Fiecare avea 13 picioare lungime, cântărea 800 livre şi avea o secţiune transversală atât de mică încât era aproape invizibilă pentru radarul inamic. Cu o rază de acţiune de 80 mile nautice, rachetele HARM veneau strecurându-se printre munţii din centrul Norvegiei înainte ca operatorii radarului sovietic să afle că sunt atacaţi.

Toate aerodromurile capturate în centrul şi nordul Norvegiei erau localizate la nord de Cercul Polar, unde, în aceste nopţi de vară, soarele nu apunea niciodată, doar se cufunda după startul morocănos de nori plumburii şi luneca de la vest la est de-a lungul orizontului nordic, fără să dispară cu adevărat nici la miezul nopţii. Prin urmare era

lumină chiar în miez de noapte la Bodo, Narvik, Tromso, când antenele şi camioanele cu aparatura radar au fost dintr-odată spulberate de detonarea a 145 livre de explozibil. Radarele de rezervă şi sistemele SAM au intrat în funcțiune şi, după câteva minute, au dispărut în vâlvătăile celui de-al doilea val de rachete HARM.

Două sute de mile în largul mării, submarinul de atac USS *Galveston* şi-a adăugat salva la barajul de foc. Subul din Clasa *Los Angeles* se ținuse pe urmele abia descoperitului *Soyuz,* dar acum a făcut o pauză pentru a-şi lansa salva de rachete mortale (TLAM – *Tomahawk Land-Attack Missiles).*

TLAM erau lansate de sub apă din tuburile lans-torpile de 21 inch, urcau spre cer cu motoarele de accelerație cu combustibil solid, apoi făceau croaziera către țintă cu un motor turbofan care îi asigura o rază de acțiune de 450 mile nautice. TLAM/C erau dotate cu încărcătură explozivă convențională sau submuniție dispersată cu efecte combinate. Optsprezece picioare lungime, cu un diametru de sub 21 inch, *Tomahawk* erau foarte greu de depistat – mai ales când radarele sovietice din tot nordul Norvegiei erau fie bruiate, fie atacate de HARM. Acestea au fost folosite pentru prima oară în luptă în timpul Războiului din

Golf din 1991, când rachetele de croazieră de pe două submarine americane de atac şi de pe puntea câtorva nave de suprafață s-au alăturat bombardamentului aerian asupra Baghdadului.

Ce s-a întâmplat la Bodo, un port comercial din Saitfjord aflat imediat la nord de Cercul Polar, a fost ceva tipic. Acolo, două *squadron* dintr-o unitate *Frontovaya Aviatsiya* fuseseră aduse la fosta bază NATO de lângă oraş. Majoritatea avioanelor a fost adăpostită între pereții betonați ale unor structuri deschise, dar două Su25, avioane pentru suport-apropiat, se aflau pe pistă gata de decolare, în timp ce alte patru îşi aşteptau rândul la rulaj, în apropierea turnului de control. Su25, în cod NATO *Frogfoot*, era similar ca misiune cu americanul A-10 *Warthog,* urât, cu aripile drepte şi două motoare lipite de un fuselaj cam dolofan. Putea transporta peste patru tone de rachete aer-sol, GP, muniție cu dispersare şi bombe ghidate laser.

Alarma a sunat la doar câteva secunde după ce antenele rotative radar de deasupra camioanelor parcate dincolo de hangare au explodat într-o detonare sălbatică ce a trimis o ploaie de fragmente metalice peste suprafața pistei. La semnalul transmis din Turn, primul *Frogfoot* a început să accelereze pe pistă, încercând să decoleze.

Cu viteza Mach 0.7, prima TLAM a năvălit dinspre mare, traversând pista de decolare de la sud-vest către nord-est. Panourile laterale ale rachetei de croazieră au fost largate, iar muniția de dispersie s-a împrăştiat pe tarmac într-o ploaie mortală. Şrapnelele au trecut prin pereți, sticlă şi metalul subțire al fuselajelor avioanelor surprinse în spațiu deschis.

Primul *Frogfoot* tocmai se ridicase de pe tarmac când a început furtuna de foc, un vârtej mortal de explozii multiple care au lovit conductele hidraulice şi au perforat rezervoarele de combustibil. Pilotul s-a luptat o fracțiune de secundă cu comenzile în timp ce moartea cădea în jurul avionului său, apoi combustibilul s-a aprins şi Su25 a explodat într-un amestec de foc şi resturi de avion. În turn, controlorii sovietici şi comandantul bazei au murit când fragmentele de sticlă din ferestrele spulberate le-au străpuns carnea şi oasele. Al doilea *Frogfoot,* care tocmai se alinia în capul pistei, s-a dezmembrat când muniția dispersată a explodat în jurul lui, apoi a erupt în flăcări.

Exploziile au străbătut tarmacul precum paşii mortali ai unui zeu al războiului.

Exploziile secundare au izbucnit la câteva secunde după ce au căzut primele *bomblets* (submuniția bombelor cu

dispersie), ridicând coloane de fum negru de la avioanele alimentate şi înarmate, parcate lângă Turn, de la hangare şi de la rezervoarele de combustibil din apropiere.

Muniția de sub aripile avioanelor incendiate s-a adăugat distrugerilor. Turnul Bodo a fost spulberat de exploziile multiple. Rachetele s-au aprins şi au şuierat peste tarmacul marcat de cratere. În apropiere, un camion cu o încărcătură de jumătate de tonă de proiectile de 30 mm pentru tunurile Gatling sovietice a dispărut într-un glob de foc ce a continuat să detune precum artificiile de la o paradă chineză.

Între prima şi ultima explozie au trecut doar câteva secunde. Distrugerea nu a fost absolută; în câteva minute, echipe de militari sovietici au început să acționeze pentru degajarea tarmacului de epave şi resturi metalice, au stins incendiile, au astupat craterele de pe pistă şi au pregătit o altă pereche de Su25 pentru o misiune împotriva perimetrului norvegian. Aerodromul Bodo a fost redat traficului aerian în maximum două ore.

Dar, în aceste două ceasuri, Bodo a fost scos din funcțiune, şi în acest interval, au atacat primul val de avioane Hornet de pe *Jefferson.*

Patru F/A-18 *Hornet* din VIA-161 *Javelin,* s-au apropiat

de Bodo venind dinspre sud-est, în zbor la joasă înălțime peste apele din Saitfjorden. Misiunea lor principală era neutralizarea SAM, pentru care duceau rachete HARM autoghidate pe frecvențele folosite de bateriile SAM sovietice şi le-au activat din largul mării, de la distanța de 12 mile.

La câteva minute în urma *Hornet* veneau *Intruder* din VF-84 *Blue Rangers,* la rasul valurilor din fiord. S-au separat în două grupuri de câte două ce au venit asupra Bodo din două direcții diferite, la interval de trei minute. Un *Intruder* din fiecare pereche transporta patru bombe ghidate laser GBU-10E Mark 84 *Paveway* II.

În timp ce *Hornet* din *squadronul Javelin* se roteau deasupra fiordului direcționând raze laser invizibile asupra buncărelor ce adăposteau avioanele sovietice, *Paveway* II, fiecare cântărind 2000 livre, au zburat neabătut către ținta marcată electronic şi au explodat cu un devastator efect brizant. Chiar şi o penetrare parțială a uşilor blindate sau a hangarelor protejate cu saci de nisip, a umplut interiorul cu o ucigătoare împroşcare de fragmente metalice. Exploziile secundare – detonarea muniției stocate – au doborât pereții.

Intruder rămase aveau fiecare treizeci de bombe Mark 83 încărcate în lansatoare anterioare şi posterioare. Şi-au croit drum printre coloanele de fum ce se înălțau din adăposturile

incendiate, au bombardat rezervoare de stocare a combustibilului, barăci, hangare, şi au făcut şi destule cratere imense în mijlocul pistei.

Alți patru *Blue Rangers* s-au strecurat printre munții de pe partea suedeză a frontierei, ajungând la verticala Narvik, 160 mile spre nord-est, la aproape 30 minute după atacul asupra Bodo. Scenariul de acolo a fost destul de asemănător, doar că un A6 a fost uşor avariat de şrapnelele unei SAM lansate în grabă. La Bodo, toate patru *Intruder* au scăpat neatinse.

De pe cuprinsul teritoriilor ocupate a Norvegiei şi a Suediei au decolat stoluri de avioane pentru a răzbuna raidurile executate pe neaşteptate. *Tomcat* din VF-95 *Vipers* şi VF-97 *War Eagles* aflate în patrulare au supravegheat asamblarea formațiilor, prin „ochii" atotvăzători a doua Navy *Hawkeye*. Unul câte unul, pe măsură ce contactele radar erau trimise de operatorii din *Hawkeye* către RIO de pe fiecare *Tomcat,* au locat țintele şi masivele rachete AIM-54 *Phoenix* au țâşnit spre nord-est, doborând MIG după MIG de la mai mult de 112 mile distanță. Au fost înregistrate 24 de avioane inamice distruse, confirmate de vigilentele *Hawkeye*, iar contraatacul sovietic a fost oprit înainte de a se organiza cum trebuia.

La întoarcerea din atac, avioanele *Intruder* şi *Hornet* au făcut joncțiunea departe, în largul mării, apoi au zburat la nivelul valurilor către Romsdalsfjorden pentru a evita detectarea de către radarul inamic. Unul după altul, cu suporturile de armament goale, au aterizat la bordul lui *Jefferson* unde echipele de pe punte se mişcau cu frenezie, scoțându-i pe piloți din carlingă, ducându-i pe umeri, în urale, la insulă.

Între timp, al doilea atac era pus la punct pe cât de repede puteau fi realimentate şi rearmate avioanele. Tombstone începea să-şi facă griji pe măsură ce acestea dispăreau dincolo de prova în norii de aburi ai catapultelor. Primul atac a fost un succes nemaipomenit, dar nu a existat nicio reacție din partea lui *Soyuz.*

În amurgul prelungit, lipsit de noapte, atacurile lui *Jefferson* au continuat.

CAPITOLUL 12

Duminică, 22 iunie

0745 Zulu (0845 ora locală)

Tomcat 200

Deasupra Trondheimsf orden, Norvegia

Mai larg decât Romsdalsfjorden şi aflat la 100 mile sud-vest de acesta, Trondheimsfi orden era o suprafață de apă albastră-argintie aflată între culmile stâncoase, abia vizibile printre norii călători. Trondheim, al treilea oraş ca mărime din Norvegia, era un amestec pitoresc de clădiri vechi şi noi, traversat de o meandră a Râului Nidelva şi mărginit de coline în sud şi de apele fiordului la nord.

Coyote zbura la patru mile deasupra oraşului. Cu *Tomcat* 201 atât de grav avariat încât a trebuit aruncat peste bord, acum era la manşa lui *„doi dublu-zero", pasărea* lui CAG, de obicei rezervată pentru comandantul *ar wing.* Se părea că Tombstone nu va avea timp să zboare prea mult. „Amărâtul" de el era îngropat în *Air Ops Jefferson* încă de când a revenit ieri de la Bergen şi nu erau semne că va zbura curând.

Strângând manşa cu mâna înmănuşată, Coyote savura sentimentul puterii brute ce trepida prin scaun, strânsoarea chingilor pe piept şi umeri, greutatea măştii şi a căştii de

zbor pe cap. Aceste senzații îl tulburau, aducându-i aminte că este în viață. Viu...

Îi era teamă. Nu mai putea nega acest fapt evident. A simțit frica azi dimineață în timpul instructajului din *ready room* a *Squadronuhii Viper,* apoi a simțit-o şi mai accentuat când a păşit pe punte şi s-a urcat în cockpitul lui F-14. Cunoştea simptomele. Le văzuse adesea la alți aviatori, oameni care-şi pierduseră cumpătul, care se confruntaseră cu Moartea... şi au dat înapoi.

Când s-a întâlnit cu Tombstone, în după-amiaza de după *dogfight* cu MIG-ul, era gata să-şi predea *aripile.* Fusese cât pe ce să... atunci când şuvoiul de proiectile tras de *Fulerum* a perforat *Tom catul,* apoi când a pierdut controlul avionului avariat şi l-a izbit de puntea lui *Jefferson.*

Ar fi trebuit să moară. John-Boy Nichols a murit şi nu părea să existe niciun motiv rațional pentru care RIO era mort, iar Coyote nu. Coyote ştia că acum opera pe timp de „prelungiri". A fost doborât odată în confruntare cu inamicul, capturat, rănit în timpul evadării, adică nu era genul de experiență pe care cineva să o ignore. A fost încă şi mai aproape de moarte ieri, în *dogfight* şi în timpul aterizării-dezastru. De fiecare dată când decola de pe puntea lui *Jefferson,* practic da cu zarul punându-şi viața ca miză.

Mai devreme sau mai târziu îl va părăsi norocul.

Julie…

Adună-te, Grant, îşi spuse sieşi. Aiureala asta cu statisticile de luptă din ultimele câteva zile i-au zăpăcit mintea rău de tot. Dar nu şi-o putea scoate pe Julie din cap. Voia să o vadă din nou, să fie cu ea. Şi cu Julie Marie. Un copil avea nevoie de tatăl lui, nu de un nume gravat undeva, pe un perete, sau o fotografie într-un album.

Ca să scape de avalanşa de gânduri morbide, a privit dincolo de cupolă, într-o parte şi-n cealaltă. *Wingman*-ul său se afla pe poziție la dreapta aripii sale, *Tomcat* 209 pilotat de *Lieutenant* Randy Trapper Martin. Dedesubt, siaje de condens trasau linii albe pe fondul apelor mai întunecate ale fiordului, un *flight* de F-16 norvegiene din Trondheim.

Liniile frontului erau aproape. Ruşii se aflau la Namsos, la doar câteva mile de capătul nordic al Trondheimsfjorden, iar liniile unde se duceau luptele puteau fi chiar mai aproape. Forțele sovietice ce au trecut frontiera venind din Suedia se aflau la Kopper, 45 mile către est. Situația era schimbătoare, ultimele informații referitoare la pozițiile inamicului erau de obicei depăşite până în momentul când ajungeau la cei de pe *Jefferson,* dar la Trondheim era în plină desfăşurare o luptă, pentru că inamicul presa din

două direcții. Acele F-16 probabil că zburau ca să atace liniile ruseşti. În ultimele zile, rămăşițele Forțelor Aeriene Norvegiene au atacat inamicul cu o frenezie aproape sinucigaşă, aruncând în aer drumurile din munți, bombardând coloanele inamice, sfidând superioritatea aeriană a sovieticilor. *Air wing* de pe *Jefferson* ar fi fost demult copleşită de numărul mult mai mare de avioane ruseşti, dacă n-ar fi fost ei.

Din nefericire, norvegienii erau depăşiți numeric în proporție de 10 la 1. Aviația de la bordul lui *Jefferson* – două *squadron* de *Tomcat,* două de *Hornet,* două de A-6 *Intruder* şi restul – nu erau suficiente pentru a întoarce sorții.

Era nevoie de altceva, ceva mai mult.

— *Cowboy 1-1,* sunt *Delta Tango 1,* a trosnit o voce în căşti.

Delta Tango 1 era codul curent pentru unul dintre cele două E-2C *Hawkeye* ce coordonau operațiunile *alpha strike.*

— Mă recepționezi, *over?*

— Delta Tango, Cowboy 1-1, a răspuns Coyote. Copy.

— Contact masiv vine către voi din direcția 3-4-1, distanța 8-5.

— Ai noştri-s, a izbucnit RIO lui Coyote în scaunul din spate.

Lieutenant Terrance C. James, nume de cod Teejay, era un tânăr negru, sigur de sine, care îşi începuse cariera ca operator pe aparatura electronică de la bordul lui E-2C *Hawkeye,* dar şi-a aranjat o realocare la şcoala RIO şi pe *Tomcat* pentru că iubea avioanele de luptă.

— Patru *bogies.* Par să zboare la rasul valurilor şi se apropie în forță.

— *Delta Tango 1, Cowboy 1-1,* a confirmat Coyote. Vedem contactul tău, patru *bogies,* la 3-4-1.

— Oh-oh, a intervenit Teejay. Se pare că au început bruiajul. Îi pierd.

— *Cowboy 1-1.1-2,* vino la 3-4-1 şi apropie-te de contact. *Dragon's Liar* cere un ID clar, *over.*

— Cowboy 1-1, copy.

Dragon's Lair era CIC *Jefferson.* Coyote trase lateral de manşă, iar *Tomcat* şi-a coborât instantaneu aripa.

— Virez stânga pe 3-4-1.

— *1-2, copy,* a confirmat vocea lui Trapper. Hei, Coyote! Crezi că ei sunt?

Coyote a aruncat o privire la celălalt F-14, care continua să-şi mențină poziția lângă aripa sa în timp ce reveneau la orizontală la sfârşitul virajului.

— S-ar putea, Trapper. Vin din direcția potrivită.

În timp ce se îndreptau spre nord-vest, către mare, micşorau rapid distanța dintre ei şi contactul bruiat. Fiind mai aproape de țintă decât E-2C, încercau să se apropie destul cât să diminueze efectele bruiajului.

— *Delta Tango 1, Delta Tango 1,* a apelat Teejay. Sunt *1-1.* Contactul este clar format din ținte multiple. Ah, *bogies* par să vină de pe *Citadel.* Poți confirma, *over?*

— *Roger, 1-1,* a răspuns controlorul de pe *Hawkeye.* Confirm *Citadel.*

Citadel era codul pentru portavionul rusesc. Dacă *Soyuz* îşi trimitea aviația către Norvegia, putea însemna că strategia pusă la cale în CIC *Jefferson* funcționa. *Alpha strikes* au reuşit să atragă în luptă avioanele portavionului rusesc.

Pe sub cele două F-14 au fulgerat faleze stâncoase şi un promontoriu accidentat.

Coyote a zărit spuma albă şi albastrul de cristal al mării.

— Cowboy 1-1, feet wet[62], a raportat.

— Contactul se separă în două grupuri de câte şase ținte, spuse Teejay.

Vocea îi era calmă, rece şi profesională, în contrast cu

---

[62] Feet wet (picioare ude) – termen cod prin care se raportează survolarea țărmului dinspre uscat către apă; feet diy (picioare uscate) –

revărsarea de emoție pe care o simțea Coyote în acea clipă.

— Douăsprezece, repet, douăsprezece ținte în două grupuri. Marchez țintele, *Red* de la 1 la 6, *Blue* de la 1 la 6. Distanța 5-8 mile.

Coyote şi-a lins buzele uscate sub masca de pe față. Simțea frica, un şarpe zvârcolindu-se în intestine – gluma obişnuită a aviatorilor despre etanşeitatea curului – dar mult mai rău decât oricând. Era o reluare a confruntării de la Jostedalsbre, două *Tomcat* pe curs de coliziune cu un număr de avioane inamice, cu bruiaj radar şi convingerea că o alegere greşită acum însemna moartea. Următorul său ordin l-ar fi trimis pe Trapper sus şi spre dreapta, mărind distanța dintre F-14 pentru a obține o imagine mai clară a ceea ce se afla înaintea lor.

Dar nu o putea face, nu putea da ordinul. Aşa se întâmplase ultima dată, deasupra munților, cu Scorpion şi Juggler.

— Hei, Coyote, l-a apelat Trapper. Ce-ai zice să degajez dreapta ca să arunc o privire?

— Negativ, *1-2,* s-a opus pe un ton răstit. Menține poziția.

— *Cowboy,* sunt *Delta Tango.* Contactul e pe curs convergent cu *Linebacker. Dragon's Lair* cere să consideri

---

la survolarea dinspre apă spre uscat.

contactele ca fiind ostile, repet, ostile, şi să executaţi TACCAP (TAC – tical Combat Air Patrol).

Linebacker era *uriflight* de *Blue Ranger Intruder* ce executau acum un zbor în josul lanţului muntos norvegian, reîntorcându-se la Romsdalsfjorden după al doilea *alpha strike* împotriva Bodo. Opt A-6 *Intruder,* neînarmate şi cu combustibilul la limită, erau nişte ţinte splendide pentru interceptoarele lansate de pe portavionul sovietic. CIC *Jefferson* le-au cerut lui Coyote şi Trapper să se interpună între *Intruder* şi avioanele de luptă ruseşti ce veneau, pentru a proteja avioanele de atac până ce ajungeau sub acoperirea antiaeriană a CBG.

Coyote a înghiţit în sec. Două *Tomcat* împotriva a douăsprezece MIG – şanse 6 la 1.

— Ce zici, Teejay? a întrebat. Poţi fixa *Phoenix* prin bruiaj?

— Mă ocup de asta, Coyote. Stai puţin... îl am! Avem AWG-9 fixat pe ţinta *Red 1.* Racheta armată, gata de lansare.

— Delta Tango, sunt Cowboy 1-1. Avem Phoenix fixată pe contact.

— *Ay-firmative, Cowboy.* Eşti autorizat să execuţi foc!

— *Copy.* Coyote a inspirat adânc. OK, Teejay. FOC!

— *Fox 31* a anunţat RIO, iar *Tomcat* a tresărit când

racheta grea s-a desprins şi s-a îndreptat spre nord-est urmată de trena de fum alb.

— Tango Delta, sunt Cowboy. Am lansat.

Bătălia a început.

0751 Zulu (0851 ora locală)

MIG 501

Deasupra Mării Norvegiei

Polkovnik Serghei Terekhov a auzit tonul de avertisment în căşti şi a ştiut că avionul american s-a fixat pe *flight*ul său. *Tomcat* – numai F-14 american era dotat cu racheta *Phoenix* cu rază mare de acţiune şi radarul caracteristic AWG-9 – iar asta însemna că portavionul american era undeva aproape, aproape.

Aproape că-l putea mirosi, 80.000 t de oţel războinic, ascuns undeva în fiordurile astea blestemate. Ştia că a avut dreptate când a spus că portavionul american se ascunde în fiorduri, a ştiut-o, iar prezenţa *Tomcat* deasupra Norvegiei o dovedea.

Terekhov admira la superlativ tehnologia americană, admiraţie căpătată pe vremea numeroaselor călătorii în Vest din scurta perioadă de relaxare a tensiunii dintre Est şi Vest de acum câţiva ani. Ştia ce poate F-14... la fel cum cunoştea

în amănunt şi avantajele lui MIG-29 pe care-l pilota el.

Tomcat american era o maşină de luptă superbă, o legendă printre zburătorii naţiunilor din întreaga lume, dar avea şi slăbiciuni. F-14 era mare pentru un avion de luptă, aproape cu doi metri mai lung ca MIG-29 şi cel puţin de două ori mai greu. Cele două motoare Tumański (de fapt *Klimovi* – nota tr.) 33D ale MIG-ului îi asigurau un raport tracţiune-greutate mai ridicat şi o mai bună manevrabilitate. *Tomcat* era ceva mai rapid la mare altitudine, dar MIG-29 îl depăşea la viteza de urcare şi, vital într-un *dogfight,* putea vira mai strâns.

Însă americanii excelau la calitatea piloţilor. Şcoala lor de luptă – *Top Gun,* unde aviatorii din Navy îşi perfecţionau abilităţile în lupta aeriană înfruntându-se om-la-om cu adversari experimentaţi – era legendară. Programe similare au fost încercate şi în Uniunea Sovietică, la Frunze, la Leningrad, la centrul de antrenament pentru aviaţia de pe portavioanele sovietice, în Marea Neagră, dar până acum, cel puţin, succesul americanilor cu aceste programe nu a fost egalat.

Totuşi, superioritatea individuală a aviatorilor navali americani nu va conta prea mult în confruntarea ce urma. Bruiajul radar făcea ca imaginea a ceea ce se afla înainte să

fie neclară, dar până în prezent a fost lansată o *Phoenix,* iar Terenkhov se îndoia că acolo sunt mai mult de două *Tomcat* în patrulă – patru cel mult – pe când el năvălea asupra coastei norvegiene în fruntea unui *squadron* de 12 MIG-29.

Iar mult lăudatele rachete *Phoenix* ale inamicului nu vor fi nici ele un factor decisiv. Bruiajul sovietic şi zborul lor la rasul valurilor i-au adus la distanța de 60 mile de inamic înainte de a fi reperați. Cele patru rachete AA-10 de sub aripi, numite *Álamo* de vestici, aveau o rază de mai mult de 60 mile, iar cele două masive AA-11 erau copii ale lui *Phoenix.* MIG-ul sovietic avea gheare pentru distanțe mari la fel de ascuțite şi mortale ca şi americanii.

— *Kazak, Kazak,* a apelat Terekhov, folosind numele de cod pentru această operațiune. Sunt *Kosar.* Țintele inamice fixate. Atac.

Centrând linia de ochire de pe ecranul său tactic peste unul dintre *blipurile* ce marcau avioanele inamice, a obținut o fixare. Foc! Racheta a plecat către inamic. Adrenalina făcea să fiarbă sângele lui Terekhov la gândul unei lupte unu-la-unu, când a lansat şi al doilea MIG, apoi şi al treilea. Victorie!

0752 Zulu (0852 ora locală)

Tomcat 200

Deasupra Mării Norvegiei

— Am lansare de la *bandit*, repet lansare de la *bandit*, a raportat Teejay din spate, cu acelaşi ton rece, profesional. Acum sunt lansări multiple. Rachetele s-au activat şi fixat. Par a fi AA-11.1, 4 minute până la interceptare.

Coyote a inspirat adânc, forțându-şi nervii şi mâinile să rămână ferme şi să-şi alunge imaginea lui Julie din minte.

— OK, *Cowboy 1-2*. Eşti cu mine?

— Urmărim traiectoria lansării, Coyote. Până acum, se apropie trei rachete.

— Hai să le dăm jos. Menține cursul şi viteza până la comanda mea. Apoi degajează dreapta, iar eu la stânga. Fii calm...

În gând, a numărat secundele. Cele două F-14 se îndreptau direct către rachetele ce se apropiau cu aproape Mach 1.

— Alea două se dau al dracu' de aproape, Coyote, a spus Trapper.

— Le văd.

Blip-urile de pe ecranul radar... aproape... şi mai aproape... Acum le putea vedea cu ochiul liber, trei dâre de

fum alb ce străbăteau cerul din fața sa.

— Ok, la comanda mea, trei... doi... unu... Degaj!

Trase de manşă ridicând botul avionului, apoi a ridicat aripa din dreapta, şi, într-un picaj inversat, a plonjat spre apa mării. Coyote nu mai putea vedea rachetele ruseşti, dar ştia că radarele lor trebuie să fi înregistrat manevra şi că acum picau şi ele după F-14.

— Aruncă *pleava,* Teejay!

Pachete de fibre de mylar aluminizate, tăiate la lungimea de undă a radarului de pe AA-11, au explodat şi expandat în urma lui *Tomcat,* împrăştiind ținte false pe cer.

Coyote şi-a ținut privirea pe altimetrul asemănător cu treptele unei scări, aflat în dreapta pe HUD. 8.000... 6... 4...

— Ține-te bine, Teejay! Se-mpute treaba!

0752 Zulu (0852 ora locală)

MIG 501

Deasupra Mării Norvegiei

— Manevre evazive! a ordonat Terekhov şi şi-a aruncat brusc MIG-ul spre stânga.

A apăsat de câteva ori şi butonul de lansare a contramăsurilor, lansând *pleava* pentru a momi racheta *Phoenix* americană.

O clipă, avioanele *Kosar* s-au scuturat într-un viraj extrem de accentuat. *Phoenix* a plonjat după ele, apoi a detonat într-un *flash* orbitor. Terekhov văzu cum avionul locotenentului Vadim Filatov, MIG 599, explodează şi cade în apele mării.

— *Kosarl* Formația! Mențineți formația, fir-ar al dracu'!

Se gândi că e ca o şarjă de cavalerie. Ba nu, se corectă singur, e precum cazacii călare galopând pe întinderea stepei, cu săbiile în mâini, sclipind în lumina dimineții.

Distanța se micşora.

0752 Zulu (0852 ora locală)

Tomcat 200

Deasupra Mării Norvegiei

Coyote a ridicat din nou botul avionului, ieşind din picaj, în timp ce parcă greutatea a opt oameni apăsa pe corpul său, zdrobindu-l în scaun. Şi-a orientat avionul astfel încât să înfrunte racheta ce continua să se apropie, prezentând secțiunea radar minimă „creierului" ei rudimentar, iar în spate continuau să expandeze *packurile* de *pleavă*-momeală.

— Lovit! a raportat Teejay, cu vocea distorsionată de forța G. L-am... ras... pe... bastard!...

Coyote văzuse desfăşurarea fazei pe propriul ecran,

contopirea micii scântei a AIM-54C cu *blipul* mai mare al avionului rusesc, o uşoară neclaritate, sclipirile micilor fragmente, pâlpâirea avionului îndepărtat ce-şi schimba aspectul... apoi, căderea.

Se gândi că acesta este testul suprem al Omului şi al Maşinii, turnirul unu-la-unu între cavalerii moderni, în armurile lor high-tech. Forțele G continuau să crească pentru că menținea virajul, conştient că una dintre rachetele ruseşti ce se luase după el în picaj, acum începea să-şi arcuiască traiectoria şi să cabreze, pe o traiectorie ce trebuia să ducă la impactul cu avionul american dar nu suficient de rapid. Inerția gravitațională a fost prea mare, corectarea traiectoriei prea târzie. Racheta a lovit apa şi a detonat.

Coyote a văzut coloana de spumă albă la numai o sută de metri în tribord. Una căzută...

Şi a doua! A doua explozie a fost mai apropiată, dar în pupa. Teejay a raportat detonarea cu un strigăt victorios, iar Coyote s-a relaxat în chingi, lăsând să-i dispară încordarea din corp. Era viu...

— Unde-i Trapper?

— Nu-l văd! Nu, acolo! La 0-9-5 cu una în coadă!

— Trapper, sunt Coyote! Atenție la 12!

Tomcatul lui Trapper se îndrepta la nivelul valurilor, către o insulă mare, una dintre duzinile ce umpleau marea Norvegiei la câteva mile de coastă. Coyote se întreba dacă nu cumva Trapper, cu atenția concentrată pe racheta rusească ce năvălea spre coada sa, nu vedea falezele stâncoase ce se ridicau drept în față.

— *Roger,* Coyote, a răspuns Trapper. Să vezi cum dau de pământ cu cățeaua asta!

Coyote a văzut reflexia argintie a soarelui pe aripi când F-14 a evitat la mustață culmea falezei, la o milă mai încolo. Cerul de deasupra insulei s-a învârtoşat cu mişcare – păsările marine ce şi-au luat zborul din cuiburi, speriate de detunătura jeturilor alb-albastre ale postcombustiei. AA-11 a fost o clipă confuză cu imaginea neclară a avionului țintă pe fondul peretelui stâncos Apoi a urmat un *flash...*

— Mişto mişcare, Trapper!

Surprinzător, dar Coyote nu mai simțea frica. Era înlocuită de uşurarea dată de această primă, sălbatică confruntare... şi de adrenalina ce i se revărsa prin vene.

— Luați de-aici, bastarzilor! a strigat. Țintă fixată! Foc *Phoenixl*

— Fox 3!

Neabătuți, ruşii continuau să se apropie.

CAPITOLUL 13

Duminică, 22 iunie

0753 Zulu (0853 ora locală)

CIC, USS Thomas Jefferson

Romsdalsfjorden, Norvegia

— *Admirai*, se pare că avem două grupuri mari de avioane ruseşti, pe curs direct către Trondheim, a raportat Tombstone, vorbind în microfonul cu set de căşti. *Cowboy* a atacat cu *Phoenix.* Tocmai au spulberat primul *bandit.*

— Am văzut totul pe ecranul de aici, a răspuns *Admirai* Tarrant. Cum ai de gând să acționezi?

— Respectăm încă planul, *Admirai.* Am transmis ordine către ceilalți *Cowboy*, să se ralieze lui *Cowboy 1.*

— OK. Dar aminteşte-ți, fiule. Niciun plan nu poate rămâne neschimbat după contactul cu inamicul.

— Da, sir.

Tombstone şi-a scos căştile, contrariat. Vechiul aforism era adevărat, nu se putea nega. Dar avertismentul lui Tarrant era tulburător, ca un semn de rău augur.

Se reaşează în scaunul de piele, cu spătar înalt de unde putea urmări activitatea din *Air Ops* CIC.

Commander Brody stătea în picioare împreună cu un

Navy *Chief* voinic, Earl Matchett. Un tip solid cu un puternic accent rural din Kentucky, Matchett avea ca îndatorire coordonarea comunicațiilor dintre părțile disparate ale operațiunilor de luptă la care participa *Jefferson.*

— Cum e cu surpriza pregătită de noi, *Chief?*

— Ăă... *Hvit Lyri,* răspunse *Chief* Matchett stâlcind ciudatele silabe norvegiene. Ei zic că sunt gata de acțiune, CAG.

— De fapt e *veet lewn, Chief,* l-a corectat Tombstone zâmbind. Adică *„White Lightning".*

— Bunicul meu obişnuia să facă *white lightning*[63], zâmbi larg *Chief.* Mă întreb dacă flăcăii norvegieni pălesc la fel de tare, aşa cum o face pileala asta.

— Vom afla în curând.

Tombstone se uita la ecranul pe care şaisprezece *blip-uri* reprezentând avioanele *Falcon* norvegiene îşi începuseră mişcarea spre nord-vest, fiecare *blip* fiind însoțit de datele de identificare. Adăpostite de pereții Trondheimsfjorden, avioanele *Falcon* vor fi invizibile pentru MIG-urile ce se apropiau până ce vor apare pe radarele lor venind efectiv din

---

[63] White lightning – termen argotic pentru *moonshine* (băutură alcoolică distilată obținută ilegal), numită şi *white liquor, mountain dew, choop, hooch, homebrew, shinney, white whiskey, mash liquor*; echivalentă cu *rachiu, țuică, palincă, trăscău.*

neant.

— Pariez că rusnacii vor suferi un şoc al dracului, a spus Brody, ca un ecou la gândurile lui Tombstone.

— Suntem gata să declanşăm *Summer Thunder?*

— Toate avioanele sunt armate, alimentate, gata de decolare, a confirmat ofițerul de la Operațiuni.

— Anunță *PriFly.* Vreau ca întreg efectivul de atac să fie decolat, ASAP. Vreau ca ai noştri să fie gata de plecare imediat ce suntem siguri că ruşii s-au angajat.

— Am înțeles, CAG.

Tombstone a continuat să supravegheze ecranele radar. Stația de amplificare 1-MC a transmis un avertisment.

— Atențiune! Atențiune! încep operațiunile pe puntea de zbor.

Câteva clipe mai târziu, a auzit sunetul de metal lovind metalul şi a simțit trepidația punții. Pe monitorul PLAT plasat deasupra capetelor într-un colț al compartimentului, mai întâi unul, apoi şi al doilea A-6 *Intruder* a fost accelerat de sabotul cu aburi al Cat-l şi trimis spre cer peste prova lui *Jefferson.* Operațiunea *Summer Tliunder* a început în mod ferm.

În următoarea oră, echipajele de pe punte au lucrat la capacitate maximă la toate patru catapulte, trimițând în

înalturi avioanele *Intruder, Prowler, Hornet* şi *Tomcat.*

Soyuz trebuia atacat în valuri succesive de avioane, momentul şi direcția fiecărei lovituri planificată cu grijă de CIC pentru a deruta centrele de luptă ruseşti şi să distragă apărarea antiaeriană inamică.

Tombstone privi şi spre celălalt monitor, care arăta locația elementelor de suprafață din operațiune, şi coasta crestată a Norvegiei. Cele trei părți ale ecuației erau plasate în colțurile unui triunghi imens. La nord-est era Trondheimsfjorden, unde *Cowboy* şi *White Lightning* blocau atacul rusesc asupra avioanelor *Intruder* ce se întorceau de la Bodo. La 100 mile sud-vest erau Romsdalsfjorden şi *Jefferson,* unde avioanele din *Summer Tliunder* se adunau pentru misiunea lor de atac şi unde celelalte elemente de suprafață ale CBG-14 erau plasate la intrarea în fiord.

Iar în colțul de nord-vest al triunghiului, la 200 mile atât de *Jefferson,* cât şi de Trondheim, se afla Grupul de Luptă al lui *Soyuz,* patru nave principale aflate în spatele unui ecran de fregate şi distrugătoare. Dincolo de ele, la încă 100 mile mai la vest, un punct marca ultima poziție înregistrată a lui *Galveston* aflat pe urmele portavionului rusesc, aşteptând o oportunitate pentru lansarea de *Harpoon* sau de torpilă. Totuşi, Tombstone nu conta pe o asemenea posibilitate.

Până în prezent, activitatea ASW rusească a fost al naibii de bună, iar subul de atac s-ar putea să nu aibă niciodată şansa unei lovituri bune.

Cea mai bună speranță a lor rămânea forța de atac formată de *Intruder, Hornet* şi *Prowler* înarmate cu HARM, decolate chiar acum de pe puntea lui *Jefferson.*

Un marinar i-a întrerupt gândurile.

— *Commander* Magruder? Scuzați-mă*, sir.* Au spus că aşteptați asta.

Tombstone a luat plicul de la mesager şi s-a uitat la hârtia din interior. Era o listă cu rezervele de materiale pentru aviația lui *Jefferson*, inclusiv *Harpoon,* AIM-54C şi alte consumabile în lupte.

Situația de ansamblu rezultată din acest raport nu era deloc grozavă. Două săptămâni de război, inclusiv trei operațiuni majore de luptă, au „subțiat" substanțial rezervele din magaziile militare. Vor avea nevoie al dracului de curând de un rendez-vous pentru UNREP imediat după *Summer Thunder,* sau CVW-20 va rămâne fără „gheare".

UNREP – UNderway REP – tenishment – însemna reaprovizionare de la petroliere sau alte nave de transport, în largul mării. Două nave UNREP, nava rapidă pentru suportul în luptă *Provender* şi tancul pentru realimentare

Kalamazoo, au însoțit forțele *Marine* din Norfolk. Tombstone îşi notă mintal să discute detaliile rendez-vous-ului cu Tarrant imediat ce prezenta criză va fi trecut. Vor trebui făcute aranjamente să ia muniție şi rachete de la *Provender* mâine cel mai târziu, sau vor risca să se confrunte cu un contraatac sovietic fără rachete *Phoenix* şi *Harpoon* în inventarul lui *Jefferson.*

Tombstone puse raportul înapoi în plic, şi îşi concentră atenția înapoi asupra ecranului din *Air Ops.* Două grupe de avioane, pe de o parte ruşii, iar de cealaltă parte americanii şi norvegienii, se apropiau unul de altul deasupra apelor Trondheimsfi orden. Pe monitorul PLAT, avioanele *Intruder* şi *Hornet* continuau să decoleze două câte două peste prova lui *Jefferson.*

Tombstone simțea un sentiment curios. Cică el manageria bătălia, dar acum, după ce a pus lucrurile la punct, nu prea mai avea nimic de făcut.

Doar să aştepte... şi să fie îngrijorat.

0759 Zulu (0859 ora locală)

Tomcat 200

Deasupra Mării Norvegiei

— E ultima noastră, lansare, Teejay, spuse Coyote. Ai

grijă!

— Fixat. *Fox 31*

Ultima dintre cele şase rachete *Phoenix* a plecat de sub fuselajul lui *Tomcat*, rămas acum fără armament, doar cu cele 675 proiectile ale tunului cu şase ţevi Gatling. Coyote a trecut selectorul de armament pe GUN. Câte avioane a doborât până acum?

Era uimit să descopere că a pierdut socoteala. Cerul de deasupra apelor azurii ale Frohavel era brăzdat de dârele de vapori lăsate de avioane. Ecranul AXX-1 marca un MIG inamic, aflat încă dincolo de raza vizuală, dar foarte clar pe displayul TCS.

— Delta Tango, Delta Tango, a apelat. Sunt Cowboy 1-1. Suntem pe sec. Unde este cavaleria? Over.

— *'1-1* şi *'1-2*, cavaleria este pe drum. Puteţi degaja şi RTB[64].

— Roger. '1-1 RTB.

Au supravieţuit încă unei *dogfight*, deşi acesta a fost un duel de la mare distanţă. Coyote a virat *Tomcatul* strâns spre babord.

— Hei, Coyote! l-a chemat Teejay pe ICS. Avem companie, dom'le!

— Ce?! Alți *bandits?*

— Negativ. Pare a fi cavaleria, aşa cum a spus şefu'!

— *Cowboy 1, Cowboy 1,* a răsunat o voce ciudată în căştile lui Coyote.

Avea un accent puternic, aproape neinteligibil şi distinct scandinavic prin intonația sa.

— Dis ist Hight Hvit Lyn, venim din spatele tău.

Coyote a văzut pe VDI formația în V la câteva mile în spatele celor două *Tomcat,* venind rapid. Transmiteau automat codurile IFF care le identificau ca fiind *friendly*, F16 norvegiene.

White Lightning. Era informat despre operațiunea norvegiană din această dimineață, dar nu şi-a imaginat că aliații lor pot aduna atâtea interceptoare în timp atât de scurt.

— Vă vedem, *White Lightning.* Ruşii sunt ai voştri. Noi ne întoarcem pentru rearmare.

— Afirmativ, Cowboy. God helll

— Dom'le, omu' pare şucărit rău! a comentat Teejay.

— Negativ, Teejay. Ne-a urat doar noroc.

Apoi a trecut iar pe frecvența tactică.

— Takk, White Lightning. God helll Ne întoarcem!

---

[64] RTB – Retun to Base – întoarcere la bază.

0801 Zulu (0901 ora locală)

MIG 501

Deasupra Mării Norvegiei

Probabil că noile avioane se ascunseseră în spatele munților ce mărgineau Trondheimsfjorden. Terekhov le putea vedea acum, mici puncte răspândite pe cer drept în față. A selectat una, a fixat-o cu radarul, apoi a lansat.

Dâra sa fum s-a curbat spre stânga, racheta *Álamo* sprintând spre pradă. După câteva clipe, Terekhov a fost răsplătit cu vederea unui *flash* îndepărtat şi un *puff* de fum. *Udarl* Lovit!

Apoi linia de MIG-uri ruseşti a penetrat forța inamică. Unul dintre puncte a crescut cu rapiditate aproape direct în fața MIG-ului, transformându-se în doar câteva clipe într-un avion de luptă. Trecu prin stânga lui Terekhov, simțurile sale biciuite de adrenalină transformând ştearsa mişcare metalică într-un miliard de detalii.

Era un F-16, avionul de producție americană cunoscut ca *Fighting Falcon.*

Ştia că Norvegia avea patru *Squadron* dotate cu acest avion periculos, extrem de manevrabil, ce putea să atingă Mach 2, la fel de ucigaş în varianta aer-aer cât şi în aersol. A

observat cocardele roşu-alb-albastre ale Forțelor Aeriene Regale Norvegiene pe aripi şi coadă, şi cupola – proiectată să asigure pilotului o vizibilitate aproape totală în toate direcțiile – ce ieşea mult din liniile fuselajului.

Apoi *Falcon* a dispărut, fulgerând spre înapoia lui, la fel de repede pe cât apăruse.

Dacă piloții norvegieni erau cât de cât buni, urma o luptă dură.

— *Kosar, Kosar,* a apelat în timp ce-şi forța MIG-Ul într-o succesiune de manevre sălbatice menite să-l plaseze în coada *Falconului.* Toate avioanele, angajați independent inamicul! Executarea!

Linia sovietică s-a destrămat, MIG-urile împrăştiindu-se pe cer, străduindu-se să-i prindă pe norvegieni în *dogfight.*

0803 Zulu (0903 ora locală)

Intruder 502

Deasupra Mării Norvegiei

Lieutenant Commander Barney J. Dodd menținea A-6E în zbor orizontal la numai câteva picioare deasupra valurilor. Sub avion, marea era de un albastru-cenuşiu estompat, iar spuma se întindea pe parbriz precum o ploaie deasă.

Numele de cod al lui Dodd era „Sluf”, o poreclă pe care a

căpătat-o acum zece ani după primul avion pe care l-a pilotat în Navy, *Vought A7 Corsair* II.

Corsair, cu „gura" de admisie a aerului larg căscată sub bot, îndesat, dar mortal, era cunoscut în Navy ca *Sluf* acronimul de la *Short Little Ugly Fucker*[65] – sau *Felia* (amicul), când audiența prezentă impunea utilizarea unui apelativ politicos. Dodd a început să zboare pe *Sluf* cu VA97 de pe USS *Carl Vinson* în 1987; şi-a luat acest *nom de guerre* cu el când a trecut pe *Intruder* acum cinci ani.

Numele i se potrivea. La 1, 65 m, Dodd era micuț pentru un aviator, cu păr sârmos şi o față urâtă ca de cal. Acum aparținea de VA89, *Death Dealers,* iar emblema lor ce contrasta cu griul de pe coadă, era *Grim Reaper (Îngerul Morții),* un schelet zâmbitor ce ținea în mână cinci aşi de pică. *Intruder* era chiar mai urât decât *Corsair,* după opinia lui Sluf, dar era o maşină de zbor robustă, capabilă să transporte 9.000 kg de muniție de mare precizie la distanță de peste 1.000 mile pe orice vreme. Exemplul favorit de progres tehnologic invocate de Sluf era faptul că puternicul B-17 *Flying Fortress* din Al Doilea Război Mondial transporta în mod curent o încărcătură de bombe de 2000 kg... deşi, în

---

[65] Short Little Ugly Fucker – expresie argotică buruienoasă traductibilă conform repertoriului lingvistic *„de specialitate" al* fiecărui cititor (*lindic,*

cazuri speciale, în misiuni la distanțe scurte, se „descurca” şi cu 8.000 kg. Adevărat, B-17 lua la bord o cantitate de combustibil de trei ori mai mare şi avea şi o rază de acțiune tot triplă față de *Intruder,* dar *Flying Fortress* nu putea realimenta în aer, avea o anvergură dublă şi o greutate mai mare cu trei tone.

— Ținta detectată, Sluf, a raportat B/N (Bombardier/Navigator) din dreapta sa.

Lieutenant „Spoiler” Fracasetti şi-a ridicat fața de pe garnitura cauciucată ce contura ecranul radar, protejându-l de lumina exterioară.

— Distanța 6-1 mile.

Spre deosebire de *Tomcat,* unde scaunele erau poziționate în tandem, la *Intruder* cei doi stăteau unul lângă altul, cu pilotul nițel mai sus şi mai în fața operatorului sistemului de armament.

— *Roger,* a confirmat Sluf. Ce avem?

— Încă nu le pot separa cu precizie. Cel puțin trei contacte ferme, dar nu pot vedea mare lucru prin rahatu ăsta de bruiaj. Vrei să faci un *pop-up* ca să aruncăm o privire?

— Şezi blând, a dat energic din cap Sluf. Îmi place să mă

---

etc.).

joc de-a submarinul aici, jos. E mai sigur.

— Afirmativ.

B/N şi-a lipit din nou fața de manşonul radarului.

— Se pare că flăcăii de pe avioane sunt la minge. Am un contact aerian la 3-5-0. Pare a fi un helo... probabil ASW. Niciun fel de acoperire aeriană.

— Păi... au să ne vadă destul de curând, şi atunci va începe distracția. Ce fac „bebeluşii”?

— Girourile activate. Modulul căutare-țintă activat. Totul e conectat, activat, pregătit.

Sluf a zâmbit sub mască. Astăzi, *IntrudenA* său transporta cam aceeaşi cantitate de muniție precum unul dintre vechile B-17: patru rachete antinavă cu rază mare de acțiune AGM-8-A *Harpoon,* suspendate câte două sub fiecare aripă, fiecare cântărind peste 500 kg. Acestea îl făceau pe *Intruder* un Nemesis *high-tech* pentru orice navă de suprafață. Ultima sa țintă navală, de săptămâna trecută, au fost barjele şi navele amfibie din largul Capului Bremanger.

De data aceasta va lansa chiar asupra lui *Soyuz.*

Dacă vor reuşi să identifice portavionul rusesc prin zăpăceala de pe ecran. Bruiajul inamic era puternic, iar distingerea țintelor dificilă.

— Intră pe vectorul de apropiere, Sluf. Vino stânga două grade... menține...

Sluf avea ochii lipiți de monitorul VDI de pe consolă. Spre deosebire de alte avioane, Intruder zbura cu *Heads Down Display*, scena din față fiind trasată pe ecran cu linii luminoase, pe măsură ce computerul de bord îl alimenta cu informații despre arme şi zbor. Sluf putea zbura avionul, de la lansare până la aterizare, fără să arunce măcar o privire prin parbriz. Sistemul imagistic electronic al lui A-6 era cel ce făcea din *Intruder* un avion de atac atât de versatil, capabil să execute penetrări la foarte joasă altitudine în întuneric total, prin ploaie, ninsoare, ceață densă... sau, ca acum, prin lapovița de apă de mare spulberată.

Menținând aliniate liniile indicatoare de pe ecran, Sluf a adus A-6 pe vectorul ce1 ducea spre ținta încă nevăzută. În căştile radio au pârâit intermitent voci. Pentru că era setat pe frecvența tactică de atac pentru *Death Dealers,* putea monitoriza apelurile celorlalți piloți de pe A-6 ce se aflau pe acelaşi curs.

Până acum, alți doi *Death Dealers* i s-au alăturat: Collins şi Jakowicz cu 505, şi Bemedewski şi Keogh cu 516. Încă nu a fost nimeni doborât, dar era al dracului de sigur că inamicul ştia de venirea lor. În orice clipă, situația putea

deveni cu adevărat interesantă.

— 4-8 mile, Sluf. Suntem în raza de atac.

Harpoon avea o rază de acțiune de circa 50 mile nautice.

— Hai să le ducem mai aproape, a hotărât Sluf.

— Tu eşti *boss*-ul.

În fiecare minut, opt mile de apă rămâneau în urmă. *Intruder* se scutura puternic. Aerul de la nivelul valurilor era agitat, iar Sluf trebuia să se lupte cu avionul pentru a-l menține pe traiectorie. O greşeală cât de mică şi A-6 îşi izbea burta de valuri, sau putea atinge apa cu vârful aripii.

Dar zborul atât de aproape de suprafața apei era o măsură de siguranță, cel puțin pentru moment, contra detecției de către radarele sistemelor inamice de control al armamentului.

— Totul pare în regulă, spuse Spoiler, cu fața în manşonul de cauciuc. Distanța 3

3.

Un led a început să pâlpâie pe consolă, însoțit de un „ciripit” electronic, un semnal de alarmă.

— Pe mă-sa… a explodat Sluf. Ne-a detectat careva.

— Banda I. Sună ca un *Top Dôme.*

Top Dôme era codul NATO pentru radarul de ghidare asociat cu rachetele sovietice suprafață-aer SA-N-6. Era

instalat pe câteva dintre cele mai mari nave de suprafață ale lor, inclusiv pe cele din Clasele *Slava* şi *Kirov.*

— S-ar putea să nu ne vadă prin bruiaj. Cum arată activitatea aeriană?

— Am câteva *bogies,* dar în depărtare. Se ceartă cu *Tomcaturile* noastre.

— Deci nu la noi se uită. Asta e! Cred că putem să ducem treaba la bun sfârşit!

— Distanța 2-7. Haide, Sluf! S-o facem!

— Roger!

Sluf a tras manşa înapoi şi a împins maneta de gaze. Marea a „căzut" sub *Intruder,* care a luat suficientă altitudine pentru lansarea încărcăturii fără a scăpa vreun *Harpoon* în apă.

— Ai ținta?

— Mă ocup de asta. Siguranțele deblocate. *Murătura* e iute. La dracu', Sluf! Văd o lansare de rachetă! Trag în noi!

— Deci, începem.

Degetul lui Sluf a zdrobit butonul de lansare de pe manşă.

Intruder a tresărit când încărcătura de o tonă de combustibil solid plus explozibil s-a desprins de sub aripă.

— *Harpoon* a plecat.

— Resetare. Lansare!

— Foc a doua! Şi a treia… şi a patra!

Una după alta, rachetele *Harpoon* s-au desprins şi s-au îndreptat spre nord. Sluf a virat A-6 către tribord şi a activat postcombustia. Cu un urlet vibrant, *Intruder* a intrat pe drumul de reîntoarcere spre sud. SA-N-6 avea o rază de acțiune de 30 mile. Într-un minut, *Intruder* parcurgea 8 mile, iar racheta rusească treizeci de mile. Era o cursă între avionul încet, dar cu un mare avantaj la start şi racheta rapidă cu combustibil limitat.

Intruder a câştigat, rupând contactul radar cu inamicul în acelaşi timp când SA-N-6 a căzut în apă la câteva sute de metri în spate.

Iar în acea vreme, sovieticii care lansaseră racheta aveau alte griji pe cap.

0808 Zulu (0908 ora locală)

Cruiserul rusesc Kirov

Marea Norvegiei

Atacul a fost al treilea în tot atâtea minute, iar *Căpitanul de rangul* I Evgheni Vaşirin a ordonat lui *Kirov* să se poziționeze în fața lui *Soyuz* pentru a-l proteja mai bine.

Americanii au lansat rachete *Harpoon* de la distanță

maximă, în grupe de câte patru, unele asupra *cruiserului,* altele asupra portavionului. Până în prezent, *Kirov* s-a descurcat foarte bine. SA-N-6 puteau fi folosite cu destul succes împotriva rachetelor de croazieră. Trei *Harpoon* fuseseră deja doborâte.

În următoarele câteva minute, alte 11 au fost distruse de la mică distanță, suficient de aproape pentru ca Vaşirin şi alți ofițeri de pe Puntea de Comandă să fi putut vedea *flashurile* şi auzi detunăturile exploziilor când *Harpoon* aflate pe curs de apropiere erau angajate cu SA-N-6 şi cu tunurile Gatling. *Kirov* avea în dotare opt AK630, tunuri cu şase țevi similare cu americanele CIWS. Pe măsură ce rachetele ajungeau în raza de foc, țevile se roteau cu un sunet ascuțit, fiecare tun scuipând un şuvoi de proiectile cu traiectoria corectată prin radar, asupra micilor ținte rapide.

Una după alta, rachetele au fost lovite de acest zid urlător de metal şi au explodat.

Dar erau prea multe ținte şi prea puțin timp. *Intruder*ele atacatoare au sperat să se fixeze pe *Soyuz,* dar *Kirov* s-a aflat mai aproape, o țintă mai la îndemână pentru radarul de urmărire AN/APQ 158, prin bruiajul intens.

Prima rachetă a fost avariată de o SA-N-9 şi a căzut în mare.

A doua s-a apropiat până la 200 m înainte ca AK-630 să trimită o rafală prin focosul exploziv şi motor, detonând-o într-o ploaie de foc. A treia şi a patra *Harpoon* sau apropiat de *Kirov,* zburând jos deasupra valurilor până în ultima clipă, când computerele de bord le-au comandat manevra *pop-up* spre înaltul cerului pentru a le asigura un unghi de atac mai bun asupra țintei. Atunci, pe când AK-630 se rotea sălbatic încercând să regăsească ținta brusc pierdută, *Harpoon* şi-au început picajul final.

Prima rachetă de croazieră a lovit suprastructura înaltă, piramidală, ceva mai jos şi în spatele Punții de Comandă. A trecut prin pereții metalici, ajungând adânc în interiorul navei înainte ca încărcătura explozivă să detoneze în popota ofițerilor, o explozie sălbatică care aproape că a aruncat Puntea într-o parte şi a distrus sistemul principal de control al tragerilor.

A doua, printr-un noroc deosebit, s-a arcuit către puntea prova, pătrunzând prin spațiul dintre cele douăzeci de trape egal rânduite chiar în fața Punții de Comandă. Acele trape închideau tuburile verticale de lansare pentru uriaşele rachete antinavă SS-N-19, fiecare cu o rază de acțiune de 300 mile, şi constituiau armamentul principal al lui *Kirov.* Explozia lui *Harpoon* a provocat-o pe a doua, mult mai

puternică atunci când explozibilul unei SS-N-19 a detonat. Şi această explozie a provocat-o pe următoarea... şi următoarea. Explozie după explozie a fărâmat coca vasului şi valurile de fum s-au învălătucit spre cer deasupra epavei incendiate.

La zece mile în pupa, *Admirai* Khenkin de la bordul lui *Soyuz* a văzut coloana de foc ridicându-se dinspre orizontul sudic, iar după câteva clipe, a simțit succesiunea de tunete ale exploziilor transmise prin aer. Şi a ştiut că *Kirov* a fost osândit.

CAPITOLUL 14

Duminică, 22 iunie

0856 Zulu (0956 ora locală)

***Tomcat* 200**

***Marshal Stack*, lângă Romsdalsfjorden**

— Cowboy 1-1, Charlie[66], acum.

— Roger. Cowboy 1-1, vine.

Orizontul s-a înclinat mult când Coyote a virat la tribord. De obicei, *Marshall Stack*[67] era localizată la douăzeci de mile de portavion. Dar, de data aceasta, era mult mai departe, la peste patruzeci mile spre est. Spațiul aerian din interiorul fiordului era limitat, iar comandanții din Grupul de Luptă nu voiau ca nivelul ridicat de activitate aeriană să dezvăluie locația precisă a portavionului.

Aeroportul Valderoya, de pe o mică insulă aflată la nord de Alesund, asigura o măsură de acoperire. Toate aerodromurile din regiune fuseseră preluate de militari şi orice trafic aerian neobişnuit din zonă depistat de ruşi putea fi atribuit avioanelor F16 şi F-105 norvegiene. Aceste

---

[66] Chailie – comanda pentru venirea la aterizare.

[67] Marshall Stack – formația de zbor în aşteptare înainte de aterizarea/apuntizarea pe portavion.

interceptoare ce au întors sorții bătăliei aeriene de deasupra Trondheim veneau în principal de la Valderoya.

A revenit la orizontală pe direcția est, un curs cel ducea peste o grămadă de insule împrăştiate în apropierea oraşului port Alesund, chiar la sud de aeroport. Două avioane au traversat calea lui *Tomcat* la 1.000 picioare mai jos – F-105 *Freedom Fighters* după forma botului şi aspectul general angular. În coborâre uşoară, a survolat linia țărmului deasupra micului port Sovik, zburând peste terenul geometric marcat de ferme şi păduri, apoi a ajuns deasupra Romsdalsfjorden. La nord se întindea insula Otroya. Coyote putea observa navele *Shiloh* şi *Winslow* în gura fiordului. Drept înainte, acolo unde apele se îngustau între pereții de stâncă, era ancorat *Jefferson* cu prova spre el.

Trecând la două mile babord de portavion, a văzut elicopterul *Angel 1* plutind la punct fix între el şi navă. Un A-6 tocmai trecea peste pupa, în coborâre către „prăbuşirea controlată" pe cablul trei. Trebuia să fie unul dintre *Intruder*ele din raidul asupra Grupului de Luptă rusesc de la nord.

Coyote se întrebă dacă au reuşit să lovească ceva.

— Trecem în modul „gâscă", a anunțat Teejay din spate.

Computerul de pe *Tomcat* a extins aripile când viteza a scăzut sub 280 noduri, iar Coyote l-a lăsat să-şi facă treaba. Spațiul îngust al fiordului nu lăsa loc de eroare, şi mai erau şi rafale de vânt lateral imprevizibil şi curenți descendenți de pe pereții stâncoşi.

După ultimul viraj la o milă de pupa lui *Jefferson*, Coyote s-a concentrat doar pe avion – flaps, direcție, eleroane. O apăsare pe buton şi trenul de aterizare a coborât şi s-a zăvorât. Rezistența indusă a sporit...

— Cowboy 1-1, cere mingea.

— Tomcat 2-0-0, 3, 8, mingea.

— *Roger, mingea.* Puntea stabilă, Adu-l jos, Coyote.

Ultima oară când a încercat să o facă...

Nu, nu se va gândi la cea fost ultima oară. Nu exista decât prezentul, iar asta – şi-a dat seama Coyote – era ceea ce-l băgase în necaz înainte. Şi-a dat seama, că undeva în ultimele ceasuri, a luat o decizie. Va părăsi Navy, curând. Imediat ce va face toate aranjamentele, odată ce criza curentă va fi trecut. A dansat de prea multe ori cu Moartea, în trecut.

Odată decizia luată, Coyote a simțit o imensă pace interioară. Data trecută când a luat în calcul varianta retragerii din Navy, în biroul lui CAG, a fost mânat de frică

şi de propria vină. Acum, toate astea erau de domeniul trecutului.

Încă îi mai era frică. La dracu', cui nu i-ar fi? Aterizarea-prăbuşire pe puntea de mărimea unui timbru a portavionului în mijlocul unui război era periculoasă; şansele ca să moară erau foarte, foarte mari. Dar presiunea lipsea, dispăruse. Continua să facă ce a făcut şi până acum pentru că era un profesionist expert şi pentru că toți camarazii săi contau pe el, aşa cum şi el se baza pe ei. Iar dacă supraviețuia, se va duce acasă la Julie şi Julie Marie şi-şi vor trăi viața – bine, nu pe cea de dinainte, pentru că a fost aviator mai mult timp decât a fost căsătorit. Nu, o vor lua de la început.

Până atunci va face ce trebuie, fără frica ce era cât p-aci să-l paralizeze ultima dată când a dus pe punte avionul de douăzeci de tone.

Pupa lui *Jefferson* se mărea rapid. Nu venea nicio corecție din partea lui LSO, doar impresia de ultim moment că viteza creşte, atunci când liniile trasate pe puntea de zbor veneau în întâmpinarea lui F-14, țipătul roților la accelerarea motoarelor, urmată de un brânci violent când cârligul din coadă a agățat cablul trei şi a oprit instantaneu avionul.

Coyote a simțit cum îl cuprinde un val de adrenalină.

Se simțea liber.

0935 Zulu (1035 ora locală)

Lângă Molde, deasupra lui USS *Thotnas Jefferson*

Romsdalsfjorden

Erau patru, înalți, atletici, cu fețele bronzate de vânt, purtând bluzoane cu fermoar peste vestoanele kaki. Unul avea pe epoleți însemnele de *serjant,* ceilalți erau soldați. Tubul gros al unui lansator de grenade *Carl Gustav* de 84 mm era pe umărul unuia dintre ei. Ceilalți erau dotați cu carabine standard NATO G-3.

Sergentul era lungit pe burtă într-un pâlc de flori de pe marginea falezei, mult deasupra fiordului şi privea în jos printr-un binoclu 7 x 50. Din acest punct de observație aflat pe partea de nord a fiordului, se uita în jos la *Jefferson*, dinspre tribordul acestuia. De la distanța de mai puțin de o milă putea vedea clar un F-14 plutind spre punte, cu aripile larg extinse, botul ridicat... apoi s-a oprit cu o smucitură după ce a agățat cablul arestor.

— Aş zice că am găsit ceea ce căutam, tovarăşi, a spus sergentul în limba norvegiană.

Numele său real era Ivan Finenko, locotenent nu sergent. Toți patru erau *Spetsnaz,* una dintre sutele de echipe ce

bântuiau prin Norvegia. Misiunea lor era să cerceteze fiordurile dintre Trondheim şi Nordfjord, în căutarea portavionului american ascuns.

Finenko nu era sigur de ce erau necesare asemenea tactici în aceste vremuri ale sateliților spion, dar nu era genul de om care să pună ordinele sub semnul întrebării, începuseră cu Trondheimsfjorden apoi au înaintat încet spre sud, examinând fiecare intrând de apă suficient de mare încât să permită ascunderea unui portavion american.

L-au găsit. Poate că superiorii lor le vor permite acum să se întoarcă la misiunea lor principală, infiltrarea în cartierul general al Rezistenței norvegiene, aflat lângă Bergen. Alte o sută de echipe încercau acelaşi lucru, iar deturnarea sa pentru examinarea fiordurilor l-a lăsat în urma celorlalți. Finenko şi-a verificat ceasul, un Casio digital. Era destul timp ca să transmită vestea la Centru, în timpul legăturii programate de la ora 1200.

Urletul unui motor l-a făcut să ridice privirea. Un vehicul şenilat zdrăngănea şi duduia la o sută de metri înapoia lor, scoțând valuri de fum din motorul diesel. Era un M-109 al armatei norvegiene, un purtător de rachete dotat cu *Roland*-2 antiaeriene. Din turela vehiculului – pe care era scris *Skynd Dem!* – striga la ei un tânăr locotenent, dar Finenko

nu a înțeles nicio vorbă datorită zgomotului puternic făcut de motor şi şenile.

S-a ridicat în picioare cu o mână la ureche şi dând din cap, în sens clar *„nu aud* nimic".

Locotenentul norvegian a dispărut o clipă în turelă şi M-109 s-a oprit cu motorul la ralanti. Ofițerul a reapărut prin turelă şi a sărit jos de pe vehicul.

— Fii pregătit, Aleksandrov, i-a şoptit Finenko omului care avea lansatorul *Carl Gustav.* Fii gata când dau comanda.

— *Da, tovarişci leytenant,* a mormăit omul, atât de înfierbântat încât a uitat şi că trebuie să vorbească în norvegiană şi de „gradul" de *sergent* al lui Finenko. Era pe burtă la picioarele lui Finenko, *cu Carl Gustav* pe umăr, ochind prin colimator.

Locotenentul norvegian cobora creasta către echipa Spetsnaz. Evident, credea că cei patru sunt soldați norvegieni; fie îi considera rătăciți şi voia să-i ia cu el, fie era chiar el rătăcit şi voia să ceară informații în legătură cu direcția. Finenko a pipăit încărcătorul armei G-3. Puteau pretinde în continuare că sunt norvegieni separați de unitatea lor, dar prea multe ar fi putut merge prost pe ideea asta. Niciunul dintre cei din commandoul Spetsnaz nu mai

era la curent cu ultimele noutăți referitoare la situația militară, şi chiar dacă făceau pe proştii, tot puteau face vreo greşeală elementară, sau nu şi-ar fi „reamintit” vreo bătălie recentă la care a participat „unitatea” lor.

Iar Centrul trebuia să afle despre portavionul american aflat în acest fiord. Dacă vor fi oblicați să-l însoțească pe avortonul acesta de ofițeraş norvegian, nu se vor mai putea folosi de radio, iar portavionul s-ar putea să plece de acolo.

Cântări pericolele. Distrugerea lui M-109 ar fi destul de simplă, dar focul nu va atrage atenția americanilor? Finenko se îndoia.

Liniile frontului erau la oarecare distanță, şi mai era şi un alt motiv ca să acționeze împotriva inamicului. Chiar în această dimineață, echipa a întâlnit fermieri care ardeau gunoaie pe câmp.

Înaintă câțiva paşi spre norvegian, cu o mână ținând relaxat arma G-3, iar cealaltă ridicată în salut. Inamicul său era dotat cu armamentul tipic pentru un comandant norvegian de tanc, un *Maskin* M-40 – o copie a M-40 făcut celebru de germani în Al Doilea Război Mondial sub numele de *Schmeisser*. Finenko ştia că trebuie să-l doboare rapid şi eficient pentru a evita o ripostă devastatoare. Cu o mişcare aparent neglijentă puse mâna pe țeava armei.

— *Tyepyerl* a strigat, uitând şi el de limba norvegiană. *Strelyat!* Acum! Trage!

A rotit țeava armei de asalt G-3 spre tânărul norvegian şi a lansat o rafală asurzitoare, care a spulberat liniştea pădurii. Gura inamicului s-a deschis, în timp ce vestonul exploda în stropi de sânge la impactul fiecărui glonț.

În aceeaşi clipă, *Carl Gustav* a şuierat, şi un fulger de lumină a izbucnit, lovind M-109 între turelă şi şenile. Urmă un *flash* şi o detunătură înfundată.

Nu a urmat nici foc, nici fum. Era bine; nimic care să-i alerteze pe americani.

Locotenentul norvegian a rămas căzut pe spate, cu brațele în lături şi ochii larg deschişi.

— Sus! s-a răstit Finenko către ceilalți. Rapid! Trebuie să părăsim zona imediat.

Precum fantomele, cei patru commando s-au strecurat printre copaci, părăsind epava vehiculului SAM dincolo de pâlcul de arbori de pe deal.

0941 Zulu (1041 ora locală)

Viper squaâron, Sala de pregătire, USS Thomas Jefferson

Romsdalsfjorden

Coyote a intrat în *ready room* urmat de Teejay. Ambii încă mai erau echipați în costumele de zbor, dar fără căşti, veste de salvare şi echipamentul de supraviețuire, acestea fiind depuse în vestiar. În compartiment se adunaseră deja câțiva aviatori şi RIO din VF-95, împreună cu căpitanii de avioane şi alți membri ai personalului de punte din *squadron.*

— Coyote! a strigat Batman, strecurându-se printre ceilalți ca să-l bată pe umăr. Teejay! Bine ați revenit, nasoilor! Luați o cafea!

I-a pasat o cană plină cu cafea fierbinte lui Coyote, care a primit-o cu recunoştință.

— Cu ce ocazie?

— Aşteptăm să auzim ceva veşti de la *înălțimile lor*, zise Ken Malibu Blake.

RIO lui Batman a rânjit, arătând cu degetul mare către difuzorul l-MC de pe peretele metalic.

— Lucrurile au devenit al naibii de liniştite după ce le-am atacat aerodromurile. Umblă zvonul că urmează în curând o nouă şedință de informare. Dumnezeu ştie ce va fi de data asta.

— Coyote! Ți-am văzut aterizarea pe PLAT, spuse Batman cu un zâmbet răutăcios. De data asta a fost ceva mai bună. Cred că ți-ai îmbunătățit tehnica!

— Practica e mama perfecționării, se surprinse Coyote râzând.

— Hei, interveni Teejay. Păi dacă aş fi ştiut că eşti încă ucenic...

— *Make a hole!*[68] a strigat careva, iar oamenii s-au separat în două, lăsând cale liberă între uşă şi partea din față a sălii. Tombstone a păşit printre ei. Uniforma kaki era şifonată şi Coyote se gândi că nu l-a mai văzut niciodată atât de obosit.

— Continuați! a comandat Tombstone şi le arătă clipboardul ce-l ținea în mână. *Gentleman,* cred că ați dori să aflați ultimele notificații la planificarea de zbor pentru *Viper.*

Începu să citească numele celor din echipele pilot – RIO, din *squadron.* Opt dintre ei fuseseră în misiune de luptă în acea dimineață, mai devreme, zburând în TACCAP peste Romsdalsfjorden, pentru A-6 care au executat atacurile asupra bazelor aeriene ruseşti. Cei mai mulți dintre ceilalți au fost în BARCAP în zona Romsdalsfjorden şi nu au luat parte la bătălie. Loon şi Saint, pe *Tomcat* 205, au reuşit două victorii, confirmate de *Hawkeye* care orbita şi

[68] Make a hole / Corning through – expresii tipice în Navy prin care se solicită să se facă urgent loc pentru trecerea cuiva.

coordona lupta. Batman şi Malibu şi-au trecut pe răboj trei, iar Big D Sheridan şi Fast Eddie Glazowski de pe 212 au obținut una. Tombstone l-a privit pe Coyote zâmbind larg.

— Iar tu ți-ai luat nasul la purtare şi eşti cel mai tare din parcare. Coyote şi Teejay, în această dimineață vă creditäm cu cinci victorii.

Sala a explodat în urale şi aplauze. Cineva l-a bătut pe spate pe Coyote, făcându-l să-şi verse cafeaua pe jos.

— Sigur, a glumit Batman, Coyote mai trebuie să învețe că adevărații zburători din Navy nu se bazează pe sculele alea pentru timizi, *Phoenix!*

— Chiar aşa! a exclamat James „Mad Dog" Dubois. Întreb şi eu. John Wayne şi ar doborî adversarul din şa de la o sută de mile?

— Dacă John Wayne ar avea o *Phoenix!* a răspuns Teejay. E al dracului de sigur că ar face-o!

— De fapt, interveni *Lieutenant* „Loon" Baird, adevărații eroi sunt piloții norvegieni de pe *Falcon.* S-au luptat cu MIG-urile alea ca nişte profesionişti.

— Amin! Trapper Martin ridică cupa în salut. Pentru *White Lightning!*

Spiritul de castă din această sală plină, era copleşitor. Coyote şi-a pus cana pe masă. Decizia sa de a părăsi Navy

era neschimbată, dar s-a simțit apropiat de aceşti oameni din rândurile cărora făcea parte de atâta timp. Parte a lor şi a ceea ce reprezentau ei.

— Felicitări, Coyote.

Tombstone era în fața sa, cu mâna întinsă.

— Mulțumesc, CAG. Ăă... ascultă...

Ezită, neştiind exact cum să spună.

— Stoney, în ultimele zile am cam fost pe canalul doi. Vreau să-mi cer scuze... şi să-ți mulțumesc că m-ai menținut la zbor.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, amice. Oricum, am nevoie de tine. Toți avem.

— Încep să înțeleg asta, CAG.

— Bine. Pentru că avem nevoie de tine mai mult decât oricând.

— De ce?

Era ceva în tonul lui Tombstone.

— Ce se-ntâmplă?

— Mai târziu va avea loc o informare cu întregul *zving,* dar vouă vă spun detaliile acum. VA-89 a distrus-o pe *Kirov.*

Fu întrerupt de un val de urale.

— Bine, bine. Calm. *Kirov* este scoasă din luptă, în derivă şi incendiată. E de presupus că ruşii o vor saborda. Vestea

proastă este că n-am ajuns suficient de aproape de *Soyuz* ca să o lovim.

— Vezi! a sărit Mad Dog. John Wayne ar fi tras de aproape şi ar fi doborât-o.

Tombstone zâmbi.

— Pregătim o altă misiune de atac asupra lui *Soyuz.* De data aceasta o să lansăm rachetele de atât de aproape, încât o să-i băgăm *Harpoonurile* pe gât. Ori pe gaura din partea cealaltă.

Sala izbucni în râsete.

— Când, CAG? a întrebat Batman. Când atacăm? în după-amiaza asta?

— Negativ, a dat Tombstone din cap. Rezerva de muniție e diminuată serios, mai ales după atacul cu A-6. Mâine dimineață devreme avem rendez-vous cu navele de aprovizionare. Vom avea mai multe rachete şi atunci îl vom ataca.

— Până mâine dimineață, portavionul acesta rusesc poate să o şteargă dincolo de Capul Nord, a spus Malibu. Nasol, dom'le. Va trebui să-l căutăm iarăşi.

— Nici pomeneală de aşa ceva. OZ spune că atacurile noastre asupra lui Bodo şi a celorlalte baze aeriene i-au „aranjat" rău de tot. Vor dori ca aviația ambarcată să-i ajute

la protecția aerodromurilor. Asta înseamnă că *Soyuz* trebuie să rămână pe loc, cel puțin până vor afla unde suntem noi.

— Ceea ce nu vor reuşi, pentru că sunt proşti! râse Trapper.

— Nu proşti, a avertizat Tombstone. Doar confuzi – şi, uitându-se la oamenii care îl înconjurau, a adăugat rânjind – cum aş fi şi eu dacă ar trebui să lupt împotriva găştii voastre de maniaci!

Replica a provocat şi mai multe hohote de râs. Careva i-a întins lui Tombstone o cană cu cafea.

— Ia nişte java, CAG.

— Mulțam, băieți. Mi-ar plăcea, dar nu pot. Am treabă în *Ops.* Voi puteți rămâne şi să vă relaxați până ce vă transmitem ordinele pentru lansările de mâine, ați auzit? Astăzi, VA-97 este de serviciu în BARCAP.

Adică era activitatea cea mai uşoară, pentru *Vipers,* în timp de război. Au ovaționat în timp ce Tombstone ieşea din compartiment, apoi felicitările pentru victoriile lui Coyote au continuat.

Cinci victorii... cinci oameni morți.

Dar Coyote putea simți doar bucuria de a fi viu.

1500 Zulu (1600 ora locală)

Oresund între Suedia şi Danemarca

Gâtuită între oraşele suedeze Helsingborg şi Malmö la est şi colțul nord-estic al insulei daneze Şiaelland la vest, Oresund, o fâşie de apă largă de două mile, desparte capătul sudic al Suediei de Danemarca. Acest canal strâmt este cel mai adânc dintre cele câteva care fac legătura dintre Marea Baltică cu Kattegat şi apoi cu apele Mării Nordului.

Este şi una dintre strâmtorile stâncoase cu care s-a confruntat Rusia încă de când a devenit un imperiu maritim. La fel ca Japonia în Orientul îndepărtat, sau Bosfor şi Dardanele care fac conexiunea dintre Marea Neagră şi Marea Egee, faptul că strâmtorile sunt controlate de puteri străine neutre sau ostile a temperat o lungă perioadă de timp extinderea puterii maritime ruseşti în acele regiuni unde era cu adevărat efectivă – în largul oceanelor.

Când generalul Vladimir Vorobiev şi mareşalii renăscutului Imperiu Sovietic au început planificarea Operațiunii *Kutuzov,* s-a presupus că Norvegia va fi cucerită într-un interval de 7-10 zile de la invazie, iar între timp, Suedia şi Danemarca pot fi convinse să se predea fără a fi nevoie să se trimită mici măcar un soldat împotriva lor.

La două săptămâni după ce forțele sovietice au penetrat frontierele Finlandei, a fost evident că nici Suedia, nici

Danemarca nu se vor preda fără luptă. Războiul se extindea, indiferent de încercările planificatorilor de la Moscova de a-l opri şi dacă nu se făcea ceva pentru a ieşi din impas, în curând sovieticii se vor afla în situația de a lupta chiar ei în defensivă. În Maica Rusie situația nu era bună; alimentele erau insuficiente şi strict raționalizate, benzina imposibil de obținut. Poporul ar fi suportat marile privațiuni dacă veştile din Scandinavia ar fi fost bune, dar imediat ce ar fi devenit clar că sovieticii au trecut în defensivă, iar războiul se poate prelungi pe termen nelimitat, starea de spirit generală se putea schimba cu repeziciune.

Aşa că a fost luată decizia de a extinde războiul. Suedia a fost invadată de unități amfibie care au traversat Golful Bothnia în noaptea de 18 iunie.

Patru zile mai târziu, în dimineața de 22, odată pregătirile terminate, elemente din *Morskaya Pekhota,* Infanteria Navală Sovietică, au debarcat pe plaje la Koge şi Karlslunde Strand, la câteva mile de Copenhaga.

Desaniniki sovietice, paraşutiştii relocați în Baltica după operațiunile lor din Finlanda şi Norvegia, au coborât pe neauzite din cerul acoperit de nori pe câmpiile de lângă Helsingborg şi Malmö, pe partea suedeză a strâmtorii.

Suedezii luptau deja pentru libertatea lor, depăşiți mult

numeric şi, prinşi în zona dintre limita sudică a teritoriului suedez şi noii atacatori, au trebuit să se replieze. Danezii, deşi nu au fost luați prin surprindere – militarii lor au fost mobilizați şi se aflau în stare de alarmă încă de la evenimentele care au dus la invazia Norvegiei şi a Finlandei, acum două săptămâni – tot au fost prinşi cu garda jos de atacul feroce. Debarcările au fost sprijinite de unitățile paraşutate pe teritoriul Insulei Şieelland, de infanteria navală debarcată de pe cargourile sovietice amarate la docurile din portul Copenhaga şi de acțiunile a mii de commando *Spetsnaz* echipați în haine civile. Forțele *Spetsnaz*, mai ales, au paralizat rezistența daneză prin distrugerea centralelor telefonice, a stațiilor radio şi TV, a cartierelor generale militare, ba au ocupat chiar şi Christiansborg Palace, unde Parlamentul Danez se afla în sesiune de urgență. După douăsprezece ore, încă se mai dădeau lupte sălbatice de-a latul întregii Insule Şieelland, iar soarta capitalei Copenhaga era încă incertă. Însă, toate instalațiile militare importante care apărau Oresund, se aflau în mâinile sovieticilor, iar până după-amiază târziu primele elemente ale Flotei Baltice Sovietice au intrat în apele daneze. Infanteria navală rusă a capturat insula strategică Bornholm aproape fără efort, în timp ce şi mai

multe trupe debarcau din cargourile navelor civile sovietice direct pe docurile din Trelleborg şi Malmö. Avioanele de atac – Su24 *Fericer,* Su27 *Flanker* şi MIG-27 *Flogger* – zburau neîncetat, lansând încărcături de bombe, mitraliind țintele terestre şi asigurând suport aerian atât pentru trupele terestre, cât şi pentru roiurile de elicoptere de atac *Hind* ce năvăleau dinspre cerurile plumburii ale Suediei. Un atac disperat al unui *squadron* de *Saab Viggen* suedeze, suple, cu aripi canard, a fost stopat dur la mare înălțime deasupra apelor reci ale Balticei de un val de MIG-29 *Fulerum.*

În ciuda luptelor, Oresund a fost securizată până la miezul zilei, iar apărările de coastă daneză şi suedeză neutralizate. Până la ora 1500, primele dragoare de mine şi fregate ASW treceau pe lângă Insula Saltholm, aflată în mijlocul canalului între Malmö şi Copenhaga, unde vechiul steag roşu comunist flutura deasupra postului de pază a coastei distrus de bombardament.

La ora 1800, elemente de avangardă ale Flotei Baltice Sovietice principale, inclusiv *cruisere*le *Irkutsk* şi *Tallinn*, ambele din Clasa *Kirov,* şi portavionul *Kreml,* s-au angajat în canal către nord, trecând printre oraşele în care rafalele armelor continuau să stârnească ecouri.

În Vest, starea de alertă s-a declanşat, întâi de la sateliții

de supraveghere, apoi prin rețeaua de ataşați militari şi observatori din nordul Europei. Flota Baltică Sovietică a ieşit în larg!

CAPITOLUL 15

Luni, 23 iunie

0015 Zulu (ora 1915, 22 iunie, EDT)

Casa Albă, Sala de conferinţe

Washington, D.C.

Admirai Magruder a mai fost şi altă dată în *Situation Room* de la Casa Albă. De la o Administraţie la alta nu părea să se schimbe mare lucru acolo, acelaşi covor, aceeaşi pereţi cu lambriuri de lemn ce ascundeau ecranele monitoarelor TV; masa centrală, masivă; steagurile Statelor Unite şi cel Prezidenţial; mica armată de gărzi din *Marine Corps* şi personal din Serviciul Secret ce protejau kilometrii de coridoare şi birouri ascunse sub străzile şi clădirile din Washington, D.C. Permisele şi autorizaţia trimise la prânz *de Admiral* Scott l-au ajutat să treacă de labirintul de securitate.

Acum şi-a prezentat pentru ultima dată cardul ID prins la reverul vestonului albastru şi a intrat, traversând covorul auriu, gros, către locul desemnat la masă.

Războiul din Norvegia îi făcea pe toţi din oraş să fie anxioşi. Era Scandinavia o uvertură la un război generalizat în Europa, sau la un atac nuclear împotriva Statelor Unite?

Nimeni nu ştia, dar nivelul de securitate era mai ridicat decât oricând.

Tensiunea din sală era o prezență copleşitoare, aproape sufocantă, nevăzută, însă foarte reală. Cei mai mulți dintre cei programați să participe la discuții erau deja prezenți şi aşezați la locurile lor. Vincent Duvall, directorul CIA, l-a salutat cu o înclinare a capului. *Admirai* Brandon Scott, om dintr-o bucată, masiv şi cu părul cărunt şi actualul Preşedinte al *Joint Chiefs*[69], era prins într-o conversație şoptită cu superiorul său imediat, Secretarul Apărării George Vane. Secretarul de Stat Robert Heideman citea un raport, încruntat şi îngrijorat în spatele ochelarilor cu lentile groase. După atâția ani petrecuți la Pentagon, lui Magruder tot îi venea greu să se gândească la aceste nume şi fețe ca la nişte oameni reali, şi nu ca la nişte personalități zărite pe ecranele televiziunilor de ştiri, în interviuri şi showuri precum „Starea Națiunii".

Tocmai când Magruder s-a aşezat lângă *Admirai* Scott, în sală a intrat Consilierul pentru Securitatea Națională, Herbert T. Waring, urmat îndeaproape de Şeful de Cabinet

---

[69] The Joint Chiefs of Staff – organism format din lideri militari din cadrul Departamentului Apărării din SUA care acordă consultanță pe probleme militare Preşedintelui SUA, Secretarului Apărării, Homeland Security Council şi National Security Council.

al Casei Albe, Gordon West.

— Salut, Tom, i se adresă Scott, cu voce joasă. Bine ai venit la ferma veselă.

— V-am primit mesajul, *Admirai.* De ce m-ați târât aici, jos?

— Pentru că în urmă cu câțiva ani ai comandat Grupul de Luptă pe care-l avem acum în Norvegia. Cred că informațiile tale din interior ar putea fi valoroase.

Magruder a oftat. A mai fost el în situații similare şi înainte, dar nu i-a făcut niciodată plăcere. Cei de la nivelele de decizie şi politicienii din Washington aveau adesea nevoie de punctul de vedere al omului care a fost în miezul evenimentelor, acolo unde politicile inițiate de ei se întâlnesc cu lumea reală... dar, invariabil, îl lăsau pe el să citească ce e în mintea altor oameni... oameni ale căror vieți depindeau de analizele şi ipotezele sale. S-a gândit la nepotul său, acum *acting*[70] CAG la bordul lui *Jefferson.* Matt Magruder nu a avut niciodată prea multă răbdare cu vajnicii războinici de birou de pe *centura* Washingtonului care micromanageriau forțele militare aflate în cealaltă parte a lumii. Ca de altfel nici *Admirai* Thomas Magruder.

---

[70] Acting – situația în care unui ofițer i se atribuie, pe o perioadă determinată, prerogativele gradului imediat superior înainte de a fi

A clătinat din cap.

— Aş avea al dracului de puțin de spus, *sir. Admirai* Tarrant este un om capabil, din câte am auzit, dar nu-l cunosc personal.

— Pe mine mă interesează capabilitățile Grupului de Luptă, Tom. Avem un portavion care, acum că ruşii au adus şi flota din Baltica, se confruntă cu două. Suntem depăşiți numeric în proporție de 15 la 1 în ceea ce priveşte unitățile combatante de suprafață. Ceea ce vei avea de spus, poate...

— *Gentlemani* Herbert Waring bătu cu degetele în tăblia mesei. Vă rog, *gentleman,* să începem. Avem timpul măsurat. Ați văzut cu toții informările şi ați citit raportul domnului Duvall. Ne confruntăm cu o situație a dracului, cu Flota Baltică Rusă venită în Marea Nordului. Preşedintele are nevoie de consilierea noastră pentru a manageria cât mai bine această nouă... extindere a situației.

Îl privi pe Secretarul de Stat.

— Bob? începem cu tine. Care-i treaba cu aliații noştri europeni?

Robert Heideman părea îngrijorat, evitând să-i privească în ochi pe ceilalți din sală.

— Încă nicio reacție din partea Germaniei, a spus. Sunt

---

avansat oficial.

numeroase, ăă, zvonuri despre invazii sovietice de-a lungul coastei lor baltice, dar nimic confirmat. Până în prezent cel puțin, ruşii par să-şi limiteze acțiunile doar la teritoriul scandinav şi la insulele daneze Bornholm şi, desigur, Şiaelland. Presupunem că Germania şi Franța intenționează să aplice o politică de *„aşteptăm-şi-mai-vedem”*, considerând că, deocamdată, nu există o amenințare imediată din partea ruşilor.

— Ce naiba, domnule Secretar, a mormăit *Admirai* Scott. Ruşii tocmai au invadat Danemarca, au mărşăluit şi au pus mâna pe Copenhaga, pentru numele lui Dumnezeu, iar germanii nu se simt amenințați?

— Este o chestiune de perspectivă, *Admirai*, a replicat Heideman. Şi Germania şi Franța se simt oarecum, ăă, izolate de mişcările sovietice din Scandinavia. Berlinul şi Parisul s-au aflat în contact aproape permanent încă de la începutul crizei. Totuşi, chiar şi uniți, nu pot spera să-i oprească singuri pe ruşi. Şi cred că nu sunt prea siguri în legătură cu intențiile noastre în regiune. Un singur Grup de Luptă nu e destul ca să oprească valul sovietic.

— Sugerezi că ar trebui să facem mai mult? Din câte îmi amintesc, ți-ai afirmat tot timpul poziția că n-ar trebui să ne amestecăm deloc în Norvegia.

— Continui să nu cred că o prezență militară activă în Scandinavia ar fi benefică. Ca mesaj adresat ruşilor că intenționăm să ne ajutăm prietenii scandinavi, da, trimiterea unui Grup de Luptă a fost o strategie validă. Acum, însă...

Îşi întinse brațele în lături, într-un gest de neajutorare.

— Acum suntem prinşi în capcană, angajați direct într-o confruntare militară cu sovieticii. Dacă dăm înapoi, ne arătăm slăbiciunea. Dacă plusăm, trimițând întăriri care să susțină unitățile noastre din zona de luptă, riscăm să pierdem... totul.

— Dar Marea Britanie?

Waring stătea tolănit în scaun cu un braț petrecut peste spătar.

— Avem vreo idee despre ce vor face britanicii?

Heideman a ridicat din umeri.

— Se vor manifesta cu tărie împotriva ruşilor, asta-i sigur. Odată socialiştii plecați de la putere, Lloyd Whitmore a fost însărcinat cu formarea noului guvern. Este un *tory,* conservator convins şi antisocialist. Va forma un cabinet care va face ca Anglia să se împotrivească ruşilor. Dar e nevoie de timp, prea mult timp. Sondajele curente arată că majoritatea britanicilor sunt favorabili împotrivirii față de

ruşi, dar socialiştii sunt încă destul de activi. Pot să mai urmeze alte câteva săptămâni de dezbateri.

— Nu avem câteva săptămâni la dispoziție, spuse Gordon West, fața-i lungă exprimând pesimismul. Dacă am putea revitaliza NATO, am avea o şansă. Dar treaba asta s-a întâmplat prea rapid. Vreau să spun – la naiba! – nimeni nu s-a gândit că comuniştii ar putea pune la cale genul acesta de revenire!

Waring s-a aplecat înainte, cu coatele pe masă şi cu degetele tamburinând pe ea.

— *Gentleman,* peste două ore Gordon şi cu mine trebuie să mergem sus ca să ne întâlnim cu Şeful. Ne va întreba care este consensul... direcția fermă de urmat. Deci, ce va trebui să-i spunem? Aşteptăm să vedem ce fac britanicii? Poate ar trebui să aşteptăm până ce blestemații de ruşi invadează New Jersey, şi apoi să decidem?

Admirai Scott a tuşit scurt, iar Waring şi-a întors privirea spre el.

— *Admirai*? Ai ceva de spus?

— Doar că ar trebui să lăsăm ceva libertate de acțiune Grupului nostru de Luptă din Norvegia. Această nouă escaladă din Baltica i-a prins între două forțe navale superioare. Concret, pot rămâne şi lupta doar dacă le

acordăm suportul.

— Acea MEF e încă pe drum, nu-i aşa?

— *Da, sir.* II MEF tocmai trece printre Scoția şi Insulele Feeroes, încă în afara razei de acțiune a aviației navale sovietice. Dar nu pentru mult timp, ținând seama de noua flotilă rusă ieşită din Baltica. Trebuie să luăm o decizie, acum. Fie îl ținem pe *Jefferson* acolo unde se află în prezent, îi trimitem pe *Marines*, şi le asigurăm sprijinul cu cel puțin încă un CBG. Sugerez să fie *Eisenhower.* Acesta poate ajunge în zonă în două zile. Sau, dăm totul dracului şi ne cărăm. Dar trebuie să o facem acum. Dacă nu, îl vom pierde pe *Jefferson*, escortele sale, şi zece sau douăsprezece mii de flăcăi de-ai noştri. Nu vor rezista prea mult împotriva forțelor combinate a doua flote ruseşti!

Vane şi-a trecut mâna prin păr.

— Din câte înțeleg, CBG-14 este deja mult slăbit. Pierderea lui *Hopkins...* şi distrugătorul pe care i l-au dat ca escortă până în Scoția.

— *Kearney,* spuse Scott.

— Da. Au mai rămas... câte? Portavionul şi trei nave de suprafață, plus subul de atac. Şi, de câteva zile, se ascund într-un blestemat de fiord. Situația este absolut imposibilă.

— Dacă ne retragem, a spus Duvall gânditor, ce fel de

mesaj transmite asta germanilor? Şi britanicilor?

— Că sunt singuri, a concluzionat Vane.

— Da. Dar, acolo, e prea târziu pentru gesturi eroice. Poate că cea mai bună variantă ar fi încetarea focului, lăsarea în mâna ruşilor a controlului asupra Scandinaviei, şi păstrarea intactă a forțelor noastre. Cred că trebuie să-l retragem pe Jefferson.

— Ce părere ai, *Admirai*? a întrebat Waring. Să creăm o forță mobilă, defensivă, din *Ike, Jeff* şi *Marines*. Să le lăsăm bastarzilor Norvegia, dar să tragem o linie prin Scoția şi Feeroes. Pot să o facă?

— Da.

Scott a schimbat o privire cu Magruder.

— Dar *Marines* nu pot face mare lucru la bordul unei nave, poate doar ca amenințare că vor debarca undeva. Sugestia mea este să rămânem unde suntem şi să luptăm.

Au continuat să dezbată problema pe toate fețele, spre disperarea lui Magruder. Majoritatea celor din sală păreau să fie în favoarea retragerii din Norvegia şi a formării unui fel de barieră defensivă pe linia GIUK (Greenland – Iceland – United Kingdom). La fel cum sovieticii au încercat să stabilească o zonă de excludere în Marea Norvegiei, poate că şi ei îi vor putea astfel împiedica să treacă în Atlantic.

Marines din MEF II erau o problemă deosebită.

Vane, Secretarul Apărării, a sugerat debarcarea lor în Insulele Fceroes, care aparțineau Danemarcei, atât ca un avertisment adresat sovieticilor, cât şi preventiv, să n-o facă ei mai întâi. Heideman părea a favoriza ideea păstrării puşcaşilor marini pe mare până ce Marea Britanie putea fi convinsă să-i preia cu scopul de a-i ține pe sovietici sub presiune ca să-i împiedice să acționeze liberi, iar West susținea retragerea lor în SUA ca un gest de conciliere pentru Moscova.

Doar *Admirai* Scott şi Vincent Duvall păreau a fi în favoarea rămânerii pe poziții şi a luptei în Marea Norvegiei, chiar dacă erau de acord că aceasta ar fi însemnat trimiterea de întăriri masive pentru izolatul CBG *Jefferson* pentru a avea o şansă cât de mică.

Conversația din sala izolată fonic începuse să devină zgomotoasă şi haotică. Unul dintre aghiotanții lui Scott a strigat la un secretar al lui Heideman, iar George Vane părea a fi gata să-l pocnească pe Gordon West. Temperamentele erau dezlănțuite, iar strigătele atât de puternice încât făceau imposibilă orice conversație.

— *Gentleman,* vă rog! a strigat Waring din capul mesei, încercând să restaureze ordinea din nou. Vorbiți fiecare pe

rând!

Magruder şi-a reamintit o scenă dintr-un vechi film alb-negru al lui Kubrik, *Dr. Strangelove: „Nu vă puteți încăiera aici, gentlemani* a strigat unul dintre personaje. *Aici este Cabinetul de Război!”*

— Domnule Waring, a intervenit sec *Admirai* Scott în tăcerea ce a urmat. Pot spune ceva?

— Te rog, spuse Waring, reluându-şi rolul. Dar încet…

— *Gentleman,* putem dezbate problema până la noapte. Dar vreau să subliniez ceva. În orice criză, portavioanele, navele, oamenii, toate sunt nişte unelte… arme în mâinile noastre. În mâinile Preşedintelui. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să ştim cum să folosim aceste arme cu eficiență, sau am putea la fel de bine să înfruntăm inamicul cu mâinile goale.

L-am invitat pe *Admirai* Thomas Magruder, Directorul de Operațiuni al *Joint Chiefs*, să ni se alăture în această dimineață. Cândva a comandat CBG *Jefferson.* Ne poate spune câte ceva despre aceste arme ale noastre, cum le putem folosi în avantajul nostru deplin. *Admirai*? Poți adăuga ceva la discuție?

Magruder se uita peste masă, într-o linişte ostilă.

— Dacă doriți opinia mea în această… dezbatere, trebuie

să spun că nu cred că retragerea este o opțiune...

A fost întrerupt de un murmur crescând de voci furioase. Ridică mâna în aşteptare, în timp ce Waring bătea din nou cu palma în tăblia mesei.

— Nu cred că retragerea este o opțiune, a repetat. Poate că dacă ați fi făcut-o acum două săptămâni, înainte ca să se tragă primele focuri, v-ați fi permis un răspuns mai flexibil. Dar nu acum.

— Pierderea unui portavion este greu de acceptat ca alternativă, a subliniat Heideman. Cât costă o asemenea chestie... cinci miliarde? Zece?

— Nu mă îngrijorează costul în dolari, domnule Secretar. Costul uman este cu mult mai important.

— Spune-le asta plătitorilor de taxe. De altfel, dacă politica noastră externă este discreditată de o înfrângere majoră pe mare...

— Cu tot respectul, sir, politica noastră externă este deja discreditată. Dar pe mine nu mă interesează politica externă, ci ceea ce aşteptați să facă *Jefferson.*

— Exact asta vă întrebăm noi, *Admirai*, a spus West. Ce le putem spune să facă şi ce asigurări avem că sunt capabili să execute aceste ordine?

— Ei bine, dacă nu-i asigurați suport lui CBG-14, şi încă

al dracului de repede, tot ce vor putea face pentru voi este să moară.

— Atunci ar trebui să fie retraşi. Asta vrei să spui?

— Nu. Ceea ce spun este că nu le puteți da ordine fără să le asigurați şi ceea ce au nevoie pentru îndeplinirea lor. Acest portavion s-a aflat în luptă efectivă de mai bine de o săptămână. Asta e o eternitate în războiul modern. Au pierdut oameni. Indiferent dacă rămân pe poziții sau se retrag, vor pierde şi mai mulți oameni înainte ca asta să se întâmple. Nu lăsați să se piardă în van prin ce au trecut deja!

— Întrebarea, *Admirai*, este dacă să-i menținem pe poziție sau să-i retragem. Vă pot înțelege opinia că au nevoie de ajutor dacă rămân pe loc. Dar aceasta nu este o opțiune viabilă.

— Îl puteți trimite pe *Eisenhower.* Şi îl puteți detaşa pe *Kennedy* din Flota VI. Poate ajunge în zonă în cinci zile. Puteți...

— Cum spuneam, aceasta nu este o soluție viabilă.

Vane aruncă o privire în jurul mesei.

— Cred că voi recomanda cu hotărâre retragerea lor.

— Veți pierde Grupul de Luptă dacă faceți astfel. Flota Baltică Sovietică îl va intercepta înainte de a naviga pe

jumătate din drumul spre Scoția.

— Cu alte cuvinte, spuse Duvall, oricum vom avea parte de o înfrângere şi vom fi transmis mesajul greşit către Europa şi sovietici. Cristoase!

— Atunci trebuie să rămână pe loc. Nu putem să-i abandonăm pur şi simplu…

— *Admirai!* Nimeni nu a spus ceva de abandonare. Dar sunt nişte realități politice care…

— Eu nu vorbesc de politică, domnule West, i-a tăiat-o scurt Magruder. La naiba, eu vorbesc despre oamenii care-şi pun viețile la bătaie pentru a aplica politicile pe care voi le formulați. OK. Acum dați-le ceea ce au nevoie ca să vă aplice aceste politici şi lăsați-i să-şi facă meseria.

— Care este meseria lor, *Admirai*? a întrebat Waring. Cred că aceasta este întrebarea cheie.

— Să pună în aplicare politica guvernului. Nu e treaba mea să vă spun care trebuie să fie această politică. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu vă abandonați oamenii… şi nu-i micromanageriați către moarte. Decideți fie să rămână acolo, fie retrageți-i, dar nu irosiți viețile flăcăilor noştri din prima linie a frontului!

— Ai vorbit cu sentiment, *Admirai.* Şi am înțeles ideea. Totuşi, aşa cum a încercat Gordon să sublinieze, există

realități politice de care trebuie să se țină seama. Realități care modelează politicile noastre şi le dau substanță.

Ezită câteva clipe.

— Totuşi, poate că *Admirai* Magruder a subliniat ceva important. Noi nu trebuie să ăă, micromanageriem situația. Poate că ceea ce trebuie să facem este să-i lăsăm comandantului CBG-14 întreaga libertate ca să-şi execute ordinele primite.

— Acestea fiind...? întrebă Vane.

— Să-i ajute pe norvegieni. Să evite pierderile excesive de sub comanda sa. Să mențină CBG-14 ca o forță de luptă viabilă şi ca factor de descurajare credibilă pentru sovietici. Şi să mențină pentru noi o selecție cât mai largă posibil de opțiuni în regiune. Cred că astea acoperă cam totul, da?

Lăuntric, Magruder a gemut. Ăştia îl abandonau pe *Jefferson.* Nu i se va trimite niciun ajutor. Putea citi printre rândurile discuției şi vedea că birocrații şi politicienii aranjau martiriul lui *Jefferson.*

Se simți bolnav până în adâncul sufletului.

Doamne, Matt. Îmi pare rău...

CAPITOLUL 16

Luni, 23 iunie

0330 Zulu (0430 ora locală)

CVIC, USS Thomas Jefferson

Romsdalsfjorden

Atmosfera din CVIC era încărcată de tensiune, invizibilă, dar aproape palpabilă, atunci când Tombstone şi echipa sa de ofițeri superiori, Tarrant, *Captain* Brandt, echipa amiralului, şi ofițerii superiori din *Ops,* s-au adunat să analizeze noutățile venite simultan de la Bergen şi Washington. Tarrant şi ofițerii săi au venit în zbor cu elicopterul de pe *Shiloh* în urmă cu mai puțin de o oră. Au adus cu ei ordine noi de la Washington.

Compartimentul era întunecat şi o hartă la scară mare a Danemarcei şi a părților sudice ale Norvegiei şi Suediei era proiectată pe ecran.

Linii groase roşii marcau ultimele concentrări de infanterie navală sovietică şi noile fronturi, care acum ocupau toată Insula Şieelland şi cea mai mare parte a sudului Suediei, de la Halmstad la Kristianstad. Săgeți şi notații criptice – numere, nume de nave, timpi – arătau mişcările navelor sovietice pe curs nord prin strâmtoarea

dintre Danemarca şi Suedia, cu elementele avansate poziționate deja în largul Lindesnes, cel mai sudic punct al Norvegiei şi adânc în apele Mării Nordului.

— Forțele principale ale flotilei au trecut prin Oresund acum nouă ore, a spus Paul Aiken. Portavionul *Kreml* a fost identificat pozitiv de către observatorii tereştri suedezi, acompaniat îndeaproape de două *cruisere* din Clasa *Kirov* – *Tallinn* şi *Irkutsk.*

— Aparent, avioanele suedeze *Viggen* au încercat să organizeze un atac asupra navelor sovietice aici, în Baltica, dar atacul a fost neutralizat înainte de a începe. Un al doilea atac a fost executat ieri seara târziu. AJ-37 *Viggen* armate pentru operațiuni antinavă au atacat navele de luptă sovietice în largul Göteborg. Un distrugător din Clasa *Udaloy, Marshal Shaposhnikov,* a fost lovit cu rachete suedeze antinavă Rb-04E şi scufundat. Un *cruiser* din Clasa *Kresta* II dotat cu rachete ghidate, credem că este *Admirai Isachenkciv,* a fost greu avariat şi se pare că se îndreaptă spre port. Avem şi rapoarte despre câteva vase sovietice mai mici – corvete şi vedete de patrulare – scufundate sau avariate de nave torpiloare suedeze sau de avioane, dar până acum, nu avem informații confirmate ferm.

Aiken se întoarse cu fața la ofițerii adunați în

compartiment.

— Cea mai bună informație, bazată pe rapoarte suedeze şi imagini din satelit, sugerează că Flota Baltică detaşată include cel puțin 35 nave din toate Clasele, fără a le număra şi pe cele mici, de patrulare. După cum puteți vedea, pierderile suferite abia dacă i-au zgâriat la suprafață. Luminile.

Neoanele din CVIC s-au aprins, iar Aiken s-a uitat către Tarrant.

— Aici se încheie informarea mea. *Admirai?*

— Mulțumesc, Paul.

Tarrant s-a ridicat în picioare şi a luat locul lui Aiken în fața compartimentului. S-a sprijinit cu un cot de pupitru şi a tăcut câteva clipe, părând că se gândeşte cu grijă la ceea ce trebuie să spună.

— *Gentleman,* vedeți împotriva a ce trebuie să luptăm. Acest CBG se confruntă acum cu două pericole majore. Nu vreau să minimalizez seriozitatea situației în care ne aflăm. CBG-14 este acum țintuit efectiv între două forțe sovietice superioare, *Soyuz* şi elementele de suport din Flota Nordică *Steagul Roşu* la nord de noi, şi *Kreml* însoțit de cea mai mare parte a Flotei Baltice la sud. Dacă *Jefferson* este prins între ele – sau dacă flotele reuşesc să-şi unească forțele, eh, cred

că fiecare dintre voi poate trage concluziile.

Arătă către un ofițer din primul rând de scaune, *Lieutenant Commander* Emerson, şi zâmbi larg.

— Când am primit veştile, imediat după miezul nopții, Joe a caracterizat situația cât se poate de bine. Ceva cu şansele unui bulgăre de zăpadă în iad, da?

Câțiva au chicotit, iar Emerson a ridicat brațele zâmbind strâmb.

— O atitudine defetistă, nu-i aşa? Dar mă tem că de data asta trebuie să fiu de acord. Oamenii din acest CBG s-au comportat extrem de bine; au dat tot ce au putut, cu bravură. Dar şansele împotriva noastră sunt pur şi simplu prea numeroase. Mai devreme sau mai târziu, oponenții noştri ne vor găsi. Va fi doar o problemă de timp până ce ne vor ataca şi copleşi cu numărul lor net superior. M-am consultat cu Preşedintele şi *Joint Chiefs*.

Scoase o hârtie din veston, o despături cu grijă, şi a început să citească.

— Strict Secret. Unu... „Sateliții de recunoaştere şi alte surse de informații confirmă prezența unui al doilea Grup de Luptă în zona operațională CAMELOT. Evidența sugerează o ieşire majoră a unităților navale din FLOTA BALTICĂ posibil direcționate către CAMELOT. Pe țărmuri sunt prezente

unități ale Forțelor Norvegiene Libere FNFA. Această ieşire este recunoscută ca o amenințare asupra operațiunilor US Navy din zonă". Ei bine, aş spune că au dreptate.

Doi... „COCBG[71] va da dovadă de discreție pentru a menține integritatea operațională totală a CBG-14 în timp ce va executa directivele de bază ale misiunii şi va acorda suport pentru FNFA. Dacă este posibil, operațiunile navale sovietice să fie împiedicate dar fără a risca avarii majore ale unităților de suprafață din CBG".

Eu interpretez acest paragraf că ar fi bine să nu pierd pe *Jefferson* sau *Shiloh.*

Trei... COCBG este avizat că II-MEF a fost detaşat către zona norvegiană de combat în vederea desfăşurării operațiunilor de suport pentru FNFA. CBG-14 îşi va menține comanda operațională independentă dar i se ordonă să-şi coordoneze activitățile cu II MEF prin COMLANT[72].

Patru... – îşi ridică privirea – Eh, mai sunt şi altele, dar astea au fost punctele principale. Semnează *Admirai* Lawrence R. Harriman Jr., USLANTCOM[73], Norfolk, dar directivele vin direct de la Preşedinte şi *Joint Chiefs.*

— Ordinele noastre sunt... ăă... confortabil de vagi.

---

[71] COCBG – Comandantul Grupului de luptă.
[72] COMLANT – Comandamentul Flotelor reunite din Atlantic.

Concluzia ar fi că ne lasă nouă decizia finală. Ni se ordonă să continuăm hărțuirea forțelor navale sovietice în zona înaintată de luptă, dar să menajăm capacitatea de luptă a acestui CBG.

Făcu un semn cu capul către Tombstone, care se afla în al doilea rând de scaune.

— CAG îmi spune că rezervele noastre de rachete antinavă şi alte consumabile sunt aproape epuizate. Ținând cont de asta, şi de numărul inamicilor cu care ne confruntăm, mie mi se pare prudent să ne retragem. Elementele avansate ale II-MEF sunt la 500 mile depărtare şi deja în raza aviației de pe *Soyuz.* Nu pot sublinia destul de apăsat asta. Este imperativ să protejăm MEF de un atac al forțelor navale şi aeriene sovietice. Luminile, vă rog. Şi proiectați din nou harta.

Luminile s-au stins, iar harta a reapărut.

— Se poate o vedere cu toată Marea Nordului, te rog? se adresă Tarrant proiecționistului.

După o clipă, a apărut o nouă hartă, care arăta toată Scandinavia şi Marea Nordului, precum şi o parte din Marea Norvegiei până la Britania în vest.

— La ora 2400, a continuat Tarrant, II MEF se afla aici, la

---

[73] USLANTCOM – Comandantul Flotei SUA din Atlantic.

100 mile nord de Scoția. Acum, acasă a început mobilizarea, dar va trece o vreme până ce *Army* va fi gata să întreprindă ceva. Până atunci, toată Scandinavia va fi sub cizma sovietică. Această *Marine Expeditionary Force* este singura carte pe care o putem juca acum împotriva ruşilor, pe țărm. Dacă sunt eliminați din joc prea devreme... eh, putem pleca acasă, pentru că nu va mai fi nicio Norvegie liberă care să fie apărată.

Prin urmare, intenția mea este să ne retragem din Romsdalsfjorden şi să ne îndreptăm spre sud-vest. Vom face rendez-vous cu II-MEF undeva, aici... aproape de Insulele Shetland. De aici, putem desfăşura o operațiune pur defensivă. Vom avea ca sprijin CBG *Eisenhower* pentru a preveni pătrunderea sovieticilor în Atlantic. Lumina.

Odată lumina aprinsă, Tarrant s-a întors cu fața către audiență. Tombstone se gândi că are o înfățişare de om înfrânt.

Iar tacticile pe care tocmai le expusese reflectau această înfrângere. Fiecare om din compartiment putea vedea riscurile din planul propus de Tarrant – ieşirea din ascunziş şi fuga 300 mile în largul mării. Flota Baltică Sovietică se afla deja într-o poziție de interdicție pe linia ce unea Romsdalsfjorden de Scoția; însemna o fugă prin luptă peste

Marea Nordului, o luptă pe care n-o vor putea evita, una care, cu siguranță, se va termina prin pierderea a şi mai multor nave americane.

Dar, în timp ce se uita la hartă, Tombstone putea vedea o alternativă. Implica un risc imens, dar oferea o şansă de a ține inamicul în defensivă, în loc să reacționeze doar la mişcările şi presiunile sale. Probabil că încruntarea sa îi dezvăluia gândurile. Când şi-a ridicat privirea, se trezi privind drept în ochii lui Tarrant.

— CAG? Nu pari fericit. Era intenția mea să deschid această sesiune de dezbateri şi comentarii, şi mi se pare că ai oarece comentarii de făcut. Dă-i drumu'.

Tombstone şi-a amintit confruntarea cu Coyote din biroul său din urmă cu câteva zile. Uneori singurul lucru pe care-l puteai face era să ataci lovind cu ambii pumni. Cum spuneau cei din *Marines: atacă, atacă, atacă!*

Nu era uşor.

Nu, niciodată nu era. Mai ales când erau în joc viețile a mii de oameni.

Ce altceva i-a spus lui Coyote în acea dimineață? Nu e nicio cale să te eschivezi de la responsabilitate în această Navy a bărbaților.

Mda. Inspiră adânc.

— *Sir,* aş vrea să sugerez o altă posibilitate. Cred că trebuie să atacăm, să-l lovim pe *Soyuz* din nou, înainte ca să se organizeze şi înainte ca *Kreml* să ajungă suficient de aproape ca să ne atace. Apoi ne îndreptăm nu spre sud-vest, ci spre nord.

— Nord! a fost Emerson şocat. Ce dracu', CAG, asta-i sinucidere.

Tombstone a ridicat din umeri.

— Este ceva neaşteptat.

— Aici ai dreptate, a murmurat Parker, secundul de pe *Jefferson,* dar zâmbea.

— Este şi mişcarea de care ruşii se tem cel mai mult, a continuat Tombstone. Se pare că încă mai țin în rezervă cea mai mare parte din Flota Nordică, undeva în Marea Barents, aşteptându-ne să încercăm o pătrundere către bazele din Peninsula Kola. Dacă facem mişcarea asta, ei se vor aduna în defensivă. Iar dacă vor face aşa, ai noştri-s!

— Bine, nu-mi vine o idee mai bună prin care să facem Flota Baltică să vină după noi, a spus Tarrant încet, studiind harta. Ne vor urmări pe noi în loc să se îndrepte spre Atlantic, sau să încerce ambuscarea II MEF. Dar, după cum ai subliniat, tot ne mai rămâne în fața noastră restul Flotei Nordice *Steagul Roşu.* Şi *Kreml* cu escorta în spate.

Asta presupunând că reuşim mai întâi să o scufundăm pe *Soyuz.*

— Cheia, *Admirai*, este să nu ne mai jucăm leapşa cu ei şi să-i băgăm în defensivă.

În timp ce vorbea, Tombstone nu se putea opri să se gândească la Pamela. Simțea că e sufletul lui pereche. Presupunea că ea se afla fie încă la Bergen, fie în munți, cu oamenii lui Lindstrom. Ce i se va întâmpla dacă ruşii zdrobesc ultima rezistență norvegiană? Eh, ce li se va întâmpla tuturor dacă ei abandonează Scandinavia?

Problema era de departe mult mai importantă decât pericolul în care se afla un singur individ. Va trece mult timp până ce forțele SUA se vor putea organiza pentru reîntoarcere, iar între timp, națiunile subjugate vor avea de suferit. Ținând seama de trecutul Sovietelor, nu era nicio îndoială.

Tombstone ştia că nu trebuie, nu poate lăsa îngrijorarea ce o simțea pentru Pamela să-i afecteze gândirea referitoare la strategia CBG. Dar, dacă nu-i afecta mintea, măcar îl ajuta să-şi clarifice gândurile. Oare nu Samuel Johnson a fost cel ce a spus că dacă un om ştie că va fi spânzurat peste două săptămâni, îşi concentrează mintea la maxim?

Cam acelaşi lucru i se întâmpla şi lui. Tombstone era

convins că avea dreptate, că cea mai bună speranță a lui *Jefferson* era să rămână în apropierea coastei norvegiene şi să atace cu duritate, din nou, pe *Soyuz,* înainte ca cele două forțe ruseşti să se poată ralia. Stonewall Jackson a folosit cam aceeaşi strategie în Campania *Valley*[74] din timpul Războiului Civil, atacând mai întâi o Armată a Uniunii, apoi pe alta... în final înfrângându-le pe toate.

— Dacă fugim, am avea două forțe ruseşti pe urmele noastre. De fapt, va trebui să ne strecurăm chiar prin fața etravelor Flotei Baltice. Ne vor detecta imediat ce vom ieşi de sub protecția coastei şi vor lansa la rândul lor atacuri *alpha.* Orice navă din acest CBG care este avariată va fi „rasă" imediat.

Dar, dacă ne îndreptăm spre nord, putem să înfruntăm pe rând fiecare flotă. O atacăm pe *Soyuz,* îi scufundăm sau îi împrăştiem escortele. Apoi îl atragem pe *Kreml* după noi şi-i dăm lui II MEF şansă să ajungă la țărm. Poate reuşim să găsim o ascunzătoare într-un alt fiord şi ne coordonăm cu

---

[74] Thomas Jonathan „Stonewall" Jackson (1824-1863) – general al Confederației Sudului (1861-1863) în timpul Războiului Civil American. Campania Valley – o campanie clasică de manevre surprinzătoare. Jackson şi-a îmboldit armata să mărşăluiască 1.040 km în 48 de zile şi a câştigat 5 victorii semnificative cu o forță de circa 17.000 de oameni împotriva unor forțe combinate de 60.000. Reputația sa de a-şi mişca trupele cu o rapiditate deosebită i-au adus porecla de „cavalerie

Marines în timp ce se apropie de plaje.

— Dar ce-i cu consumabilele? a întrebat Emerson. *Admirai* tocmai a subliniat că aproape că am rămas fără rachete *Harpoon.*

— Aproape. Totuşi, mai avem destule pentru încă un *alpha strike.* Poate chiar două. Dacă de data asta ne apropiem şi mai mult, sunt convins că le putem penetra apărarea aeriană şi să le provocăm avarii serioase. Dar trebuie să ne mişcăm al naibii de repede.

— Peste douăsprezece ore – spuse Brandt din primul rând de scaune – *Kreml* va fi la distanța de unde-şi poate lansa propriul său *alpha strike.* Şi atunci... Dumnezeu să ne ajute.

— Marea problemă sunt rezervele, a subliniat Tarrant. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să avem un rendez-vous cu navele UNREP.

— Da, sir.

Tombstone îşi scoase carnetul din buzunarul vestonului şi l-a deschis. Îşi făcuse câteva note referitoare la problema reaprovizionării.

— Navele UNREP au la bord elicoptere CH-46 *Sea Knight* pentru descărcare pe verticală a proviziilor. Şi navele amfibii *Marines* au asemenea elicoptere. Capacitatea lor de

---

pedestră".

transport le permite fiecăruia transportul în interior a două *Harpoon,* sau opt atârnate în exterior... Chiar şi Helo ASW *Sea King* pot duce o *Harpoon*, dacă reduc cantitatea de combustibil din rezervoare. Le putem aduce în serviciul nostru sau ale fregatelor.

— Asta rezolvă problema *Harpoon.* Dar combustibilul? Suntem aproape la nivel critic. Elicopterele nu pot transporta destul combustibil pentru întregul *wing.*

— Mda, combustibilul este o altă problemă, a fost Tombstone de acord.

Jefferson avea propulsie nucleară şi nu avea nevoie de combustibil, dar avioanele consumau zeci de mii de litri de JP-5 în fiecare zi. *Shiloh* şi celelalte nave din CBG – în afară de *Galveston* – nu aveau nici ele propulsie nucleară. Aveau nevoie de o grămadă de combustibil, pentru a continua misiunea.

— Dar mai putem continua operațiunile aeriene la acest nivel încă două zile înainte de a atinge punctul critic. Şi mai putem trage de timp ciupind nişte gaz pentru helo de la *Shiloh* şi celelalte nave din escortă.

— Negativ, a spus sec Tarrant. N-am să reduc capabilitățile ASW. Nu acum, când amenințarea submarinelor ruseşti este atât de mare în aceste ape.

— OK. Încă mai avem destul JP-5 la bord pentru un *alpha strike*, mai ales dacă este unul scurt. În două zile putem face rendez-vous cu navele UNREP şi ne reaprovizionăm. Dar undeva spre nord, aproape de coastă. Poate în Vestfjorden.

Unul dintre aghiotanții lui Tarrant a dat aprobator din cap, în timp ce se răsucea în scaun către Tombstone.

— Bună idee, *Commander,* dar tot nu văd de ce CBG *Kreml* nu ne-ar fugări pur şi simplu tot drumul în susul coastei. Dacă ne pot prinde în cazul când navigăm spre sud-vest, pot face la fel şi dacă luăm curs spre nord.

— Pot. Dar vor trebui să se mişte cu prudență dacă reuşim să o dăm la fund pe *Soyuz.* Şi, dacă ne sincronizăm ca lumea, iar ei se iau după noi, atunci ei vor fi cei prinşi în capcană între CBG-14 şi II-MEF.

Zâmbi larg.

— Ruşii nu sunt proşti. Dacă-l scufundăm pe *Soyuz,* nu cred că vor mai avea chef să se apropie prea mult de noi.

— Păi, tocmai aceasta e problema, nu-i aşa? a punctat Tarrant. Scufundarea portavionului *Soyuz.* Am mai încercat de două ori şi am ratat de fiecare dată.

— Cu tot respectul*, sir,* n-am încercat suficient de hotărât. Activitatea lor ECM a fost destul de bună până în

prezent. Cred că acum va trebui să ne apropiem şi mai al dracului de mult pentru a fi siguri că *Harpoon* îşi vor lovi ținta corectă. Şi am o idee şi în legătură cu această...

Pe unul dintre pereți a bâzâit un telefon, iar un aghiotant l-a ridicat.

— *Captain* Brandt? spuse după un moment. CIC. Urgent.

Căpitanul lui *Jefferson* s-a dus la telefon, a vorbit pe un ton coborât, apoi a ascultat.

— CE? strigătul său i-a încremenit pe ofițerii adunați în CVIC. OK, sună alarma.

A pus receptorul la loc şi s-a întors către ofițeri. Zbârnâitul soneriilor de alarmă răsuna puternic din l-MC, iar Tombstone putea auzi tropăitul paşilor alergând pe coridoare.

— *Admirai,* ar fi mai bine să plecați înapoi pe *Shiloh.* Ei par să vină direct spre Romsdalsfjorden.

Amiralul se făcu palid.

— Doamne, nu...

— Se pare că navigarea spre nord e doar teorie, CAG, a spus Brandt. Ne-au găsit şi lansează un *alpha strike.* Vom fi al dracului de norocoşi dacă supraviețuim.

Ofițerii au început să iasă din CVIC, pentru a se prezenta la posturile lor de luptă.

Iar Tombstone şi-a dat seama, cu o strângere de inimă, că s-ar putea să fi pierdut singura lor şansă de a-şi salva Grupul de Luptă... de a salva Norvegia... de a o salva pe Pamela.

I-a urmat pe ceilalți pe coridoarele exterioare şi s-a îndreptat spre postul său.

CAPITOLUL 17

Luni, 23 iunie

0351 Zulu (0451 ora locală)

Careul ofiţerilor, USS *Thomas Jefferson*

Romsdalsfjorden

Sunetul răguşit al claxoanelor l-au trezit pe Coyote din somnul greu de care nu mai avusese parte de mult timp.

— Atenţiune! Atenţiune! tunau megafoanele 1-MC în timp ce-şi cobora picioarele desculţe pe podea.

— ALARMĂ! ALARMĂ! Toată lumea la posturile de luptă! Nava în status *Red*-2. Acesta nu este un exerciţiu!

S-a năpustit spre uşa ce da spre coridorul acum plin de oameni ce alergau. Printre ei, doar în chiloţi, s-a gândit că ordinul lui Tombstone de a dormi o noapte întreagă nu mai poate fi executat. *„Toată lumea la posturi”,* spunea anunţul... iar asta putea însemna doar că era iminent un atac asupra lui *Jefferson.*

Coyote zări un chip familiar. Batman tropăia pe coridor, trăgându-şi bluza.

— Batman, ce se-ntâmplă?

— Hei, Skipper! Pune-ţi pantalonii. Un *air wing* rusesc vine peste noi.

Nu l-a mai întrebat pe Batman de unde are informația. La bordul unei nave de război din Navy, noutățile se răspândesc mai repede decât viteza luminii, doar din gură-n gură. Coyote s-a întors în cabină, şi a înhățat o bluză şi un pantalon din vestiar. Nu era timp nici măcar să se gândească că i-ar putea fi frică.

0353 Zulu (0453 ora locală)

CIC, USS Thomas Jefferson

Tombstone a luat cana de cafea dată de cineva şi s-a aplecat peste masa cu hartă din CIC. Era cumplit de obosit, dar adrenalina şi cafeina, îl făceau să funcționeze în continuare. Sovieticii îşi executau mişcarea, lovind tare în *Jefferson.*

Activitatea de pe navă fremăta şi clocotea în jurul său. Putea simți vibrația uşoară a motoarelor transmisă prin punte în timp ce *Jefferson* începea să se mişte. Va dura ceva timp pentru a manevra uriaşul portavion prin fiord şi a-l scoate în marea liberă, dar măcar, acum, le prezentau ruşilor o țintă mobilă, deşi înceată.

Teama sa inițială că atacul sovietic le reducea la zero şansele de a salva Norvegia s-a diminuat în timp ce studia simbolurile marcate pe hartă. Cele mai apropiate avioane

ruseşti se aflau la 80 mile depărtare – mai puțin de zece minute de zbor la viteza lor actuală. Avioanele CAP *Jefferson* au fost redirecționate pentru a le intercepta într-un punct aflat la cincizeci de mile distanță, şi mai multe *Tomcat* şi *Hornet* vor decola în câteva minute pentru a le sprijini. Mai era şi un *flight* de F-16 norvegiene, codificat *White King,* lansate de pe Insula Valderoya, dar deja era evident că bătălia se va desfăşura pe tot drumul către poziția lui *Jefferson* din fiord. S-a auzit ordinul ca CIWS să fie setat pe modul manual şi rachetele să fie pregătite pentru lansare. Urma o luptă teribilă.

Totuşi, Tombstone vedea aici o fereastră de oportunitate, o şansă să se execute planul pe care-l propusese în CIC. Sigur, trebuia mai întâi să obțină aprobarea lui Tarrant, dar între timp, trebuia să se asigure că fereastra rămâne deschisă.

Dar, la naiba, însemna că vor pierde nişte avioane şi nişte oameni buni. Acest gând i-a adus o încruntă tură aspră pe chip. Pe cine vom pierde de data aceasta?

— CAG? Ne-au spus că doriți să ne vedeți.

S-a întors, privind direct în ochii duri, negri ai lui Sluf Dodd, pilotul de pe A-6 care a fost creditat că a distrus puternicul *cruiser* rusesc *Kirov.* În spatele său, dominându-i

statura îndesată, era *Commander* Max Hunter Hanson, CO al VS-42

King Fishers.

— Salut, Sluf, i se adresă, punându-şi cafeaua deoparte. Hunter. Mulțumesc că ați venit. Am o întrebare pentru voi.

— OK, CAG, spuse Hunter. Dă-i drumu'.

— Vreau să-mi spuneți dacă voi credeți că ceva este posibil...

0412 Zulu (0512 ora locală)

Tomcat 200, USS Thomas Jefferson

Ronsdalsfiorden

Tomcat 200 s-a cutremurat când un alt *Hornet* a fost „aruncat" de catapultă în lumina ireală a cerului matinal. Coyote a sfârşit efectuarea *checklistului,* reamintindu-i lui Teejay să verifice siguranțele electrice din soclul aflat în spatele tetierei de la scaunul lui RIO. El a reverificat dacă erau scoase siguranțele de la scaunul său de catapultare, apoi a confirmat că şi Teejay a făcut acelaşi lucru.

Cerul de deasupra, văzut prin cupola lui F-14, era orbitor de frumos, parțial acoperit, cu petice de un albastru intens, azuriu vibrant, şi nori sidefii. Golful adânc, în formă de U,

se afla încă în întregime în umbră, cu suprafața apei acoperită de fuioare de ceață, cu detaliile stâncilor şi copacilor de pe pereții abrupți aproape ascunse în întunericul ce părea şi mai profund în contrast cu lumina strălucitoare ce cobora din cer.

— Avem aprobare pentru rulaj, i-a spus RIO.

Deflectoarele ce au protejat *Tomcatul* de jeturile lui F/A-18 din fața lui, au coborât. Încet, Coyote a ghidat avionul înainte, poziționându-l peste slotul din punte unde omul în vestă verde l-a conectat de sabotul catapultei. O altă vestă verde a ridicat o tabletă pe care Coyote a putut citi: 66.000. A confirmat cu o înclinare a capului verificarea greutății totale a *Tomcatului,* avion, combustibil şi armament. Aceeaşi informație a fost transmisă ofițerului de la catapultă, care urma să ajusteze presiunea în Cat-l la nivelul potrivit pentru lansarea lui *Tomcat* 200. O vestă roşie de la muniții a ridicat mâna sus cu un mănunchi de cabluri metalice, fiecare prevăzut cu câte o panglică-etichetă de culoare roşie. Acestea erau siguranțele de la încărcătura de luptă, patru AIM-7M *Sparrow* şi patru AIM-9M *Sidewinder,* ce-i dovedeau lui Coyote că toate cele opt rachete AA erau acum armate şi pregătite. Nu duceau nicio *Phoenix* în această misiune. Mai erau puține rachete cu rază lungă de acțiune AIM-54C la

bord după *Summer Thunder* şi puținele rămase erau păstrate cu grijă. Coyote spera că amiralul va planifica al dracului de repede un rendez-vous cu navele de aprovizionare. Se vorbea că CBG e pe sponci la toate cele, dar mai ales la *Harpoon.*

Dar, nu asta era preocuparea sa imediată. Lupta din dimineața aceasta va fi una de aproape, corp-la-corp cu cuțitul, cum le plăcea aviatorilor din Navy să spună, iar combinația *Sparrow* cu *Sidewinder* le va da optimul de flexibilitate.

Vesta verde a reverificat conexiunea dintre roata anterioară a avionului şi sabotul catapultei. Ofițerul de la lansare a făcut o mişcare circulară cu brațul, semnalizându-i lui Coyote să împingă maneta de gaze la maxim (*militari / power).*

F-14 trepida din nou, de data aceasta cu vibrații dure provocate de puterea brută. Coyote şi-a verificat manşa cu vechea litanie a aviatorilor din Navy: înainte în numele Tatălui, înapoi-al Fiului, dreapta/stânga-al Sfântului Duh, palonier dreapta/stânga-Amin.

Totul corect. Pe insula portavionului, lângă Pri-Fly, continua să ardă lumina roşie.

— *Tomcat* 2-0-0, s-a auzit în cască. Sunt *God.*

God/Dumnezeu – în trupul de muritor al *Commanderului* Jack Monroe, *Air Boss* pe *Jefferson.*

— ’2-0-0 *copy.*

— ’2-0-0, eşti prevenit de prezența avioanelor ostile în zona imediată. Aşteptăm să ne survoleze în orice moment.

— Roger, *God.* Am să economisesc din timpul de urmărire, doborându-i imediat.

Coyote a aruncat o privire stânga/dreapta, ochii cercetând cerul de deasupra falezelor aflate pe ambele părți ale portavionului. Dârele de vapori urâțeau frumusețea norilor împrăştiați la întâmplare pe cerul ireal de albastru, îndreptându-se dinspre sud-vest spre nord-est. Norvegienii decolați de la Valderoya, se gândi.

— Ce avem pe radar, Teejay?

Trebuiau să fi primit date noi de la un *Hawkei/e* ce controla bătălia.

— *Nada*[75]*, Commander.* Gunoi. Nu ştiu dacă...

O coloană de apă a erupt spre cer la 150 m în tribordul lui *Jefferson.* Coyote a simțit şocul transmis prin apă, urmat imediat de tunetul exploziei.

— Cristoase! a strigat Teejay prin ICS. Ce dracu’ a fost asta?

— Vine! a strigat la rândul său Coyote.

Un sunet asurzitor dinspre tribord, din fața insulei şi o mişcare neclară. Coyote şi-a întors privirea la timp ca să vadă coada alba a unei rachete *Standard* venind dinspre nord. Acum erau şi alte dâre albe pe cer, unele curbându-se în sus, altele strecurându-se chiar pe deasupra culmei falezei de nord. *Jefferson* se afla sub atac direct.

Lumina roşie de lângă Pri-Fly s-a schimbat în verde.

— E „Liber" pentru noi. Ține-ți stomacul plin, amice. Ne cărăm de pe ținta asta grăsană!

Ofițerul în vestă galbenă a salutat şi Coyote i l-a returnat scurt, semnalizând că sunt gata pentru lansare. Ofițerul de pe punte a aruncat o ultimă privire în jur, s-a lăsat într-un genunchi cu brațul şi piciorul fandate cu grația unui gimnast şi a atins puntea cu degetele. A urmat o pauză... apoi *Tomcat* s-a năpustit pe şina catapultei, accelerând de la zero la 170 mph în două bătăi de inimă.

0414 Zulu (0514 ora locală)

MIG 501

Deasupra Mării Norvegiei

Polkovnik Serghei Sergheivici Terekhov a verificat din nou

---

[75] Nada – nimic (lb spaniolă).

direcția – 1-7-5 – direct spre Insula Otroya din gura Romsdalsfjorden. Stânci negre spulberau spuma alba a valurilor la o sută de picioare sub burta MIG-ului său. Ochii urmăreau aparatura ce monitoriza armele. Totul era corect.

MIG-29 avea o încărcătură de luptă de şase AA-10 rachete aer-aer. Alarma de decolare de pe *Soyuz* s-a dat imediat ce a fost găsit portavionul american şi nu a fost timp pentru reîncărcare cu rachete antinavă. Terekhov regreta faptul. Ar fi fost bine să aibă şansa de a o lovi pe *Jefferson.*

Dar, după câte se părea, vor fi destule oportunități de a omorî americani. Primul val de sovietici a trecut prin ecranul de F-14 şi F-16 norvegiene cu o uşurință aproape ridicolă, dar radarul său detecta o concentrație crescândă a aviației inamice deasupra obiectivului.

Va fi cu adevărat foarte ocupat în minutele următoare, curățând calea pentru valul de avioane de atac care urmau îndeaproape *flightul* său[76] de interceptoare MIG29. Primele rachete antinavă erau deja lansate – AS-10 şi AS-14 – de la distanță. Şansele ca ele să se fixeze pe țintă după ce au fost lansate orbeşte asupra fiordului erau mici, dar vor întrerupe coordonarea americanilor, şi cine ştie? Poate vor avea noroc.

Totuşi, Terekhov era sigur că vor fi nevoiți să ducă o

bătălie aeriană în fiord, să măture de pe cer *Tomcat* şi *Hornet* americane, şi să-l atace pe *Jefferson* direct. Americanii au fost isteți ascunzându-şi portavionul în interiorul unui fiord cu munți înconjurători ca protecție. Acelaşi lucru l-ar fi făcut şi Terekhov, dacă situația ar fi fost inversă.

Insula Gossa se separa de coasta muntoasă din fața ei, şi de mai marea Insulă Otroya aflată dincolo de ea. Avertizoarele de la bord arătau fixări din partea mai multor radare, iar pe măsură ce s-a apropiat de Otroya a văzut în umbra ei câteva siluete suple, cenuşii.

Avea sens ca americanii să-şi posteze navele din escortă acolo, în gura fiordului. Era destul timp ca să se răfuiască cu ele mai târziu, după ce vor lua inima, sufletul şi forța Grupului de Luptă – însuşi portavionul. Trăgând stânga de manşă, Terekhov a virat strâns spre est, pe o nouă direcție ce trebuia să-l ducă mult la nord de Otroya şi de-a latul crestelor şi colinelor ce formau partea nordică a canionului Romsdalsfjorden.

Ciripitul ascuțit al unei fixări radar-rachetă i-a răsunat în urechi. O privire rapidă în jur şi a văzut amenințarea, dâra

---

[76] Flight – grup mic de avioane care zboară în aceeaşi misiune.

subțire lăsată de o rachetă suprafață-aer lansată de pe o navă de lângă Otroya.

— *Ohotnik* 1 către toți *Ohotniki!* a apelat. Acțiune independentă!

Ca viespile stârnite din stup, MIG-29 din *flight* s-au împrăştiat. Doctrina tactică sovietică prevedea o formație strânsă, mai controlată, în timpul zborului forțelor sale aeriene. Însă spațiul aerian din fiord se dovedea a fi limitat, prea limitat pentru a permite manevrarea unor formații mari de avioane. Cu atât mai bine, se gândi el, îi prindem pe americani prin surprindere şi le copleşim defensiva cu avioanele noastre venind peste ei din toate direcțiile.

Corectă uşor direcția spre nord şi a aşteptat... aşteptat... cu un ochi pe rachetă, dar atenția îi era centrată pe instrumentele de bord şi pe desfăşurarea de pământ şi apă, stânci, coline şi creste muntoase ce fulgerau, pare-se, la doar câțiva centimetri sub aripile sale. Acum, racheta era fixată ferm pe avionul său. Aşteaptă... aşteaptă... ACUM!

Viraj strâns la stânga şi zbor la foarte joasă înălțime pe deasupra crestelor. Un sat a fulgerat prin ochii săi. Zbura atât de jos încât pentru o clipită înghețată în timp, a putut vedea acoperişuri înclinate din țigle, turla înaltă şi ascuțită a unei biserici luterane, păienjenişul complex al străduțelor

înguste, drumurile şerpuite ce străbăteau colinele, automobile, oameni, biciclete.

Terechov a apăsat butonul de contramăsuri, lansând nori de *pleavă.* O culme i-a tăiat calea şi a evitat-o la doar vreo zece metri. După câteva secunde a auzit (sic!) tunetul îndepărtat al rachetei americane zdrobindu-se de versantul stâncos. Falezele înalte care protejau portavionul american puteau fi folosite la fel de bine şi de *ohotnik* (vânător). Cu victoria inundându-i venele, Terekhov şi-a „biciuit" MIG-ul înapoi către fiord. Imagini neclare cu copaci, case risipite, un drum, epava arsă a unui şenilat norvegian lansator de SAM... ACOLO!

MIG a ajuns în cer deschis deasupra vastului golf Romstalsfiorden, larg de patru mile, iar înainte şi aproape drept dedesubt, se afla portavionul american... un monstru cenuşiu lung de peste 300 m, cu puntea ticsită de avioane. Acum putea vedea câteva dintre ele, atârnând în cer precum nişte jucării între poziția lui înaltă de la care putea vedea totul pe şi deasupra apei. Portavionul se mişca, siajul vălurind apele calme şi întunecate în timp ce naviga încet spre vest, către largul oceanului aflat undeva la vreo 20 mile depărtare. O coloană de apă a erupt la distanță, o ratare a unei rachete aer-suprafață lansate pe nevăzute.

VICTORIE!

A împins manşa spre înainte privind cum USS *Thomas Jefferson* acoperea parbrizul.

0416 Zulu (0526 ora locală)

Tomcat 200

Deasupra Romsdalsfjorden

Coyote a văzut MIG-ul rusesc aproape imediat ce a depăşit prova lui *Jefferson* şi a început să ia altitudine. Avionul inamic a apărut în raza de vedere deasupra crestei împădurite de la nord de portavion ca un fel de uriaşă pasăre de pradă argintie.

— *Viper* 2-0-0!

Fără un cod specific atribuit zborului său, folosea numele *squadronului* VF-95.

— *Tallyho* la 0-0-5! Angajez inamicul!

— *Copy, Viper* 2-0-0. Doboară-l!

Coyote a ajuns deasupra țintei aproape înainte de a avea timp să reacționeze. Bătăliile aeriene moderne se desfăşoară adesea în spații ce însumează sute de mile cubice de cer. Această confruntare era dincolo de experiența lui Coyote, o luptă totală, om la om, înghesuită în îngusta fâşie de cer de deasupra Romsdalsfjorden, străjuită de falezele înalte şi

supraaglomerată cu avioane reactive.

Nu era timp de gândire, nici de reacție, când a ajuns aproape aripă la aripă în tribordul celuilalt avion. Distanța era prea mică pentru rachete şi Coyote a acționat instinctiv selectorul de arme de pe manşă.

— Trecut pe tun! a anunțat.

Colimatorul circular de pe *Lead Computing Optical Sight,* LCOS, a plutit în centrul HUD, însoțit de notarea că avea 675 proiectile la dispoziție. A avut doar o clipită pentru a ochi, mai mult instinctiv decât tehnic şi a apăsat pe trăgaci.

Tunul GE M-61AI *Vulcan* încastrat în stânga fuselajului a hohotit... iar Coyote era trecut de MIG, continuându-şi cabrajul accentuat. Nu ştia dacă scurta sa rafală a atins ținta sau nu. Probabil că nu. Tragerea a fost intempestivă, dar poate că i-a luat tipului mintea de la portavion... pentru moment.

— L-ai ratat, dom'le! a țipat Teejay. L-ai ratat... oof!

Gâfâitul lui Teejay s-a făcut simțit când Coyote şi-a aruncat avionul într-un viraj sălbatic la 9G. A sperat să pice în coada MIG-ului, dar, până ce a schimbat direcția cu 180°, rusul a dispărut... dispărut!

— Unde-i bastardul, Teejay?

Lumina a explodat în cockpit în momentul când au ajuns

deasupra munților.

— Unde s-a dus?

— Ora 11 şi mai sus!

Coyote şi-a dat capul pe spate. Era acolo, răsucind în lumina dimineții un immelmann perfect, cu soarele reflectat în cupola cockpitului şi în aripi.

Coyote a fost gata să se năpustească după el, dar Teejay l-a întrerupt.

— Atenție, Coyote! Avem alți doi care vin tare dinspre ora 7, *angels* 2!

— Îi văd!

Două MIG-29 părură să alunece de după creastă, deasupra largului apei fiordului. De la juma' de milă distanță, Coyote putea vedea siluetele scurte, bondoace, dar mortale, atârnate sub aripile lor; rachete anti-navă, deşi nu le recunoştea tipul.

Tomcatul său era încă leneş, lipsit de energie după virajul extrem de strâns, iar aripile se aflau în poziție complet extinsă. Coyote a ignorat computerul şi şi-a pliat aripile prin comandă manuală. Pierderea de portanță suplimentară a trimis avionul în picaj, ca o lance aruncată în întunecimea văii.

A comutat selectorul pentru atacul cu *Sidewinder,* rombul

de ochire a apărut pe HUD, şi s-a suprapus peste cel mai apropiat dintre cele două MIG. Picajul *Tom catului* a adus linia de ochire peste *Fulerum* şi în căşti s-a auzit tonul prin care *Sidewinder* anunța că senzorul căutător de căldură a găsit ținta. Fixat!

— Ținta fixată! *Fox* 2!

Sidewinder a şuierat de sub aripă şi a sprintat peste spațiul dintre cele două avioane. Probabil că MIG-urile a fost avertizate de apropierea lui Coyote în ultima clipă, pentru că s-au rostogolit brusc pe dreapta, arătându-şi burțile gri-deschis şi rachetele subțiri, de forma unor creioane, atârnate una lângă alta de pilonii de sub aripi. Coada de fum a lui *Sidewinder* a copiat manevra cu precizie electronică, mortală, apropiindu-se... apropiindu-se...

...şi lovind în coada unui MIG, racheta a detonat cu un *flash* care a transformat avionul într-un glob de foc. După o clipă, *Fulerum* a ieşit din sfera arzândă, cu cele două stabilizatoare dispărute şi cu un motor scuipând valuri de foc şi fum. Cupola cockpit-ului a fost largată şi, cu un *puf* de fum, pilotul s-a catapultat în aer, paraşuta deschizându-i-se imediat.

— Lovit! Lovit! a jubilat Teejay. '2-dublu-0', distrus un MIG!

— Pilotul s-a catapultat! a adăugat Coyote. Paraşuta deschisă corect. Îl atac pe al doilea.

Dar, când a găsit al doilea *Fulerum* a văzut că e deja urmărit îndeaproape de un alt interceptor, un mic *Falcon*, aproape jucărie, cu cocardele norvegiene pe aripi şi ampenaj. Micul şi agilul interceptor părea a se afla prea aproape pentru o lansare de rachetă, totuşi, Coyote a văzut un *flash* şi o coadă de fum alb, apoi al doilea MIG a fost înghițit de o minge de foc din care s-a rostogolit într-o sălbatică roată a morții epava. Câteva secunde mai târziu, în apa din umbrele fiordului cădea o ploaie de resturi arzânde.

— Au intrat jucători noi pe teren. Un *Falcon* norvegian tocmai a spulberat unul.

— *Roger,* a confirmat controlorul de zbor.

Era unul de la bordul lui *Jefferson*, sau din *Hawkeyel*

— Sunteți avertizați că avem în aer un *flight* de douăsprezece F-16, codificat *Wliite King.* Oameni buni, ochiu' mare în cine trageți...

Bătălia a devenit rapid o încăierare generală confuză deasupra fiordului, un *furball3* în care avioanele a trei națiuni se înfruntau şi se evitau, manevrele lor trasând un ghem de cozi albe întrețesute strâns în cerul devenit prea

mic pentru toți. Coyote a văzut un *Falcon* spulberat în bucăți pe când un MIG se năpustea asupra sa când de deasupra, când de dedesubt, cu tunul *Gatling* de 30 mm tocând sălbatic micul avion în mai puțin de o secundă. Aproape în aceeaşi clipă, Coyote a fixat şi a tras, trimițând o a doua *Sidewinder* într-un avion sovietic pe care l-a spulberat într-un vârtej de flăcări şi fragmente.

— *Javelin* 3-0-8! a auzit în căşti. Am pe unul în coadă! Am unul în coadă! Am nevoie de ajutor!

— Uite-l! a avertizat Teejay. Ora două, o milă!

Javelin era un avion din VIA-161, un *squadron* de *Hornet* de pe *Jefferson.* Coyote putea vedea acel *Hornet* angajat într-un viraj extrem de strâns, cu un MIG foarte aproape de el.

Distanța era suficient de mare şi Coyote s-a hotărât să folosească o *Sparrow.*

— Ține-te bine, *Javelin* 3-0-8! La comanda mea, degajezi stânga!

— Repede, repede! Ia-l de pe mine!

— Trei... doi... unu... DEGAJ!

Cu o răsucire strânsă spre stânga, *Hornet* a ieşit din conul de foc al lui Coyote, lăsându-i calea liberă pentru o fixare radar fermă asupra MIG-ului. O apăsare pe buton a trimis AIM-7 prin cer, Teejay continuând să marcheze

avionul țintă cu radarul AWG-9.

— *Fox*-1! a strigat, menținând *Tomcatul* pe direcție timp de câteva secunde disperate pentru ca racheta să se apropie de țintă... să o lovească... şi să detoneze într-un *flash* orbitor.

— Yaaa! a răcnit Teejay. Cu ăsta avem trei! Avem trei victorii!

În căştile lui Coyote a sunat un ton de avertizare.

— Careva s-a fixat pe noi. La dracu', Teejay! Unde-i!

— Nu ştiu! Nu ştiu! Cristoase, ce s-a mai aglomerat pe-aici, sus!

Întregul cer era acum o țesătură confuză de dâre albe de vapori lăsate de avioane, cozi de fum de la rachete, coloane de fum ce se ridicau din mare – monumente funerare pentru oameni şi avioane căzute. Era imposibil să singularizezi un anume avion sau rachetă...

— Uite-l la şase, Coyote! Vine al naibii de repede!

Răsucindu-se în scaun, Coyote a văzut MIG-ul. Doamne... era oare acelaşi pe care aproape că era să-l doboare mai devreme? Nu putea spune cu siguranță, dar venea foarte aproape, ochindu-l cu sistemul radar de control al focului, aliniindu-se pentru o tragere perfectă, una care nu putea fi ratată.

— Ţin-te bine, Teejay!

Coyote a împins maneta de gaze în Zona-5 postcombustie, şi a smucit de manşă spre el.

Tomcat a ţâşnit către înaltul cerului.

CAPITOLUL 18

Luni, 23 iunie

0419 Zulu, (0519 ora locală)

Tomcat 200

Deasupra Romsdalsfjorden

Coyote şi-a menținut avionul într-un viraj abrupt, la puterea maximă a motoarelor, până ce Teejay i-a spus că *Fulerum* se ține de curul lor. Atunci a tras maneta de gaze înapoi, reducând puterea la 70%, şi a cabrat şi mai mult F-14, încât urcau practic pe verticală către zenit. Au străpuns un strat subțire de nori deasupra căruia lumina puternică a soarelui a învăluit avionul cu irizații orbitoare.

Deşi pierdea viteza, Coyote a menținut *Tomcatul* în cabraj, ajungând la zece mii de picioare cu avionul atârnat aproape la limita angajării. Apoi a apăsat pedala palonierului la maxim, înscriind F-14 într-un viraj-cădere pe stânga, la viteză mică, o ranversare. Cerul, norii, munții vineții şi apa s-au rotit în jurul cupolei *Tomcatului.* În doar trei secunde, Coyote şi-a schimbat direcția cu 180° aruncându-se acum drept în jos către Romsdalsfjorden, care îi acoperea parbrizul precum o hartă colorată. A trecut din nou prin nori, uitându-se la *Jefferson* aflat dedesubt şi mai spre vest,

o mică formă rectangulară, înghesuită între pereții stâncoşi.

A văzut şi MIG-ul urmăritor, la 1.000 de picioare mai jos, aflat încă în cabraj după el. Cu vitezele lor combinate, distanța s-a micşorat într-o clipită. Nu a fost timp pentru ochire şi foc, nu a fost timp pentru nimic altceva decât să smucească manşa şi direcția într-o manevră instinctivă de evitare a coliziunii.

Au trecut tribord la tribord. În acea fărâmă de timp, în cadre separate de adrenalina ce-i pulsa în sistem, Coyote a zărit fiecare detaliu din MIG: stabilizatoarele înalte şi înclinate; corpul aplatizat; capul cu cască al pilotului ce se uita la el prin cupola cockpit-ului; numărul 501 inscripționat în roşu-alb pe fondul cenuşiu al botului.

Imediat după ce a trecut MIG-ul, Coyote a tras manşa, simțind cum uriaşa, zdrobitoarea forță G îi îndeasă capul în piept. Respirația a devenit dificilă. Şi-a încordat muşchii gâtului şi ai diafragmei, icnind din greu pentru a forța sângele dinspre inimă către creier, pentru că vederea periferică începuse să dispară. Era ca şi cum ar fi privit printr-un tunel întunecat, neclar. O notare de pe HUD indica 9G când a împins maneta de gaze adăugând şi mai multă tracțiune la tortura multigravitațională.

Unde era MIG-ul?

— Tee... jay! s-a străduit să articuleze împotriva presiunii intolerabile. Îl... vezi?

Răspunsul nu a venit şi a presupus că l-a trimis pe RIO „la culcare”. Forțele G au scăzut odată ce *Tomcat* şi-a terminat picajul şi a început să urce din nou.

Coyote îşi răsucea capul în toate părțile în căutarea avionului inamic.

Unde era tipul?

Peste cockpit, la doar un metru de capul lui Coyote, a trecut o rafală de trasoare, nişte globuri strălucitoare de mărimea unui grape-fruit. *Tomcat* parcă a gemut atunci când Coyote a smucit manşa pentru a îndepărta avionul din calea cascadei mortale de obuze.

Sistemul de ochire cu laser montat pe MIG-29 îi dădea pilotului rus un avantaj incontestabil într-un *dogfight* apropiat, şansa de a obține lovituri directe la fiecare rafală. Singura metodă de contracarare la îndemâna lui Coyote era să mențină inițiativa la manevră, să fie atent, să nu-i lase celuilalt pilot nicio şansă să se apropie şi să facă fixare radar.

Dar, fir-ar să fie, tipul ăsta era bun, al dracului de bun şi cu un avion pe măsură.

— Teejay! mai eşti cu mine?

— Ăă... dda... dom'le. Dură manevră...

— Avem de-a face cu un adevărat *tun-sikov.* Ajută-mă! Stai cu ochii pe el!

— Îl văd. Vine dinspre dreapta-sus!

MIG a fulgerat pe lângă *Tomcat* la optzeci de metri prin dreapta. Coyote a tras manşa spre dreapta, răsucind F-14 într-un viraj violent spre coada celuilalt avion. Selectorul de armament pe „TUN", ochii pe LCOS, pe predicția viitoarei mişcări a țintei, apăsare pe trăgaci! Era o tragere dificilă, reglată să ajungă într-un punct al traiectoriei cu o rafală de obuze *Vulcan*, precum jetul de apă dintr-un furtun.

Ca prin magie, rusul a anticipat mişcarea şi s-a răsturnat pe spate într-un picaj inversat, chiar în momentul când Coyote a tras.

— La dracu'! Am ratat!

— De departe! Păstrează-ți calmul, amice!

Încă din vremile Baronului Roşu[77], esența manevrelor de combat aerian (ACM – *Air Combat Maneuvers), dogfight* clasic, a fost aceea de a ghici intențiile oponentului, de a-i anticipa următoarea mişcare şi de a folosi legile fizicii –

[77] Baronul Roşu – Freiherr Manfred Albrecht von Richthofen – pilot german de elită, as al aviației de vânătoare în WW I (poreclit astfel de către germani şi englezi, respectiv *Demonul Roşu* de către francezi, pentru că-şi vopsise avionul în roşu). A fost creditat cu 80 victorii.

energie, gravitație, rezistență, tracțiune – pentru a te plasa într-o poziție din care să poți profita de avantajul prezicerii acțiunilor sale. Ceea ce era o adevărată provocare era convingerea că celălalt făcea acelaşi lucru. Anticipează greşit şi te poți trezi luat în colimator; fă-o corect şi poți supraviețui.

Semitonoul rusului a fost continuat cu degajare la stânga. Coyote ştia că dacă s-ar fi aflat în aceeaşi situație, ar fi încercat să ducă degajarea într-un viraj larg ce trebuia să-l aducă în coada oponentului său. Poziția – în şasele celuilalt – era țelul suprem al oricărui luptător în *dogfight*, punctul din spațiu de unde se putea trage asupra inamicului, fără ca acesta să poată riposta.

Coyote era înscris într-un viraj uşor pe dreapta, cu destulă viteză ce putea fi convertită în energie necesară pentru orice manevră i-ar fi trecut prin minte.

Exista o şmecherie de care şi-a reamintit, ceva ce a învățat la antrenamentele ACM teoretice şi practice. Tombstone îi povestise că a aplicat-o odată, în timpul unei *dogfight* cu un MIG nord-coreean, cu câțiva ani în urmă. Aproape reflex, şi-a accentuat virajul şi a preluat controlul manual al plierii aripilor.

Geometria-variabilă a făcut ca aripile *Tomcatului* să se

extindă la maxim, dar la o viteză mai mare decât cea pentru care era proiectată manevra. Avionul a intrat în vibrație datorită stresului neobişnuit.

— Hei, omule! a strigat Teejay. Ce dracu' faci?

La *Tomcat* poziția aripilor era controlată de computerul de bord, care le ajusta automat unghiul de săgeată în funcție de viteza avionului pentru a obține portanță suplimentară. La viteze mici aripile erau extinse aproape drept; la viteze mari erau trase spre înapoi, transformând F-14 într-o săgeată ascuțită. Designul permitea pilotului să mărească suprafața aripilor şi portanța manual, deşi *Tomcat* executa această funcție în mod automat. Deşi îmbunătățea manevrabilitatea avionului, problema tactică a acestui design era faptul că oponentul putea vedea şi, dacă era bun, ghicea energia de care mai dispunea pilotul de pe *Tomcat* după poziția aripilor.

Coyote a menținut virajul cu aripile larg deschise, ignorând vibrațiile, în timp ce la o milă distanță, MIG-ul îşi terminase propriul său viraj şi începea alinierea pentru un nou atac.

Ştia că pilotul rus vedea forma cruciformă, stângace, a avionului cu aripile extinse aflat deci în viraj lipsit de energie, trecând de la stânga la dreapta pe colimatorul de pe

HUD, o țintă lentă, tentantă.

În loc să încerce un picaj asupra cozii lui F-14, a preferat tragerea uşoară, fixarea cu racheta sau tunul, ştiind că Tomcat pur şi simplu nu are suficientă energie pentru manevre evazive.

Privind la botul MIG-ului ce părea să se îndrepte direct spre canopia sa, Coyote a ştiut că a apreciat corect. A apăsat butonul de control care a restaurat controlul computerului asupra aripilor, simțind cu vibrațiile se diminuează odată cu plierea acestora spre înapoi pe flancurile fuselajului. A dat gaze şi a strâns virajul şi mai mult, urmărind cum MIG-ul se încadrează în centrul HUD, drept înainte.

Aflate acum bot-în-bot, *Tomcat* şi MIG se năpusteau unul spre altul peste spațiul de numai jumătate de milă. De data aceasta, Coyote era pregătit pentru acest asalt, colimatorul său încadrând silueta suplă a MIG-ului, LCOS arătându-i ceea ce ştia deja, că nu era nevoie să folosească o rachetă. A apăsat ferm pe trăgaci, iar tunul M-61 *Gatling* a detunat.

Şi celălalt avion a deschis focul. Coyote a zărit flăcările tunului de la încastrarea aripii stângi, dar l-a luat pe rus prin surprindere, înainte de a putea să ochească *Tomcatul* cu dispozitivul laser.

Coyote a ținut trăgaciul apăsat într-o rafală continuă care împrăştia câteva sute de proiectile pe secundă, năvălind către *Fulerum* în spatele jetului de proiectile, apoi a trecut pe lângă el atât de aproape că a simțit turbulențele create de jetul reactiv. Şi a lăsat liber trăgaciul. Într-o secundă şi jumătate trăsese în plin asupra țintei peste 150 proiectile de 20 mm. Trebuie să fi lovit... DA! în ultima fracțiune de secundă înainte de a trece cu totul de MIG, a observat fragmente zburătăcite dintr-o aripă. Coyote s-a întors în scaun, continuând să-l privească. O dâră subțire de vapori de combustibil se scurgea din rezervorul avariat în aripă.

— L-ai ras! a jubilat Teejay. E lovit... dar nu e doborât.

— După el!

Viraj strâns după MIG-ul ce se îndrepta spre nord, lăsând în urmă o coadă de fum. Era rănit dar încă viu.

— Cred că o şterge. Acum suntem în şasele lui. E ca şi al meu...

— Țintă nouă! a strigat Teejay. Vine în viteză din direcția 3-5-3 şi la joasă altitudine!

Ochii lui Coyote pendulau între VDI şi exteriorul avionului în direcția indicată, în timpul manevrelor sălbatice din ultimele minute, au pierdut mult din altitudine. Acum se aflau la mai puțin de o milă deasupra apelor întunecate

ale fiordului. A văzut ținta, traiectoria dreaptă a unei cozi de fum ce se întindea la 3.000 picioare mai jos.

A recunoscut imediat despre ce e vorba – coada de fum a unei rachete de croazieră antinavă ce survola razant munții, din întâmplare sau intenționat perfect aliniată către *Jefferson*, care-şi continua mişcarea lentă către gura fiordului.

— Fixeaz-o! a strigat.

— Imediat...! E fixată!

A acționat iar selectorul. Radarul doppler cu impulsuri controlat de computer, cu care era dotat F-14, putea „privi" în jos la țintele aflate la joasă altitudine, separându-le de zgomotul de fond/ecourile returnate de suprafața solului. Capabilitatea *look-down/shoot-down* îi dădea lui *Tomcat* posibilitatea de a doborî racheta de croazieră din zbor.

Dacă o puteau prinde la timp.

— Fox-1!

O AIM-7 *Sparrow* a plecat de sub aripa lui F-14, întinzându-şi coada de fum pe măsură ce se năpustea din cer în jos. Coyote a menținut avionul stabil, lăsându-l să alunece într-un viraj descendent pentru a menține racheta în conul de energie radar emis din botul lui F-14. Teejay a menținut fixarea radar asupra țintei, urmărind-o pe toată

traiectoria până la coliziunea cu *Sparrow* aflată în picaj.

Explozia a erupt deasupra piscurilor, la mai puțin de două mile de bordul lui *Jefferson.* Norul de fum de după explozie a întins o umbră mare, vălurită, asupra pantelor împădurite de dedesubt.

După ce a împins maneta de gaze spre înainte, şi-a dat seama că MIG-ul avariat a şters-o, fofilându-se departe de fiord şi către nord-est. Se strecura printre munți la o atât de joasă altitudine încât Teejay nu l-a mai putut urmări pe radar.

Pentru prima oară în ultimele minute, Coyote a devenit conştient de bătălia aeriană în întregul ei, atât de mult de concentrase mai întâi asupra acelui MIG şi a pilotului său, apoi asupra rachetelor ucigaşe de nave care se apropiau.

Bătălia din cerul de deasupra fiordului era rapidă, furioasă, şi mult prea complexă pentru a fi urmărită de mintea umană. Întorcându-şi capul dintr-o parte în alta a cupolei, Coyote a văzut cel puțin douăzeci de diferite avioane împrăştiate în spațiu: un *Falcon* lăsa o trenă de foc şi fum în timp ce se prăbuşea către pădurile de la nord de Romsdalsfjorden; două rachete *Sea Sparrow* traversau cerul ca doi meteori, lansate din babordul lui *Jefferson*; un F/A-18 *Hornet* în urmărire de aproape a unui Suhoi-21 *Flagon;* o

rachetă lovind un MIG într-un *flash* şi un nor de fum care a trimis avionul cu o aripă răsucită într-o spirală a morții către pantele stâncoase ale fiordului; un *Tomcat* care avea logoul lui VF-97 cădea din cer, cu cupola largată şi cockpitul gol, holbându-se ca un ochi orb...

Iar acestea erau doar ce vedea în apropiere. Ecranul radar îi arăta o încâlceală de contacte concentrate în spațiul de deasupra fiordului, dar extinzându-se în toate direcțiile pe o distanță de 50 mile. Avioane aproape unul de altul, viraje, manevre, rachete pe traiectorii balistice prin mijlocul încăierării sau care se răsuceau după victime ce virau sălbatic, ca nişte dulăi aflați pe urmele unui cerb fugar.

Chiar deasupra apelor, avioane sovietice MIG *şi Suhoi* încercau să se năpustească asupra portavionului, dar nu aveau suficient loc de manevre pentru un atac eficient. Erau însă prinse în torentul de foc tras de dotările CIWS de pe *Jefferson* şi, pur şi simplu, dezintegrate.

Tiparul bătăliei a devenit clar în mod treptat. Ruşii se apropiau de fiord din câteva direcții, sperând evident să copleşească defensiva lui *Jefferson.* Dar munții i-au împiedicat să-şi lanseze rachetele antinavă înainte de a veni aproape – la o distanță de doar câteva mile – iar defensiva aeriană din jurul portavionului era mult mai puternică decât

se aşteptaseră. Norvegienele *Falcon* întăreau şi ele rezistența americană, deşi pierderile erau cumplite, ei pierzând cel puțin două-trei avioane comparativ cu fiecare avion american distrus.

Dar pierderile ruşilor erau şi mai ridicate. Fie că tacticile americane erau superioare, antrenamentul sovietic sau coordonarea slabe, fie natura țintei, ruşii pierdeau. MIG după MIG, *Suhoi* după *Suhoi* explodau în flăcări sau părăseau bătălia târându-se cu cozi de fum. În căştile lui Coyote s-au auzit voci.

— *Viper* 2-1-1! Sunt pe el! Sunt pe el!

— Vin imediat, Trapper! Ține-te...

— La comanda mea, degajezi stânga. Trei... doi... unu... DEGAJ! *Fox 21!*

— Sunt lovit! Sunt lovit!

— *Eagle* 3-0-2, ia-l de pe mine!

— Pe el, *Mustang!* Fără milă! Bagă mare!

— Atenție, *Javelin* 3-1-5! Degaj sus-dreapta. ACUM!

— Vine de la 3-5-5, *angels* bază minus 3. *Viper* 2-0-5 vine spre 2-7-3...

Coyote a găsit o altă țintă şi a tras de manşă. Simțea că se apropie victoria, simțea că ruşii sunt aproape gata să cedeze.

— *Viper* 2-0-0! a apelat pe frecvența tactică. *Tallyho* la *Jefferson* din 3-1-0!

Dogfightul continua.

0430 Zulu (0530 ora locală)

USS Thomas Jefferson

Romsdalsfjorden

Mai bine de jumătate de oră, bătălia aero-navală de deasupra apelor adânci şi liniştite ale fiordului a devenit o încăierare furibundă mai mult în stilul celui de Al Doilea Război Mondial decât al războiului modern.

Războiul naval modern era un exercițiu rece de tactici şi logică, o interacțiune între predicțiile computerizate şi armele ghidate de computer, o conlucrare între oamenii înconjurați de lumina fantomatică a monitoarelor CRT şi radare, arme hightech care făceau ca spectacolele gen Star Wars să pară ceva amuzant şi demodat.

Această interacțiune dintre oameni şi maşini era exact atmosfera din CIC *Jefferson*, unde coordonatorii luptelor transmiteau ordine şi primeau rapoarte, unde informațiile radar de la avioanele *Hawkeye* ce „vedeau" până departe erau recepționate şi concentrate în simboluri luminoase pâlpâitoare pe ecranele monitoarelor. Acesta era fundalul

luptelor, tensionat, dar îndepărtat şi detaşat oarecum, de parcă viața a mii de oameni nu ar fi depins de deciziile şi ordinele emise din această cavernă high-tech abia luminată de strălucirea monitoarelor.

Dar pe puntea lui *Jefferson*, lupta era foarte reală şi în plină desfăşurare. Transpirați şi proferând blesteme, oamenii obosiți strigau ca să se facă auziți peste cacofonia tunurilor şi a motoarelor cu reacție, a şuieratului catapultelor şi a clănțănitului de oțel ce izbea oțelul. Majoritatea ordinelor erau transmise prin căştile Mikey Mouse pe care le purtau, dispozitive ce filtrau puternicul zgomot de fond pentru a proteja urechile, lăsând să străbată „liniştea" electronică doar vocile ciudat distorsionate ale oamenilor ce urlau.

Cerul era saturat de avioane, o scenă ce ar fi fost familiară veteranilor de la Midway sau Golful Leyte, doar că acum maşinăriile erau mai mari, mai rapide şi mult mai zgomotoase decât orice a străbătut cerul în Al Doilea Război Mondial.

Un F-105 norvegian, cu aripa stângă spulberată de o rachetă sovietică AA-10, sa rostogolit sălbatic de pe cer şi s-a izbit de falezele stâncoase din nord, într-o imensă minge de foc portocaliu. Dârele de fum se întrețeseau deasupra

capului într-o caligrafie dementă, punctată de norişori albi, aparent inofensivi, ce marcau detonarea rachetelor ucigaşe. Cu un şuierat, o altă *Sea Sparrow* a plecat de pe lansatorul *Mark* 29 aflat în babordul portavionului, către pupa, înfigându-se în înaltul cerului în vârful unei coloane de foc şi fum alb. O AS-7 *Kerry,* aer-suprafață, care se îndrepta spre *Jefferson* dinspre prova, a fost deturnată de explozia unor nori de *chaff* lansați în serie de RBOC, şi cu o detunătură a percutat apa la 50 de metri în babordul etravei. O coloană albă de apă a erupt în aer ca un gheizer; torentul a căzut peste oamenii aflați în apropierea Cat 1 şi 2.

Către sud, un MIG-27 *Flogger*-D, cu bot ca de rață şi aripile trase spre înapoi, a survolat într-un tunet micul sat Vikebukt, aproape că a ras acoperişurile caselor şi turla bisericii într-o străfulgerare argintie înainte de a țâşni deasupra Romsdalsfjorden, năpustindu-se către *Jefferson* la doar câțiva metri deasupra apei. *Flogger* nu era un avion ambarcat, ci un avion de atac al *Frontovaya Aviatsiya,* decolat de la Bodo cu ordinul de a se alătura asaltului lui *Soyuz* asupra portavionului american. Ataşată de pilonii de sub aripi, transporta o încărcătură de luptă de zece bombe cu fragmentare OFAB0250 de câte un sfert de tonă, arme mai potrivite unui atac împotriva țintelor terestre uşoare,

dar capabile să provoace avarii teribile blindajului relativ subțire al portavionului, mai ales că acesta era efectiv o bombă plutitoare, fiind plin cu combustibil de aviație şi muniție înalt explozivă.

La bordul lui *Jefferson*, CIWS din babord s-a rotit spre stânga, radarul său urmărind ținta ce se apropia şi procesând informațiile mult mai rapid decât putea orice combatant uman, verificând ceea ce deja se deducea din lipsa unui cod IFF – ținta era *ostilă. Phalanx*ul a deschis focul, cu un sunet ca de burghiu diamantat care perforează oțelul; prima rafală nici nu a mai avut nevoie de o a doua pentru corecție; proiectilele de uraniu sărăcit au trecut prin fuselajul lui MIG-27 precum alicele unui *buckshot* printr-o foaie de hârtie.

Efectul a fost spectaculos, un coşmar pirotehnic de foc şi resturi dezintegrate care au împroşcat aerul de deasupra punții de zbor a lui *Jefferson* în spatele insulei. A ratat la un fir de păr puntea şi suprastructura insulei şi avioanele parcate strâns. Fragmentele au secționat un cablu al macaralei Tilly, au făcut găuri în farfuria radarului SPS-49 aflată în vârful suprastructurii, au *sifonat* un elicopter SH-3 şi un F/A-18 *Hornet* parcat alături, şi i-au făcut pe membrii echipajului de pe punte să fugă la adăpost, atunci când

cerul a explodat. Restul epavei a percutat apa la o sută de metri dincolo de tribordul lui *Jefferson,* detonația bombelor de 250 kg ridicând o coloană de apă şi spumă mai înaltă decât catargul radarului de pe suprastructura portavionului.

Membrii echipajului, zguduit, s-au ridicat şi s-au îndreptat către posturile lor. Elicopterul ardea, iar oamenii au adus unul dintre vehiculele galbene antiincendiu numite *Oshkosh* în poziție ca să stingă flăcările, în timp ce oamenii şi *măgăruşii* împingeau epava acestuia peste bord, în apele fiordului.

Un proiectil rătăcit dintr-un tun de avion sau poate un şrapnel – nu s-a aflat niciodată – a lovit puntea de zbor cu un scrâşnet şi a ricoşat în spatele unui marinar ce alerga către insulă. Câteva clipe, strigătul său a răsunat peste mugetul bătăliei – acolo, lângă insulă – până ce un sanitar a putut să-i administreze injecție cu morfină. Cea mai mare parte a intestinelor sale erau revărsate pe punte; nu a reuşit să trăiască suficient cât să ajungă la infirmerie.

După câteva secunde, o rachetă antinavă AS-7 *Kerry* s-a strecurat prin defensiva suprasolicitată a lui *Jefferson,* venind dinspre nord chiar pe deasupra valurilor, ignorând exploziile RBOC în timp ce era fixată pe imaginea radar a

portavionului. Zbura atât de rapid, încât trei rafale distincte CIWS au plesnit doar apa de dedesubtul şi de pe ambele părți ale *peştelui* ce se năpustea în frenezia albă.

Cu *Mach* 1, încărcătura sa explozivă de 100 kg s-a izbit în bordul lui *Jefferson,* sub consola punții de zbor, lângă elevatorul din babord.

Toți cei de la bord au ştiut că *Jefferson* a fost lovit.

CAPITOLUL 19

Luni, 23 iunie

0435 Zulu (0535 ora locală)

CIC, USS Thomas Jefferson

Romsdalsfjorden

A simțit vibrațiile transmise prin punte în CIC, o lovitură îndepărtată care a reverberat câteva secunde prin cavernele de oțel ale navei de război.

Tombstone şi-a ridicat privirile de la ecranul monitorului pe care tocmai îl studia, s-a încruntat o clipă la tavan, apoi a revenit la monitoare. Dacă portavionul a fost avariat serios, va afla în câteva clipe. Nu putea face nimic altceva, decât să rămână la post şi să supravegheze desfăşurarea bătăliei în jurul lui *Jefferson.*

Cât timp va mai continua? Se întinse în scaunul de piele, urmărind *blipurile* de pe ecranul principal, acestea reprezentând țintele aeriene ce se înfruntau deasupra portavionului. Prin difuzoarele stației de amplificare l-MC, o voce a anunțat existența unui incendiu în hangar şi a ordonat echipelor de control al avariilor şi de intervenții să raporteze situația dintr-un anume punct al structurii navei, dar apelul urgent a fost ignorat, atenția fiind reținută de

hărmălaia altor voci de pe rețeaua comunicațiilor tactice. Punctele luminoase de pe monitoare erau însoțite de sunete electronice, rezultând ceva ce părea mai degrabă un joc video bizar decât o bătălie reală. Confruntarea scăpase demult de sub controlul lui Tombstone. A continuat să emită ordine care erau transmise aviatorilor angajați în lupte undeva în cerurile nevăzute de deasupra CIC, „acoperişul" cum numeau ei puntea de zbor. Pe măsură ce apăreau noi amenințări, a trimis avioanele (aflate în rezervă) câte două sau câte patru, alocându-le la apariția fiecărui atac sovietic dezvăluit de grupurile de *blipuri.*

Dar bătălia reală căpătase o viață proprie. *Jefferson* va supraviețui sau va muri în funcție de care parte avea piloți mai buni, avioane mai performante, o voință mai puternică. Computerele lui *Jefferson* puteau raporta, dar nu şi manageria înfruntarea. Acum depindea de Coyote, Teejay şi ceilalți, nu de Tombstone.

— Amiralul pe punte! a atenționat o voce în semiobscuritatea din *Air Module* CIC dată de fosforescența ecranelor radar. Tombstone s-a răsucit în scaun şi l-a văzut pe amiralul Tarrant stând chiar în spatele său.

— Salut, CAG. Am auzit că voiai să vorbeşti cu mine.

— Da, sir, a răspuns Tombston, ridicându-se.

Lăsase un mesaj unuia dintre aghiotanții amiralului la puțin timp după ce se ordonase GQ.

— Dar nu am avut intenția să vă abat atenția de la lupte.

— Acum a ieşit de sub controlul meu, a răspuns amiralul cu o grimasă. Şi cred că şi de sub al tău.

Arătă spre rândurile de console, unde tehnicieni tăcuți, cu capetele plecate, mânuiau electronica din CIC.

— De fapt, pentru că s-au năpustit asupra noastră înainte de a mă putea întoarce pe *Shiloh,* m-am gândit că de aici pot avea o imagine de ansamblu destul de bună.

— Mă bucur că ați venit aici*, sir.*

— Ce voiai să-mi spui?

— Am o idee, *Admirai.* O cale prin care am putea întoarce lupta asta în avantajul nostru.

— Mă interesează, a spus sec Tarrant. Dă-i drumu'!

— Am început deja să asamblez lucrurile, dar am nevoie de aprobarea dvs.

Scurt şi la obiect, Tombstone a început să-şi prezinte ideea care-l preocupa încă din timpul şedinței întrerupte din CIC în acea dimineață. Când şi-a terminat expozeul, în linii mari, Tarrant şi-a frecat bărbia cu mâna sa puternic bronzată.

— Asta e o aplicare pe dos a ceea ce ai făcut la Capul

Bremanger, nu-i aşa?

— Cred că se poate spune şi aşa, *Admirai.* Nu cred că ei se vor aştepta la aşa ceva.

— Şi *Intruder* sunt gata de decolare?

— Mai avem rămase în inventar zece *Harpoon.* Am ordonat ca cinci *Intruder* să fie gata, fiecare dotate cu două *Harpoon.*

— Deci atacul va reuşi în funcție de cum va decurge lansarea rachetelor antinavă.

— Mai putem folosi şi nişte *Mark*-46 pentru atacuri la suprafață, spuse Tombstone, referindu-se la torpilele ASW lansate de elicoptere sau S-3 *Viking.* Dar, *da, sir.* După ce *Harpoon* vor fi lansate, tot ce ne mai rămâne sunt rachetele *Sea Sparrow.* Şi *Standard* ale escortelor noastre.

Sea Sparrow puteau fi folosite împotriva țintelor aeriene şi de suprafață, dar aveau o rază de doar zece mile. *Standard*, lansate de pe *Shiloh* şi celelalte nave aveau o rază mai lungă, putând fi folosite şi ele împotriva navelor, dar racheta dedicată antinavă era *Harpoon.*

— E ca şi cum am pune toate ouăle în acelaşi coş, nu-i aşa, CAG?

— Aşa şi este, *Admirai.* Dar dacă nu o facem, ne vor avea la degetul mic. Ca s-o spun pe direct, sir, nu cred că vom

mai avea vreo şansă mai bună ca aceasta.

Tarrant a meditat câteva clipe.

— De acord. Dar s-ar putea să avem o problemă. Presupun că *Intruder* sunt armate jos, pe puntea-hangar?

— Da, sir.

Puntea de zbor, expusă uraganului distrugător de fragmente metalice, nu era locul în care să se încarce muniția în focul luptei.

— Eh, bufnitura pe care ai auzit-o acum câteva momente a fost o rachetă rusească ce a detonat în puntea-hangar. Nu ştiu cât de grave sunt avariile. Căpitanul verifică chiar acum.

Tombstone încercă să vizualizeze situația din hangar, caverna imensă care ocupa un sfert din interiorul lui Jefferson, un spațiu cu pereți de oțel aglomerat cu oameni, avioane, utilaje şi material inflamabile. O explozie în interior putea distruge o duzină de avioane şi să împroaşte infinit mai multe resturi metalice decât gloanțele unei mitraliere.

— În acest caz, ideea trebuie abandonată. Nu putem face nimic fără *Intruder* sau *Harpoon.*

— Hotărâm atunci când vom avea rapoartele de avarii.

Tarrant puse o mână pe umărul lui Tombstone, un gest ciudat de omenesc din partea unui om la care el ajunsese să

se gândească ca la un fel de robot insensibil.

— *Commander,* în aceste ultime săptămâni am căpătat un mare respect pentru intuițiile tale tactice. S-ar putea să fii cel mai mare strateg naval de la John Paul Jones. Dar chiar şi el a comis greşeli. Dacă de data asta te înşeli, Dumnezeu să te ajute. Să ne ajute pe noi toți.

— Dumnezeu să ne ajute şi dacă am dreptate, *Admirai.* Vom avea nevoie de susținerea Sa în această acțiune, indiferent cum va decurge.

— Eu mă duc înapoi pe Puntea de Comandă. Dacă avem avioanele şi muniția, îți voi aproba planul.

— Mulțumesc, *Admirai.*

— Îți comunic care este situația cu *Intruder.* Continuați.

— Aye aye, sir.

Tombstone se reaşează în scaun, continuând să supravegheze bătălia.

0440 Zulu (0540 ora locală)

MIG 501

În largul coastei norvegiene

Serghei Terekhov privea cu un dezgust maxim la apa de dedesubt, dar nu mai avea ce face. A tras cât s-a putut de MIG-29 ca să ajungă atât de departe, dar avionul avariat,

pur şi simplu, nu-l mai putea duce mai departe. Acea confruntare frontală cu *Tomcat* care i-a trimis un torent de proiectile prin aripa stângă şi fuselaj, i-a găurit rezervorul din aripă, a făcut franjuri stabilizatorul stâng, a scos din funcțiune radarul, radioul, toate sistemele de armament... şi a trimis la dracu' sistemul hidraulic. Se îndoia chiar că ar mai fi capabil să coboare roata din stânga; chiar dacă ar fi fost capabil să se târască înapoi la *Soyuz,* era evident că singura lui soluție era să se catapulteze, lăsând MIG-ul să se prăbuşească în mare.

Dacă asta era singura sa alternativă, mai bine să o facă mai devreme decât prea târziu, cât mai avea oarece control asupra avionului distrus, dar încă parțial funcțional. O clipă, s-a gândit să încerce să ajungă la liniile ruseşti de la nord de Trondheim, aterizând, poate, la o bază aeriană NATO capturată, dar a respins ideea aproape imediat. *Soyuz* se afla mai aproape, iar trenul de aterizare avariat nu era mai de folos pe o pistă betonată decât pe o punte mobilă de portavion.

Mai era şi o altă posibilitate.

Târându-se pe cer dincolo de linia coastei norvegiene, vedea la aproape 100 km spre nord de fiord marea insulă Smola, aflată puțin dincolo de jumătatea distanței până la

Soyuz.

Smola, situată la sud de Trondheimsfjorden, se afla încă în mâinile norvegienilor, dar putea vedea o siluetă ca de rechin, o fregată sovietică din Clasa *Krivak-I,* inconfundabilă datorită celor patru masive tuburi lansatoare de rachete SS-N-14 prezente pe puntea anterioară.

Observase nava mai devreme, în timpul venirii spre obiectiv. Acum, *Doblestniy,* componentă a ecranului ASW al lui *Soyuz,* putea fi salvarea sa.

Trase înapoi maneta de gaze până ce MIG-ul abia se mai putea menține în zbor, trecând prin apropierea tribordului fregatei. Radioul fiind defect, contactarea navei era imposibilă. Tot ce putea face era să vină cât mai aproape de navă şi să se catapulteze.

O rugăciune tăcută, foarte puțin comunistă... maneta de ejecție... cupola largată... rachetele detonate sub fund... şi se trezi aruncat către înalturi.

Spera că veghea de pe fregată căsca bine ochii.

0445 Zulu (0545 ora locală)

USS Thomas Jefferson

Romsdalsfjorden

Racheta de croazieră percutase în babord, lângă

suporturile elevatorului, unde a forfecat lonjeroanele, a îndoit plăcile din cocă şi a spulberat în mare o platformă externă de alimentare. Explozia a făcut o gaură de un metru prin cocă, împrăştiind fragmente de metal încins prin hangar. Combustibilul revărsat din conductele rupte s-a aprins, trimițând jeturi de flăcări către puntea de zbor de deasupra, apoi a explodat în spațiile hangarului.

Din fericire, pagubele provocate au fost minimale. Supapele automate au închis conductele rupte, iar focul a fost rapid înăbuşit de sistemul de aspersoare şi de intervenția frenetică a echipelor de control al avariilor cu extinctoarele cu spumă şi

CO_2. Doi oameni au fost ucişi, iar cinci răniți de şrapnele sau de explozie. Elevatorul din babord a rămas blocat în poziția „sus”, iar uşile sale blindate masive, de formă ovală, din punte, au fost închise. Şase avioane au fost afectate, inclusiv un *Prowler* şi o cisternă KA-6D, dar o verificare preliminară sugera că toate puteau fi reparate pe mare, dacă aveau la dispoziție câteva zile fără urgența alarmelor de luptă.

Cea mai serioasă problemă, după stingerea incendiilor, a rămas elevatorul avariat. Numai un *Intruder* ce era armat cu rachete *Harpoon* în hangar a suferit stricăciuni, dar căile de

remorcare pentru aceste avioane către elevatorul babord, acum inutilizabil, fuseseră deja degajate. *Deck Handler,* aflat în Centrul de Control al Punții de Zbor de la nivelul 0-4, s-a întors spre planul-machetă al hangarului lui Jefferson şi a început să mute machetele-siluete scalate ale avioanelor A-10, *Tomcat* şi celelalte, precum un decorator de interioare ce aranjează mobila într-o casă foarte înghesuită. Cunoscut şi sub porecla glumeață de *Mangler*[78]*, Deck Handler* se ocupa cu coregrafia mişcării oamenilor şi maşinilor ce manevrau avioanele către elevator şi sus pe puntea de zbor.

Până ce *Jefferson* a ajuns în dreptul Insulei Otroya, primele A-6 *Intruder,* fiecare dotate cu două rachete *Harpoon* montate sub aripi, erau aliniate la elevatorul din tribord, iar o mică armată de marinari executau un *walk-down* în lungul punții de zbor, adunând micile bucăți metalice răspândite peste tot şi care ar fi putut avaria turbinele motoarelor în timpul operațiunilor. Pe cer, singurele avioane aflate la vedere erau amice, *Falcon* norvegiene şi *Hornet* şi *Tomcat* americane ce continuau să asigure protecția aeriană pentru nava ce înainta încet.

Prima fază a Bătăliei din Romsdalsfjorden se încheiase.

A doua fază era gata să înceapă.

---

[78] Mangler – în argou: un manager-dezastru, un împiedicat.

0450 Zulu (0550 ora locală)

HMS Ark Roy al

Scapa Flow

La patru sute mile sud-vest de Romsdalsfjorden, în uriaşa radă naturală numită Scapa Flow, din Insulele Orkney, tocmai se terminase victorios o altă bătălie. Soarele se ridicase binişor trimițându-şi strălucirea aurie peste colinele sterpe şi cătunele răspândite în jurul radei. *Lieutenant Commander* DuPont se afla pe chei, privind la vasul amarat care, de cinci zile, era prima sa comandă.

Esek Hopkins era o epavă, cu Puntea de Comandă ce părea zdrobită de mâna unui uriaş, ferestrele sparte, catargul cu farfuria radarului SPS-49 rupt şi răsucit, hangarul de pe puntea-pupa smuls, iar carena gri era brăzdată şi înnegrită de foc.

Pompele încă mai funcționau. Putea auzi murmurul lor constant înăbuşit de coca lui *Hopkins* şi vâjâitul jeturilor de apă evacuate prin gurile de drenaj. Chiar şi acum, amarată la cheu, avea aceeaşi înclinație de 150 ca pe întregul curs pe Marea Nordului. Părea că se împotriveşte parâmelor care o legau de cheu, ca şi cum ar fi dorit să plece pe mare, către viață.

La patru zile după atacul din Norvegia, lupta pentru salvarea fregatei din Clasa *Perry* s-a desfăşurat între disperare şi dezastru. În mai multe rânduri, DuPont a fost sigur că *Hopkins*, care lua constant apă, era gata să şavireze şi să se ducă la fund, mai ales în ziua a doua când vântul s-a întărit până la nivel de furtună. A fost un voiaj epic, de eroism şi supraviețuire. Şi de voință.

Până la urmă au reuşit, făcând cu schimbul la pompele manuale atunci când cele automate n-au mai putut face față cantității de apă luate la bord. Au făcut-o cu propriile forțe pentru că turbinele erau gata să cedeze în orice moment. Înaintarea a fost dureros de înceată prin apele furtunoase. A avut de ales între a se îndrepta spre Bergen sau să traverseze marea Nordului până la Scapa Flow. Auzind rapoartele despre atacurile aeriene aproape continue asupra Bergenului, DuPont a ales Insulele Orkney. Avariata *Hopkins* ar fi constituit o țintă ideală pentru avioanele de atac sovietice şi pentru submarinele despre care se ştia că bântuie pe lângă coastă. Dacă ar fi realizat că viteza lor urma să fie atât de mică, ar fi optat pentru Norvegia... şi la dracu' cu blocada rusească.

Dar au ales varianta cea mai grea. *Kearny* a rămas alături până la sfârşit, gata să preia echipajul redus de voluntari

care rămăseseră la bord, dacă era luată hotărârea ca nava să fie abandonată. Seara trecută, târziu, *Hopekins,* cum a redenumit-o echipajul său extenuat, s-a târât în Scapa Flow. Pe cursul de apropiere i se raliaseră, ca escortă, distrugătoarele *Cardiff* şi *Exeter,* din Royal Navy, şi remorcherul *Gwendoline.* După schimbul de onoruri, *Kearny* a virat cu 180° şi s-a întors imediat în larg. *Commander* Tennyson, căpitanul navei, era nerăbdător să se reîntoarcă la CBG *Jefferson* cât mai repede cu putință.

Şi DuPont şi-ar fi dorit la fel... dacă s-ar fi putut.

Acum, *Hopkins* se afla în siguranță, cu rănile ei „spitalizate" după cum spuneau gazdele lor britanice, şi cu echipajul la țărm, în cazărmile bazei navale. Părea o fantomă, pustie... şi moartă. El promisese să o salveze şi a făcut-o, dar nava nu va mai naviga pe mare niciodată, DuPont era sigur de acest fapt. Era un prea bun marinar ca să nu-şi dea seama că nimic altceva – decât o reconstrucție completă – nu o putea reface navigabilă.

Îi va simți lipsa.

Şi se simțea pierdut. Primul dintre nenumăratele rapoarte complete referitoare la luptă şi la avariile înregistrate de navă fuseseră deja transmise la Washington, dar până în prezent, nici el nici echipajul nu au primit ordine noi. Nici

nu era de aşteptat, cel puțin în următoarele zile. Navy Departament era preocupat acum cu Bătălia pentru Norvegia. Washington încă nu hotărâse calea de urmat – suport total pentru Norvegia, sau retragerea completă din Marea Norvegiei.

Timpul o va spune. Între timp, DuPont şi oamenii săi erau la capătul răbdării. Abandonarea navei a fost grea, precum părăsirea unui membru al familiei. În această dimineață văzuse şi nota de plată a măcelarului: 37 morți dintr-un echipaj de 220.

Şi-a reprimat un tremur. Văzuse şi trupul Căpitanului Strachan când l-au scos din ceea ce mai rămăsese din Puntea de Comandă. Strachan fusese nu numai un comandant ci şi un prieten, un om pe care DuPont l-a respectat.

Privind dincolo de suprastructura distrusă a lui *Hopkins*, DuPont studia siluetele altor nave ancorate în rada Orkney, nave cu nume şi istorie mândră. *Ark Royal,* unul dintre cele trei portavioane britanice rămase, se ridica lângă cheu, dincolo de fregata americană, precum o faleză de oțel.

Scapa Flow, o importantă bază a flotei britanice în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, a devenit din nou un loc de ancoraj major, de data aceasta pentru navele din Royal

Navy „pensionate” de un guvern britanic cu mentalitate pacifistă. Se aflau aici duzini de nave, în curs sau în plin proces de dezarmare. Cândva puternică, Royal Navy a Marii Britanii a intrat pe o pantă descendentă încă din zilele Războiului din Falkland. Guvernul socialist de extremă stângă care venise la putere cu câțiva ani mai înainte, redusese drastic flota, trimițând aici, în stocare, multe din aceste nave.

Din ce a putut afla DuPont, fusese ales un nou guvern, dar deciziile de a reactiva Royal Navy necesitau oarece timp ca să fie puse în aplicare. Politica externă a unei națiuni nu putea fi schimbată peste noapte.

— Cumva sunteți *Commander* Dupont?

Se întoarse. Cel ce vorbise era un tip în uniformă albastră, înalt, bine făcut, drept ca o vergea de armă şi păr argintiu. Benzile şi bucla de pe mânecă, cozorocul caschetei încărcat la greu cu aur şi epoleții, îl arătau a fi *admiral*[79] în Royal Navy.

DuPont a luat poziție de drepți şi a salutat.

— Vă rog să mă scuzați, *Admirai.* Nu v-am auzit. Da, sunt DuPont*, sir.*

---

[79] Admirai – grad militar în Royal Navy – United Kingdom (cod NATO OF-9 - *patru stele).*

— *Admirai* Montgomery Parker. Mi s-a spus că te pot găsi aici. Îmi pare rău dacă te-am luat prin surprindere.

— Deloc*, sir.*

DuPont era curios. Unde era obişnuita suită de aghiotanți şi ofițeri inferiori? Parker era singur. O limuzină cu mici steaguri albastre pe aripile din față era parcată la calea de acces pe debarcader, la o sută de metri mai încolo.

— Hmm… îți iei rămas bun de la ea?

— Cred că *da, sir.* E… oarecum ruşinos.

— Înțeleg ce vrei să spui. Când ai pierdut prieteni, camarazi de navă… nu poți să pleci pur şi simplu.

— Da, sir.

Parker îi citea gândurile?

— Şi cred că te gândeşti şi la flăcăii din Grupul de Luptă din Norvegia.

— Da, sir.

— Ştiu totul despre acțiunea ta. Şi prin ce a trebuit să treci ca să-ți aduci nava şi oamenii în siguranță, în port. Excelentă treabă, *Commander.* Foarte bine executată.

— Vă mulțumesc, *Admirai.* Ăă… pot să vă întreb, sir, despre ce e vorba?

Parker arătă cu mâna dincolo de *Hopkins,* către masiva

siluetă a lui *Ark Roi/al.*

— Aceea e a mea, după cum ştii. Ea şi puişorii ei. Grupul de Luptă *Ark Royal.* Până ce NATO se va pune în mişcare, este cea mai bună echipă ASW din Alianță. Şi va continua să fie cea mai bună... dar momentan suntem cam strâmtorați.

Zâmbea.

— Nu cred că înțeleg ce vreți să spuneți*, sir.*

— Echipajul este la bord. În cea mai mare parte. Dar căpitanul are oarece probleme. Mai ales în ceea ce priveşte specializările ET. Radar, sonar, comunicații. Şi avem nevoie de ofițeri de legătură care să vorbească cu Grupul de Luptă american din zonă. Să ne ajute să înțelegem ce naiba vor să spună... când vorbesc.

Lui DuPont tot nu-i cădea fisa.

— Da, sir?

— Mă gândesc să trimit în larg Grupul meu de Luptă, tinere. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Din păcate, aici nu avem întregul efectiv. Ştii că Scapa Flow nu este o bază regulată. Doar ocazională, pentru navele stocate. Mulți dintre specialiştii noştri au fost redistribuiți în cadrul flotei.

Expresia feței i-a devenit dură.

— Aveau de gând să o stocheze şi pe *Ark*, idioții.

DuPont începea să se simtă stânjenit. O fi fost el *admiral,* dar cam bătea câmpii!

— Ştii, voi cei din colonii aţi fost niţel cam irascibili acum câţiva ani, a continuat amiralul. La 1812 şi mai apoi. Îţi aduci aminte?

— Ăă... da... n-am prea fost acolo în acea vreme*, sir.*

— Recrutarea, domnule, înrolarea! Voi, yankeii v-aţi cam şifonat atunci, la 1812, când Royal Navy vă aborda navele, şi vă lua marinarii în serviciul Majestăţii Sale.

Dar, eh, mie mi se pare că acum tocmai niţică „recrutare" ar fi ceea ce ar rezolva problema mea... şi pe a voastră.

Înţelegerea a explodat cu forţa unei bombe.

— Vreţi ca echipajul lui *Hopkins* să vină la bordul lui *Ark Royal?*

Un tunet îndepărtat, creştea în volum. DuPont privi în sus, la un *Sea Harrier* britanic cu aripile înclinate în jos, care se apropia de portavion. Reducându-şi la zero viteza orizontală, avionul „stângaci" a plutit o clipă, apoi a coborât pe puntea lui *Ark Royal*, plutind pe verticală precum un elicopter.

Parker a zâmbit, şi a ridicat vocea ca să domine zgomotul.

— Asta e ceea ce vreau. Numai voluntari. Şi nu va fi uşor, îţi garantez. Voi, flăcăi, va trebui să învăţaţi toate parâmele

noii nave – cum se spune – în timp ce vom executa un exercițiu. După cum ştii, noi nu suntem în război. Oricum, nu oficial. Dar cred că am suficientă susținere din partea Whitehall ca să execut un mic exercițiu de pregătire. Doar ca să verificăm sistemele, pregătirea oamenilor, şi toate cele. Desigur...

Se opri, ridicând din umeri.

—... dacă vom fi atacați în timp ce ne aflăm în apele internaționale, avem tot dreptul să ne apărăm. Eşti de acord?

— Întru totul*, sir!*

— Aha, bine. Păi atunci, dacă voi yankeii nu puneți de-un alt război care să ne împiedice să vă recrutăm, să înțeleg că facem târgul?

— Vorbesc imediat cu oamenii mei*, sir.* Ăă... s-ar putea să vă folosiți de sprijinul pe care-l menționați, pentru Washington?

— Roțile au început deja să se învârtă, *Commander.* În această dimineață s-a vorbit cu Directorul de Operațiuni din *Joint Stafjul* vostru. Veți primi ordinele tactice când vă veți afla pe mare.

DuPont a simțit cum îl cuprinde un val de exaltare sălbatică. Atâtea vieți pierdute... dar nu vor fi pierdute în

van. Echipajul lui *Hopkins* va reveni!

A salutat.

— Consider că este un privilegiu să fiu „recrutat” de dvs, *Admirai!*

— Excelent!

Parker i-a returnat salutul, apoi i-a întins mâna. Ochii săi albaştri ca gheața, sclipeau cu umor.

— Bine ai venit la bord!

CAPITOLUL 20

Luni 23 iunie

0609 Zulu (0709 ora locală)

Deasupra Mării Norvegiei

Commander Max Hunter Harrison, privind spre stânga, a surprins mişcarea umbrei lăsată de S-3 *Vikingul* său pe suprafaţa mării, la mai puţin de 100 picioare dedesubt. La viteza lor de croazieră de 350 noduri, cele patru *Viking*, în formaţie diamant, strânsă, detunau pe curs către nord... către obiectivul lor.

CAG s-a întrecut pe sine, decise Hunter. Strategia sa era simplă, bazată pe presupunerea că ruşii vor vedea ce au văzut ieri pe ecranele radarelor lor şi vor considera că stilul atacului anterior asupra lui *Soyuz* se va repeta.

De fapt, *Viking* erau momeala, echipajele fiind voluntare. În Bătălia de la Capul Bremanger asaltul lor neaşteptat cu rachete *Harpoon* asupra *squadronului* sovietic amfibiu a adus victoria. De data aceasta, când ei se vor apropia destul încât radarele ruseşti să-i localizeze pe fondul ecourilor electronice de la suprafaţa apei, sovieticii vor presupune că ei sunt nişte *Intruder* încărcate cu bombe sau rachete

antinavă. CAP ruseşti care-i vor descoperi îi vor recunoaşte ca fiind *Viking*, coada înaltă şi silueta dolofană a cupolei nu putea fi confundată – dar poate că vor crede că se repetă figura de la Capul Bremanger, atacul la joasă altitudine cu rachete *Harpoon.*

Dacă se va întâmpla aşa, vor lua plasă. S-3 zburau fără încărcătură, fără rachete, fără torpile sau geamanduri sonar, doar cu pilotul şi copilotul în cockpit, în locul echipajului obişnuit de patru oameni atunci când vânau submarine.

Cu toții au fost foarte atenți să nu discute despre operațiune ca de una sinucigaşă, dar Hunter n-avea iluzii în legătură cu şansele lor. Ca să pară un atac real – la dracu', ca să se poată apropia destul încât radarele sovietice să-i depisteze prin bruiaj – trebuiau să zboare cât mai aproape către Soyuz, direct în gura țevilor AK-630, a rachetelor suprafață-aer şi a MIG-urilor. Patru avioane, oricât de rapide şi manevrabile, nu vor supraviețui prea mult acestui infern.

În timp ce Hunter stătea de vorbă cu universul, nu-şi punea problema dacă vor supraviețui sau nu. Nu asta conta. Ci dacă vor supraviețui destul încât misiunea să fie un succes.

— *Hunter* 1-1, aici *Bifrost,* mă recepționezi? *Over.*

— *Bifrost, Hunter* 1-1, a răspuns cu voce calmă. Vă recepționez

Bifrost, curcubeul de foc ce lega Pământul de Paradis în mitologia nordică, era indicativul pentru avionul *Hawkeye* ce controlau misiunea. Lucrurile erau menținute cât mai simple, deocamdată cu un minimum de bruiaj, pentru cazul în care sovieticii trag cu urechea la traficul radio american.

— *Hunter,* aveți liber pentru cursul de atac. Față de poziția ta, obiectivul pe direcția 0-0-5, distanța 8-1.

— *Roger, Bifrost.* Ne înscriem pe cursul de atac.

Cu mâna înmănuşată a împins spre înainte maneta de gaze, iar cele două uriaşe motoare GE TF34 atârnate sub aripi şi-au întețit vaietul tunător. În câteva secunde, cele patru *Viking* au accelerat la 450 noduri.

Suprafața apei albastre se scurgea pe sub aripile avioanelor, cu fiecare milă rămasă în urmă.

0610 Zulu (0710 ora locală)

Intruder 502

Deasupra Mării Norvegiei

Şase mile deasupra formației de *Viking* şi câteva mile spre sud-vest, *Lieutenant Commander* Barney J. Dodd se simțea

deosebit de vulnerabil în acest moment. Privind dintr-un bord în altul al cockpitului lui *Intruder,* putea vedea celelalte avioane americane răspândite pe cer, A-6 din *squadronul* său, *Death Dealers,* amestecate cu F14D *Tomcat* din VF-95 *Vipers.* Marea era minunat de azurie sub norişorii albi, pufoşi, aruncați pe întinderea cerului.

Ceea ce-l neliniştea pe Sluf era modul de aplicare al atacului de tip *alpha strike. Death Dealers* zburau spre nord, pe curs direct de apropiere de inima grupului de luptă sovietic, la o altitudine de 35.000 picioare.

Intruder erau frecvent chemate să execute atacuri de la mare altitudine, uzual cu arme de precizie precum bombele ghidate prin laser *Mark* 84 *Paveway* care au fost atât de eficiente în Războiul din Golf în ’91. Totuşi, când inamicul ştia că vii, o strategie mai obişnuită era să zbori la nivelul punții, atât de jos încât radarul inamic să nu te poată separa printre multitudinea de ecouri ale suprafeței apei sau solului. Zburând la *angels* 30 era o metodă sigură de a invita atacul.

Sluf a privit în tribordul cupolei, în jos printre norişori, în căutarea unui cvartet de siluete micuțe aflate mult mai jos. Nu le-a putut vedea. Față de poziția lui de observare avantajată aflată la şase mile deasupra lor, ele erau absolut

invizibile. Dar undeva acolo jos, patru S-3 *Viking* din *King Fishers* mimau mişcarea unui *squadron* de A-6 înscrise pe traiectorie de atac la numai 100 picioare deasupra apei.

Momeli, se gândea Sluf. Victime sigure. Dar victime teribil de importante pentru că şarja lor lipsită de armament împotriva Grupului de Luptă rusesc va asigura avioanelor *Intruder* şansa de a ajunge în apropierea obiectivului.

Intruder zburau împreună cu F-14 TACCAP, îndreptându-se spre nord ca o componentă a formației de interceptare. Putea auzi în căşti comunicațiile dintre *Bifrost* şi *Hunter,* dar ordinele pentru *Intruder* prevedeau menținerea tăcerii radio până în momentul declanşării atacului. Înarmate doar cu rachetele *Harpoon,* incapabile să se angajeze într-o *dogfight* nici măcar ca să se apere singure, pentru radarul rusesc erau indistincte față de *Tomcat.* Cu noroc, sovieticii îi vor ignora crezându-i vânători, concentrându-şi sistemele de luptă relativ diminuate asupra avioanelor *Viking.*

Cel puțin, aceasta era ideea lui CAG, care în dimineața acelei zile a comparat strategia cu intriga dintr-o povestire a lui Edgar Allan Poe. Sluf nu a citit „Scrisoarea furată", dar teoria părea destul de plauzibilă.

Pentru ca *Intruder* să se apropie suficient să se poată fixa pe țintă, trebuiau să se ascundă la vedere.

Privi din nou în jur. La vedere, mda. În ciuda puternicului bruiaj emis de ambele tabere, ei se aflau la vedere pentru toate radarele aflate între Bergen şi Capul Nord.

Dacă se ajungea la o *dogfight, Tomcat* le vor proteja pe *Intruder.* Un *Intruder* abia zărit în fierbințeala unei confruntări aer-aer va fi confundat aproape sigur cu vărul său, EA-6B *Prowler*. Două *Prowler* chiar zburau împreună cu formația de *Tomcat,* asigurând acoperire ECM pentru întregul grup. Nu le-ar fi salvat pe *Intruder* de rachetele lansate într-o *dogfight,* dar asemănarea dintre ele i-ar fi zăpăcit pe băieții răi cele câteva minute critice de care aveau nevoie.

Se uită spre *Lieutenant* Fracasetti aflat în scaunul B/N de lângă el.

— Ce crezi, Spoiler? De ideea asta nemaipomenită a lui CAG.

— Cred că e belea mare pe capul celor din *King Fishers.*

Îşi păstra capul aplecat, cu fața presată pe garnitura de cauciuc a ecranului radar.

— Aşa e. Magruder ăsta... are sânge rece cât un întreg ghețar.

— Eu mă bucur că nu sunt nevoit să dau asemenea ordine, Sluf. N-aş mai putea să dorm noaptea. OK, începem.

Am trei ținte solid vizibile prin bruiaj. Direcția 0-0-8, distanța 8-5. Încep setările pentru apropiere.

Sluf mai aruncă o privire către cea mai apropiată pereche de *Tomcat* – 200 al lui Coyote Grant şi *wingmanul* său, Trapper Martin în 209. O clipă, Sluf s-a simțit atât de obosit încât se gândi că ar putea dormi o săptămână, indiferent de ce s-ar întâmpla. Dar ştia ce voia Spoiler să spună.

Uneori, funcția de comandă cerea un preț al naibii de mare.

0611 Zulu (0711 ora locală)

CIC, USS Thomas Jefferson

Marea Norvegiei

Jefferson ieşise de la adăpostul lui Romsdalsfjorden de mai puțin de 30 minute şi-şi croia drum spre nord cu viteza de 33 noduri.

Suflând dinspre nord-est, vântul s-a întărit puțin. Portavionul avea tangaj pe marea montată, apa fiind spulberată peste prova de fiecare dată când nava plonja între valuri.

Mişcarea era perceptibilă în CIC, dar uşor de ignorat. Un vânt puternic din față putea încetini atacul *alpha,* întârziindu-i cu câteva minute, dar nu constituia un pericol,

decât dacă se întețea foarte mult. De fapt, chiar ajuta avioanele care continuau să fie lansate de pe puntea mişcătoare, adăugând câteva mile la viteza aerului când catapultele cu aburi le propulsau spre înalturi.

Tombstone şi-a scos batista din buzunar şi şi-a tamponat fruntea. În ciuda aerului condiționat, rece, din CIC, transpira mult, încât spatele cămăşii kaki era ud. Stând în scaun, îi putea simți mirosul amestecat cu epuizare şi teamă. Privea marele ecran tactic, ce reda informațiile transmise atât de *Bifrost*, cât şi de USS *Shiloh,* care acum naviga paralel cu *Jefferson*, la cinci mile spre vest. Erau detaliate elementele *alpha strike,* cu numele de cod *Asgard,* sălaşul zeilor în mitologia nordică.

Pieselor individuale ale Operațiunii *Asgard* li se dăduseră nume de cod mai puțin clasice. *Intruder* erau numite *Dealer,* pitite printre *Viper* şi făcând tot posibilul să semene pe radar cu *Tomcat.* Jos, la nivelul valurilor erau *Fisher,* care se apropiau acum de obiectiv cu viteză de atac. În apropiere era un alt grup de patru, EA-6B din VAQ143, cu numele de cod *Smokescreen.* Deasupra lui *Jefferson* se adunau în formații *Eagle* şi *Javelin,* F-14 din VF-97 şi *Hornet* din VIA-161. Acestea compuneau al doilea val, o şansă de a lovi pe *Soyuz* din nou dacă *Dealer* ar fi avariat doar prada.

Hornet erau armate cu bombe ghidate laser *Paveway*, dar forța principală erau *Intruder* cu ale lor *Harpoon.* Dacă A-6 nu reuşeau să străpungă apărarea sovieticilor, bombele inteligente lansate de *Hornet* îl puteau avaria serios *pe Soyuz* dar nu era improbabil să-l şi scufunde

Totul depindea de *Intruder,* şi de cacealmaua pusă la cale de Tombstone ca să le faciliteze apropierea de obiectiv. Planul a fost conceput şi asamblat în grabă. Tombstone se întreba dacă lucrurile se vor desfăşura aşa cum le planificase el.

Fisher se târa înaintea grupurilor de contacte ce le marcau pe *Viper* şi *Dealer.*

— La dracu'! a izbucnit. *Fisher* se năpusteşte înaintea celorlalți. Aduceți-i înapoi, în linie cu ceilalți!

— *Fisher, Fisher,* sunt *Camelot,* vorbi în microfon, unul dintre controlorii aerieni ce stătea la consola din fața lui Tombstone. Răspunde, *Fisher.*

— Camelot, sunt Fisher 1-1.

Tombstone a recunoscut vocea lui Harrison, retransmisă prin *Bifrost.*

— Ne înscriem pe cursul final de atac.

La naiba, spunea textul pentru ruşii care trăgeau cu urechea; făcea să pară că atacul este real.

— *Fisher,* încă nu eşti în poziția corectă. Menține cursul şi viteza originale.

— *Camelot,* începem faza de atac.

Viking erau acum mult înaintea celorlalți.

— OK, spuse Tombstone. Spuneți-le celor din grupul de atac să-şi adapteze viteza după ei.

Intruder puteau zbura cu mai bine de 590 noduri... iar *Tomcat* trebuiau să se mocăie ca să rămână alături de ei. Dar entuziasmul lui Harrison îl tulbura pe Tombstone.

Nu era pentru prima oară când îşi dorea să se fi aflat în cockpitul unuia dintre aceste avioane, pilotând un *Viking...* sau şi mai bine, într-un *Tomcat.* Acum, Coyote pilota „pasărea" lui CAG. Fir-ar... ar fi vrut să li se alăture...

Dar lupta modernă era un efort de echipă, cu mii de oameni ce se străduiau împreună să mențină avioanele armate şi în stare de zbor, urmărindu-le, observând misiunea până la finalul ei. CAG nu avea privilegii speciale. Locul său era aici, luând deciziile cele mai potrivite împotriva unor şanse imposibile.

Ştia deja, şi simțea arsura acidului din stomac, că mulți dintre aceşti flăcăi nu se vor mai întoarce înapoi. El a pus planul în mişcare. Acum depindea de ei să fie dus la îndeplinire.

Pe ecran, *Dealer* şi *Viper* micşoraseră distanța față de *Fisher.*

Un grup de ***blipuri,*** trei contacte distincte, ce marcau destinația lor, se aflau acum la 70 mile înainte.

Soyuz va ajunge la vedere pentru *Viking* în câteva minute. Tombstone a ignorat arsura din stomac şi a continuat să urmărească „dansul" ce continua pe ecranul electronic.

0610 Zulu (0710 ora locală)

Puntea Amiralului, portavionul sovietic *Soyuz*

Marea Norvegiei

Admirai Khenkin stătea lângă uriaşele ferestre înclinate spre exterior, privind la orbitorul joc de lumini, nori şi ape dinspre sud. Ei, când vor veni... vor veni din această direcție.

Soyuz naviga spre nord împotriva unei brize puternice şi neobişnuit de rece. Spre est, în babordul portavionului, unul dintre cele două *cruiser* din Clasa *Kresta* II, *Marsal Timoshenko,* lua valurile în piept, peste etravă, în timp ce naviga pe un curs paralel.

Erau şi alți oameni de pe punte, aghiotanți şi membrii ai suitei, dar nu se auzea niciun sunet prin urletul vântului de pe puntea exterioară şi prin vacarmul ce venea de pe puntea

de zbor. *Soyuz* se pregătea să lanseze interceptoarele, care să verifice norul de zgomot ECM ce părea să se răspândească peste orizontul sudic. Alte avioane erau în proces de recuperare la bordul portavionului. În timp ce privea, un MIG-29 plutea dinspre pupa portavionului rusesc, cu botul ridicat, cu cârligul coborât. O clipă nesfârşită păru să atârne nemişcat în aer… apoi a izbit în viteză puntea de zbor a lui *Soyuz,* la pupa, motoarele au detunat, roțile au „scheunat" pe oțel. MIG-ul a fost oprit de cablul arestor, apoi a rulat către un loc liber din tribord, îndrumat de un om de pe punte.

Ochii lui Khenkin s-au îngustat la vederea găurilor din metalul subțire al aripii drepte a MIG-ului.

Acest avion a fost în luptă. Oftă. Ar fi trebuit să-l „termine" pe *Jefferson.* Asta spunea multe despre calitatea oamenilor pe care i-a trimis împotriva americanilor, dar şi despre apărarea lor sofisticată.

A simțit o mişcare în spatele său.

— Avioane inamice atacă dinspre sud, tovarăşe *Admirai.* Acum sunt la distanța de 100 km.

Bodansky părea agitat, aproape înfricoşat. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Calm, Dmitri Iakovlevici, prietene, spuse *Admirai*

Khenkin cu o voce atât de joasă încât doar ei doi au putut auzi. Oamenii trebuie să te vadă calm. Dacă îți simt frica, se vor înfricoşa şi ei.

— D-da, tovarăşe *Admirai.*

Îşi îndreptă spatele, privi în jur la ceilalți de pe punte, şi-şi umezi buzele.

— Dar poate că ar fi mai bine să veniți jos, în CIC, tovarăşe *Admirai,* de unde ați putea conduce lupta mai bine.

— Oamenii îşi cunosc meseria, Dmitri. N-au nevoie să li se uite amiralul peste umeri şi să le cenzureze fiecare decizie. Voi rămâne aici.

Într-adevăr, Khenkin era demult convins că slăbiciunea cea mai gravă a sistemului militar sovietic era ineficiența ierarhiei rigide care-i obliga pe subordonați ca în fiecare situație să transmită cereri în susul lanțului de comandă. În ultimele luni îşi instruise dur ofițerii ca să trezească în ei voința de a lua decizii, de a avea inițiativă, oricând se impunea.

De altfel, voia să supravegheze desfăşurarea bătăliei de aici, de unde putea să o vadă, să o simtă direct cu simțurile sale, în loc să vadă doar nişte luminițe fantastice pe ecranul unui computer.

— Aici... poate fi periculos, tovarăşe *Admirai.*

— Aşa e la război, Dmitri. Întotdeauna e periculos.

Deodată i-a venit un minte un gând neliniştitor.

— Ai numit pe cineva la comanda *ar wingl*

— Încă nu. Mi-aş dori ca Colonelul Terekhov să fie încă aici.

— Va fi. Conform informațiilor din această dimineață arată că s-a ejectat în siguranță şi a fost recuperat de una dintre fregatele noastre. Dar crezi că poți îndeplini tu îndatoririle sale în CIC?

Acesta şi-a umezit din nou buzele.

— Da, tovarăşe *Admirai.*

— Bine.

Khenkin s-a întors, privind din nou spre sud.

— Foarte bine. Căpitanul Lazerov este un excelent ofițer în conducerea luptei. Ascultă-l şi te vei descurca bine.

Khenkin se simțea ciudat de calm. Nu se aştepta de loc la asta pentru că simțea greutatea destinului imperiului rusesc apăsând asupra micii sale forțe armate precum norii negri deasupra stepei înaintea dezlănțuirii furtunii. Dar cunoaşterea faptului că americanii se năpusteau acum direct către o confruntare cu Flota Nordului era aproape liniştitoare.

Toată viața sa, Khenkin a fost un comunist. În timpul

loviturii de stat din 1991, când cadrele fidele comunismului din KGB şi Politburo au preluat pentru scurt timp – şi prosteşte – puterea la Moscova, la fel ca marea majoritate a celorlalți ofițeri ai generației sale, a asistat de pe tuşe. Complotiştii acelei lovituri au fost bine intenționați, dar la momentul ales şi proasta planificare, s-a adăugat graba şi neînțelegerea forțelor care modelau Uniunea Sovietică în acel timp. În schimb, el şi mulți alții, au aşteptat, ştiind că restructurarea, aşa-zisul guvern democratic nu va face nimic pentru a umple burțile oamenilor, să asigure locuri de muncă, sau să stabilizeze spirala prețurilor. Muncitorilor mărunți din Rusia şi din celelalte republici puțin le păsa cine erau conducătorii lor. Tot ceea ce voiau era stabilitate… şi alimente în rafturile magazinelor.

De aceea, desigur, au preluat puterea atât de uşor mareşalii şi generalii, în lunile şi anii care au urmat, când comuniştii – din nou – sau găsit în fruntea celei mai mari puteri mondiale.

Lui Khenkin i-a fost menit să fie o foarte mică părticică a unui fel de demonstrație ştiințifică. Dacă, aşa cum a pretins Marx, comunismul a evoluat natural din capitalism, a fost pentru că exista un fel de lege a supraviețuirii celui mai apt care guverna calea în care națiunile şi guvernele s-au

schimbat, adaptat şi dezvoltat. Mulți dintre conaționalii săi încă mai credeau că comunismul a fost dovedit a fi o filosofie falimentară de evenimentele din 1991, că întoarcerea generalilor la putere era un fel de horcăit de moarte, un spasm ce se va stinge în curând.

Cine avea dreptate? Khenkin habar nu avea. Devoțiunea pe care, cândva, o simțea pentru Partidul Comunist s-a spulberat în urma loviturii de stat din '91; în prezent era „ruginită" rău, corodată de continuele minciuni şi ipocrizia care erau parte a vieții de zi-cu-zi în Uniunea Sovietică condusă de Partidul Comunist.

Soyuz. Uniune. Era valul viitorului sau decesul cultului? Dacă americanii cu al lor *Jefferson* triumfau astăzi, nu va mai fi nicio renaştere a vechii Uniuni Sovietice.

Dacă *Soyuz* învingea, nimic nu va mai putea opri completa subjugare a Scandinaviei şi, curând după aceea, a întregii Europe. Tehnologia, alimentele, industria stimulate de necesitățile armatelor sovietice victorioase vor stimula renaşterea economiei sovietice şi vor face din *Rodina* o adevărată iubită... nu, MAMA întregii lumi.

Era ca o reîntoarcere la grelele zile de altă dată, la calvarul vechilor confruntări marine. Două nave, escortele lor, avioanele, asmuțite una împotriva alteia într-o bătălie

care să decidă soarta Europei şi a lumii pentru următoarea mie de ani. Gândul era deopotrivă palpitant şi înfricoşător.

Pentru Khenkin, cel mai bun lucru, singurul de făcut, era să lase bătălia ce urma în mâinile şi mintea oamenilor ce vor lupta.

Prezența sa ar fi fost de prisos în CIC. Mai bine să-l lase pe Bodansky să stea în semiobscuritatea din CIC, să dea ordine, să ia decizii. Nu era la fel de calculat şi cu sânge rece precum Terekhov, dar nici atât de idiot linguşitor şi laş cum fusese Glushko. Oricum nu conta. Nimic din ce ar putea face sau spune vreun comandant n-ar conta prea mult astăzi.

Problema va fi rezolvată la un nivel superior, aproape spiritual, de către luptătorii care se confruntau acum om-la-om.

— Tovarăşe *Admirai* Khenkin, se auzi o voce în difuzoare. Sunt Lazerov din CIC. Urmărim cel puțin douăsprezece ținte care se apropie dinspre sud. Patru zboară la o altitudine extrem de scăzută. Analizele sugerează că sunt fie A-6 *Intruder,* fie S-3 *Viking* intrate pe curs de atac. *Admirai Yumashev* şi *Marşal Timoshenko* au fixat țintele. Distanța 5-5 km. Putem deschide focul oricând.

Khenkin se uită la Bodansky, care încă se mai afla pe

puntea amiralului.

— Cred că ar fi mai bine să te duci acolo, jos, Dmitri. Voi veni şi eu dacă va fi nevoie.

— Da, tovarăşe *Admirai.*

A salutat şi a plecat.

Khenkin a ridicat telefonul.

— Lazerov. Sunt *Admirai* Khenkin. Acord permisiunea pentru deschiderea focului.

După ce puse telefonul la loc, a privit din nou prin ferestrele punții către *Marşal Timoshenko,* aflat la trei mile depărtare. Prin binoclu, putea vedea lansatoarele de rachete suprafață-aer de pe *cruiser,* duble, înclinate față de axul navei, pe puntea prova. Cu *un flash* şi prima rachetă s-a îndreptat spre cer, după care a virat brusc spre sud. După câteva secunde, a doua rachetă a urmat-o pe prima către ținta nevăzută aflată undeva dincolo de orizontul sudic.

— Quartermaster[80]!

— Da, tovarăşe *Admirai.*

---

[80] Quartermaster – AUTORUL foloseşte numele în engleză a funcției. Este un subofițer care se ocupă de probleme de navigație: hărți/instrumente, lumini, instruire marinari de veghe, etc. Este un fel de „secretar" al ofițerului navigator. Nici eu nu am reuşit să aflu denumirea în limba rusă a acestei funcții. Dar... nu are în atribuțiuni consemnarea în Jurnalul de Bord. Aceasta este una dintre îndatoririle ofițerului de cart.

— Notează timpul în Jurnal, a ordonat în tăcerea de pe punte. *„Marşal Timoshenko* a deschis focul asupra avioanelor ostile aflate pe curs de apropiere”.

Bucuria i s-a revărsat prin vene.

A început, se gândi Khenkin.

CAPITOLUL 21

Luni 23 iunie

0611 Zulu (0711 ora locală)

Viking 700

Deasupra Mării Norvegiei

Hunter a strâns tare manşa lui S-3A când avionul s-a scuturat la trecerea printr-o masă de aer turbulent. Un avertizor începu să clipească, însoțit de tonul *ciripit* din căşti.

— La dracu', Spock! i se adresă omului de lângă el. Ne-au depistat deja.

Sperase să mai zboare vreo 10-20 mile înainte de a fi localizat de radarul inamic.

— Afirmativ, a confirmat TACCO, *Lieutenant Commander* Ralph Meade, pe un ton mai rece şi mai lipsit de emoții ca niciodată. Frecvență schimbătoare, monopolar, ne scanează prin bruiaj. Pare a fi tip *Head Light*s. SA-N-3.

Îşi mai studie un moment ecranul, apoi a avertizat:

— SAM, SAM! Am contact pozitiv, se apropie două rachete, SARH-active, distanța 2-9 mile.

Hunter îl privi pe ofițerul tactic. Calmul profesional, lipsa de emoții ce-i aduseseră porecla de Spock, îl uimeau de

fiecare dată. Acum, ei se aflau într-o misiune sinucigaşă, confruntându-se cu două rachete SAM, iar tipul raporta informațiile de parcă stăteau într-un simulator, acasă la Norfolk. Maniera relaxată a lui Spock avea un efect calmant asupra sa. Dar inima îi bătea nebuneşte sub chingi.

— Ei bine, spuse Hunter pe un ton egal, oricum urmau să se ia de noi, mai devreme sau mai târziu.

SA-N-3, numită *Goblet* de NATO, era o rachetă semiactivă radar suficient de mare şi de rapidă pentru a fi folosită împotriva țintelor aeriene sau de suprafață.

Head Lights era numele de cod pentru radarul de control al focului ce ghida racheta la țintă.

Anunță pe frecvența tactică a lui *Viking:*

— *Fisher 1-1* către toți *Fisher.* Treaba începe să se încingă. La comanda mea, executați Planul de Dispersie *Alpha.* La 3... 2... 1... GO!

La propriul său ordin a tras de manşă spre stânga, în timp ce fiecare dintre cele patru S-3 degajau în direcții diferite, pe câte un alt cap-compas. Pentru radarul sovietic părea că ei tocmai au executat o lansare de *Harpoon.* De asemenea îi separau ca ținte şi putea deveni clar pe care dintre avioanele lor se fixau rachetele SARH.

— *Smokescreen, Smokescreen,* sunt *Fisher 1-1,* a apelat

Spock pe o frecvență diferită. Suntem pe ecranele lor şi am detectat lansări de SAM. Voi detectați vreo activare *Head Lights? Over.*

— *Fisher 1-1, Smokescreen,* afirmativ, a replicat o voce în căşti. O livrare specială e *pe vine.*

— Renunțați sau crăpați, avortonilor, a mârâit Hunter către ruşi.

Dacă *Smokescreen* îşi făcea treaba bine, atunci şi ei aveau şanse bune să scape. Tot nu voia să se gândească la aceasta ca fiind o misiune sinucigaşă.

0611 Zulu (0711 ora locală)

Smokescreen 111

Deasupra Mării Norvegiei

Erau cunoscuți ca *nevăstuci sălbatice (wild weasels),* un termen moştenit de pe vremea Războiului din Vietnam ce era atribuit avioanelor desemnate să identifice, să localizeze şi să distrugă sistemele defensive antiaeriene ale inamicului, prin fixarea pe radiația lor radar. În US Air Force, venerabilele F-4E ŞI G *Phantom* îndeplineau adesea acest rol, dar în operațiunile moderne de pe portavion, erau EA-6B *Prowler* cele care căutau emisiile radar inamice cu sofisticatele lor echipamente electronice şi lansau asupra lor

puternicele rachete antiradiații HARM.

AGM-88A cântărea aproape 400 kg şi zbura cu o viteză de Mach 2. Prima HARM s-a desprins de burta avionului *Prowler* aflat în frunte, orientându-se spre radarul sovietic *Head Lights* aflat la 30 mile drept înainte. Era o țintă dificilă, pentru că *Head Lights* schimba cu repeziciune şi aleator între un număr de frecvențe, parțial pentru a pătrunde prin interferențele inamicului, parțial ca şi contramăsură împotriva rachetele antiradar.

Timp de câteva secunde, a fost un feroce război al emisiilor, cum le numeau cei din VAQ-143, electronica înfruntându-se cu electronica la viteze care sfidau înțelegerea umană. Radarul sovietic schimba frecvențele, AGM-88 le căuta, depista şi fixa, ciclul repetându-se iar şi iar, totul în interval de microsecunde în timp ce HARM se năpustea spre nord la mai mult de March 2. Operatorii sovietici de la bordul lui *Soyuz* şi *Marsal Timoshenko* au detectat lansarea rachetelor şi se confruntau cu o alegere – să continue marcarea țintei pentru SAM-urile aflate deja pe drum, sau să închidă emisiile pentru a-şi salva radarele.

Decizia era uşoară. Sistemele radar erau mult mai scumpe – şi mai greu de înlocuit – decât rachetele suprafață-aer. Câteva clipe, controlul rachetelor a fost

transferat alternativ de la o navă la alta, între *Soyuz* şi *Timoshenco,* „iluminarea” țintelor ce se apropiau fiind făcut când de una, când de alta. Totuşi, după câteva minute HARM s-au apropiat destul, încât ambele nave au trebuit să-şi întrerupă emisiile. *Head Lights* au fost oprite, iar cele două *Goblet* SSM şi-au continuat zborul pe traiectorie balistică.

0613 Zulu (0713 ora locală)

Viking 700

Deasupra Mării Norvegiei

Hunter a întrezărit-o cu câteva clipe înainte de a lovi. Lungă de 20 picioare şi groasă de numai unul, SAM semăna cu un stâlp de telefon zburător ce lăsa în urmă o coadă de fum alb. A izbit marea la două sute de metri înainte şi spre tribord, trimițând în sus o coloană masivă de apă şi spumă albă şi a provocat turbulența aerului din jurul lui *Viking.*

— Racheta a explodat! Ratare totală! a raportat.

Nu a putut vedea ce s-a întâmplat cu a doua rachetă.

Lăsând fuioare de aburi de la vârful aripilor şi a ampenajelor, prin aerul umed din imediata apropiere a suprafeței apei, avioanele Viking se retrăgeau din falsul lor atac.

0615 Zulu (0715 ora locală)

Grupul de Luptă *Soyuz*

Marea Norvegiei

Soyuz şi *Marsal Timoshenko* au continuat să navigheze. *Admirai Yumashev,* aflat mult prea departe la nord de portavion ca să poată participa la uvertura high-tech a bătăliei, şi-a modificat cursul, manevrând să ajungă într-o poziție mai bună de unde să ajute la apărarea lui *Soyuz.*

Între timp, portavionul sovietic lansa avioane pentru a întări CAP, o duzină de interceptoare MIG şi Sukhoi trimise spre sud.

De asemenea recupera avioane, o operațiune delicată şi periculoasă sub urgența unui atac. Încă se mai întorceau avioane din raidul împotriva portavionului american din Romsdalsfjorden, iar altele erau parcate pe punte pentru că tehnicienii le rearmau cu muniție şi le alimentau cu combustibil. Americanii atacau în cel mai rău moment posibil, pentru că *Soyuz* era o bombă plutitoare, cu muniția stivuită pe punți şi cu vapori explozivi adunându-se în spațiile hangarului.

Dar *Marşal Timoshenko* era un scut puternic, rapid, bine înarmat, practic împănat cu câteva tipuri de rachete

suprafață-aer. Marele *cruiser* din Clasa *Kresta-II* continua să se lupte cu avioanele ECM americane, preluând radarele de control al focului şi lansând rachete *Goblet* când putea, după care oprea emisiile când *Prowler* lansau rachete antiradar.

Iar *Soyuz* continua să arunce avioane în cer. Multe depindeau de bătălia avioanelor de luptă, când interceptoarele sovietice vor ataca scutul aerian american. Cu F-14 ale lor eliminate din drum, avioanele de atac ale SUA, lipsite de apărare vor fi măturate cu uşurință de pe cer.

0616 Zulu (0716 ora locală)

Tomcat 200 Viper 1

Deasupra Mării Norvegiei

Coyote îşi distribuia atenția între informațiile afişate pe HUD şi ecranul sistemului de televiziune ce reda imaginea luată de camera cu teleobiectiv TXX-1 de pe *Tomcat*, care urmărea automat grămada de impulsuri ce părea a se împrăştia pe cer imediat deasupra orizontului nordic. Avioanele inamice se aflau prea departe de el pentru a le putea identifica, dar ştia ce trebuiau să fie: MIG-29 şi Su27 navalizate.

— *Bifrost, Bifrost*, sunt *Viper 1-1*, a apelat Coyote. *Tallyho.* Avem contact vizual, direcția între 3-5-8 şi 0-0-5, distanța 8 mile, *angels* 20.

— *Roger, Viper 1-1.* Îi urmărim pe *bandits.* Avem... 12 ținte, repet, 12 ținte. Estimat Mach 1.7. Aveți permisiunea să atacați.

— *Roger, Bifrost*, angajăm inamicul.

După care a schimbat frecvențele.

— Viper 1-1, Viper 2-1. Unde eşti, Batman?

— La şasele tău, Coyote, juma' de milă în urmă şi o milă mai sus.

— Bine. E timpul să-nceapă spectacolul. Dă-te aproape şi arată-ne cum se face!

— *Roger.* Ochiu' mare şi luați notițe în timp ce noi le văcsuim cozile. *'2-1* către *Viper 2.* O luăm din loc.

Toate ca unul, în perfect unison, cele patru *Tomcat* care formau *Viper 2* au executat o răsturnare pe aripa stângă şi au degajat de lângă grupul principal, lăsând celelalte patru F-14 ale *Viper-l* încă în formație strânsă cu patru *Intruder* din *Dealer flight.*

Coyote a privit în stânga. *Wingmanul* său, Trapper Martin în *Tomcat* 209, se afla în tribordul său. Dincolo de el se aflau avioanele *Intruder* în formație „diamant" strânsă, iar şi

mai departe, cele două *Tomcat* rămase *dmflightul* său, Baird şi Whitman în 205, Sheridan şi Glazowski în 212.

— *Viper 1, Viper Leader,* a apelat. Staţi aproape, băieţi, şi faceţi-vă că plouă. *'2* plachează, în timp ce noi îl protejăm pe *quarterback.*

— *Viper Leader, Dealer Leader,* spuse o altă voce. Avem ţinta. Intrăm pe traiectoria de atac.

Coyote simţi că i se strânge stomacul. Batman a degajat pentru a tăia calea *vânătorilor* ruşi care se apropiau – 3 la 1 – dar el şi celelalte trei F-14 din *Viper 1* aveau cea mai grea misiune: să-şi croiască drum către portavionul sovietic, escortând avioanele *Intruder* suficient de mult cât să-şi poată lansa încărcăturile mortale. Imediat ce sovieticii vor realiza faptul că *Fisher* au fost doar o momeală, tot iadul se va dezlănţui asupra lor.

Era tensionat, atât de concentrat asupra fiecărui detaliu din cockpit, de pe mare şi din cer, încât păreau să apară în câmpul său vizual cu o claritate de cristal. Dar frica exista în subconştient, ca un curent subteran care îi concentra mintea şi voinţa, însă fără să-l atingă.

— *Copy, Dealer.* Să ne spui când putem să te urmăm.

Înainte şi mai jos, dârele de condens lăsate de *Viper 2* s-au intersectat cu cele, mai numeroase, lăsate de avioanele

ruseşti. *Înhață-i, Batman,* i-a urat în gând, dorind ca avioanele sovietice să dispară de pe cer. *Doboară-i!*

0616 Zulu (0716 ora locală)

Tomcat 204, Viper 2

Deasupra Mării Nordului

Batman şi-a despărțit *flightul* în două elemente de câte două F-14 fiecare: el şi Mustang Davis în 210, Beaver Camerotti şi Mad Dog Dubois în 233 şi 236.

— *'2-2*, aici *'2-1*. Malibu are o țintă SARH. Vrei să faci tu onorurile?

— *Roger,* Batman. Walkman a preluat-o.

Lieutenant Bruce R. Davis era un boboc, la prima sa detaşare pe un portavion aflat în misiune în largul mării. Puştiul se străduise al dracului de mult ca să ajungă să fie numit pe un portavion şi, până acum, s-a descurcat bine; la Capul Bremanger, în acțiunea de deasupra Trondheim şi în dimineața aceasta la Romsdalsfjorden. Totuşi, nu avea încă nicio victorie – probabil mai mult datorită ghinionului decât lipsei de aptitudini – dar Batman l-a ales pentru această misiune.

În scaunul din spate, Malibu marca unul dintre MIG-uri pentru ca Mustang şi al său RIO, Terry Walkman Walker, să

poată fixa o rachetă *Sparrow* pe reflexia radar.

— Pare bine fixată, a hotărât Mustang. *Fox 1!*

AIM-7 *Sparrow* a şuierat de sub aripa lui *Tomcat* 210. Batman şi-a menținut avionul îndreptat asupra țintei, vizibilă pe ecranul telephoto ca fiind un Su27. Pe HUD, încă mai era doar un simbol de computer, invizibil cu ochiul liber la distanța de aproape opt mile. Avioanele inamice manevrau stânga-dreapta, răspândindu-se pe cer după ce au degajat din formația de atac.

Batman era cu ochii pe Sukhoi până ce a văzut că *Sparrow* a lovit ținta. *Flashul* a luminat ecranul AXX-1.

— Unu' la mână! a strigat Malibu pe rețeaua tactică. În inventar, unu' pentru Mustang şi Walkman!

După câteva secunde, aripa altui MIG a explodat când *Sparrow* lansată de Mad Dog a spulberat-o aprinzând combustibilul din rezervor. Într-o clipită, *Fulerum* a intrat în sălbatica spiralare mortală către apa mării, lăsând o coadă de fum precum o cometă. Acum erau în aer şi rachetele ruseşti, AA-10 şi AA-11. Cele două grupuri de avioane se apropiau unul de altul. Cu o viteză însumată de mult peste Mach 3.

— Rachetă la ora 11! a strigat o voce în casca lui Batman – să fi fost Beaver? Degaj, Mad Dog, DEGAJ!

Alte voci s-au amestecat, confuze, urgente, redând vârtejul dansului suprarealist ce se desfăşura dincolo de cupola cockpitului, între cer şi mare.

— Aruncă momeala! *Chaffl Chaffl*

— Cristoase, cât p-aici!

— Cască ochii! Ora două, jos! Am două *Fulerum* în cabraj rapid!

— Degajează stânga, Beav! STÂNGA!

— Îl văd, Mad Dog. Acoperă-mi şasele! Mă dau la el!

Avioanele se răsuceau şi virau, încercând să se doboare unul pe altul de pe cer. Un MIG a fulgerat prin stânga lui Batman, atât de aproape încât a zărit reflexia soarelui în vizorul căştii pilotului. Avertizorul de pericol i-a *ciripit* şi s-a lansat într-un picaj pe stânga, pierzând 5.000 de picioare înainte de a redresa, în timp ce Malibu arunca încontinuu momeală. Racheta a trecut pe deasupra cupolei lui Batman, suficient de aproape să o atingă, dacă ar fi fost posibil. Senzorul de proximitate al acesteia a detonat-o cu un *bang* care a scuturat *Tomcatul,* dar – miraculos – pe bordul lui Batman nu s-a aprins niciun bec roşu de avertizare.

Aflat din nou în urcare, Batman a pus ochii pe un *Fulerum,* care, la o milă depărtare, urca şi el abrupt. Dintr-o privire, Batman a înțeles că-l urmărea pe *Tomcat* 233.

La fel ca şi Mustang, *Lieutenant* Paul Francis Camerotti era un nou venit în *squadron.* Căpătase numele de cod Beaver datorită legendarului incident cu fiica unui *captain* pe vremea când executa zboruri de antrenament la Pensacola. RIO său, *Lieutenant Commander* Vince Hard Ball Bollinger era un veteran, deşi se afla cu CVW-20 de mai puțin de un an. Lui Batman nu i-a plăcut niciodată de Beaver, care se cam dădea mare şi uneori lăsa aroganța înnăscută a aviatorului naval să-l ducă nițel cam departe când se afla la un pahar de vorbă sau în *ready room.*

Dar, acum nu s-a mai gândit la toate acestea.

— Beaver! Ai unul în şasele tău, mult mai jos. Vino dreapta şi îl rad eu!

— Mulțam!

Beaver părea un pic crispat, zdruncinat. Bătălia dura de mai puțin de un minut, dar stresul îşi spunea deja cuvântul.

— Virez stânga...

— Ținta fixată! a strigat Batman. Fixare solidă! *Fox* 2!

O *Sidewinder* s-a desprins din ghidajele de sub aripa lui *Tomcat*, năvălind direct către MIG chiar în clipa în care rusul a lansat şi el.

O AA-8 *Aphid* s-a îndreptat spre *Tomcat* 233, desenând pe cer o linie delicată, albă. Beaver a acționat postcombustia,

ajutajele devenind brusc precum o pereche de ochi portocalii, furioşi.

— Negativ la postcombustie! a răcnit Malibu. E o căutătoare de căldură!

Beaver lansa deja *flăcări*, o succesiune de lumini albe orbitoare, dar racheta le-a ignorat, continuându-şi zborul către ajutajele lui F-14.

— Beaver! Taie postcombustia, omule! Ai o căutătoare de căldură la curul tău!

Postcombustia ridica mult mai mult temperatura ajutajelor motoarelor decât dacă maneta de gaze ar fi fost la minim – senzorii IR ai rachetei nu puteau rata o țintă atât de caldă.

Prea târziu. AA-8 *Aphid* a lovit în coada lui *Tomcat* 233 şi a explodat. Batman a văzut cum se scutură avionul, apoi, odată cu stabilizatorul stâng care s-a desprins, a început să scoată o trenă de fum. O secundă lungă, Beaver s-a luptat să-şi mențină avionul sub control, dar era evident că e inutil.

— Beaver! l-a apelat Batman.

Abia dacă băgase de seamă că propria sa rachetă lovise MIG-ul chiar când acesta degajase din urmărirea lui F-14 avariat. Un glob de foc portocaliu a apărut în locul treimii

posterioare a lui *Fulerum.*

Fragmente, multe arzânde, au început să cadă din norul de foc şi fum, arcuindu-se spre mare.

— Catapultează-te! Catapultează-te!

Tomcatul lui Beaver şi Hard Ball continua să cadă, rotindu-se în aer până ce a intrat în vrie pe spate, spre apa mării aflată la 17.000 picioare dedesubt. Unul dintre motoare, sau poate o conductă de combustibil ruptă s-a aprins deodată. Flăcările au erupt din motorul stâng ca explozia unei bombe.

— Beaver! Hard Ball! *Eject! Eject!*

— Atenție! a intervenit Malibu din scaunul din spate. Vin două tare din şasele nostru! Atenție! Atenție!

Shitl Batman a virat F-14 strâns la dreapta, apoi a tăiat postcombustia, şi şi-a continuat traiectoria spre înaltul albastru. A pierdut din vedere avionul distrus al lui Beaver după acesta a început să cadă greu pe verticală şi în flăcări.

— Beaver şi Hard Ball sunt loviți, a transmis Malibu, în timp ce nori se roteau în jurul canopiei. Sunt loviți şi se prăbuşesc. Negativ pâra.

Trei ruşi doborâți şi un american. Dar şansele continuau să fie de 3 la 1. Încruntat şi cu încrâncenare, Batman îşi smucea *Tomcatul* în toate direcțiile posibile. Trebuia să

egalizeze şansele, sau unii dintre ruşi se vor strecura şi vor ataca pe *Viper 1.*

Dar, chiar în timp ce manevra, a văzut şase dintre *bandits* degajând din *dogfightu* 1 cu F-14 *Viper 2.*

Fragila linie de protecție americană a fost copleşită. Inamicul a străpuns-o.

0618 Zulu (0718 ora locală)

Viking 700

Deasupra Mării Norvegiei

Hunter a verificat VDI. Încă 12 mile până la țintă... iar asta însemna că se aflau în sau aproape în raza de acțiune a defensivei ruse, a rachetelor cu rază scurtă *Gecko* şi SA-N-9. În orice clipă spațiul aerian urmă să fie saturat cu obiecte zburătoare mortale. A strâns şi mai tare în mână manşa lui *Viking.*

— *Fisher 1,* sunt *Bifrost. Fisher, Bifrost.* Ai permisiunea să rupi contactul şi RTB.

Hunter s-a încruntat. *Intruder* încă nu au ajuns la obiectiv. Trebuia să le mai acorde ceva timp.

— Roger, Bifrost.

Apoi a schimbat frecvențele.

— *Fisher,* aici *Fisher Leader.* Avem ordin să rupem

contactul şi RTB.

Dar continua să-l țină pe *Viking* 700 în zbor orizontal, pe curs direct către nord.

— Care-i treaba? a întrebat Spock, imperturbabil ca totdeauna.

— Ăă... habar nu am. Cred că *Intruder* încă nu s-au apropiat suficient. Ce-ai zice dacă ne-am extinde nițel anvelopa?

Trene de fum alb s-au întrețesut pe cer, înaintea lor, ridicându-se dinspre orizont ca o perdea fantastică, animată, de pânză de păianjen.

Dar TACCO doar a înclinat capul.

— Îi vom dezorienta oarecum dacă trei dintre avioane vor vira cu 180°, iar al nostru nu. Oricum, merită să încercăm.

La câteva mile spre est, un *flash* mut a luminat o clipă cerul şi marea. Spockâşi studie ecranul radar.

— Cred că tocmai l-au distrus pe *Lieutenant Commander* Burroughs.

— Blestemații!

Hunter îşi încleştă fălcile şi-şi aținti ochii către orizontul nordic. Rabbit Burroughs fusese prieten cu Hunter, ironia numelor de cod *(rabbit*-iepure, *hunter*vânător) fiind un motiv de glume în *squadron.* Pilotase *Viking* 704.

— La naiba! OK. Hai să vedem cât de mult putem forța lucrurile.

Şi menținu *Vikingul* pe curs direct către nord.

CAPITOLUL 22

Luni 23 iunie

0619 Zulu (0719 ora locală)

Grupul de Luptă *Soyuz*

Marea Norvegiei

Când avioanele de atac au ajuns aproape, navele ruseşti au trebuit să activeze radarele, cu toată amenințarea rachetelor HARM. Mai întâi sistemele *Head Lights* care dirijau rachetele antiaeriene *Goblet.* Apoi *Head Net C şi Top Sail,* ambele radare de cercetare aeriană de pe *Kresta* – II, şi *Bass Tilt,* care asigura controlul tirului. Fiecare radar avea propria sa semnătură electromagnetică caracteristică, şi era înregistrată de EA-6B *Prowler* care continuau să supravegheze întreaga flotă sovietică.

O a doua AGN-88 Harm s-a desprins de sub *Prowler*, a accelerat timp de două minute, apoi a intrat pe traiectorie descendentă.

Pe *cruiserul* din Clasa *Kresta*, radarul *Top Sail* are cea mai mare antenă, o enormă structură curbă de fire şi suporți montată în cel mai înalt punct al suprastructurii navei.

Marşal Timoshenko se afla la jumătatea unui viraj înspre babord când HARM a plonjat dintre nori, străbătând aerul

cu un şuierat ascuțit şi a explodat în focarul antenei. *Farfuria* principală a antenei a fost complet distrusă. Fragmentele au fost împrăştiate asupra punții, ucigând sau rănind câțiva marinari şi s-au răspândit în apă de o parte şi de alta a navei. Şrapnelele au perforat precum focurile trase de o *shotgun* antena *Head Lights* montată deasupra punții, înaintea celei *Top Sail,* şi – măcar temporar – a scos-o din uz. Având scoase din funcțiune ambele radare de cercetare aeriană şi de conducere a tirului, *Timoshenko* era orb. Alte radare încă mai erau active, dar erau specializate pe navigație sau pentru controlul tirului tunurilor de 57 mm.

Căpitanul de rangul I Piotr Şelepin a ordonat imediat ca *Timoshenko* să vireze tribord, către nord-vest. Timp de câteva minute critice, până ce *Yumashev* să poată ajunge pe poziție, *Soyuz* a fost *cu nădragii pe vine,* expus atacului american.

0620 Zulu (0720 ora locală)

Viking 700

Deasupra Mării Norvegiei

Acum, Hunter putea vedea portavionul, o insulă cenuşie profilată deasupra orizontului, un munte metalic aflat la mai puțin de zece mile distanță.

— Băi, Hunter – zise B/N – e timpul să le arătăm curu'...

— Cred că ai dreptate, răspunse cu oarece teamă în voce. Cum se comportă acum, că suntem aşa de aproape?

— Avertizoarele de pericol *ciripesc.*

— Lansează *chaff.* Ne cărăm de aici!

A smucit manşa, virând strâns. A văzut cum portavionul „alunecă" spre tribord. Dincolo de el se zărea suprastructura unei nave importante dominând marea.

Racheta a lovit în aripa dreaptă a lui *Viking.* Plexiglasul s-a spulberat şi aerul a pătruns şuierând în cockpit. Simțea cum cedează controlul şi ei se aflau jos, foarte jos...

— Eject! Eject! a strigat.

Lângă el, Spock avea capul căzut în piept. Oare era... smuci de maneta de catapultare şi cupola a dispărut în flăcări şi fum. Păru că trece o veşnicie până ce rachetele de sub scaun s-au declanşat. Iar când au făcut-o, a fost o lovitură sălbatică. Apoi a urmat o fază imponderabilă, într-o tăcere absolută.

Paraşuta i s-a deschis cu o smucitură cumplită în ham. Spock! Unde era Spock? Privi în jur, răsucindu-se în suspante, dar nu-l putu vedea pe B/N. Dar a văzut coada lui S-3 scufundându-se în apă, la câteva sute de metri mai încolo.

Hunter nu avea timp să se uite. Bocancii au izbit suprafața apei cu un şoc dureros. Dar antrenamentul a preluat controlul, cursurile de supraviețuire şi nenumăratele ore petrecute în clasă şi în piscină, învățând cum să amerizeze în apă şi să se elibereze de paraşută înainte de a fi tras în adâncuri. Căută febril şnurul de la vesta de salvare şi trase tare de el. Cu un şuierat, vesta s-a umflat, gulerul tare al acesteia apăsându-i ceafa. Cu o oarecare neîndemânare, sub apă, a acționat cataramele Koch care legau suspantele paraşutei de ham. Masca s-a umplut cu apă, aşa că a tras-o deoparte, inspirând adânc aerul rece, curat. Era amorțit de şoc. Îi trebuiră câteva momente ca să priceapă ce s-a întâmplat. A fost doborât... s-a catapultat... era viu.

Viu şi în voia valurilor în mijlocul Grupului de Luptă sovietic. Dar măcar nu mai trăgea nimeni în el. Mica sa bărcuță pneumatică, ataşată la scaunul cu care se catapultase, s-a umflat automat şi plutea în apropiere, amarată de el cu o cordelină. Încruntat, cu ambele mâini, a început să o tragă spre el.

0619 Zulu (0719 ora locală)

Tomcat 200 Viper 1

Deasupra Mării Norvegiei

Coyote a zburat „lipit” de *Intruder* cea mai mare parte a drumului către obiectiv. Când distanța s-a micşorat la mai puțin de 12 mile, cele 4 *Intruder* din *Dealer Flight* sau despărțit, luând poziții de atac mult distanțate pentru a dezorienta radarele sovietice de cercetare şi control al tirului care şi aşa erau solicitate la greu.

Acum, el şi Trapper se aflau aripă lângă aripă după *Dealer Leader, Intruder* 502, în urmă şi deasupra traiectoriei de atac a acestuia.

— A-ha, a intervenit Teejay pe ICS. Veşti proaste, *Boss.* Avem nişte gagii care vin dinspre ora cinci şi par şucărițI rău!

La naiba. MIG *şi Sukhoi* sovietice probabil că au trecut de apărarea TACCAP a lui Batman.

— OK. Ce avem?

— Două *bogies* la 2-0-5, vin cu Mach 1, 5. Distanța 8 mile şi scade rapid.

— Trapper, ai auzit?

— Afirmativ, Coyote. Cred că n-au încredere în intențiile noastre.

— Să-i ia dracu’, au şi de ce. Să vedem ce doresc domnii. Degajăm stânga.

Şi-şi forță F-14 într-o întoarcere dură, cu aripile strânse.

— Vin după tine. Viraj stânga.

Simbolurile au alunecat pe HUD-ul lui Coyote. Comutându-şi AXX-1 pe telescopic, a putut vedea țintele. *Bogies* zburau în formație strânsă, aparent direct către ei.

Făcu reticulul de ochire să se suprapună pe una dintre țintele de pe HUD.

— O fixare radar, Teejay!

Contact! Tonul a sunat în căşti iar reticulul şi-a schimbat forma din romb în cerc.

— Am ton. *Sparrow* fixată. *Fox* 1!

Se auzi şi un „ciripit" de avertizare. *Tomcat* era vizat de radarul de ghidare al unei rachete inamice.

— Probleme, *Boss!* l-a atenționat Teejay. Lansare! Lansare! Am rachete inamice, două... nu trei rachete în aer. SARH-active. Pe noi ne țintesc.

— La dracu', Teejay, acum suntem blocați pe poziție.

Atât timp cât marcau avioanele inamice cu propriul lor radar pentru AIM-7, manevrele evazive erau imposibile.

— Am înțeles. Văd rachetele inamice la 6 mile... 5, 5... 5 mile...

Coyote simțea cum pielea feței i se umezeşte sub cască şi mască. Era blocat într-un joc high-tech de genul „cine

cedează primul", *Sparrow* a sa ducându-se spre inamic cu Mach 2, în timp ce trei rachete inamice se apropiau de el cu aceeaşi viteză. Degajarea însemna pierderea țintei, fără a avea certitudinea că va putea să fenteze trei rachete sovietice.

Îşi menținu *Tomcatul* pe curs neschimbat, continuând să ochească perechea de *vânători* sovietici.

— Am o locare *Sidewinder,* a izbucnit Teejay. *Fox* 2! *Fox* 2!

— Rachetele sunt la 2 mile.

Lui Coyote i se păru că aude o uşoară nuanță de nelinişte în vocea lui RIO.

— 1, 5... o milă...

Se văzu un *flash* îndepărtat pe cer, şi Coyote îşi smuci *Tomcatul* într-un viraj strâns pe stânga. Marea şi cerul s-au rostogolit peste cupolă, un amețitor amestec neclar de albastru şi alb, în timp ce forța G îl zdrobea în scaun. Acum cădeau. Scala care marca altitudinea pe laterala HUD, îşi modifica valorile prea repede pentru a putea fi citite.

— *Chaffl* a strigat în timp ce se lupta să controleze *Tomcatul*, cu ambele mâini pe manşă, sperând că Teejay încă îl putea auzi ca să lanseze contramăsurile.

Ceva a fulgerat peste canopie... urmat de un altceva, mai apropiat, cu o trenă de alb. Ratare! Coyote a tras manşa

spre sine, scoțând *Tomcatul* din prăbuşirea de două mile către apa mării. Forța G îi apăsa pieptul, făcându-l să respire cu greutate.

Revărsarea de adrenalină din sistem îi bloca frica, nesiguranța; şi-a încordat brațele, umerii şi gâtul, forțând sângele fugit în extremități să se întoarcă în creier. Pentru că trăgea în continuare de manşă, *Tomcat* ieşi din picaj…

Şocul l-a pocnit pe Coyote în spate atât de tare încât a văzut stele verzi, iar efectul de tunel datorat forței G crescute aproape că l-a doborât, aruncându-l în beznă. Manşa a devenit moale în mâinile sale, nemaiopunând nicio rezistență, în timp ce marea şi cerul se roteau în parbriz atât de sălbatic încât nu le mai putea deosebi una de alta.

Ceva era absolut în neregulă. Acum nu mai era zdrobit în scaun, ci presat tare în partea dreaptă a cockpitului. Cu greu, a priceput că *Tomcat* se rotea, că forța centrifugă îl împingea în lateral, că doar chingile îl rețineau să nu fie aruncat prin canopie, iar el era la fel de neajutorat ca o insectă prinsă cu un bold în insectar.

Mâinile îi căutau frenetic corzile dungate galben-negru ale dispozitivului de comandă a catapultării. Unde erau? Nu putea să le apuce… nu putea… DA!

A tras de ele şi universul a explodat într-o vâlvătaie

strălucitoare de artificii, de întuneric străbătut de fulgere şi de o ceaţă roşie de durere. Canopia era largată şi curentul de aer mugea peste cască, mască, corp, precum un demon furios, o bestie turbată care încerca să-l sfâşie în bucăţi. *Teejay... unde era Teejay?*

Ultimul gând al lui Coyote a fost la Julie... apoi a fost învăluit de întuneric şi foc...

0621 Zulu (0721 ora locală)

CIC, USS Thomas Jefferson

Marea Norvegiei

— *Tomcat* 2-dublu-0 e lovit! Sunt doborâţi!

Pumnii lui Tombstone s-au strâns, cu unghiile în carne, pe când asculta apelul urgent al lui Trapper.

— Distrus un MIG.

Părea a fi vocea lui LD, RIO lui Trapper.

— Distrus şi al doilea... adică avem la activ două MIG.

— O, doamne, Coyote şi Teejay sunt doborâţi, coordonate X-ray 1-5-9. Yankee 3-1-1. Nu văd nicio paraşută.

Nu Coyote! La dracu', la dracu', la dracul

— *Camelot,* a apelat o altă voce. *Camelot,* sunt *Bifrost. Fisher 1-1* a dispărut de pe ecranele noastre. I-am pierdut şi pe *Fisher 1-2* şi *Viper 2-4.*

Brațul lui Tomstone a căzut de pe rezemătoarea scaunului. Aviatorii, aviatorii *săi*, au căzut din cer mai repede decât putea el să-şi amintească chipurile şi numele lor.

Dar nu era timp pentru văicăreli, nici măcar pentru a gândi. *Dealer* se afla aproape la obiectiv, iar Coyote şi Hunter şi ceilalți le-au acordat timpul de care au avut nevoie ca să se apropie. Era timpul ca sacrificiul lor să fie răzbunat.

0621 Zulu (ora locală 0721)

Intruder 502

Deasupra Mării Norvegiei

Sluf a auzit comunicarea cum că unul dintre *Tomcat* este doborât, dar atenția sa era acum total concentrată asupra HUD. *Visual Display Indicator Kaiser* AVA-1 afişa imaginea electronică, strălucitoare, a obiectivului, minuscul pe linia înclinată a orizontului larg, aşa cum o reda computerul de pe *Intruder.* A menținut reticulul pe ținta pe care electronica de la bordul său o desemna ca sursă pentru câteva emisii radar diferite.

— Avem contact, spuse Spoiler, cu fața îngropată în manşonul ecranului radar. Fixare solidă... *shitl* o grămadă

de bruiaj. Comut pe FLIR[81]. Aha! Pare a fi portavionul nostru, e bine.

B/N deja manevra panoul de comandă al muniției pentru a lansa perechea de rachete *Harpoon* AGM acroşate sub aripile *Intruder-uhxi.* Sluf aproape că le putea simți acolo jos, cum ticăie şi torc, în timp ce computerul le încarcă cu date despre curs, viteză şi țintă.

— Cred că cei de jos au dat *deşteptarea*, spuse Sluf.

Mai multe rachete se arcuiau dinspre mare ce se întindea în fața lor. Avertizoarele de pericol „ciripeau" şi pâlpâiau pe consola sa.

— Ăştia încep să creadă că s-ar putea totuşi să nu fim *Tomcat* sau *Prowler.*

— Mda, iar amicii de la *vânătoare* le atrag rachetele asupra lor, spuse Spoiler. Îi avem în mână pe bastarzi. Armele activate. Siguranțele scoase. *Pickle's hot[82]!*

— Distanța zece mile. Țin-te bine!

Comută pe frecvența tactică.

— Aici *Dealer Leader.* Pregătirea pentru atac.

---

[81] FLIR – *Forward Looking InfraRed* – tehnologie bazată pe detectarea energiei termale utilizată pe avioane, nave, tancuri, vehicule terestre pentru recunoaşterea obiectelor în întuneric sau ceață.

[82] Pickle hot – murătura e picantă – termen-cod ce confirmă faptul că o armă (bombă, rachetă, etc) este activată şi gata de lansare.

— *Roger*, a replicat o voce în cască. *Dealer* 2, ne pregătim pentru atac.

— *Dealer* 3, venim şi noi. Lăsați-ne şi nouă o porție.

— Dealer 4. Gata!

Bine. Toate patru *Intruder* au reuşit să ajungă până aici, deşi cel puțin unul dintre F-14 fusese doborât. A împins manşa, mărind viteza când botul avionului a coborât sub linia orizontului. Vremile de altă dată ale bombardierelor în picaj din Navy erau demult apuse, se gândea Sluf, dar emoția copleşitoare, tensiunea sângelui în urechi şi-n piept trebuie să fi fost asemănătoare cu cea simțită de piloții neînfricați de pe ZBD când îşi aliniau avioanele greoaie şi colimatoarele primitive asupra portavioanelor japoneze la Midway.

— Detectez un val de SAM-uri.

Era vocea lui Scooter Van Buren, din *Dealer 3.*

— *Shitl* Una s-a fixat pe mine!

— Renunță la atac, Scoot, a intervenit altă voce.

— Negativ. Lansez *chaffl.* Eu...

Întreruperea transmisiei a fost înfiorătoare prin bruschețea ei.

Sluf ar fi vrut să arunce o privire în afară ca să vadă dacă *Dealer 3* – Scooter şi Rider au *tăiat-o* undeva spre est – dar

nu-şi putea muta atenția de la VDI.

Însă, când a ridicat privirea la HUD, a putut vedea cu proprii ochi portavionul sovietic profilându-se pe orizont. Rachetele erau acum mult mai aproape, străbătând cerul cu o încetineală înşelătoare. Norişori de fum, mici, amăgitori, cu un aspect aproape prietenos, au început să apară deasupra orizontului nordic. Acolo, deasupra navelor sovietice, acționa destulă triplu – AAA cât să apere un mic oraş.

— Menține-l pe curs, a avertizat Spoiler când *Intruder* s-a scuturat uşor în aerul turbulent. Drept înainte... *Harpoon* 1 lansată!

Intruder a tresărit violent când racheta s-a desprins şi şi-a activat motorul. Vederea sa asupra portavionului rusesc a fost obturată de strălucirea albă, fierbinte, din exhaustorul rachetei.

— *Pickle hot* numărul 2, a anunțat Spoiler.

— Lansează 2!

A-6 a tresărit din nou. Imediat după ce racheta a plecat, Sluf a tras manşa, virând strâns spre dreapta ca să părăsească zona de luptă. Avertizorul de pericol continua să pâlpâie pe consolă.

— Avem două SAM care se apropie rapid, Sluf.

— Le văd. *Chaff.*

— Rog.

Au făcut tot ce au putut împotriva aviației de pe portavionul sovietic. Acum va fi doar o luptă pentru supraviețuire în cerul dantelat cu fum de deasupra Mării Norvegiei.

0623 Zulu (0723 ora locală)

Grupul de Luptă *Soyuz*

Marea Norvegiei

Lipsit de acoperirea aeriană a escortelor sale, Soyuz făcea tot ce putea pentru a se apăra singur. Portavionul sovietic era dotat cu sistem de armament tip CIWS, plus lansatoare pentru SAN-3 şi SAN-4. Radarele sale 3-D de apărare antiaeriană, reactivate imediat după ce CIC-ul portavionului a pierdut sursa de date – avariatul *Marsal Timoshenko* – au detectat şase rachete *Harpoon* venind din trei direcții diferite.

Dacă *Kirov* ar mai fi fost parte a Grupului de Luptă, poate că rezultatul ar fi fost diferit. *Cruisere*le din Clasa *Kirov* puteau lansa salve de SAN-6 asupra unor obiective mari aflate la peste 50 mile depărtare.

Dar *Kirov* se afla acum undeva la vreo 40 km în pupa,

derivând neajutorat, o epavă înnegrită de fum, iar *Soyuz* pur şi simplu nu avea destule dotări antiaeriene cu care să facă față singur țintelor ce-l atacau.

Tunurile sale *Gatling* au „țipat”, împrăştiind proiectile de 30 mm în cer. Mai mari şi mai încete, tunurile antiaeriene li s-au alăturat, aruncând spre înalturi obuz după obuz, care se trezeau la viață într-un mic norişor de fum alb pe fondul albastru al cerului.

O rachetă *Harpoon* a fost distrusă la 8 km de navă, despicată în două de un şuvoi zbârnâitor de proiectile trase de la pupa lui *Soyuz.* A doua *Harpoon* a explodat o clipă mai târziu, împroşcând cu şrapnele o zonă de apă de mare spumantă de mărimea unui portavion. A treia a fost lovită, explodând în flăcări, apoi tunurile CIWS s-au ajustat, au detectat, şi s-au rotit către o altă țintă...

Strecurată prin focul de acoperire, o *Harpoon* a lovit pupa portavionului, penetrând într-un compartiment mare aflat chiar sub locul de pe puntea de zbor unde se afla CIWS AK-630 al navei sovietice. Explozia a smuls turela *Gatling* din suporți şi a aruncat-o în mare, după ce a rănit o mulțime de oameni.

Următoarea *Harpoon* a lovit trei secunde mai târziu, avariind insula lui *Soyuz* înspre pupa şi tribord. Încărcătura

de luptă a perforat doi pereți metalici şi a explodat în Centrul de Informații al Departamentului Aerian. Douăzeci de oameni au fos incinerați instantaneu când explozia a smuls punțile şi a spulberat computerele, tăind toate liniile electronice. Alte două sute de oameni au murit pentru că explozia a distrus un întreg nivel şi centrul de control al zborului de pe portavion.

Lovitura fatală a fost livrată de următoarea *Harpoon*, venită la cinci secunde după prima şi pe o traiectorie nițel mai înaltă. A trecut peste pupa lui *Soyuz* şi prin norul de fum şi schije, după care s-a autodistrus printre rândurile de MIG *şi Sukhoi* parcate înapoia Punții de Comandă.

Bombe şi rachete ataşate sub aripi, rezervoare pline cu JP5, furtunuri de combustibil desfăşurate ca nişte spaghetti de-a latul punții, proiectile de tun aranjate în încărcătoare, toate au erupt într-o detonare sălbatică care a copleşit *flashul* inițial şi *boomul* exploziei rachetei *Harpoon.*

Pe *flag bridge, Admirai* Khenkin s-a ridicat cu greu în picioare pe puntea acoperită cu cioburi de sticlă spartă. Oamenii erau împrăştiați pe jos, morți şi pe moarte, şocați şi răniți. Cineva striga în agonie prin întunericul creat de fum.

Brațul lui Khenkin era frânt, iar fața acoperită cu sânge, dar el abia dacă băgă de seamă. Ceea ce simțea era evidenta

denivelare a punții. *Soyuz* era înclinat la babord şi spre pupa.

Cu siguranță că avariile erau fatale.

Cioburile se spărgeau sub paşii săi. Toate ferestrele punții fuseseră spulberate de explozie, iar perdeaua de fum era atât de groasă încât lumina zilei era complet blocată. Printr-una dintre ferestrele sparte, s-a uitat jos, în infern, unde puntea de zbor a fost spintecată ca de un cuțit titanic încins până la alb şi înconjurat de flăcări crude.

Marele experiment social era terminat. *Soyuz* era condamnat. Rusul mistic ce sălăşluia în Khenkin acceptase deja hotărârea Sorții, judecata-prin-luptă.

În acelaşi timp, ştia că moartea sa nu însemna nimic pentru Vorobiev sau pentru ceilalți militarişti, sau pentru *Admirai* Ivanov care, în acest moment, naviga spre nord la bordul lui *Krerul.* Lupta va continua, cu alte mii de morți care vor confirma ceea ce el ştia deja: americanii luptă precum demonii, tehnologia lor era superioară... iar cele două bătălii de astăzi, la Romsdalsfjorden şi aici, au dovedit că au o voință de a lupta pentru crezul lor cel puțin egală cu cea a sovieticilor.

Lupta şi moartea vor continua. Înțelegerea acestei realități l-a umplut de tristețe.

Sub infern, gazolina şi JP5 revărsate din conductele rupte, au transformat spațiile hangarului în enorme rezervoare de amestec exploziv aer-combustibil. Flăcările răspândite dinspre pupa portavionului au aprins mixtura. Pe când Khenkin încerca să ajungă la un telefon de pe *flag bridge*, portavionul sovietic murea în jurul

Cu o izbucnire ce a detunat precum Judecata de Apoi, coloana de fum străbătută de flăcări s-a ridicat la cinci sute de metri în aer. Avioane, părți din avioane, bucăți metalice de mărimea unei case provenite din insulă şi puntea de zbor erau răsucite iar şi iar şi iar prin aer, sus şi departe de portavionul distrus, datorită exploziilor ce urmau una după alta, fiecare provocând următoarea detonare sălbatică, în cascadă, precum un tsunami de tunete primitive.

Aflat în apa mării, la o milă distanță, Hunter Harrison, cățărat în bărcuța sa pneumatică, privea cu uimire ceea ce i se părea o rupere a cerului, simțea valul de căldură pe față şi mâinile direct expuse, simțea teribila putere a dezlănțuirii de tunete.

Iar la bordul lui Intruder 502, Sluf Dodd a simțit unda de şoc ce i-a ajuns din urmă şi a scuturat A-6 ca un dulău furios că i s-a luat osul. A strâns din dinți şi a menținut avionul pe curs, în timp ce flăcările luminau interiorul

cockpitului precum un răsărit de soare. Răsucit în scaun, privi la coloana de fum ce se înălța din mare, precum erupția distrugătoare a unui vulcan de pe o insulă.

Deschizând un canal tactic, Sluf a repetat o frază care deja intrase în istoria Navy, una spusă acum peste jumătate de secol, după scufundarea portavionului japonez *Shoho* în Bătălia din Coral Sea.

— *Camelot, Dealer 1.I*-am tras-o-n freză!

În urma sa, flăcările ajunseseră la cer.

CAPITOLUL 23

Luni 23 iunie

0900 Zulu (ora locală 1.000)

CBG 14

Marea Norvegiei

Ultima mişcare a forțelor americane în ceea ce urma să fie cunoscută ca Bătălia de la Freya Bank a fost oarecum mai puțin spectaculoasă. În timpul atacului aerian împotriva forțelor sovietice, *subul* de atac *Galveston,* care se afla de câteva zile pe urmele Grupului de Luptă inamic, în cele din urmă s-a strecurat pe lângă două distrugătoare din Clasa *Kashin,* l-a localizat pe *Soyuz* şi escortele sale de la o distanță de aproape 120 mile şi a lansat ultimele sale două *Harpoon.*

Operatorii radar sovietici de pe *cruisere*le ce o escortau pe *Soyuz,* distraşi de explozia care a demolat portavionul şi l-a transformat într-o epavă în flăcări, n-au văzut deloc rachetele de croazieră care zburau la rasul valurilor venind dintr-o direcție total neaşteptată – dinspre nord-vest. Ambele *Harpoon* au lovit *cruis*erul *Admirai Yumashev,* una în puntea elicopterului, la pupa, cealaltă în cocă, chiar sub suprastructură.

Detonarea încărcăturilor explozive, a combustibilului din elicopter şi a magaziilor în care se aflau câteva duzini de torpile antisubmarine nu a fost nici pe aproape la fel de spectaculoasă precum explozia care l-a distrus pe *Soyuz,* dar *Yumashev* era o navă mult mai mică. Chila s-a rupt, nava s-a secționat în două la ora 0842 şi s-a scufundat, luând cu ea în adâncuri 303 din echipajul de 380 ofițeri şi marinari.

În acest timp, *Soyuz* continua să ardă.

Prima navă americană care a ajuns la *Soyuz* a fost fregata *Stephen Decatur,* dar nu s-a putut apropia la mai puțin de 100 m datorită căldurii degajate de incendiul de pe portavion. Exploziile de la bord au deschis cale liberă apei de mare. Deja valurile treceau peste pupa, în timp ce suprastructura insulei era puternic înclinată spre tribord.

Decatur nu putea face prea mult, decât să încerce salvarea unora dintre supraviețuitori. În apă erau mii de oameni, înnegriți de ulei şi plutind în grupuri, agățați de resturile plutitoare, în veste de salvare şi plute sau înotând solitari, oameni care nu mai erau inamici, ci doar nişte camarazi marinari ce trebuiau să fie salvați din marea agitată.

Decatur a lansat în apă veste de salvare şi plute

pneumatice, apoi a rămas pe loc până ce o mică flotă norvegiană de nave ASW, elicoptere şi torpiloare de patrulare au putut veni din Trondheim pentru a prelua efortul de salvare.

Şi mai mulți membri din echipajul lui *Soyuz* ar fi fost salvați dacă *Jefferson* şi alte nave din Grupul de Luptă s-ar fi putut alătura salvatorilor, dar necesitățile războiului şi judecata la rece, obiectivă, au fost împotriva unui asemenea gest.

În zonă erau submarine sovietice. La ora 0935 un SK-3 de pe *Shiloh* a găsit şi scufundat un *Victor* III la mai puțin de 30 mile de *Soyuz,* Iar *Winslow* a marcat victoria asupra unuia necunoscut o oră mai târziu.

Între timp, fiecare sub sovietic din Marea Norvegiei se va fi îndreptat spre Freya Bank, în căutarea lui *Jefferson* care acum era ieşit de sub protecția meterezelor de stâncă din Romsdalsfjorden. Singura apărare a unui portavion împotriva acestor vânători tăcuți şi mortali era viteza... şi ecranul de protecție format de navele şi elicopterele ASW.

Pentru *Jefferson,* oprirea ar fi putut poate însemna câteva vieți în plus salvate din holocaustul lui *Soyuz,* dar ar fi însemnat şi expunerea celor şase mii de americani de la bord unei sorți asemănătoare. *Jefferson* a încetinit suficient

cât să extindă timp de câteva ore cercetarea cu ajutorul elicopterelor SH-3 decolate de pe puntea sa, dar până pe la mijlocul după-amiezii a depăşit raza de acţiune a acestora, şi au renunţat la căutări.

Helourile au avut un succes amestecat. Douăzeci de marinari ruşi cu hainele îmbibate de ulei au fost scoşi din apă, la fel ca şi doi piloţi de MIG doborâţi într-o *dogfight* cu *Viper 1.* În mod miraculos, Hunter Harrison a fost recuperat, epuizat, abia conştient, cramponat de bărcuţa sa de salvare. TACCO său, Ralph Meade, nu a fost găsit.

Şi Hard Ball, Beaver, Teejay şi atât de mulţi alţii erau dispăruţi.

1430 Zulu (1630 ora locală)

USS Thomas Jefferson

Marea Norvegiei

Coyote era mort.

Lui Tombstone tot nu-i venea să creadă. Mai pierduse şi înainte prieteni în luptă, dar Willis E. Grant Coyote a făcut parte din viaţa sa ca membru al Navy încă de la început, de când erau staţionaţi împreună la *Naval Air Station* San Diego... iar după asta, pe timpul primei lor detaşări la bordul lui USS *Kennedy.* Se gândi la Wilson Grant, fata pe

care amândoi au curtat-o şi care s-a măritat cu Coyote. Va trebui să-i scrie. Dar ce putea să-i spună?

Că el a fost cel ce a dat ordinele care l-au pus pe Coyote în locul şi la timpul nepotrivit? Că el l-a trimis pe nestăpânitul Coyote la moarte?

În această stare de spirit sumbră, Tombstone traversa puntea-hangar a lui *Jefferson.* Purta o cască Mickey Mouse care-l proteja de zgomote. Puntea hangar era aglomerată cu oameni şi maşini, cu avioane parcate aripă la aripă, separate doar de linii înguste pentru circulația *măgăruşilor* – micile tractoare de remorcare – şi a oamenilor din echipajele de întreținere care forfoteau precum nişte furnici în galeriile din muşuroi.

Operațiunile de realimentare şi reînarmare erau executate aici pentru a păstra puntea de zbor liberă pentru operațiunea de reaprovizionare pe verticală, şi pentru ca *Air Ops* să poată continua lansarea şi recuperarea avioanelor în/din CAP.

Tombstone terminase de verificat rapoartele referitoare la avariile minore suferite de două *Intruder* din *Death Dealer* şi voia să se asigure că A-6 nu vor trebui oprite de la zbor. CVW-20 a pierdut deja atât de multe avioane, şi chiar dacă *Soyuz* a fost distrus, lupta pentru controlul asupra Mării

Norvegiei încă nu era terminată. Mai trebuia să se confrunte cu Flota Baltică şi cu amenințarea extrem de serioasă a submarinelor, având disponibile doar şase S-3 *Viking* ale *King Fishers,* rămase din efectivul inițial de zece. Şi-a încheiat verificarea şi s-a îndreptat spre scara ce urma să-l ducă înapoi în biroul său, când a observat o siluetă deşirată, familiară ce se ducea spre elevatorul din babord.

— Batman! Hei, Batman! Aşteaptă-mă!

Batman l-a văzut pe Tombstone dând din mână şi i-a răspuns la fel. Apoi au păşit amândoi peste dungile de avertizare galben-negre de pe punte ce marcau marginile elevatorului.

— Salut, CAG, a strigat Batman pentru a se face auzit peste zgomote. Ce faci aici, jos?

— Două *Intruder* şifonate şi un număr insuficient de *Vikings.*

S-au ferit din calea unu tractoraş de remorcare care începuse manevrele de aducere a unui S-3 pe platforma elevatorului.

— Felicitări pentru victoriile de azi dimineață, a adăugat.

Batman era creditat cu doborârea unui *Sukhoi* şi a unei rachete de croazieră deasupra Romsdalsfjorden la numai câteva momente de la începutul atacului ruşilor.

— Nicio zi fără un *Sukhoi.* N-ai impresia că devine rutină?

Tombstone merse până la marginea elevatorului de unde privi în jos. Apa, transformată într-o spumă albă de trecerea cocii masive de oțel cenuşiu a lui *Jefferson,* bolborosea la numai câțiva metri dedesubt. Sus, vedea avariile, reparate brut, unde racheta a lovit portavionul, în fiord. Elevatorul a fost reparat şi părea să funcționeze bine. Cu siguranță că echipele de control al avariilor de pe portavion îşi meritaseră soldele în această dimineață.

Afară, nivelul zgomotelor era mai scăzut. Batman şi-a scos antifoanele ca să poată auzi. Tombstone şi-a dat jos casca.

— Păcat de Coyote.

— Mda. Batman îşi tot freca mâinile. Ştii, Stoney, s-ar putea totuşi să fie în viață.

— Poate. Sper să fie aşa. Dar acum, tu eşti CO la *Vipers.*

— Mă gândeam eu, dădu Batman din cap.

Apoi arătă spre deschiderea ovală din bordul navei ce ducea către puntea hangar.

— Am fost jos ca să verific câțiva dintre *curcanii* noştri. 2-0-3 şi 2-1-0 au oarece avarii. Echipajele le verifică chiar acum. Ar trebui să fie funcționale în maxim şase ore.

— Bine.

Un claxon de avertizare a sunat, şi cu o smucitură, elevatorul a început să urce, ridicând *Viking-vi,* tractorul de remorcare, câțiva tehnicieni şi pe cei doi ofițeri.

Tombstone şi-a adus aminte cum, mai demult, îl crezuse pe Coyote mort, în timpul crizei cu Coreea de Nord de acum câțiva ani. De data aceea prietenul său a scăpat. Batman avea dreptate. Poate că a reuşit din nou.

Dar ştia că nu trebuie să se gândească prea mult la asta. Era inutil şi îi distrăgea atenția acum, când trebuia să se concentreze intens asupra îndatoririlor sale de CAG. Era responsabilitatea sa să ordone trimiterea oamenilor în situații din care s-ar putea să nu supraviețuiască. Nu era o responsabilitate plăcută, dar era la pachet... şi parte a prețului pentru victoria din această dimineață.

În această dimineață, *Air Wing* a pierdut treisprezece aviatori navali, toți oameni valoroşi, cu soții, iubite, familii, viitor promițător, vieți...

Niciunul dintre ei nu se va mai întoarce.

Batman puse o mână pe umărul lui Tombstone.

— Ăă... tocmai voiam să-ți spun, Stoney. Ca şi CAG, faci o treabă a dracului de bună.

— Mulțam, Batman. Dar aş prefera să *şofez* un *Tomcat*, spuse cu un zâmbet slab.

— Mda. Aici, eu sunt în avantaj față de tine, bătrâne. Mie îmi place viața simplă. Jocurile astea de putere nu sunt pentru mine!

Poate – se gândi Tombstone – acesta este testul suprem pentru aptitudinile de comandant: abilitatea de a-şi trimite la moarte, camarazii de pe navă, prietenii.

Acceptarea lui Batman făcuse ca situația să i se pară – nu mai bună – mai uşoară.

O izbucnire de zgomote le-au asaltat urechile şi ambii oameni şi-au pus din nou căştile. Elevatorul s-a zguduit şi s-a oprit la nivelul punții de zbor, dungile galbennegre potrivindu-se ca un sigiliu cu cele trasate pe punte.

Zgomotul venea de la un uriaş CH-46E *Sea Knight* bimotor, care cobora dinspre plafonul gros de nori. În sfârşit, *Jefferson* se afla în raza de zbor a elicopterelor din MEF II şi ale navelor sale UNREP, şi operațiunile de reaprovizionare pe verticală începuseră în această după-amiază. În depărtare, spre vest, un alt *Sea Knight*, un HH46 de pe o navă UNREP, se micşora înspre licărirea sidefie unde apa se întâlnea cu cerul. Pe punte, marinarii roboteau şi transpirau stivuind muniția. Palet după palet cu furnituri fuseseră deja descărcate. Cele mai numeroase erau rachetele *Harpoon,* aflate încă în lăzile lor, şi se adunau pe

punte mai repede decât puteau oamenii, *măgăruşii* şi motostivuitoarele să le transporte jos, în magazii. Când el şi Batman au coborât de pe elevator, Tombstone nu şi-a putut înfrâna gândul la ce s-ar putea întâmpla dacă o rachetă de croazieră sovietică ar lovi tocmai acum în încărcătura explozivă încă nedepozitată.

Din fericire, în deplasarea sa rapidă către Cercul Polar, *Jefferson* a lăsat Flota Baltică mult spre sud. *Shiloh*, cu radarul său Spy-l cu rază lungă de detecție şi cu accesul său instantaneu şi permanent la informațiile date de sateliții americani de recunoaştere, garanta că inamicul nu se putea furişa aproape de Grupul de Luptă. Atacul furişat de la Romsdalsfjorden a fost posibil deoarece *Soyuz* se afla deja în raza de 120 mile depărtare de poziția lui *Jefferson*, la zece minute de zbor la Mach 1. Acum, cel mai apropiat avion inamic se afla pe continent, pe aeroporturi atât de greu avariate încât erau indisponibile pentru acțiuni în următoarele câteva zile.

Tombstone şi Batman au aşteptat departe de zona de aterizare până ce *Sea Knight* a ajuns pe punte, iar marinarii au început să-i descarce încărcătura. Oameni în veste mov – manevranții dispozitivelor de alimentare cu combustibil sau *strugurii*, în codul culorilor societății de pe *Jefferson* – au

desfăşurat furtunuri de-a latul pistei de oțel şi le-au conectat la receptaculele din fuselajul helo.

— Atențiune! Atențiune! a bubuit vocea cuiva din Pri-Fly peste punte, revărsându-se din marile megafoane 5-MC. Se apropie un helo, se apropie un helo. Tot personalul să degajeze zona de aterizare desemnată.

Privind peste umăr spre vest, Tombstone l-a văzut pe noul sosit, un SH-3 ce cobora prin lumina slabă a amurgului arctic, cu luminile anti-coliziune strălucind puternic. Vântul era înghețat şi împroşca spumă şi picături de ploaie.

— Atențiune! Atențiune!, a răsunat vocea din nou. Helo a sosit.

Anunțul a stârnit interesul lui Tombstone. Umbla vorba că o adunare a mărimilor va avea loc la bordul lui *Jefferson* în această seară.

„MEF II”... însemna că era vorba de *Major General* Chester R. Wagner, comandantul *Second Marine Division.* Nava sa amiral, LPH *Iwo Jima,* se afla încă la 300 mile spre vest, dar pe curs de rendez-vous cu Grupul de Luptă *Jefferson*, şi se apropia cu fiecare ceas.

Cu zgomot de tunet, AH-3 *Sea King* s-a aşezat pe punte la ceva distanță spre pupa de *Sea Knight.* În timp ce rotorul îşi încetinea rotația, o gardă de Marines de pe *Jefferson*,

echipați în uniforme de ceremonie, s-au aliniat în poziție de drepți. *Captain* Brandt şi *Admirai* Tarrant s-au apropiat şi ei, ajungând lângă helo când uşa laterală sa deschis glisând. Un tip slab şi în vârstă, în uniformă kaki a coborât pe punte salutând comitetul de primire. Apoi a mers cu ei către insulă, urmați îndeaproape de ofițerii săi aghiotanți, cu serviete şi faciesuri nerăbdătoare.

— Un general de *Marines* la bord, spuse Batman. Doamne, pariez că treaba e groasă!

Două ore mai târziu, Tombstone şi Batman stăteau umăr la umăr pe scaunele de oțel din CVIC. *General* Wagner şi *Admirai* Tarrant s-au consfătuit împreună, apoi i-au convocat pe comandanții de departamente de pe *Jefferson.* Întreaga zi, zvonurile şi speculațiile s-au răspândit prin labirintul de coridoare şi compartimente ale navei, iar acum se părea că întrunirea va răspunde întrebărilor ce părea a se afla în mintea fiecărui membru al forței de atac. Era *Jefferson* retras din luptă? Sau era presat să atace, ca să profite de avantajul avut prin distrugerea lui *Soyuz*? Ce mama dracu' se întâmpla dincolo de mica lor lume formată din *Jefferson, Shiloh* şi celelalte nave din CBG-14?

— *Gentlemen,* li s-a adresat Tarrant, deschizând şedința. Mulțumesc tuturor că ați venit. În această după-amiază,

dacă nu vă deranjează, am să fiu propriul meu ofițer de Informații. Nu că l-aş fi concediat din slujbă, dar am vrut să am eu plăcerea acestei sesiuni.

Mai întâi, aş vrea să profit de ocazie ca să-l prezint pe *Major General* Wagner, pe care sunt sigur că majoritatea îl cunoaşteți după reputație, dacă nu personal.

Apoi, Washington mi-a cerut să fac ceva oarecum mai puțin regulamentar. Aceasta nu este o procedură obişnuită, dar nici aceste vremuri nu sunt obişnuite. *Commander* Matthew Magruder! în fața frontului!

Tombstone a fost luat complet prin surprindere. Se ridică şi-şi croi drum în față.

— Da, sir.

Tarrant s-a întors cu fața şi s-a adresat celor din sală.

— Nu sunt mare specialist în discursuri, spuse, ținând în mână o hârtie printată de calculator, aşa că am să vă aduc la cunoştință direct. *Commander* Magruder este creditat cu conceperea strategiei care a distrus apărarea navală din Norvegia a sovieticilor şi care a dus la dezactivarea lui *Soyuz.* Citez doar o parte din elogiu... „Strălucita implementare de către *Commander* Magruder a doctrinei tactice a forțelor aeriene de pe un portavion ce operează din poziții avansate în fiordurile norvegiene a jucat un rol

important în întârzierea planurilor sovietice din zonă şi a câştigat pentru forțele Statelor Unite timpul necesar pentru organizarea unui contraatac eficient”.

Apoi îndoi cu grijă hârtia şi se întoarse cu fața la Tombstone.

— *Commander* Magruder, în calitate de Comandant al Grupului de Luptă 14 şi la directiva Comandantului Flotei din Atlantic, am privilegiul şi plăcerea de a-ți înmâna... acestea.

Întinse mâna cu o cutiuță deschisă. Înăuntru era o pereche de mici vulturi de argint[83].

— Felicitări, *Captain* Magruder.

Tombstone acceptă însemnele, uimit.

— Ăă... – se opri stânjenit. Nu prea am vechimea în grad, *admirai.*

— Las-o jos! E directiva specială a Departamentului Navy. Ți-ai îndeplinit atât de bine îndatoririle de CAG *de jude*, încât ei au considerat că poți fi CAG *de facto.* La urma urmei, nu pot permite unui *commander* să ocupe biroul unui *captain.*

— Nu ştiu ce să spun.

— Atunci nu spune nimic. Ai blestemata asta de slujbă,

fie că o vrei, fie că nu!

CVIC a explodat în hohote de râs şi aplauze puternice. Tombstone a zâmbit, strângând mâna întinsă de *admirai.* Apoi s-a întors la scaunul său însoțit de aplauze şi strângând *vulturii* în mână.

— Heeey, *Cap n* Stoney!" a strigat Batman după ce s-a aşezat pe scaun.

I-a adresat un salut strict neregulamentar pentru că avea capul descoperit.

— La mai mare, Stoney!

— Mulțumesc, Batman.

Câțiva ofițeri, cu zâmbete largi, l-au bătut pe spate.

— Mulțumesc, băieți. Să fiu al naibii dacă înțeleg logica militară!

Promovare la gradul de *captain.* Marca un reper important în cariera sa... unul foarte important. Doar un procent mic dintre ofițerii din Navy rămâneau suficient de mult timp în activitate pentru a ajunge *captain,* iar pentru aceştia, înaintarea în grad se datora mai mult conexiunilor politice, decât aptitudinilor personale. În cea mai mare parte a carierei, Tombstone s-a întrebat dacă rapida sa înaintare în grade s-a datorat influenței unchiului său, *Admirai* Thomas

---

[83] Semnul gradului de *captain.*

Magruder. Şi fiindcă era vorba de faptul că nu avea ™ vechimea pentru o asemenea funcție de comandă – fusese avansat *skipper* al VF-95 când încă mai purta două galoane şi jumătate (deci: *lieutenant commander*), o necesitate pentru că la bord erau prea puțini *commanderi.* Acum era *captain* cu mulți ani înainte ca măcar să viseze că ar avea dreptul să fie trecut pe lista de promovări.

Nu strica să ai pile. Cunoştea această realitate şi a acceptat-o.

Dar poate că pentru prima dată în cariera sa navală, Tombstone ştia că a fost recompensat pentru aptitudinile sale şi pentru talent. Unchiul său nu a avut nimic de-a face cu aceşti *vulturi.* Şi chiar dacă a avut, nu a contat.

Deşi întristat de pierderea lui Coyote şi a celorlalți, se simțea mândru de ce a realizat. Merita aceşti *vulturi,* nu ca recompensă, ci pentru datoria pe care continua să şi-o facă.

— Şi-acum să revenim la urgența noastră, spuse Tarrant.

Tombstone a ridicat privirea, cuprins de nerăbdare.

— În ultimele ore, noi şi norvegienii ne-am confruntat cu situația de după victoria spectaculoasă din această dimineață asupra lui *Soyuz.*

— Astăzi la ora 1420, submarinul norvegian *Ula,* Type 210 de producție german, a plasat trei torpile într-o navă de

realimentare, *Ivan Bubanov,* aflată la 20 mile de Stavenger. *Bubanov,* care transporta cam 13.000 t de combustibil şi apă proaspătă, plus sute de tone de muniții, s-a scufundat în aproximativ 20 minute. O oră mai târziu, un submarin rusesc pentru protecția navelor a fost avariat de o torpilă lansată de un submarin norvegian Type 207, *Skolpen.* Într-o acțiune desfăşurată în această după-amiază în largul Stavanger, un distrugător din Clasa *Kashin* a fost lovit şi scufundat de două SSM *Penguin* Mark 11 lansate de pe o fregată norvegiană. O altă navă rusească, corveta *Odesskey Komsomolets,* a fost avariată de avioanele norvegiene F-16, cu bombe de 225 kg. A eşuat la Kristiansund, iar echipajul s-a predat Forțelor de Apărare.

În ultimele cinci ore, helo ASW *şi Viking* ale CBG-14 şi-au trecut în palmares patru submarine distruse confirmate şi două probabile. *Cruiserul Yumashev* a fost scufundat în această dimineață de rachetele *Harpoon* lansate de *Galveston.* Conform ultimului raport, nava soră, *Marshal Timoshenko,* naviga spre nord-est cu viteza de 34 noduri, însoțită de câteva nave mai mici. Se pare că Grupul de Luptă sovietic este complet împrăştiat.

Şi încă două informații de ultimă oră. Mai întâi, sateliții de recunoaştere indică faptul că *Kirov* se deplasează din

nou. Pare a se târî spre nord, fie pentru a se ralia elementelor din Flota de Nord dincolo de Capul Nord, fie pentru a se întoarce la Murmansk. Nu putem fi siguri cât de grav este avariat *Kirov,* dar acestea par a fi extinse şi serioase.

În al doilea rând, conform sateliților noştri de spionaj, în această după-amiază la ora 1627, adică acum un ceas, portavionul *Soyuz* a şavirat. Forțele nor…

Tarrant a trebuit să se oprească un moment pentru că sala a erupt în urale şi aplauze puternice. Când zgomotul a scăzut, a reluat:

— Forțele norvegiene se află încă în zonă pentru a-i recupera pe supraviețuitori.

Cred că e evident că i-am pus pe fugă pe nemernici. Intenționăm să exploatăm victoria obținută pentru a-i menține în retragere, pentru a continua să-i lovim atât de tare încât să nu poată riposta.

A… Poate că vă veți bucura să aflați că *Kearney* s-a raliat Grupului în această după-amiază şi a preluat poziția de patrulă ASW la sud. *Esek Hopkins* se află în siguranță la Scapa Flow.

Alte aplauze. Tombstone se gândi că informarea aceasta începe să semene mai degrabă cu o repriză de ovații decât

cu o şedinţă de planificare operaţională.

Dar nu conta. Oamenii meritau câteva urale.

— Cât despre dispunerea forţelor navale sovietice rămase, a continuat Tarrant, continuăm să urmărim două grupări principale. Una este o forţă puternică, mixtă, constituită în jurul portavionului uşor *Kiev* şi a portelicopterului *Moskva* în Marea Barents, dincolo de capul nord, la 600 mile spre nord-est. Cealaltă, desigur, sunt prietenii noştri din Baltica. În ultimele 12 ore, se pare că au luat poziţie în largul Bergen, 400 mile sud-vest de poziţia noastră actuală. În acest moment nu suntem siguri care le sunt intenţiile. Este posibil, acum că *Soyuz* a fost scufundat, să nu ştie nici ei ce intenţii au.

Râsetele s-au răspândit prin sală.

— Mulţumesc, cel puţin parţial lui *Captain* Magruder, dar şi eforturilor făcute de fiecare om din CBG, datorită cărora ne putem face acum planuri solide. Iar *Major General* Wagner ne va pune în temă cu acestea.

General Wagner a luat locul lui Tarrant la pupitru.

— Mulţumesc, *Admirai.* Nu se întâmplă prea des ca *Marines* să aibă vreo vorbă bună pentru Navy, dar cu siguranţă azi e una dintre acestea. Vă spun tuturor, din adâncul sufletului *Aţi făcut o treabă bună.*

Vă informez că astăzi la 1200 ora locală, MEF II a primit ordine noi. Sunt semnate de Preşedintele Statelor Unite. Conform acestor ordine, *Second Marine Division* este redirecționată către coasta Norvegiei pentru a efectua o debarcare amfibie în zona oraşului Narvik. Trebuie să eliminăm rezistența inamicului din zonă, să capturăm aerodromurile şi să izolăm forțele sovietice din centrul Norvegiei, încât să nu mai poată primi întăriri şi aprovizionare pe cale terestră sau aeriană.

Gentlemen, Statele Unite se întorc în Norvegia. Ne ducem după ruşi, ne ducem în forță, ne ducem ca să învingem.

Apoi Wagner a prezentat planul pentru Operațiunea *Thor*.

CAPITOLUL 24

Miercuri 25 iunie-Joi 26 iunie 1830 Zulu (1930 ora locală), 25 iunie Debarcarea *Marines* Vagsfjorden, Norvegia

Norvegia este o țară mică, dar, din punct de vedere militar, una dificilă, fie pentru o invazie, fie pentru apărare. Deşi se spune că regiunile nordice sunt reci, umede şi sterpe, temperatura poate ajunge vara la 30°C ziua, care durează 24 ore, iar schimbările de vreme sunt rapide şi complet imprevizibile. Cu o coastă puternic dantelată de fiorduri adânci, cu ținuturile interioare abrupt muntoase şi terenuri accidentate, fără căi ferate la nord de Bodo şi doar o singură şosea principală, E-6, care este incapabilă să suporte traficul militar greu, legăturile de transport dintre nordul şi sudul țării sunt limitate.

De aceea, forțele sovietice care ocupaseră nordul Norvegiei, erau relativ izolate, total dependente de aprovizionarea pe cale aeriană sau maritimă. După înfrângerea Grupului de Luptă *Soyuz,* cea mai mare parte a coastei rămânea supusă interdicției prin loviturile aeriene americane, deci reaprovizionarea pe mare devenea teribil de dificilă. Au continuat paraşutările din avioanele cargo –

marile Iliuşin-18D Şi Antonov-12 *Cub* – ce veneau în zbor peste teritoriile ocupate în Suedia, dar tot mai puține dintre acestea reuşeau să se strecoare printre valurile de interceptoare suedeze *Viggen,* sau să scape de trăsnetele rachetelor americane *Phoenix,* lansate de *Tomcat* de la 120 mile din largul coastei.

Cheia oricărei strategii militare din regiune este profilul Norvegiei. Kirkenes, în nordul îndepărtat, se află la peste 1.700 mile de Baltica, dar la Narvik, în capătul enormului Vestfjorden, țara este lată de doar 4 mile.

Narvik. Portul a cunoscut războiul şi mai înainte. În 1940, o flotă britanică condusă de crucişătorul *Warspite* a intrat în fiord şi a atacat navele germane din radă, scufundând nouă distrugătoare. La peste jumătate de secol după acel moment, Narvik era un obiectiv strategic important care putea bloca traficul militar sovietic. O singură şosea se îndrepta spre est, în Suedia, dar printr-o zonă pustie şi dezolantă care nu se afla încă sub controlul forțelor sovietice. Deci, capturarea oraşului Narvik, putea izola cu uşurință sudul Norvegiei de partea de nord.

De la Narvik, un şirag de insule apropiate, Lafoten, se extindeau spre sud precum coada solzoasă a unui dragon. Golful dintre Lafoten şi continent este Vestfjorden, larg de

60 mile la gura sa. Spre capăt se îngustează rapid, formând Ofotfjorden, unde marea se întâlnea cu Narvik. „Capul" dragonului extins spre nord-est, era o îngrămădire de insule numite Vesterâlen. Între aceste insule vestice şi celelalte răspândite mai aproape de continent este Andfjorden. Vagsfjorden se întinde spre sud printre insulele Grytoya şi Rolla. În aceste golfulețe adăpostite şi fiorduri străjuite de coline şi-a fixat locurile de debarcare echipa de planificare a operațiunilor din MEF II, într-un loc unde picioarele dragonului atingeau Coasta zimțată a Norvegiei: Plaja *Verde,* la sud de Harstad; şi cele *Roşie* şi *Albastră,* la capătul Vagsfjorden, lângă oraşul Tennevik.

Invazia a început la ora 0630 în ziua de 25, cu o debarcare preliminară pe Grytoya şi Rolla, şi pe insula Andoya din Vesterâlen. Aceste desanturi, unele cu scafandri luptători, altele helicopurtate sau infiltrări de paraşutişti, au fost realizate de forțele *Marines Recon* şi de detaşamentele Navy SEAL. Obiectivele lor au inclus verificarea căilor de apropiere de plaje, recunoaştere hidrografică, neutralizarea bateriilor de SAM şi a radarelor, şi, mai ales, capturarea micului aeroport de pe Andoya, care acum era bază pentru MIG-29 sovietice.

Luptele de pe Andoya erau încă în toi când *Mine*

Countermeasures Squadron norvegian a intrat în Vagsfjorden puțin după ora 0930 şi a început să măture căile navigabile de acces către plaje. *Squadronul* era format din trei dragoare, două puitoare de mine şi o duzină de nave mici, era însoțit de două fregate din Clasa *Perry* şi precedat de un *flight* de mari elicoptere MH-53E *Sea Dragon* care remorcau dispozitive Mark 15 pentru îndepărtarea minelor. Colinele abrupte ce înconjurau fiordul răsunau de ecourile bombardamentului executat de unitățile *Marine* şi Navy. Avioanele *Marine* cu decolare verticală *Harrier* II şi elicopterele de atac *Huey Cobra* atacau în picaj, zburau la punct fix şi loveau, spulberând instalațiile inamice şi centrele de comandă, vehiculele de pe drumuri şi concentrările de trupe.

În urma dragoarelor de mine şi a atacurilor aeriene au venit navele amfibii de asalt *Saipan* şi *Nassau* şi LPD *Austin* şi *Trenton.* Portelicopterele *Iwo Jima* şi *Itichon* au rămas în larg, trimițându-şi unitățile de debarcare cu CH-45 şi CH-53. Elicopterele zburau în interiorul insulelor escortate de *Huey Cobra.*

Primii US *Marines* au ajuns pe plajele de lângă Tennevik pe 25 iunie la ora 1630. Erau membrii din 1/25th *Regimental Landing Te-am,* şi au venit la țărm în

douăsprezece transportoare blindate amfibii LVTP-7 lansate în apă de LHA-4 *Nassau.* Apoi au venit şi mai multe LCU ce au debarcat trupe, *Marine* LAV – *Light Armored Vehicies*-vehicule blindate uşoare – şi HMMWV.

Luptele inițiale au fost surprinzător de uşoare şi răzlețe. În loc să se răspândească prin teritoriu şi să apere fiecare sat, colină şi potențială plajă pentru debarcare, sovieticii au părut să mențină o apărare clasică a unor puncte centrale puternice, în jurul Narvik şi a aeroporturilor Evenskjer, Andselv şi pe Insula Andoya. *Marines* au întâmpinat puțină rezistență, deşi artileria uşoară şi focul de mortiere din Tennevik a provocat nişte pierderi înainte de a fi neutralizat de elicopterele de atac, dar până pe înserat, Andoya a fost declarată zonă sigură. Cele mai grele pierderi au fost suferite când vânturile puternice şi marea montată au răsturnat două LVTP-7, şi în timpul luptei dure din portul Harstad din Vagsfjord înainte ca elicopterele *Huey Cobra* să acționeze împotriva apărătorilor cu rachete şi foc de tunuri automate. Până la ora 1800, Harstad a ajuns în mâinile americanilor. RLT aduse în interior de elicoptere au securizat secțiuni cheie din rețeaua de drumuri E-6 ce ducea spre nord de Narvik, la Bjerkvik şi Fossbakken, iar până seara, cea mai mare parte a peninsulei ce se întindea la vest de continent

era controlată de americani. Unitățile de *Marine* au fost poziționate şi lângă Narvik, pe colinele de la sud de Bogen, pe latura nordică a Ofotfjorden. Prima luptă serioasă din această zi a avut loc la ora 1830, când vehiculele antitanc din Batalionul 2 LAV s-au confruntat cu un pluton sovietic de tancuri T-72 chiar la periferia oraşului Narvik. Patru dintre LAV cu blindajul lor subțire au fost distruse, față de două T-72, dar sprijinul unor *Huey Cobra* care au lansat rachete TOW au spulberat alte şase tancuri sovietice înainte ca acestea să se retragă.

Între timp, *Marines* – o întreagă divizie de vreo 17.000 de oameni – a continuat să fie debarcată pe țărm.

Curând, sovieticii nu s-au mai putut opune lui Navy şi *Marines* pentru controlul cerului. Loviturile aeriene executate de A-6 *Intruder* şi de *Hornet* au distrus tancurile sovietice de pe drumuri imediat ce *Marine* le raportau pozițiile, iar coloanele negre de fum ce se ridicau din depozitele inamice de combustibil din jurul Narvik arătau că în curând vor avea mari probleme dacă nu vor primi ajutor de undeva.

Era o singură sursă evidentă pentru acest ajutor… şi ultima oportunitate rămasă militariştilor sovietici. Flota Baltică rămasă la Bergen, perfect poziționată pentru un atac

asupra forțelor *Marine* debarcate la 400 mile spre nord.

La Moscova, Vorobiev şi mareşalii au fost de acord că merita riscul. Succesul putea aduce întreaga Scandinavie în mâinile sovieticilor. Era nevoie doar de rapiditate, hotărâre şi puțină îndrăzneală.

În seara de 25, la comandamentul lui Vorobiev, maşinăria s-a pus în mişcare.

2030 Zulu (2130 ora locală)

Portavionul sovietic *Krerul,* Flota Baltică *Steagul Roşu*

Marea Norvegiei

Dincolo de hublourile din biroul lui *Admirai* Iuri Vasilievici Ivanov de bordul lui *Krerul,* vântul şuiera şi hăulea, primele rafale ale unei furtuni ce venea dinspre nord-vest, iar picăturile de ploaie izbeau sticla. Pe birou, o hartă la scară mare a Norvegiei era desfăşurată peste teancurile de hârtii şi rapoarte care îl acopereau de obicei. Marcaje cu caractere chirilice făcute clar cu creionul marcau locațiile cunoscute ale navelor şi a debarcărilor raportate lângă Narvik ale miilor de US *Marines.*

Ivanov se uita la ordinele ce le ținea în mână, citind din nou cuvintele, digerându-le. Se părea că în Moscova bântuia

o altfel de furtună, şi mai puternică. Vorobiev era furios pentru că ezitarea şi nehotărârea celor din jurul lui Ivanov ar însemna în mod evident sfârşitul carierei sale – într-un fel sau altul. Ăsta cerea imposibilul, se gândea Ivanov. A aşteptat până ce *Soyuz* a fost pierdut, iar Khenkin a murit, a aşteptat până ce US Marines au debarcat, şi abia apoi a trimis… *asta.*

Directivele lui Vorobiev erau explicite. Atacul împotriva operațiunilor americane din zona Narvik în coordonare cu Grupul de Luptă *Kiev* din Flota de Nord. Executarea imediată.

Nu putea fi tolerată nicio întârziere.

Timp de trei zile, Ivanov „ajutase" Flota Baltică pretinzând că asigură blocada rutelor de navigație către Stavanger şi Bergen – cele mai mari şi importante două oraşe aflate încă în mâinile forțelor norvegiene libere. La urma urmei, încă nu era clar cum se va desfăşura strategia inamicului, iar cea mai mare parte a consilierilor lui Ivanov considerau că *Marines* americani se îndreptau spre Bergen, unde puteau debarca într-un port amic, după care să se desfăşoare pentru a întări rezistența norvegiană.

Veştile că *Marines* au debarcat la Narvik au venit ca un şoc pentru Ivanov – aproape la fel de mare ca şi cel provocat

de ordinele că trebuie să atace imediat plajele deținute de americani. Dacă *Krerul* şi *Soyuz* ar fi acționat în cooperare, forța lor reunită ar fi fost mult superioară lui *Jefferson,* dar Khenkin a irosit oportunitatea atacând înainte de a fi contactat de Ivanov. Acum, portavionului american i s-au raliat cel puțin două nave de asalt LHA *Marine*, mici portavioane, fiecare dotate cu 20 avioane *Harrier* cu decolare verticală. Şansele trecuseră dramatic în favoarea americanilor.

Şi ce era mai rău abia urma să vină. Sateliții spion sovietici au descoperit că forțele principale ale flotei americane nici nu au ajuns încă în zonele de debarcare. Portavionul *Eisenhower,* plecat din zona sa de staționare din nordul Atlanticului, se afla încă la 1.000 km spre vest şi la nord de Insulele Feeroes, în timp ce *Kennedy* era în largul coastei de est a Britaniei, la 1.400 km spre sud.

Totuşi, mai era o şansă. Ambele Grupuri de Luptă, *Eisenhower* şi *Kennedy*, veneau în viteză, precum proverbiala cavalerie salvatoare, dar vor mai trece cel puțin 24 ore până ce vor ajunge la distanța de unde să poată lansa un atac aerian, iar în acest timp... se puteau întâmpla multe. În zorii zilei de 25, conform ordinelor transmise de Moscova, grupul de Luptă *Kiev* a plecat din zona sa de

staționare din Marea Barents şi a dublat Capul Nord, îndreptându-se către zonele de debarcare din Narvik. Când navele americane ce escortau Forța *Marine* vor detecta mişcarea lui *Kiev,* cu siguranță că se vor pune şi ele în mişcare către nord.

Amiralul flotei ruse asculta vântul şi ploaia ce lovea în hublouri. Serviciul meteorologic de pe *Krerul* a prezis că furtuna va dura toată noaptea, asigurând o excelentă acoperire pentru întreg cursul dintre Bergen şi Insulele Lafoten. Navigând spre nord cu toată viteza şi folosindu-se de furtună ca de un camuflaj, Ivanov considera că-i va putea surprinde pe americani cu *garda jos.* Planul ar putea funcționa. Trebuia să funcționeze. Escortele americane trebuiau să fie atrase de mişcările lui *Kiev* aflat în nord, iar căile de apropiere dinspre Vagsfjorden urmau să rămână libere.

El putea dubla capătul nordic al Insulei Insula Andoya cu *Krerul,* cu puternicele *cruiser* din Clasa *Kirov* – *Tallin* şi *Irkutsk* – şi cu o duzină de alte nave de luptă mai mici, până... – îşi consultă harta, urmărind cu un compas coasta norvegiană până dincolo de Lafoten – da! Până mâine, la prânz.

Singurele obstacole posibile de-a lungul acestui drum

erau nişte vase norvegiene împrăştiate în largul Trondheim – furtuna va avea grijă de ele – şi Grupul *Jefferson,* aflat, conform ultimului raport, la ancoră în Vestfjorden. Ivanov s-a încruntat.

Iarăşi... mereu *Jefferson.* Se gândi că, mai mult ca sigur, portavionul inamic care crea atâtea probleme va fi atras spre nord. Iar dacă nu...

A zâmbit. Dacă nu... ei bine, capabilitățile aeriene ale lui *Jefferson* trebuie să fi fost drastic reduse după bătălia din această dimineață, iar piloții şi ofițerii navei extenuați după o săptămână de lupte grele. Singur, *Jefferson* nu se putea măsura cu Flota Baltică sovietică. Iar când navele acesteia vor ajunge în ancorajul din Vagsfjorden, vor fi suficiente doar câteva ceasuri pentru a reduce forța de invazie americană la o grămadă de epave incendiate înainte de a se scufunda. *Marines* aflați pe țărm vor fi prinşi în capcană, cu liniile de aprovizionare dinspre mare tăiate. Va fi – gândea Ivanov cu satisfacție – cea mai mare înfrângere a forțelor navale americane după Pearl Harbor... o înfrângere care va mai degrabă va însemna sfârşitul războiului, decât începutul său. Cu o întreagă divizie de *Marines* forțată să se predea sau să fie distrusă, americanii nu vor mai avea chef de confruntării viitoare. Se vor retrage, iar Scandinavia va

rămâne noul bastion al armatei sovietice, o amenințare eficientă împotriva Europei, un monument al triumfului Imperiului Rus asupra Vestului.

Admirai Ivanov a ridicat telefonul care îl conecta cu centrul de Comandă al lui *Krerul.* Ordinele trebuiau date imediat.

0530 Zulu (0630 ora locală)

USS Thotnas Jefferson

Vestfjorden

Din nou, *Jefferson* s-a refugiat într-un fiord norvegian. De data aceasta, adăpostul său se afla în Vestfjorden, o deschidere largă de ape dintre Insulele Lafoten şi continent, aflată la 50 mile nord de Bodo.

Luptele de pe țărm continuau, dar rapoartele, în majoritate, erau încurajatoare, în această dimineață la ora 0400, Marines din 2/8th RLT şi-au croit drum prin luptăde-a lungul şoselei Riksveg 6, prin Peace Chapel, până în centrul Narvikului. *Marine* LAV au atacat şi distrus o coloană de BMP sovietice, şi, după o luptă scurtă dar aprigă pe micul aeroport al oraşului, Narvik a fost raportat ca fiind securizat. Imaginea generală era încă incompletă, dar rapoartele preliminare au subliniat aportul parțial la victorie al unităților miliției norvegiene, forțe de guerilla care au

coborât de pe colinele din jurul Narvikului imediat ce navele americane au fost zărite intrând în Vâgsfjorden şi au atacat poziţiile sovietice cu ferocitatea strămoşilor *berserkers.*

Tombstone, cu noii săi *vulturi* strălucind pe gulerul vestonului kaki, a ciocănit la uşa biroului în care se afla *Admirai* Tarrant.

Acesta stătea împreună cu *Captain* Brandt aplecaţi asupra unei mese încărcate cu hărţi.

— Bună dimineaţa, *Admirai, Captain.* M-aţi chemat?

— Salut, *Captain.* Dă-ţi fizicu' mai aproape. Avem probleme. Aruncă o privire pe astea.

Îi dădu lui Tombstone un set de fotografii alb/negru. Reprezentau vederea aeriană a unor nave pe mare, fotografiate prin spărturi de nori. Informaţiile codate din colţ arătau că sunt fotografii TENCAP, făcute cu mai puţin de o oră în urmă. TENCAP – *Tactical Exploitation of National CAP – abilities* – constituia o resursă importantă pentru comandanţii militari americani fiind disponibilă în ultimii ani.

Cândva, fotografiile luate de sateliţi erau întotdeauna trimise către NSA prin NPIC (*National Photographic Interpretation Center*) din Washington, D.C., care le distribuia Preşedintelui şi principalilor actori politici. Doar

cu mare întârziere – dacă nu chiar deloc – ajungeau şi la comandanții din câmpul tactic care le puteau folosi eficient – şi care aveau nevoie de ele în timp real. TENCAP a permis acestor comandanți să ceară acoperire satelitară asupra zonei în care acționau, şi să primească rezultatele în interval de doar câteva minute.

— Flota Baltică, spuse Tombstone.

A recunoscut masivul portavion sovietic în două dintre fotografii. Îl văzuse pe *Krerul* cu ochii săi, în direct, acum doi ani în largul coastei indiene.

— Astea unde au fost luate?

Brandt şi-a încrețit buzele, într-un zâmbet nefericit.

— La mai puțin de 100 mile de aici. Se pare că prietenii noştri ruşi năvălesc asupra noastră. Au profitat de furtuna de azi-noapte ca să se strecoare pe lângă coasta

Norvegiei. Presupunem că se îndreaptă spre zonele de debarcare. Pot ajunge acolo până în a doua jumătate a acestei dimineți.

— Escortele *Marine?*

MEF II venise cu o duzină de escorte – câteva fregate, patru distrugătoare cu rachete ghidate şi *cruiserul* cu propulsie nucleară *Virginia.*

— Pe la miezul nopții, spuse Tarrant încet, Grupul de

Luptă *Kiev* a dublat Capul Nord. *Virginia* şi cea mai mare parte a navelor de luptă de suprafață au fost trimise spre nord către Fugley Banks ca să-l intercepteze... şi ca să evite să fie pironite cu spatele la țărm dacă ei încearcă ceva asupra zonelor de debarcare.

Tombstone şi-a închis ochii, imaginându-şi situația tactică.

— Golful Leyte.

— Da, a confirmat Tarrant. Doar scara e diferită.

În 1944, pe vremea războiului din Pacific, US *Marines* au debarcat pe țărmuri în Golful Leyte din Filipine. Flota japoneză s-a desfăşurat într-un plan complex menit să ademenească portavioanele americane şi flota aflată sub comanda lui *Admirai* Halsey din pozițiile ocupate, permițând unei coloane de nave de luptă şi *cruisere* japoneze comandate *de Admiral (Kaigun-shdshd*) Kurita să atace plajele lipsite de apărare din Leyte.

Într-una dintre cele mai eroice şi disperate acțiuni din acel război – *Taffy* 3 – un *squadron* de portavioane uşoare şi distrugătoare de escortă aflate sub comanda *Rear Admirai* Thomas Sprague – adică tot ce se afla între Kurita şi *Marines* de pe țărmuri – s-au năpustit asupra inamicului. Într-un asalt sălbatic, maritim şi aerian, au scufundat două *cruiser*

japoneze şi l-au avariat pe un altul, dar au pierdut două portavioane de escortă şi trei distrugătoare sub bombardamentul puternic al navelor de luptă inamice. Apoi, ca prin minune, forța japoneză net superioară a făcut stânga-mprejur şi a şters-o. Tenacitatea apărării americane l-a convins pe *Admirai* Kurita că se confrunta cu forțele principale ale Flotei americane, aşa că a întrerupt atacul chiar în momentul când era... victorios.

— E doar o problemă cu analogia, a subliniat *Captain* Brandt. *Admirai* Kurita nu a ştiut cu ce se confruntă, nu a ştiut adevărata putere a *squadronului* cu care se lupta. Dacă ar fi avut sateliți de spionaj, *Bătălia din Golful Leyte* ar fi avut un alt deznodământ.

— Aşa este, a întărit Tarrant. Ruşii ştiu al dracului de sigur ce forță avem şi unde se află fiecare navă a noastră. Nu cred că vom reuşi să-i surprindem.

— Credeți că se îndreaptă spre țărmurile unde s-a debarcat, a întrebat Tombstone. Sau vin asupra noastră?

— Spre țărmuri, a fost Tarrant categoric. Aproape sigur. *Virginia* se întoarce cu toată viteza în Vâgsfjorden, dar nu va sosi decât în cursul după-amiezii. Ike şi Kennedy nu vor ajunge în zonă înainte de lăsarea serii. Inamicul cunoaşte toate acestea. Vor să se năpustească peste *grunts* şi să le-o

tragă cât mai au superioritatea. La naiba, dacă reuşesc să scufunde transportoarele *Marine*, nici n-o să le pese dacă îşi pierd întreaga flotă. Pur şi simplu ne vor ține de boaşe. Vor putea cere un armistițiu, iar noi vom fi nevoiți să-l acceptăm. Vom pierde Norvegia.

— Putem paria că *Krerul* va lansa din mers un atac aerian împotriva noastră, spuse Brandt. Ne putem aştepta la asta, ăă... cam între 0900 şi 1100 dimineață. Probabil că ideea lor va fi: dacă ne pot distruge e OK... dar nu se vor opri cu niciun preț înainte de a ajunge la zonele de debarcare.

Tombstone privea în jos la harta ce acoperea masa. Reprezenta Vestfjorden şi Insulele Lofoten, cu *Jefferson* adăpostit între ele, cu fregatele şi distrugătoarele răspândite în capătul de sud al fiordului ca un ecran ASW.

În afara unor corvete şi fregate norvegiene împrăştiate, ei erau tot ce se afla între Flota Baltică Rusă şi *Marines.*

— Deci, care-i planul? a întrebat ridicând privirea şi zâmbind. Presupun, *gentlemen,* că pregătiți un atac.

— Cea mai bună apărare... a început Brandt, şi toți au izbucnit în râs.

— Am ordonat Grupului de Luptă să iasă din fiord, a spus Tarrant.

Cu degetul a trasat o rută spre sud-vest, pe lângă Insula

Veeroy, în Marea Norvegiei.

— Lafoten sunt destul de accidentate. O grămadă de munți, iar vremea este încă destul de urâtă. Am putea să-i lovim cu un atac de suprafață înainte de a-şi da seama că noi nu ne mai aflăm în locul de ancoraj.

— Ceea ce vrem de la tine, CAG – a subliniat Brandt – este un plan de minimalizare a avariilor lui *Jefferson* în timpul atacurilor inamice suprafață-suprafață şi aer-suprafață. Vrem să-l menținem pe *Jeff* departe de confruntările majore, dar e sigur că toată aviația de pe *Krerul* se va năpusti peste noi. *Jefferson* va fi vulnerabil.

Tombstone s-a gândit din nou la *Harpoon* şi celelalte muniții pe care le văzuse stivuite aseară pe punți. Următorul atac sovietic asupra portavionului nu va mai fi stânjenit de munții din jurul unui fiord. Dacă punțile lui *Jefferson* erau aglomerate cu avioane ce se reînarmau şi realimentau...

Un gând anterior i-a revenit în minte. Poate că testul suprem pentru un conducător era capabilitatea de a-şi trimite camarazii, prietenii, la moarte.

— De fapt ar mai fi ceva ce am putea să încercăm. Ar însemna ca *Jefferson* să se aleagă cu oarece avarii, dar le-ar face destule necazuri ruşilor.

— S-auzim, hotărî Tarrant.

Tombstone ezită oarecum.

— Ar fi doar o chestie. Vreau să mă implic personal. În aer.

— Adică să conduci atacul aerian? a întrebat Brandt.

— *Da, sir.* Presupun că voi aduna câteva ore de zbor. Cu băieții mei. Tarrant a dat din cap.

— Cred că ți-ai câştigat acest drept, CAG.

— Mulțumesc*, sir.*

Şi Tombstone a început să le expună ideea sa.

CAPITOLUL 25

Joi 26 iunie

0845 Zulu (0945 ora locală)

Hornet 300

Aeroportul Narvik

Pista era poziționată aproape de marginea apei, pe direcția nord-vest peste Ofotfjorden, către culmile abrupte din apropiere de Bogen. Plafonul de nori se risipise, fiind înlocuit de soarele strălucitor şi temperaturi de circa 30°C. Dar, fumul continua să se ridice către cerul de deasupra oraşului Narvik din incendiile de la rezervoarele de stocare a combustibilului. Din fericire, mari cantități de combustibil au rămas la aeroportul Narvik, iar şi mai mult a fost adus de cisternele zburătoare KA-6D cu un ceas mai înainte.

O echipă de mecanici de avion din *Marine* au înconjurat *Hornetul* F/A-18 al lui Tombstone, făcându-i plinul cu combustibil şi verificându-i suporții cu muniție suspendați sub aripi. Unul dintre ei ținea în mâna ridicată panglicile siguranțelor, arătându-i lui Tombstone că încărcătura sa de luptă compusă din 6 *Sidewinder* şi 2 *Sparrow* erau gata de lansare.

Tombstone a „aruncat” un salut în semn de luare la

cunoştinţă, apoi şi-a redistribuit atenţia asupra tabloului de bord din faţa sa, împrospătându-şi memoria.

Trecuse ceva vreme de când fusese într-un cockpit *high-tech* de F/A-18. Favoritul său a fost întotdeauna *Tomcat,* dar ca adjunct de CAG era de aşteptat să fie familiarizat cu toate tipurile de avioane aflate sub comanda sa. Acum două săptămâni, a zburat cu un S-3 *Viking*, iar mai înainte a acumulat o grămadă de ore de zbor pe A-6 *Intruder,* EA-6 *Prowler* şi E-2C *Hawkeye.*

Dar mai zburase pe *Hornet* înainte şi i-a plăcut avionul sprinten, *high-tech*, dualrol. „Biroul" era unul dintre cele mai avansate aflate *în aer,* cu tehnologia HOTAS *(Hands-On Throttle And Stick – mâinile pe manşă şi maneta de gaz*) şi trei monitoare multifuncţionale (MFD). Pe consolă nu se afla aproape niciun instrument tradiţional, în afară de nişte *backup* exilate în partea de jos a tabloului de bord.

Informaţiile necesare pentru zbor erau prezentate pe monitoare de computer. Unul era COMED (*Combined Map/Electronic Display)* care reda informaţiile radar şi altele pe fondul unei hărţi electronice mobile. Toate monitoarele puteau fi schimbate la simpla atingere a unui buton. Dacă atenţia pilotului era suprasolicitată, exista încorporată chiar şi o voce pentru avertizare, o voce liniştitoare de femeie care-

i spunea dacă nivelul de combustibil era prea scăzut sau dacă a uitat să escamoteze trenul de aterizare.

Un pilot de *Hornet,* prieten al lui Tombstone, a spus cândva că F/A-18 era atât de avansat încât făcea aproape posibil pentru un om să facă toată treaba; spre deosebire de *Tomcat,* care avea şi un RIO în scaunul din spate, care se ocupa de comunicații, radar, şi o parte din armament, *Hornet* avea doar pilotul la bord. Acest fapt nu era chiar atât de rău în *dogfight,* dar într-un atac la sol situația putea deveni destul de dificilă, pentru că un singur om trebuia să controleze avionul în zbor, să descopere şi să ochească obiectivul şi să lanseze încărcătura de luptă.

Dar când Tombstone a salutat echipajul de la sol şi a accelerat motoarele, ştia că *Hornet* reprezenta o simbioză cu adevărat remarcabilă între OM şi Maşină. Vechea zicere a piloților de vânătoare „să simți avionul" avea un nou înțeles în *Hornet.* Tombstone *era* avionul, suprafețele de control şi armamentul fiind extensii ale creierului său, nu mai puțin decât mâinile şi picioarele sale.

— *Dragon Leader,* sunt *Camelot,* s-a auzit în căşti. Răspunde, *Dragon.*

— *Dragon* pe recepție. Continuă.

Dragon, numele de cod pentru aceste avioane din cadrul

CVW-20 – aproape întregul *ar wing* – care acum erau transferate pe insulă, răspândite pe patru baze aeriene diferite. Tombstone supraveghease trimiterea acestor avioane de pe puntea de zbor a lui *Jefferson* pe aerodromurile norvegiene tocmai recapturate de la sovietici chiar în această dimineață. Privind prin canopie, putea vedea celelalte F/A-18 dirijate de turnul de control Narvik. Propriul său *Hornet,* cu numărul modex proaspăt reinscripționat pentru a-l desemna ca „pasărea CAG", era gata să ruleze.

— *Dragon,* avem *bandits* în aer, pe direcția 3-5-5 față de poziția noastră, distanța 3-0 mile. Chermeza e gata să înceapă.

— Roger, Camelot. Dragon decolează.

Apoi a schimbat frecvențele radio.

— *Dragon, Dragon*, sunt *Dragon Leader.* Sabia este scoasă din teacă. Repet, sabia este scoasă.

În timp ce vorbea, a împins uşor cu mâna stângă maneta HOTAS spre înainte, iar tracțiunea celor două motoare turbofan GE a crescut cu un tunet.

Ordinul său, transmis fiecărui avion din *wing,* fie direct, fie prin intermediul lui E_2C *Hawkeye* – nume de cod *Bifrost* – a pus în mişcare 40 avioane.

Altele, *Tomcat* din VF-97, se aflau deja în aer, în zbor CAP deasupra Grupului de Luptă ce naviga către exteriorul fiordului pentru a se confrunta cu inamicul. La Narvik, Tombstone conducea în aer 8 *Hornet* din VIA-161 *Javelin* plus 6 *Intruder* supraviețuitoare din VA-84 *Blue Rangers. Squadronele* rămase au fost postate pe pista de la Evanskjaer, aproape de zonele de debarcare ale *Marines,* în Andoya şi Vesterâlen; şi la Bodo, capturat cu doar câteva ore în urmă de o unitate heliopurtată din *Marine Regimental Landing Te-am.*

— Turnul, sunt *Dragon Leader.* Cer permisiunea să decolăm.

— *Dragon Leader,* Narvik Air control. Liber la decolare. Vânt 1-8 dinspre 0-1-0. Noroc, Navy.

— Mulțumesc, *Marines.* Țineți berea la rece. Trebuşoara asta nu va dura mult.

— *Roger,* Navy. Dar dacă îi ratați pe bastarzi, voi o plătiți.

Ochii au scanat pista ce se întindea în fața sa, atât de ciudat diferită de imaginea obişnuită lui, a unei punți ce se legăna, cu marea şi cerul părând suficient de apropiate ca să se atingă. Tehnicienii luptători din *Marine* au robotit întreaga dimineață pentru a repara craterele provocate de obuze în tarmac, acoperindu-le cu plase de sârmă peste care

au turnat asfalt. În mod ironic, cea mai mare parte dintre aceste cratere au fost făcute de avioanele A-6 în timpul raidurilor menite să-l alunge pe *Soyuz.*

Spera că tehnicienii *Marine* îşi cunosc meseria.

Era ciudat să nu aibă un *deck officer,* un echipaj la catapultă şi ritualul de lansare. Avea liber; împinse maneta de gaze spre înainte punând *Hornetul* în mişcare, din ce în ce mai repede. Mâna dreaptă strângea manşa, ținând-o fixă în ciuda zdruncinăturilor provocate de suprafața neregulată a pistei, apoi a tras-o uşor spre înapoi. Botul avionului s-a ridicat şi scuturăturile au dispărut. Plutea către cerul albastru.

Exulta.

Captain Matthew Magruder, CAG al CVW-20, se afla din nou la bordul unui avion în zbor, eliberat după ceea ce păreau a fi câteva luni de detenție pe coridoarele gri ale lui *Jefferson.*

Chipurile a doi oameni i-au trecut prin minte, prieteni, unul mort, unul în viață, ambii parte a ființei sale. Pentru tine, Coyote, se gândi. Şi pentru tine, Pamela.

Tombstone se simțea împlinit, victorios, războinic profesionist călărind cerul pentru a se confrunta direct cu inamicul, printre nori.

Se afla în mediul său.

0855 Zulu (0955 ora locală)

MIG 1010

Deasupra Mării Norvegiei

Colonelul Serghei Sergheivici Terekhov îşi menținea MIG-ul-29 pe curs, cu ochii pe orizontul din față. Aproape că au ajuns... destul de aproape de portavionul american încât îl putea simți.

Savura următoarea înfruntare. Umilința înfrângerii de acum trei zile îl ardea ca focul. Recuperat din ape de echipajul lui *Doblestnyy,* care glumeau pe seama „peştelui" mare pe care l-au prins, a ajuns la țărm două zile mai târziu, la Bodo, unde a aflat că *Soyuz* a fost scufundat şi că *Marines* au debarcat la Narvik. A trebuit să ceară un avion comandantului sovietic al bazei de acolo. În această dimineață a zburat către *Krerul,* şi a aflat abia după aterizarea pe portavion că Bodo a fost capturat de forțele inamice la puțin timp după decolarea sa. Mai târziu a aflat şi că promovarea sa la gradul de colonel nu a fost raportată la Moscova înainte de scufundarea lui *Soyuz.*

Nu mai trebuie spus că nu mai era comandant de *ar wing.* Avioanele de pe *Soyuz* au fost pierdute odată cu nava,

mai puțin câteva care se aflaseră în aer şi au reuşit să aterizeze pe bazele aeriene din apropiere. Cele mai multe dintre acestea au fost capturate când *Marines* au debarcat.

A fost ca o insultă personală. Până acum, de două ori a scăpat cu greu de moarte din mâinile americanilor. Terekhov era deosebit de mândru, cu o aroganță feroce ce-l obliga să returneze americanilor ceea ce primise de la ei. MIG-29 al său era configurat pentru un atac de precizie, cu două AA-8 cu ghidare în infraroşu şi două AA-7 rachete tactice aer-suprafață ataşate de pilonii de sub aripi.

Aceste AA-7 vor exploda în interiorul imensei şi vulnerabilei ținte ce era USS *Thomas Jefferson* – Terekhov îşi promise sieşi. În mod ciudat, *Admirai* Ivanov nu părea interesat de *Jefferson.* Era mulțumit să neutralizeze amenințarea reprezentată de portavionul american şi să treacă mai departe, pentru că scopul său era să ajungă la zonele de debarcare ale *Marines* de la Harstad and Tennevik.

Dar Terekhov ştia mai bine. Dacă *Jefferson* era distrus, dispărea inima şi sufletul efortului american din Norvegia. Portavionul american s-a aflat în spatele fiecărei schimbări, întârzieri, înfrângeri suferite de sovietici în invazia din Scandinavia, de la încăpățânata şi lipsită de sens rezistență a luptătorilor pentru libertate norvegieni şi a Forțelor de

Apărare, la scufundarea lui *Soyuz.* Îşi dorea să vadă portavionul american în flăcări.

Comandantul *wingului* de la bordul lui *Krerul* era un idiot, un veritabil *apparatchik* pe nume Chelyag. Lui Terekhov nu i-a fost greu să-l impresioneze pe acesta cu experienţa sa anterioară în lupta cu portavionul american şi să-i sugereze un mod de acţiune. La îndemnul său, Chelyag a fost de acord să-l lase să încerce o apropiere la joasă altitudine cu *uriflight* de şase MIG-29. I-a garantat rotofeiului comandant de *wing* că atacul va diviza apărarea americană şi va permite forţei principale de 40 şi ceva de MIG *şi Sukhoi* să străpungă defensiva aeriană a americanilor.

Practic, *Palaci* – (LLa-an – călău), numele de cod al *flightului* celor 6 MIG – va fi aproape sigur capabil să se strecoare nedetectat aproape de portavionul american. Inamicul va fi concentrat asupra grupului principal al lui Chelyag, iar Terekhov va ocoli de departe navele americane şi se va apropia venind dinspre sud. La doar câţiva metri deasupra apei, protejaţi de un puternic bruiaj şi ECM, vor fi aproape imposibil să fie detectaţi.

— *Palaci*, aici *Kreposti* (Kpenocrb – Fortăreaţa), a spus o voce în căşti. Distanţa la obiectiv 4-6 km. Activitate aeriană normală cu ceva ECM. Te poţi înscrie pe cursul de atac.

Terekhov a confirmat, apoi a pus MIG-ul în picaj către mare.

0903 Zulu (1003 ora locală)

CBG-14

Marea Norvegiei

Avioanele inamice au năvălit ca ulii asupra Grupului de Luptă american când acesta a trecut pe lângă Veeroy către largul mării. *Kearny* deschidea drumul, iar fregata *Stephen Decatur* asigura ariergarda. Spre sud, distrugătorul *John A. Winslow* proteja antisubmarin, în timp ce *Jefferson* şi *Shiloh* asigurau spatele pentru toți.

Prima confruntare aeriană a fost scurtă, intensă şi violentă. Rachetele *Phoenix* au fost lansate de la mare distanță de către VF-97 *War Eagles*. CAP a înregistrat primul „sânge", spulberând MIG-uri şi *Sukhoi* în flăcări şi resturi de epave ce cădeau din cer legănându-se, cu lungi fuioare de fum.

În spațiul îngust al acestor ape nu era loc de apărare pe nivele multiple şi manevre elaborate. În ciuda pierderilor, avioanele sovietice şi-au croit drum direct spre nord, iar *War Eagles* – scăpate de AIM-54 – s-au năpustit peste ele, apropiindu-se în câteva secunde pentru a se înfrunta corp-

la-corp, avion-cu-avion. Rachetele *Standard* şi *Sea Sparrow* au şuierat aproape la unison din lansatoarele de pe punțile lui *Kearny* şi *Decatur.* A durat cam 5 minute; pe cerul senin de vară, trenele albe lăsate de avioanele ce se confruntau şi se încâlceau pe cer precum firele de undiță, o clasică *furball.* Un MIG s-a dezintegrat când o *Standard* l-a lovit în plin şi i-a aprins combustibilul din rezervoare într-o explozie mistuitoare; un pilot de *Tomcat* din *War Eagle* a anunțat „*Fox* 3" când a lansat o autoghidată-radar *Sparrow* asupra țintei, peste un spațiu de cer gol de 5 mile drept în fuselajul unui Su27; după câteva secunde, motorul stâng al lui *Tomcat* a explodat când o AA-8 *Aphid* a fost atrasă de căldura ajutajului; pilotul şi RIO au fost ucişi, iar F-14 s-a prăbuşit în albastrul de cristal al mării de dedesubt.

La început fuseseră 8 *Tomcat* în CAP. Acum erau 7… apoi 6 când o altă rachetă sovietică şi-a găsit ținta. Au fost 40 avioane sovietice în primul val al atacului. *Phoenix* şi rachetele suprafață-aer lansate de pe nave au doborât 15 chiar la începutul bătăliei, apoi alte 7 au fost „terminate" de *Sparrow* şi *Sidewinder* când oponenții s-au încăierat.

Avioanele cădeau din cer în flăcări.

0906 Zulu (1006 ora locală)

MIG 1010

Deasupra Mării Norvegiei

Colonelul Terekhov se uită în stânga şi în dreapta. Celelalte 5 MIG din grupul *Palaci* menţineau formaţia, cu burţile la doar câţiva metri deasupra apei, pe când fulgerau dinspre sud asupra portavionului american, atât de jos încât spuma mării îi acoperea canopia ca şi cum ar fi zburat prin averse de ploaie. Acum ajunseseră destul de aproape încât altitudinea joasă să nu-i mai poată proteja de radarul inamic.

Da! Avertizorul de pericol s-a aprins pe consolă, şi *ciripitul* electronic a răsunat în căşti. O rachetă se fixase pe el. Dar acum era prea târziu... prea târziu pentru a-l mai salva pe *Jefferson.* Acum putea vedea portavionul american, o pată mare, gri, turtită, pe orizontul nordic, la zece mile distanţă. Cerul era plin cu dâre albe, ce se întretăiau, lăsate de rachetele rapide şi mortale. Pulsurile radar îi arătau că avionul său era acum supravegheat de *cruiser*ul inamic *Aegis,* care-şi proteja companionul mai mare precum un dulău ce-şi apără stăpânul.

Prea târziu!

Terekhov îşi verifică consola pentru ultima oară. Armele activate, gyro cuplate, ghidarea fixată. Şi-a urcat MIG-ul

puțin mai sus pentru a avea condiții optime pentru lansare. FOC!

Ucigaşa de nave AS-7 *Kerry* s-a desprins, şi-a activat motorul şi a țâşnit către portavionul american. Planul de atac pe care el l-a sugerat în această dimineață comandantului de *zving* de pe *Krerul* a funcționat perfect, deşi nu chiar cum anticipase Chelyag.

Avioanele lui Chelyag au căzut din ceruri precum nucile scuturate din copac, în timp ce *flightul* lui Terekhov a zburat ocolindu-i pe americani pentru a veni asupra lor dinspre sud, strecurându-se pe sub umbrela CAP şi radar ca să ajungă cât mai aproape pentru atacul mortal.

A doua sa AS-7 a şuierat la desprinderea de pe pilonul de sub aripă, După câteva secunde, şi celelalte MIG-29 din *flight* au început să-şi lanseze rachetele.

Zece ucigaşe de navă AS-7 *Kerry* s-au grăbit spre nord peste ape la viteza de Mach 1, ațintite asupra lui *Jefferson.* Trebuiau să ajungă la obiectiv în mai puțin de un minut.

0907 Zulu (1007 ora locală)

Hornet 300

Deasupra Vestfjorden

Zburând jos, sub radar, la adăpostul reliefului muntos al

Insulelor Lafoten, Tombstone şi-a condus formația de *Hornet* şi *Intruder* către vest-sud-vest, în lungul lanțului de insule, atât de aproape de acestea încât era puțin probabil ca sovieticii să-i detecteze prin ecourile de fond. Au menținut strict tăcerea radio. Tombstone ştia că alte formații de avioane se îndreptau spre ieşirea din Vestfjorden dinspre Evanskjaer şi Andoya, şi, la rasul valurilor dinspre sud-est, de pe abia eliberatul aeroport din Bodo. Atât de multe avioane, decolate de pe piste răspândite într-o zonă foarte largă, şi care zburau cu viteze diferite.

La ora aceasta, probabil că *Jefferson* şi escortele sale dublau Veeroy, la capătul sud-vestic al Insulelor Lafoten. Conform ultimilor informații transmise de E-2C, *Bitfrost 1* şi 2, *Krerul* se afla acum la vreo 40 mile nord de *Jefferson* şi la 25 mile vest de Insula Moskenesoya, navigând spre nord-est cu viteza de 30 noduri.

Tombstone verifică monitorul COMED, care afişa informații atât de la radarul propriu, APG-65, cât şi de la cel e de pe *Hawkeye,* ceea ce-i permitea să vadă efectiv dincolo de munți. Acolo erau, drept în față. Grupul de *blipuri* ce le marcau pe *Krerul,* două *cruiser Kirov,* şi o grămadă de nave mai mici erau perfect vizibile. Notațiile de pe ecran arătau cursul, viteza şi punctele unde s-a schimbat direcția.

Privi în dreapta. Dincolo de vârful aripii din tribord, între el şi masa verde-cenuşie a Insulelor Lafoten care-i protejau, era *Hornet* 301, zburat de *Commander* Jake „Red" Bledsoe, *skipper* al *Javelin.* Dincolo de el era *Hornet* 304, *wingmanul* lui Red, *Lieutenant Commander* Norman „Hurricane" Hawker, un pilot tânăr şi vulcanic, care însă zbura cu sângele rece şi precizia unui inginer.

Încă erau în mod „tăcere radio"... dar le putea atrage atenția cu o scurtă legănare a aripilor. Pregătiți-vă! Aproape că am ajuns...

Celelalte avioane au răspuns legănându-şi şi ei aripile. Bledsoe i-a confirmat ridicând şi degetul mare.

Punctul lor de schimbare a direcției era chiar în față, o deschidere îngustă precum o şea, între două coline abrupte de pe Insula Moskenesoya. Aceasta era cea mai sudică insulă mare din Lafoten, o fâşie de pământ accidentat lungă de 20 mile. La 5 mile mai încolo era insula Mosken.

Deschiderea dintre ele era miticul Maelstrom.

Când Tombstone era doar un puşti, la 14 sau 15 ani, a citit *„20.000 leghe sub mări"* de Jules Verne şi s-a întrebat dacă Maelstromul din Norvegia era real. La prima vedere era, dar nu atât de cumplit sau mortal cum l-a descris Jules Verne când l-a înghițit pe Căpitanul Nemo şi al său *Nautilus.*

Lui Tombstone îi păru rău că nu-l putea vedea. Îşi verifică harta, comparând-o cu formele terenului ce alunecau dincolo de aripa dreaptă. Uite-o, strâmtoarea! A tras spre înapoi maneta de gaze şi a intrat în picaj ca să ajungă în față şi mai jos de *Red* şi *Hurricane* şi s-a aliniat pe deschiderea dintre insule. Celelalte *Hornet* şi şase A-6 din *Blue Rangers* l-au urmat. Piscurile l-au înconjurat din ambele părți, cu pantele verzicenuşii prăvălindu-se pentru a se întâlni jos la câteva sute de picioare sub avion, înainte, largul mării umplea deschiderile dintre munți cu un albastru intens.

Acum, flota sovietică se afla la 25 mile depărtare. La 560 noduri, viteza maximă la nivelul mării pentru *Intruder,* vor ajunge la ea în mai puțin de 3 minute.

CAPITOLUL 26

Joi 26 iunie

0908 Zulu (1008 ora locală)

CBG-14

Marea Norvegiei

USS *Thomas Jefferson,* la fel ca toate superportavioanele din Clasa *Nimitz* – mai puțin *Carl Vinson* – avea în dotare trei CIWS cu tunuri *Gatling.*

Acestea au fost botezate – probabil de un marinar fan SF – după roboțeii ciudați din filmul SF clasic *Silent Running, Huey, Dewey* şi *Louie,* deşi alții de la bord susțineau că fiind albi şi dolofani au fost numite după nepoții lui Donald Duck. *Louie* era montat la babord, chiar în fața elevatorului principal. *Dewey* era mult în spate, acoperind pupa-babord. *Huey* era pe puntea de zbor la tribord, în exteriorul insulei.

Rachetele ce se apropiau au fost detectate aproape în acelaşi timp, iar sistemele de apărare ale lui *Jefferson,* setate pe *manual* datorită marelui număr de avioane amice aflate deasupra, au fost activate. Țintele se aflau la sud de *Jefferson,* adică în babord, în raza lui *Louie.* Ghidat de puternicul radar şi sistemul computerizat de control, structura pictată în alb s-a rotit, tunul s-a ridicat şi rafale

de proiectile din uraniu sărăcit au fost trase spre rachete.

Radarul a urmărit simultan țintele şi proiectilele; computerul a corectat unghiurile de tragere şi a declanşat o nouă rafală. O Kerry a izbucnit în flăcări, împroşcând marea cu şrapnele. O altă rachetă a explodat… apoi alta…

În pupa lui *Jefferson, cruisenA Aegis Shiloh* a intrat în luptă. Rachete *Standard* şi unul dintre cele două CIWS *Gatling,* au intervenit, doborând alte trei. Lansatoarele RBOC au detunat, împrăştiind nori de *chaff* dar rachetele erau deja bine fixate pe portavion şi nu puteau fi atât de uşor derutate.

Din păcate, locul unde era montat *Louie* se afla la doar câțiva metri în fața punții de alimentare cu combustibil care a fost lovită de o *Kerry* în timpul luptei din Romsdalfjorden. Şrapnelele s-au abătut peste locația CIWS. Unul, o frântură de oțel nu mai mare decât un glonte de calibrul.45, a perforat silozul lui *Louie* şi a secționat pe jumătate un cablu electric.

Curentul electric continua să ajungă la motoarele care roteau silozul, aşa că diagnosticările făcute mai devreme au ieşit OK. Dar cu un război care continua şi oameni solicitați până la limitele rezistenței prin lipsa de somn şi munca continua, secționarea a trecut neobservată.

Acum, pe când silozul se rotea stânga-dreapta, urmărind rachetele ce se apropiau, mişcările au fost suficiente pentru a rupe complet cablul. A fost o flamă orbitoare, un miros de plastic ars, iar CIWS babord a devenit inert.

Dacă ar fi fost timp, unitatea ar fi fost reparată cu uşurinţă. Dacă ar fi avut timp, *Captain* Brandt ar fi putut să ordone ca *Jefferson* să vireze spre nord, oferindu-i lui *Dewey* unghi de tragere, sau *Shiloh* s-ar fi putut mişca pentru a asigura acoperire portavionului cu armamentul său.

Dacă ar fi fost timp…

Dar nu a fost. Cu viteza sunetului, patru rachete *Kerry* care supravieţuiseră scutului defensiv, s-au năpustit una după alta, şi l-au lovit pe *Jefferson*, în explozii devastatoare care au sfâşiat oţelul şi au erupt în interiorul navei un spray de oţel alb, topit. Focul a izbucnit datorită conductelor de alimentare rupte şi a muniţiei stocate. Oamenii au fugit din faţa zidului de foc sau au căzut pe punte şi au ars. Un A-6 *Intruder,* parcat pe puntea-hangar pentru remedierea unor defecţiuni la radio, a explodat cu puterea detonaţiei unei bombe de 250 kg, unda de şoc fiind reţinută şi amortizată de pereţii metalici ai hangarului. O altă rachetă a lovit puntea de zbor pe partea opusă insulei, distrugând Catapultele 3 şi 4 şi trimiţând o ploaie de şrapnele asupra

insulei.

Pe Puntea de Comandă, *Captain* Brandt a fost trântit în genunchi, iar fragmentele de sticlă i-au perforat fața şi brațele. Cârmaciul era contorsionat pe podea, țipând de durere, până ce un sanitar i-a administrat în gât o *syrette*[84] cu morfină şi l-a tras deoparte.

A treia şi a patra rachetă au lovit coca la mijlocul navei, aproape de linia de plutire, dar aceasta era groasă, bine blindată. *Jefferson* s-a cutremurat sub explozii precum un boxer în ring.

Dar puntea-hangar era un infern, alimentat de combustibilul JP-5 ce se revărsa din conductele avariate. Un KA-6D, un *Intruder* echipat ca cisternă zburătoare pentru realimentarea în aer, a explodat când l-au cuprins flăcările, adăugându-se la carnagiul şi distrugerile din măruntaiele lui *Jefferson.*

O sută de oameni au murit în infern. Flăcările au izbucnit prin uşile smulse ale elevatorului. Aburul supraîncălzit din conductele rupte ale catapultelor acoperea puntea de zbor. Fumul se ridica deasupra portavionului precum un monstruos demon negru, un coşmar gigantic care parcă

---

[84] Syrette – un fel de seringă simplificată. Asemănătoare unui foarte mic tub cu pastă de dinți.

dădea verdictul că *Jefferson* e condamnat.

0910 Zulu (1010 ora locală)

Hornet 300

Deasupra Mării Norvegiei

Câteva mile la nord de *Jefferson,* avioanele *Hornet* se confruntau cu MIG *şi Sukhoi* într-o luptă strânsă şi dură.

— Atenție, Red! Ai doi la şase!

— Vin imediat! Virează stânga!

— *Rogerl* sunt pe ei, *Sidewinder* fixate! GO! GO!

— Am şters-o de-aici!

— Fox 2!

CAP sovietică era mica şi răspândită pe o zonă mare. Trei avioane sovietice au fost doborâte înainte ca celelalte să degajeze terenul, aşa că a rămas cale liberă pentru *Harpoon* transportate de *Intruder* ce tunau spre vest, continuând să zboare pe direcția a trei gigantice ținte radar.

Distanța se micşora. Tombstone s-a separat de celelalte avioane, luând altitudine pentru a avea o imagine radar mai clară a întregii bătălii.

Drept în față, cerul a explodat, norişorii exploziilor şi trasoarele delimitând o cupolă defensivă realizată de puternica apărare antiaeriană. Pentru moment s-a

concentrat asupra zborului, zigzagând printre exploziile proiectilelor *Triple-A,* de vreo două ori virând brusc şi lansând *chaff* atunci când o rachetă s-a luat după el. O a doua a explodat undeva dedesubtul lui F/A-18 zguduind avionul. O clipă, Tombstone s-a luptat cu comenzile, apoi a intrat într-o zonă cu aer liniştit şi a redresat *Hornetul.* Privi înainte prin HUD…

…şi atunci l-a văzut, 7 mile înainte şi 1 milă mai *jos, Krerul,* mândria flotei sovietice, avangarda flotilei care trebuia să împlinească invidia Rusiei pentru masivele super-portavioane răspândite pe toate oceanele, de puterea rivală. Tombstone a survolat această navă mai demult, în timpul operațiunilor reunite SUA-URSS din Oceanul Indian, acum doi ani. Liniile arhitecturii sale îi erau deopotrivă familiare şi străine.

Ea… nu, se gândi Tombstone, o navă rusească era un *el*[85]. Nu atât de mare precum *Jefferson.* O schimbare de ultim moment în design l-a transformat din planificatul super-portavion nuclear într-o navă cu propulsive convențională, şi-i lipseau catapultele cu aburi ca ale americanilor, în schimb avea o trambulină la prova ca portavioanele

---

[85] Navă – în lb. engleză termenul *ship* este substantiv feminin; în lb. rusă *KopadAb (korâbl')* este substantiv masculin.

britanice, care uşurau lansarea spre cer a avioanelor.

Cu toate acestea, era impresionant... mai ales acum, văzut de la înălțimea de 5.000 picioare, când o duzină de tunuri montate pe punte şi suprastructură clipeau, aruncând obuze în cer.

Hornetul lui Tombstone se zguduia puternic. Focul de antiaeriană se ridica în fața lui precum un zid, *puff* după *puff* de fum alb, după cum dârele albe lăsate de rachete se răsuceau pe cer, îndreptându-se spre avioanele de atac americane câte trei, câte cinci, salve întregi de distrugătoare suprafață aer, iar trasoarele verzi şi oranj pictau cerul cu şiruri de pete strălucitoare de lumină.

Un *Intruder*, intrat în picaj pe traiectoria de atac, s-a lovit frontal cu o SAM lansată de *Irkutsk.* Detonația a spulberat în fărâme A-6, fără să lase nicio şansă de supraviețuire nici pilotului, nici B/N-ului.

După câteva clipe, un *Hornet* a virat sălbatic la dreapta, lansând *chaff,* dar o rachetă sovietică l-a plesnit dedesubt, transformându-i aripa stângă într-un *flash* şi o ploaie de fragmente fumegânde. Tombstone a văzut *flashul* canopiei largate şi catapultarea scaunului cu pilotul departe de epava avionului. Ochii i-au urmărit căderea acestuia, căutând un semn de... da! Paraşuta s-a deschis bine!

Una câte una, formele suple şi mortale, cu aripi, s-au desprins de sub avioanele *Intruder,* şi-au activat motoarele şi au despicat cerul către navele sovietice. Tombstone a urmărit curbarea traiectoriilor şi... accelerarea. S-a ivit un *flash* când o *Harpoon* a fost lovită de focul CIWS foarte aproape de țintă, dar după o clipă două dintre marile AGM au percutat tribordul lui *Krerul* chiar în fața insulei. Undele de şoc ale detonațiilor s-au răspândit spre largul mării, precum cercurile pe suprafața apei dintr-un iaz.

La dracu'! Ucigaşele de nave au lovit în plin, da' nu au fost suficiente pentru a finaliza treaba. Cum naiba puteau să distrugă monstrul ăsta?

Şi alte două *Intruder* lovite în plin, se prăbuşeau. Cu un şoc, Tombstone şi-a dat seama că au mai rămas doar trei *Blue Rangers.*

— Toți *Dragon,* toți *Dragont* a apelat. Separați-vă şi executați manevre evazive! Nu le oferiți o țintă fixă!

Ca o floare ce-şi desface corola, *Intruder* şi *Hornet* s-au răspândit pe cer.

Un A-6, poziționat rău pentru un atac asupra lui *Krerul,* a ales în loc ca țintă enorma fortăreață plutitoare aflat mai departe de acesta. Ambele rachete au penetrat în *cruiserul* Clasa *Kirov,* una în suprastructura de lângă Puntea de

comandă, cealaltă în coca navei. Flăcările au izbucnit din găurile imense făcute de rachete. Tombstone a văzut fragmente, suporturi de tunuri, gruie de bărci, părți din antenele radar zburătăcite sălbatic prin aer, dar focul de tunuri şi rachete dinspre marea navă continua aproape nestingherit. Uleiul răspândit pe suprafața mării avea luciri metalice.

Erau aceste câteva *Intruder* şi *Hornet* decolate de la Narvik singurele avioane americane care au reuşit să ajungă aici? Tombstone cercetă cerul, divizându-şi atenția între inspectarea albastrului din jurul canopiei şi imaginile quasi-statice de pe monitoarele sale. *Tomcat* din *Viper squadron* fuseseră detaşate la Evanskjaer. Unde... nu, uite-le! Tocmai ieşeau dintre Insulele Lafoten, la 40 mile spre nord-vest. Dar unde erau celelalte *Intruder?*

— *Dragon Leader,* aici *Dealer.* Ia uite cine vine din spate!

Tombstone a aruncat o privire pe monitoarele sale, apoi la linia de avioane ce veneau în forță dinspre nord. Erau şase Intruder *Death Dealer* venite de la Andoya... însoțite de 12 avioane cu aspect ciudat, ce aveau aripile scurte şi mult lăsate în jos față de fuselaj.

— *Dragon Leader,* aici *Sea Strike,* a apelat o voce nouă. Cred că voi ăştia din Navy aveți nevoie de oarece ajutor. Ce

zici dacă ne băgăm şi noi?

Harrierl Avioane Harrier ale Marine decolate de pe huo Jima şi Nassau.

— Chiar la timp, *Marines,* a replicat Tombstone. Serviți-vă! Aveți de unde alege!

0912 Zulu (1012 ora locală)

Flota Baltică Sovietică

Marea Norvegiei

De la distanță, avariile lui *Krerul* nu păreau a fi serioase, dar la bordul portavionului părea ca şi cum din ceruri s-ar fi prăvălit Iadul peste ei.

Admirai Ivanov stătea pe Puntea de Comandă, sprijinit de o consolă cu instrumente, străduindu-se să rămână în picioare în timp ce vibrațiile şi exploziile repetate reverberau prin puntea de sub picioarele sale. Peste tot era răspândită sticlă spartă; ferestrele Punții fuseseră spulberate. Sângele picura de pe un perete metalic unde *quartermaster* tocmai fusese izbit şi murise, cu un braț secționat şi aruncat departe de o bucată de sticlă ascuțită ca un bisturiu.

Ivanov s-a întors, şi ochii săi au întâlnit privirea lui Komarov, căpitanul navei. Fața cu trăsături siberiene a acestuia era însângerată, şi încruntată într-o expresie de

dezaprobare.

— Nu mai putem rezista mult, *Admirai,* spuse Komarov. *Krerul* nu poate face față unui asemenea atac!

Amorțit, Ivanov a confirmat dând din cap.

— De acord, Căpitane.

A tresărit când un alt *Intruder* american s-a năpustit asupra portavionului, venind dinspre nord. Din coada zdrențuită îi ieşeau flăcări pentru că armamentul CIWS îl executa. Precum o rachetă, a detunat la joasă înălțime peste punte, apoi a explodat în mare la 100 m dincolo de pupa.

— Încă un portavion! a gemut Ivanov. Încă un portavion american!

Încruntătura lui Komarov s-a adâncit.

— Alt portavion? Care?

Cu un gest lipsit de vigoare a întins un braț spre nord, unde dâre proaspete de condens începeau să se întindă deasupra orizontului.

— Aceste avioane nu vin de pe *Jefferson*, ci dinspre nord! Dinspre capetele de pod deținute de *Marinest* Trebuie să fi sosit încă un portavion. *Eisenhower.* Sigur este *Eisenhower!*

Pentru Ivanov era clar. Ferocitatea atacului aerian american a fost copleşitoare, total neaşteptată. Consilierii lui Ivanov au insistat că americanii nu vor fi capabili să aducă

mai mult de două *squadron* în scurtul timp de după descoperirea mişcării lui *Krerul,* că cercetarea aeriană a acesteia va detecta decolările şi că inamicul va fi total incapabil să lanseze un atac coordonat asupra Grupului de Luptă sovietic, cel puțin nu înainte ca aviația de pe *Krerul* să-l avarieze sau să-l distrugă pe *Jefferson.*

Informațiile. Izbi cu pumnul în consola din fața sa.

Informațiile. O problemă perenă în sistemul militar sovietic era încetineala cu care informațiile provenite de la, de exemplu, sateliții de spionaj erau diseminate către comandanții din câmpul tactic care aveau nevoie de ele. Eisenhower trebuie să fi făcut joncțiunea cu forțele *Marine* în cursul nopții, dar Moscova încă nu se sinchisise să-i transmită şi lui această informație critică!

Era clar! Acum Flota Baltică era depăşită şi în pericol de a fi distrusă. Dacă *Krerul* şi escortele sale erau distruse, Baltica şi căile de navigație spre Leningrad vor rămâne lipsite de apărare, deschise invaziei Vesticilor.

Trebuia să-şi protejeze flota... pentru siguranța *Rodina.*

— Întoarce nava, Komarov! a izbucnit.

— Domnule?

— Schimbă cursul. Direcția sud-vest. Acum nu mai avem nicio şansă să ajungem în zona de debarcare a inamicului.

Semnalizator! Transmite ordinul celorlalte nave din flotă!

— Da, domnule[86] *Admirai!*

Greoi, sub asediul sâcâitoarelor atacuri aeriene ale inamicului, *Krerul* şi escortele au început să vireze. Din aer, siajele lor descriau enorme semicercuri albe pe albastrul presărat de explozii al mării. *Krerul, Tallinn, Irkutsk* şi o duzină de nave mai mici schimbau cursul cu 180° şi începeau să se îndrepte înapoi pe direcția de unde veniseră.

Din întâmplare, cele cinci nave ale Grupului de Luptă *Jefferson* se aflau drept în calea lor.

0914 Zulu (1014 ora locală)

Hornet 300

Deasupra Mării Norvegiei

— La dracu', băieți, bastarzii încearcă să o şteargă!

Tombstone simțea o sălbatică revărsare de emoție, o amețeală care depăşea obişnuita sa raționalitate cu care aborda zborul.

— Dragon Leader, Dragon Leaderl a apelat o voce. Sunt

---

[86] De fapt, habar nu am care este modul de adresare actual în Armata Rusă. Se spune că de când nu mai sunt comunişti, sunt „domni" nu tovarăşi. Lb. rusă nu o cunosc, deci nu pot citi paginile lor web. Am cerut informații de la Armata Română – m-au ignorat. Anul trecut, l-am auzit pe Putin în Crimeea adresându-se cu apelativul *„tovarăşi* ofițeri".

Tower Keep.

Tower Keep. Acesta era *Shiloh,* de unde Tarrant coordona bătălia.

— Te recepționez, *Tower Keep.* Continuă!

— *Dragon,* solicit o marcare radar pentru *Citadel.* Poți executa, *over?*

Tombstone şi-a înscris *Hornetul* într-un viraj circular. Era evident că, acum.

Triple-A şi rachetele defensive inamice păreau să tragă foarte împrăştiat datorită sosirii a mai multor avioane de atac. Rachetele continuau să alunece prin aer şi să explodeze în cerul albastru senin. Fumul se ridica din navele avariate ce se târau pe marea ca pictată în ulei.

Da, se afla în cer liber, neobservat, dincolo de furia atacurilor avioanelor *Intruder* şi *Harrier.* Şi-a orientat F/A-18 într-o poziție de unde îl putea marca pe *Krerul* cu un fascicul emis de radarul său APG-65.

— Roger, Camelot. Cum se vede?

— Menține-l fix, *Dragon Leader,* şi piteşte capul. Foc de voie!

0914 Zulu (1014 ora locală)

USS Lawrence Kearny

Avangarda CBG-14

Commander James Tennyson nu se aşteptase nicicând ca o luptă de suprafață să fie ca aceasta. Pentru prima oară după Al Doilea Război Mondial, mari nave de suprafață se confruntau la vedere una cu alta.

— Puntea, CIC! se auzi o voce în difuzoarele de pe Puntea de Comandă. Avem o locare SARH! După identificarea lui *Shiloh* este portavionul rusnac!

Shiloh a trebuit să folosească *cercetaşi* pentru a separa țintele de bruiajul – ECM masiv care umplea cerul.

— Atunci TRAGE, dracului! a urlat Tennyson. FOC! înainte ca să-l *pintenez* pe bastard!

Claxonul pentru alarmă-lansare şi-a făcut auzit avertismentul. Apoi, cu un urlet de zgomot alb şi strălucire orbitoare, prima dintre rachetele *Standard* SM-1MR ale lui *Kearny* a țâşnit din lansatorul Mark 13 aflat pe puntea-prova, urmată aproape simultan de geamăna sa. În timp ce rachetele s-a arcuit spre nord, suportul în formă de „H” al lansatorului a pivotat şi s-a ridicat la vertical. Trapele de sub el s-au deschis şi alte două *Standard* au fost împinse direct în suporturi. Lansatorul s-a rotit din nou, urmărind un punct nevăzut din cer... şi tunetele au răsunat iarăşi pe punte.

Câteva minute mai târziu, *Kearny* continua să lanseze, când trei SS-N-19 de croazieră lansate de pe *Irkutsk* au lovit fregata în mijloc şi au detonat cu un urlet nimicitor.

0915 Zulu (1015 ora locală)

Hornet 300

Deasupra Mării Norvegiei

Tombstone a văzut rachetele *Standard* venind dinspre sud, orientându-se după ecoul radar provenit de la al său APG-65. Realiză faptul că era ca atunci când el lansa rachete *Sparrow* ghidate SARH asupra unui avion inamic, pentru că el îl identifica şi marca pe *Soyuz* pentru centrul de luptă de la bordul lui Shiloh, şi prin ea, pentru întregul CBG-14.

Doar că aceste ucigaşe de nave lansate erau de trei ori mai grele decât o *Sparrow* şi aveau al dracului de mult explozibil. Şuierând pe deasupra valurilor, s-au izbit în portavionul sovietic. *Flashuri* violente au izbucnit pe puntea lui *Krerul,* chiar din faţa insulei; antenele radar, tractoarele de remorcaj şi nişte avioane parcate, toate au fost aruncate în aer, precum frunzele în vânt.

Fumul s-a ridicat din bordurile lui *Krerul* după ce loviturile repetate ale rachetelor suprafaţă-suprafaţă şi aer-

suprafață şi-au făcut datoria. În depărtare, la aproape zece mile distanță, *flashuri* de lumină au izbucnit pe suprastructurile ambelor *cruisere Kirov,* iar un distrugător, cu etrava aproape spulberată de explozia unei *Harpoon,* a început să ia masiv apă la bord şi s-a scufundat.

Acum, Tombstone putea vedea în depărtare navele americane, mici pete gri pe orizontul sudic. A văzut şi coloane de fum acolo şi l-a trecut un fior.

Acolo ardeau nave. Câte au fost lovite... câte au fost distruse?

Duzini de dâre lăsate de rachete se încrucişau pe cerul dintre cele două flote, o bătălie epică, de proporții titanice purtată de radar, de computere de mare viteză şi de rachete cu rază mare de acțiune lansate unele către altele peste un spațiu lat de doar câteva mile.

Confruntarea nu va... nu putea să mai dureze mult.

CAPITOLUL 27

Joi 26 iunie

0917 Zulu (1017 ora locală)

MIG 1010

Deasupra Mării Norvegiei

Zburând spre nord la joasă înălțime deasupra apei, Terekhov a observat *Hornetul* american singuratic, care se rotea precum un vultur dincolo de raza maximă a focului antiaerienei sovietice. Se cutremura în sinea sa datorită adrenalinei ce-l copleşea la vederea rachetelor sale lovind portavionul american, dar era şi îngrijorat de coloanele de fum ce se ridicau de pe *Krerul.*

Trombe de apă se înălțau în ambele borduri când rachetele explodau deviate de *chaff* lansate de *Krerul* sau erau doborâte de *Gat lingurile* apărării. Dar alte rachete reuşeau să treacă. *Flash după flash* pe punte, fragmente împrăştiate pe apa mării, flăcări şi fum ridicându-se din deschiderile din coca şi punte. Instrumentele îi confirmau ceea ce deja ştia. *Hornet* era un *cercetaş,* care marca radar portavionul pentru barajul de rachete lansate de pe navele americane. Trase de manşă spre înapoi şi a împins maneta de gaze înainte, la maxim de tracțiune, pentru a obține

viteză maximă. Reticulul de ochire a alunecat peste HUD, centrându-se peste avionul aflat departe. Îl va ucide pe acest pilot american... ACUM!

0918 Zulu (1018 ora locală)

Hornet 300

Deasupra Mării Norvegiei

Un *ciripit* de avertizare şi Tombstone a început să cerceteze cerul. Cineva s-a fixat radar pe el, dar unde era?...

Acolo! Un MIG-29 *Fulerum,* o mică siluetă subțirică ce năvălea spre el ca o rachetă dinspre apa mării. Fixarea radar era ca o somație, o mănuşă aruncată, o provocare la duel.

Grupul de Luptă american nu mai avea nevoie de marcajul său. Acum aveau ținta în vizor, iar rachetele continuau să lovească în toate navele ruseşti. Tombstone a rupt contactul cu *Krerul* şi a virat către MIG-ul ce se apropia.

Lansare! A văzut norul de fum şi flacăra rachetei de sub aripa lui *Fulerum.* Şi-a împins maneta de gaze, şi s-a îndreptat frontal către rachetă, apropiindu-se, până ce dâra alba a ucigaşei aer-aer păru să se înfigă direct în canopia sa. Atunci a tras lateral de manşă, degajând stânga într-o

manevră sălbatică cu mulți G şi s-a prăbuşit spre mare. Picaj, *chaff...* S-a răsucit în scaun, cu ochii pe dunga albă până ce a fost sigur că a fost fentată şi sigur a ratat *Hornetul.*

— Altitudine scăzută, l-a avertizat o voce feminină, caldă.

Tonul computerului de pe *Hornet* era aproape sexy şi enervant de calm.

— Altitudine scăzută...

— Ciocu' mic, cucoană, s-a răstit. Sunt ocupat!

Apa s-a revărsat pe sub *Hornet* când a redresat la doar câțiva metri de suprafața ei. Pe când F/A-18 urca, şi-a dat seama că singurul lucru care îi lipsea în carlingă era dialogul liniştitor cu coechipierul din spate. Vocea computerului... era cu totul altceva.

Tombstone a văzut cum MIG este centrat pe HUD, chiar pe direcția sa de ochire. Se afla suficient de aproape pentru o *Sidewinder,* dar a decis să folosească o fixare radar. MIG vira către est, către soare, iar asta ar fi putut deruta o căutătoare de căldură. Apoi rusul a virat din nou.

Stai pe el Tombstone, şi-a şoptit sieşi. La naiba, de ce n-au fabricat nişte *Hornet* cu personalitate care să poată vorbi precum un real coechipier din scaunul din spate? *Stai pe el...*

0918 Zulu (1018 ora locală)

MIG 1010

Deasupra Mării Norvegiei

Americanul era bun... prea bun. Terekhov virase la dreapta pentru a-şi pune soarele în spate în caz că americanul încerca să lanseze o căutătoare de căldură, dar oponentul a ales în schimb o fixare radar de aproape, o manevră greu de susținut când unghiurile relative dintre cele două avioane se schimbau atât de rapid.

Acum era îngrijorat, ştiind că lupta împotriva unui adversar foarte abil. A menținut virajul la dreapta, apoi şi-a aruncat avionul în picaj, căzând 1.000 m de cer limpede şi rece către suprafața mării.

Fir-ar...! F/A-18 a reuşit să se înscrie în interiorul virajului său, pentru că Terekhov auzea ciripitul pătrunzător şi continuu al unei rachete inamice fixate pe avionul său.

Terekhov a virat din nou, încercând să rupă contactul cu radarul inamic printr-un „S" dublu. O privire aruncată în urmă a surprins *flashul* motorului rachetei. Lansare!

Chaff manşa trasă în burtă, presiunea enormă a multor G care-l zdrobeau în scaun! Racheta, o *Sparrow* activă –

SARH, îl urmărea în timp ce zigzaga.

În ultima fracțiune de secundă posibilă, racheta i-a trecut pe deasupra capului. A fost un *flash* şi un *bang* pentru că ceva a lovit fuselajul lui Terekhov.

Îşi verifică instrumentele. Pierdea ceva combustibil... nu mult. Bine.

Senzorul de proximitate al rachetei *Sparrow* a declanşat detonarea la trecerea pe lângă MIG, dar fusese prea departe ca să-i provoace avarii mai mari decât nişte zgârieturi.

F/A-18 continua să se țină în spatele său... şi se apropia tot mai mult. Terekhov căuta febril ceva ce să-l scuture pe persistentul american din coada sa. Nu-l putea surclasa prin manevre, dar...

Scurta lor confruntare i-a dus la nord de *Krerul.* În față, la mai puțin de două mile depărtare, pupa portavionului sovietic se ridica din fiordul norvegian precum o stâncă de granit cenuşiu. Fumul îi acoperea puntea de zbor, dar şirurile de trasoare ale antiaerienei scânteiau percutând cerul.

Era periculos. CIWS AK-630 de la pupa lui *Krerul* ar putea trage asupra lui. Dar dacă ar putea veni destul de jos, chiar pe deasupra pupei, ca şi cum ar veni la aterizare... şi dacă americanul îl urmăreşte...

Câteva secunde prețioase, cât Terekhov ar survola puntea de zbor a lui *Krerul,* americanul se va afla suspendat pe cerul din urma portavionului, complet expus tirului CIWS sovietic. Dacă acesta ar fi pe „manual”, nu pe „automat”, omul se va abține de la tragere până ce MIG va degaja spațiul, apoi va spulbera *Hornetul.*

A împins maneta de gaze şi mai mult, năpustindu-se spre pupa lui *Krerul.*

0919 Zulu (1019 ora locală)

Hornet 300

Deasupra Mării Norvegiei

Fulerum pica înspre *Krerul,* iar Tombstone îl urmărea. Încercând să poziționeze reticulul romboidal de ochire de pe HUD peste MIG-ul ce făcea manevre evazive, Tombstone şi-a ținut respirația, a acționat comutatorul de selectare a țintei de pe HOTAS şi a urmărit pe HUD simbolurile de configurare pentru fixarea a rachetei.

— Al meu eşti!

Apăsă trăgaciul, iar *Sidewinder* a zburat peste mila şi jumătate de cer liber, a lovit Fulerum în motorul din tribord… şi a explodat.

0909 Zulu (1019 ora locală)

MIG 1010

Deasupra Mării Norvegiei

A simțit şocul, a simțit fluturarea sălbatică a avionului când i-a pierdut controlul. Avertizoarele de pericol au explodat la viață pe întreaga consolă şi a auzit sunetul enervat şi insistent al alarmei de incendiu la motoare.

Terekhov a încercat să-l cabreze, dar manşa era moartă în mâinile sale. Complet lipsit de control!... şi în picaj direct către pupa navei!

Tocmai încerca să pună mâna pe maneta de catapultare când CIWS de la pupa portavionului sovietic a deschis focul, lansând proiectile de 30 mm prin epava incendiată a MIG-ului său. Combustibilul a fost cuprins de flăcări şi epava a explodat, un nor de resturi năpustindu-se cu aproape viteza sunetului direct către portavionul sovietic. Transformate într-un nor de rachete mortale, fragmentele au izbit pupa lui *Krerul,* au perforat oțelul, incendiind combustibilul, au smuls turela CIWS şi au aruncat-o în spațiile din hangar provocând rupturi în plăcile cocii. Jumătate din *Fulerum* a percutat apa continuând să se rostogolească pe suprafața acesteia până s-a zdrobit de ambele cârme şi de palele rotitoare ale masivelor elice de 33 t.

Krerul păru să se clatine, apoi a ezitat ca şi cum încerca să se hotărască dacă să-şi continue înaintarea sau nu.

Focul s-a înălțat spre cer.

0919 Zulu (1019 ora locală)

Hornet 300

Deasupra Mării Norvegiei

Tombstone a fulgerat peste puntea portavionului sovietic, aproape ca într-un exercițiu *touch-and-go* la bordul lui *Jefferson...* sau un *bolter*[87]*,* când cârligul din coada avionului ratează prinderea cablelor arestoare şi trebuie să redecoleze cu motoarele la putere maximă. Totuşi a fost mai rău decât într-un exercițiu de noapte, pentru că a fost aproape complet orbit, înconjurat într-un giulgiu de fum.

Mai curând a simțit decât văzut, insula portavionului trecându-i prin dreapta şi a auzit loviturile micilor aşchii metalice care-i loveau fuselajul şi aripile. Neliniştit, a menținut avionul în zbor orizontal şi pe direcție în timp ce a străbătut norii de fum negru ca cerneala, apoi a ieşit în aerul curat de pe partea cealaltă.

---

[87] Touch & go / bolter – două manevre asemănătoare: avionul atinge puntea cu roțile, după care accelerează/decolează. Dar prima este benevolă (antrenament), iar a doua este „de nevoie" când cârligul avionului ratează prinderea cablului arestor.

I-a trebuit o clipă ca să înțeleagă realitatea a ceea ce tocmai se întâmplase.

Fulerum s-a dezintegrat, izbindu-se în pupa portavionului, iar el a zburat chiar prin explozia acestuia. Luminile avertizoarelor de avarii au început să-i licărească pe tabloul de bord. *Hornet* era avariat... deşi – la prima vedere – nu prea grav.

A menținut avionul într-un cabraj lung, drept înainte, câştigând altitudine şi distanță față de portavionul sovietic. Se aştepta ca fiecare secundă să fie ultima pentru el, cu o rachetă sau CIWS care să-l spulbere... dar, pentru moment, cerul era miraculos de liber, fără a fi străbătut de proiectilele aducătoare de moarte.

Alte avioane se apropiau dinspre nord şi est... *Batman* în fruntea *Tomcat* din VF95 şi mai multe *Harrier* de pe portavioanele *Marine* din Vâgsfjorden.

Dar flota sovietică părea să fie terminată. *Irkutsk,* în mod evident avea mari necazuri şi părea să se târască cu greu spre est. Celălalt *Kirov* şi mai micul *Kresta* II făcuseră stânga-mprejur şi navigau spre nord-vest, urmărite de *Harrier* şi *Intruder.* Coloane sălbatice de nori de fum, ca din vulcani în erupție, le marcau pe *Krerul* şi distrugătorul ce se scufunda. Celelalte nave sovietice erau răspândite către est.

Continuarea luptei lui *Krerul* era inutilă, inima şi sufletul Grupului de Luptă rusesc, în flăcări şi plutind neajutorat în derivă.

Treptat, Tombstone a înțeles, cu un sentiment rece, interior, de uşurare, că bătălia era terminată... şi ei erau învingători.

Victorie...

Greu de crezut.

A virat spre sud, în picaj, pe pantă de apropiere de flota americană.

Exaltarea victoriei a fost curând temperată când a realizat cât de greu a fost afectat CBG-14, cât de mare a fost prețul plătit. Una dintre fregate – *Kearney* – era terminată, din ea mai văzându-se doar unghiul ascuțit al etravei ce, încă, se mai menținea deasupra apei. În jurul ei, uleiul înnegrea suprafața mării, iar Tombstone putea vedea sute de capete, oameni ce înotau ca să-şi salveze viața sau care erau agățați de plute de salvare, în timp ce câteva nave veniseră mai aproape, ca să-i recupereze. Elicopterele acționau febril.

O bătălie se terminase. Alta – lupta pentru salvarea supraviețuitorilor dezastrului maritim – a început.

Mai departe spre sud, Tombstone şi-a concentrat atenția asupra norilor nemişcați de fum din cerul aflat în fața sa.

Jefferson fusese lovit. Rău.

Chiar şi acum, bătălia putea fi pierdută. Cu *Jefferson* avariat, ruşii se puteau reorganiza, şi puteau să atace din nou.

Din punctul său de observație, sus în înaltul cerului senin, Tombstone privea în jos şi-i dorea marelui portavion să supraviețuiască.

1030 Zulu (1130 ora locală)

USS Thotnas Jefferson

Marea Norvegiei

La bordul lui *Jefferson*, ofițerii săi şi echipajul încetaseră să mai lupte cu sovieticii pentru a se confrunta cu un duşman nou şi implacabil, incendiul care scăpase de sub control în treimea anterioară a punții-hangar, în zona desemnată *Hangar Bay One.*

Masive uşi glisante divizau hangarul în trei secțiuni, proces similar cu uşile etanşe, care permitea menținerea incendiului într-o parte a navei împiedicându-l să se răspândească. În Centrul de Control al avariilor, aflat pe puntea de dedesubtul secțiunii pupa a hangarului, era supravegheat modelul de răspândire a avariilor aşa cum era vizualizat de rețeaua de planuri tridimensionale ce ocupau

întreg peretele, planuri ce reproduceau fiecare compartiment şi coridor, fiecare conductă de combustibil şi apă, mijloacele anti-incendiu, liniile electrice şi circuitele de telefon de pe navă.

Flăcările au izbucnit la nivelul 0-3, deasupra *Bay One*, unde temperaturile au crescut şi întreg personalul a fost evacuat. Catapultele 3 şi 4 erau distruse, desigur, şi mai erau şi avarii extinse ale suprastructurii, dar principala belea era focul din *Bay One.*

Din fericire, sistemele anti-incendiu de pe portavion erau intacte încă. Apa sub presiune din conductele de pe tavan, nu stropitorile sistemelor automate de stingere a incendiilor din clădirile cu birouri, ci adevărate torente, precum ploile torențiale, ruperi de nori, concepute să stingă incendiile cu combustibil din spațiile hangarului...

sau să decontamineze întregul portavion în cazul unor atacuri cu gaz sau nucleare prin spălarea punților cu jeturi de apă de mare cu presiune înaltă.

De ani de zile, criticii programului de construire al portavioanelor americane susțineau că superportavioanele erau o investiție inutilă, gigantică, aerodromuri călătoare care se transformau în bombe gigantice datorită enormelor magazii şi cisterne cu muniții şi combustibil.

Spectaculoasa distrugere a lui *Soyuz* din urmă cu câteva zile dovedea – aparent – că criticile sunt întemeiate; distrugerea lui *Jefferson* într-un incendiu-holocaust ar fi însemnat sfârşitul portavioanelor din Navy, la fel cum spectaculoasele prăbuşiri ale dirijabilelor *Hindenburg* şi *Shenandoah* au pus capăt erei aparatelor de zbor mai uşoare ca aerul.

Dar portavioanele erau instrumente remarcabil de puternice şi flexibile, practice de nescufundat datorită miilor de compartimente etanşe, a sistemelor anti-incendiu şi a celor de control ale avariilor.

Era nevoie de timp. Oțelul pereților punții-hangar se înroşiseră pe alocuri, iar o parte a punții se îndoise periculos pentru că structura de suport a cedat. Când liniile telefonice de urgență au ars şi au căzut, DCO a trebuit să coordoneze lupta prin stația de amplificare şi prin mesageri, în timp ce-şi desfăşura armatele de oameni transpirați ce respirau cu greu sub greoaiele echipamente OBA, ațintind furtunurile cu apă şi spumă sub mare presiune asupra iadului de foc şi fum negru din măruntaiele lui *Jefferson.*

Dar, în cele din urmă, pe măsură ce apa şi spuma acumulate au format pe puntea *Bay One* un strat adânc până la glezne, incendiul a fost adus sub control. Cu

precauție, uşile anti-incendiu au fost deschise lăsând să pătrundă curenții de aer prin compartimentul înăbuşitor, pentru a elimina fumul asfixiant şi otrăvitor... şi pentru a căuta şi neutraliza noile surse de foc care se puteau activa datorită aerului proaspăt. Echipele de control ale avariilor au înaintat, cercetând fiecare suprafață şi împroşcând cu spumă fiecare flacără ce mai apărea.

La ora 1400 DCO a raportat către Puntea de Comandă. Incendiul era stins, *Jefferson* a supraviețuit.

1530 Zulu (1630 ora locală)

Portavionul sovietic *Krerul*

Maelstrom norvegian

În spațiul larg de cinci mile dintre insulele Mosken şi Moskenesoya, fluxul ajunsese la înălțime maximă. În fiecare zi, prin acest pasaj, apa din Marea Norvegiei năvălea dinspre sud-est în Vestfjorden, apoi, când sensul mareei se schimba, la faza de reflux, se învolbura înapoi de unde venise.

Cu libertatea licenței artistice, Edgar Allen Poe şi Jules Verne au exagerat mult forța aşa-numitului „Maelstrom norvegian". Mellvile l-a transformat într-o bestie vie de care vorbea Ahab aflat în urmărirea balenei albe.

De fapt, curentul marin avea o viteză de 7 noduri atunci

când fluxul era la debit maxim. Se ştia că vârtejurile formate mai înhățau câteodată vasele mici de pescuit, traulere şi vase comerciale, care făceau de secole cabotaj pe coasta zdrențuită a Norvegiei, dar nimic de mari dimensiuni.

De data aceasta însă, Maelstrom a capturat prada cea mai mare.

Krerul deriva spre sud-est dus de curent. Dacă motoarele i-ar fi funcționat, nu ar fi avut niciun fel de problemă de navigație; dar în derivă, neajutorat, portavionul avariat nu putea face nimic decât să se lase în voia curentului. La nord de micuța insulă Mosken, chila lui *Krerul* a eşuat pe fundul de nisip şi stânci cu un scrâşnet care s-a transmis în toată lungimea şi lățimea sa ca un fior de groază. Era deja avariat rău, dar acest şoc final a fost suficient ca să-l frângă. A rămas acolo, bine fixat pe fundul mării, în timp ce flăcările continuau să-i devoreze suprastructura.

Mai târziu, nave americane şi norvegiene s-au apropiat de epavă, salvându-i pe marinarii rămaşi la bord şi pescuindu-i pe cei din apă, luați de curenții care se învârtoşau spre larg datorită mareei. Ulterior s-a estimat că probabil o mie de oameni din echipaj au reuşit să scape de pe portavionul blestemat, deşi o cifră exactă nu a fost niciodată posibil de aflat. Unii, poate mulți, au ajuns singuri la țărm, dar nu s-

au ostenit niciodată să mai raporteze supraviețuirea lor oficialităților militare sovietice.

Avuseseră parte de prea mult război şi nu mai aveau niciun chef să continue.

Fumul ridicat de pe *Krerul* a continuat să înnegrească cerurile de peste Vestfjorden încă trei zile.

1745 Zulu (1845 ora locală)

HMS Ark Royal

Marea Norvegiei

Ark Royal a sosit în zonă în cursul după-amiezii, prea târziu pentru a mai participa la lupte, dar la timp pentru a-şi oferi serviciile pentru salvarea camarazilor de arme. Sute de oameni se mai aflau încă în apă, aşa că flota de elicoptere a lui *Ark Royal* s-a pus pe treabă, căutându-i pe cei aflați în derivă, americani şi sovietici, culegându-i din apă, de pe plutele de salvare şi debarcându-i pe puntea portavionului britanic.

Acum, acesta era mai mult decât un vas de cercetare şi salvare. Cu *Kearny* scufundat, cu *Decatur* avariat de o rachetă sovietică suprafață-suprafață, cu elicopterele SASW ale lui *Jefferson* imposibil să decoleze de pe puntea sa oribil răsucită, CBG-14 aproape că nu mai avea capabilități

antisubmarine. Flota sovietică se împrăştiase, dar nimeni nu ştia dacă au renunțat definitiv. Departe, în nord, grupurile de Luptă *Kiev* şi *Moskova* se aflau încă în larg, iar în sud, dincolo de Capul Lindesnes, restul Flotei Baltice sovietice se afla încă în zonă; un pericol potențial.

Toți cei din ceea ce a fost denumită Forța Aliată de Atac Anglo-Americană, pe mare, şi *Marines* debarcați pe țărmuri, erau dureros de conştienți că un asalt zdravăn al sovieticilor putea avea succesul pe care nu-l reuşise Grupul de Luptă *Krerul.*

Dar, şi sovieticii păreau că pur şi simplu... aşteptă, ca şi cum ar fi fost dezorientați de pierderile suferite şi de ferocitatea luptelor.

La ora 1800 GMT, BBC a anunțat întreaga lume că Guvernul de la Londra a hotărât să se alăture Norvegiei şi Statelor Unite în acțiunea lor solitară din mările nordice. Grupul de Luptă *Ark Royal,* aflat până atunci – oficial – în manevre, a fost declarat parte a Forței Aliate de Atac, prima contribuție majoră a Marii Britanii la efortul de respingere a agresorilor sovietici din teritoriul scandinav.

Deja uniunea era mai mult un fapt, decât o ficțiune. Aproape o sută de americani se aflau la bordul lui *Ark Royal*, membrii din echipajul lui *Esek Hopkins* ocupând

poziţiile tehnice pentru care portavionul britanic ducea lipsă de personal calificat.

În timp ce *Ark Royal* trecea încet pe lângă bordul lui *Jefferson*, la intervale regulate au fost trase salve de tun, un salut adresat drapelului american care continua să fâlfâie pe catarg. Era – după cum considera *Commander* DuPont aflat pe Puntea de Comandă a lui *Ark Royal* – un mândru tribut adus oamenilor bravi, vii şi morţi... şi navei care a înfruntat *demn furtuna.*

În ziua următoare, s-a aflat în Vest primul indiciu al revoluţiei de la Moscova şi de la Leningrad şi întreaga lume şi-a ţinut respiraţia.

Apoi au venit ştirile că Vorobyev a fost executat, că mareşalii care au declanşat războiul au fost arestaţi, că uriaşa, exploziva demonstraţie a „puterii poporului" a ridicat din nou mult asupritele republici ale Uniunii Sovietice din îndelungata noapte a sclaviei. Era doar o renaştere a forţelor democratice îndelung înlănţuite... sau pierderea celor două portavioane a fost atât de devastatoare pentru prestigiul militarilor de acasă, încât militariştii au fost discreditaţi pentru totdeauna?

Indiferent de cauze, sociale sau militare, când *Jefferson* a început să se târască spre Anglia în compania lui *Ark Royal*,

lumea a răsuflat iarăşi uşurată.

EPILOG

— Poate o zgârii, *Captain* Magruder! l-a avertizat Brandt cu furie reținută.

Bandajele de pe frunte, bentița care-i acoperea un ochi şi brațul atârnat în eşarfă îi dădeau un aer de pirat.

— Doar o zgârietură să-i faci şi te pun să o plăteşti din soldă!

— Probabil în următoarea mie de ani.

Commander Parker, XO, a adăugat cu un rânjet insinuant:

— Încearcă doar să nu te gândeşti la câte miliarde de dolari îi costă nava asta pe contribuabilii americani plătitori de taxe!

Tombstone zâmbi neliniştit. Ca şi cum *Jefferson* n-ar fi fost deja „zgâriat" destul... Puntea de zbor şi Puntea de Comandă însăşi purtau semnele unor avarii teribile provocate în timpul înfruntării finale de lângă Insulele Lafoten – Bătălia din Marea Norvegiei, aşa cum a numit-o presa. Ferestrele sparte de pe Comandă erau încă deschise spre cer, iar aerul era plin de miresmele de fum şi combustibil ars.

— Îmi place cum încercați să mă încurajați, *Captain*,

spuse Tombstone.

Deja se hotărâse că era mult mai fericit când ateriza cu un F-14 pe puntea mişcătoare a portavionului, decât să mute portavionul însuşi. Totuşi, pasul următor în cariera sa era comanda – cândva – unui portavion ca *Jefferson.* Pentru prima oară după o lungă perioadă de timp, ştia exact ce voia şi ce avea de făcut ca să-şi atingă ţelul.

Se întreba dacă Brandt ştia ce făcea el. Navy obişnuia să facă lucrurile pe căi tradiţionale; toţi *skipperii* de portavion erau foşti CAG care au supravieţuit sforăriilor politice de la Washington. În această dimineaţă, *Captain* Brandt trimisese după Tombstone şi l-a întrebat dacă ar vrea s-o ducă pe *Jefferson* la locul de ancorare.

S-a simţit înfiorat... şi terifiat ca într-o *dogfight* deasupra apelor reci ale Mării Norvegiei.

Acum intrau în Scapa. Spre vest se ridica Tor Ness, iar la est dealurile South Ronaldsay. *Ark Royal* intrase deja în rada de ancoraj, lăsându-i portavionului american onoarea de a veni ultimul şi de a fi salutat de nava amiral britanică.

Tombstone stătea în centrul Punţii de Comandă, în spatele suportului alidadei, un instrument de navigaţie, orientat spre punctul invizibil de pe apă unde nava va lăsa ancora. Memorase bine reperele de pe ţărm – un cap la

prova-babord, un far la tribord – față de care își verifica direcțiile. *Captain* Brandt era așezat în scaunul său de piele de la Comandă, aparent indiferent. *Commander* Parker se afla în spatele marinarului de la cârmă. Pe Puntea de Comandă era liniște, doar inima lui Tombstone bătea nebunește. Se pregătise îndelung pentru aceste clipe, dar fără să creadă realmente că va ajunge vreodată să execute efectiv manevrele.

A sperat doar.

Jefferson înainta încet direct spre nord în rada de ancoraj, cu motoarele la două treimi înainte. Când portavionul a ajuns la traversul lui *Ark Royal*, la trei sferturi de milă în tribord, a dat primul său ordin:

— Onorul la tribord!

— *Aye, aye, sir,* a confirmat semnalizatorul, apoi a transmis ordinul prin telefon.

După câteva momente, sunetul ascuțit al fluierului *boatswainului* s-a făcut auzit prin stația de amplificare 5-MC de pe puntea de zbor, prin ferestrele sparte ale Comenzii.

— Atențiune! Atențiune! Prezentați onorul la tribord!

Membrii echipajului *Jefferson* care nu erau implicați în activități curente de navigație și ancorare a navei – s-au

aliniat pe marginea punții de zbor la intervale egale unul de altul, cu fața către nava britanică. Erau echipați în uniforma albă şi de la înălțimea Comenzii, mult deasupra punții de zbor, se vedeau doar ca o linie albă, punctată. Salvele de salut au început să răsune, la fiecare venind de peste ape salva de răspuns a lui *Ark Royal,* o ceremonie care era deja tradiție când, la 16 noiembrie 1776, drapelul american a fost salutat pentru întâia dată.

În timp ce salvele continuau să stârnească ecouri la intervale regulate, Tombstone s-a aplecat peste alidadă, cu ochiul pe cauciucul ocularului, aliniind reticulul cu farul de la tribord. Apoi a verificat direcția. Aproape acolo…

— Motoarele o treime înainte.

— Motoarele o treime înainte, *aye,* a repetat *quartermaster* la telegraful de pe Puntea de Comandă.

— Începeți coborârea ancorei până la suprafața apei.

Timpul trecea. Tombstone încerca să rămână relaxat, să prevină gestul de a-şi strânge nervos pumnii lângă coapse. Cineva a comparat odată conducerea manevrelor unui portavion cu cârmirea Insulei Manhattan stând pe acoperişul lui Empire State Building.

— Foarte bine.

Tombstone a verificat o altă direcție, de data aceasta către

un punct de pe uscat. Reperul pe care îl viza acum se afla la 3.000 m drept înainte. Problema în ancorarea unei nave ca *Jefferson* era mărimea sa de neconceput. Nu puteau fi oprite brusc 96.000 t.

— Care este adâncimea?

— Şaizeci şi două picioare*, sir.*

Deci mai erau 26 picioare sub chila lui *Jefferson*, iar în rada aceasta mareea avea o amplitudine de doar 3 picioare. Bine. Era o dimineață feerică, cu cerul albastru senin şi foarte puțin vânt, pentru care Tombstone era profund recunoscător. Manevrarea unui munte de oțel precum *Jefferson* era suficient de dificilă şi fără deriva laterală indusă de o briză puternică.

Jefferson încetinea. Verifică din nou ambele repere. Până acum, se prezenta bine...

Aruncă o privire spre tribord, dincolo de *Ark Royal.* Unele clădiri din baza navală Scapa Flow sclipeau în soare. Acolo erau destui ochi, fără îndoială; probabil că jumătate din înaltul Comandament britanic asista la sosirea lui *Jefferson.*

Încă 450 m.

— Toate motoarele, STOP!

— Toate, stop, *aye.*

Nu păru să fie vreo schimbare, *Jefferson* continua să

deriveze spre înainte.

— Motoarele înapoi o treime.

— Înapoi o treime, *aye.*

— Motoarele, STOP.

— Motoarele, stop, *aye.*

Trecu un moment lung. Era imposibil să fii sigur că nava s-a oprit. Cel mai apropiat țărm se afla la două mile depărtare, iar suprafața apei nu putea fi un indicator sigur.

Captain Brandt s-a ridicat din scaunul său şi s-a dus să ia un sac de pânză dintr-un colț al Comenzii. Înăuntru erau câteva bucăți de lemn, resturi trimise în această dimineață de la atelierul de tâmplărie. A ales una şi s-a întors spre una dintre ferestrele deschise de la tribord.

— Fiule, spuse zâmbind larg, vrei slujba asta, dar îți trebuie un braț de aruncător de *baseball!*

A azvârlit lemnul în spațiu. După multe secunde a aterizat în apă, departe în tribord şi mult sub Punte. Marinarii eliberați după prezentarea onorului, au aruncat şi ei nişte lemne aduse special pentru această manevră, încât apa din lungul bordului a ajuns să fie efectiv acoperită cu resturi lemnoase.

Tombstone s-a alăturat lui Brandt, urmărind atent aceste noi repere. Era o chestie ciudată cu tehnologia din Navy, se

gândi el. O navă de război modernă precum *Jefferson* folosea aceeaşi metodă ca şi Columb pentru a determina dacă vasul s-a oprit sau nu complet. Crea un sentiment de unitate cu marinarii care au cutreierat oceanele încă de pe vremea lui Ulise.

Lemnele nu arătau nicio mişcare aparentă, nici înainte nici înapoi.

— Pare să se fi oprit complet, *Captain,* spuse Tombstone.

— Dacă aşa spui tu, CAG. E nava ta.

— Da, sir.

Afurisitul nu dă nicio para pe treaba asta, se gândi Tombstone. Apoi se întoarse spre marinarul de la telefon:

— Funda ancora tribord!

— Funda ancora tribord, *aye, sir!*

Tunetul lanțului, plesnitura celor 30 t ale ancorei Danforth la căderea în apă, au răsunat pe Punte, iar marinarii de pe puntea-prova au ovaționat.

— Echipajul de punte raportează că ancora saltă pe fund*, sir.*

— Foarte bine. Totul înapoi, foarte încet.

Greoi, portavionul a început să alunece spre înapoi, săpând cu colții ancorei şi desfăşurând pe fundul apei aproape 500 picioare de lanț, za cu za. Cu ancora

scufundată în mâlul radei Scapa Flow şi asigurată cu câteva tone de lanț, *Jefferson* nu mai pleca nicăieri.

— STOP Motoarele, a ordonat Tombstone. Puneți opritoarele!

Ordinul era adresat celor de pe puntea prova ca să blocheze lanțul. Şi-a verificat ceasul, apoi a traversat Puntea către logul navei, unde a consemnat ora şi faptul că *Jefferson* a fost ancorat în siguranță în Scapa Flow.

— Excelentă treabă, CAG, l-a felicitat căpitanul aflat în spatele său. Nici eu nu aş fi putut să o fac mai bine.

Tombstone a hotărât să se bucure de căldura a ceea ce pentru Brandt era cea mai mare laudă şi să ignore slăbiciunea ce o simțea în genunchi.

— Atențiune, Atențiune, a izbucnit 5-MC de pe punte. Pregătiți-vă pentru primirea unui helo. Repet, pregătiți-vă pentru primirea unui helo. Atenție la palele rotorului.

Mutându-se la babord, Tombstone a privit peste apele din Scapa Flow şi a văzut elicopterul ce se apropia de portavion. Era un *Gazelle,* probabil un aparat de legătură al Royal Navy. A trecut încet peste marginea punții, aşezându-şi roțile pe tarmac în una dintre puținele zone neavariate în lupte. Echipajul de punte a ieşit de la adăpost, cu capetele plecate sub palele rotitoare şi au asigurat roțile.

Jefferson a părut ciudat de golaş şi vulnerabil pe traseul parcurs după plecarea din Norvegia, pentru că majoritatea avioanelor sale au rămas pe aerodromurile de la sol. De la Narvik, Tombstone a venit la bordul portavionului cu un *Sea King,* pentru că pe punte nu mai puteau ateriza decât elicoptere. Mult timp de-aici înainte, *Jefferson* nu va mai fi o navă de luptă. Armele sale principale, avioanele, nu se mai aflau la bord.

Bine măcar că – slavă Domnului! – războiul era terminat. Forțele sovietice din Norvegia, Suedia, Finlanda şi Danemarca se predau în masă, iar forțele ONU patrulau pe străzile Moscovei şi în oraşul redenumit din nou aşa cum fusese în ’91 – St. Petersburg.

Din *Gazelle* coborau oamenii. Tombstone a zărit nişte admirabile picioare lungi, într-o fustă, şi o sclipire de păr blond. Cu o mişcare febrilă, a înhățat binoclul atârnat de gât şi l-a ridicat la ochi.

Pamela.

Iar în spatele ei...

— Doamne!

Brandt râdea.

— A fost recuperat de un trauler norvegian de pescuit în largul Insulei Smola, CAG. Eu am aflat abia în această

dimineață. Se pare că în ultimele trei zile a stat ascuns în Bergen! L-au adus în zbor la Scapa Flow ieri la bordul unui P-3 Orion.

Coyote, viu!

— Dar ce fac aici?

— Păi, d-ra Drake... cred că a înroşit firele între Bergen, Londra şi Washington, încercând să afle dacă mai eşti în viață. Cred că *Commander* Grant a decis să i se alăture când ea a făcut rost de mijlocul de transport cu care să vină să te întâlnească!

Încă nevenindu-i să creadă, s-a întors cu fața spre *Captain* Brandt.

— Ăă... *sir*? Cer permisiunea să părăsesc Puntea de Comandă.

Brandt a zâmbit larg.

— Permisiune acordată.

Războiul formează legături noi. De asemenea le întăreşte pe cele vechi.

Tombstone s-a întors şi a ieşit grăbit din Comandă, nerăbdător să-şi întâlnească prietenii.

SFÂRŞIT